O rocă lunară dispărută în urmă cu 30 de ani...
Câteva găleţi de nisip amestecat cu sânge...
Un om de ştiinţă suficient de lipsit
de scrupule încât să ucidă...
Un călugăr care va mântui lumea... O agenţie
de informaţii cu o misiune ucigaşă...
Cea mai mare descoperire ştiinţifică a tuturor
timpurilor... Oare ce asteroid a lovit pământul
cu milioane de ani în urmă şi se găseşte acum
într-un loc îndepărtat din sud-vestul
Statelor Unite, cunoscut drept...
Canionul Tiranozaurului?

ISBN 978-606-609-402-3

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com

DOUGLAS PRESTON

COAUTORUL SERIEI DE SUCCES PENDERGAST

CANIONUL TIRANOZAURULUI

DOUGLAS PRESTON

CANIONUL TIRANOZAURULUI

www.ecarti.org

DOUGLAS PRESTON

CANIONUL TIRANOZAURULUI

editura rao

Descrierea CIP a bibliotecii Naţionale a României
PRESTON, DOUGLAS
Canionul Tiranozaurului / Douglas Preston; trad.: Graal Soft.-
Bucureşti : Editura RAO, 2012

ISBN 978-606-609-402-3

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, ROMÂNIA

DOUGLAS PRESTON
Tyrannosaur Canyon

Copyright © Splendide Mendax, Inc., 2005
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
GRAAL SOFT

© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-609-402-3

Pentru fiul meu, Isaac

www.ecarti.org

PROLOG

Decembrie 1972
Valea Taurus-Littrow
Marea Serenității
Luna

La 11 decembrie 1972, ultima misiune Apollo cu echipaj uman a atins suprafața Lunii în regiunea Taurus-Littrow, o vale spectaculoasă, împrejmuită de munți, situată la marginea Mării Serenității. Locul era promițător, o minune geologică ce cuprindea dealuri, munți, cratere, câmpuri cu grohotiș și zone cu alunecări de teren. De un interes deosebit erau mai multe cratere ciudate, de impact, care perforaseră adânc fundul văii și împrăștiaseră brecii și sticlă de jur împrejur. Misiunea își propunea să revină pe Terra cu o comoară compusă din mostre lunare.

Eugene Cernan era comandantul Modulului Lunar, iar Harrison „Jack" Schmitt pilotul acestuia. Amândoi formau alegerea ideală pentru misiunea Apollo 17. Cernan era un veteran experimentat, care mai fusese în două misiuni, Gemini IX și

Apollo 10, în timp ce Schmitt era un geolog strălucit, cu diplomă de doctorat de la Harvard, care participase la pregătirea precedentelor misiuni Apollo. Timp de trei zile, Cernan și Schmitt explorară Taurus-Littrow cu ajutorul Roverului lunar. În prima lor aventură de-a lungul peisajului selenar, își dădură cu toții seama că trăseseră lozul cel mare, din punct de vedere geologic. Una dintre cele mai emoționante reușite ale misiunii și cea care dusese în mod indirect la descoperirea misterioasă din craterul Van Serg se petrecuse în cea de-a doua zi, în preajma unui crater micuț, cunoscut sub numele Shorty. După ce Schmitt coborî din Rover ca să exploreze marginea craterului, constată cu uimire că după ce se desprindeau de suprafața selenară cizmele sale scoteau la iveală un strat de sol portocaliu strălucitor aflat dedesubt. Cernan fu atât de surprins, încât își ridică viziera portocalie de protecție ca să se asigure că nu avea de-a face cu o iluzie optică. Schmitt făcu la repezeală un mic șanț și își dădu seama că solul portocaliu devenea treptat roșu aprins.

Emoționați, cei din „Camera din spate" de la Houston începură să facă presupuneri cu privire la sursa și semnificația solului de culoare ciudată și le cerură celor doi să preleveze un eșantion dublu, pe care să-l aducă pe Pământ. După ce Schmitt făcu asta, cei doi urcară pe marginea lui Shorty unde observară că aparatul cu care se prelevaseră eșantioane din sol scosese la iveală același strat portocaliu, care era vizibil pe margini.

Cei de la Houston aveau nevoie de mostre de sol portocaliu și din alt loc. De aceea incluseseră în itinerariul misiunii de explorare un crater mic, fără nume, din apropierea lui Shorty, care urma să fie cercetat în cea de-a treia zi. Sperau că și acesta va prezenta același strat portocaliu. Schmitt îl botează Craterul

Van Serg, după numele unui profesor de geologie pe care îl cunoscuse la Harvard și care scria piese comice sub pseudonimul „Profesor Van Serg".

A treia zi fu lungă și epuizantă. Praful le murdări echipamentul și le îngreună munca. Dimineață, Cernan și Schmitt conduseseră Roverul lunar la baza lanțului muntos care înconjura Taurus-Littrow ca să examineze un bolovan gigantic, spart în două, botezat Piatra lui Tracy, care se rostogolise de pe munți cu eoni înainte și lăsase o urmă pe sol. De acolo, cei doi bărbați porniră în explorarea unei zone numite Dealurile Sculptate, dar nu găsiră nimic important. Cu mare dificultate, Cernan și Schmitt urcară parțial pe unul dintre dealuri pentru a inspecta un bolovan cu aspect ciudat, însă își dă dură seama că era doar o banalitate din punct de vedere științific, nimic mai mult decât „o bucată desprinsă din bătrâna crustă lunară", care fusese proiectată pe versant în urma unui străvech. impact.

Cei doi astronauți coborâră coasta abruptă și prăfuită sărind precum cangurii. Schmitt scotea div rse sunete în timp ce se lăsa când pe o parte, când pe cealaltă ș se prefăcea că este un schior, glumind:

– Nu pot să-mi țin echilibrul. Șșșuum! Șșșuum! E cam greu să te rotești din șold[1].

Cernan făcu o tumbă spectaculoasă în atmosferă cu gravitație scăzută și căzu, fără să pățească nimic, în solul prăfuit. Când ajunseră la Craterul Van Serg amândoi erau deja epuizați. În timp ce Cernan și Schmitt se apropiau de acesta, fură

[1] Toate conversațiile citate mai sus fac parte din transcrierile originale ale misiunii Apollo 17, *Jurnalul Apollo Suprafața Lunară*, Eric M. Jones, 1995 © 1995, Eric M. Jones (n.a.)

www.ecarti.org

nevoiți să conducă Roverul lunar printr-o zonă cu pietre de mărimea unei mingi de fotbal, care fuseseră aruncate afară din crater în urma impactului cu un corp ceresc, un meteorit poate. Lui Schmitt, geologul, i se păru că pietrele arătau ciudat.

– Încă nu sunt sigur ce s-a petrecut aici, zise el.

Totul era acoperit cu un strat gros de praf. Nu era nicio urmă din solul portocaliu pe care-l căutau. Parcară Roverul și se îndreptară pe câmpul cu resturi spre margine. Schmitt ajunse primul și descrise pentru specialiștii de la Houston:

– Este cel puțin un crater mare, cu marginea solidă. Dar și acesta are un strat de praf care acoperă buza și îngroapă parțial pietrele. E și acolo, pe fundul craterului, din câte îmi dau seama, și pe pereți. Craterul are în mijloc un bloc de roci care au probabil cincizeci de metri în diametru... asta e puțin cam mult... treizeci de metri în diametru.

Cernan ajunse și el.

– Uau! exclamă acesta când privi în craterul cu aspect uimitor.

Schmitt continuă.

– Pietrele sunt intens sfărâmate în zona aceea, la fel ca și cele de pe versanți.

Dar când se uită în jur după solul portocaliu, nu-l văzu nicăieri; erau doar o mulțime de pietre selenare, gri, mare parte dintre ele aflate în conuri sfărâmate produse de forța impactului. Părea să fie un crater obișnuit, nu mai vechi de șaizeci sau șaptezeci de milioane de ani. Cei de la conducerea misiunii fură dezamăgiți.

Totuși, Schmitt și Cernan începură să adune eșantioane și să le pună în pungi speciale, numerotate.

– Acestea sunt niște roci intens fracturate, zise Schmitt și întinse o mostră. Și se desfac ușor, în bucăți mici. Hai s-o luăm pe asta pentru că va fi cea mai potrivită pentru cercetare. În plus, ce-ar fi s-o iei și pe aceea de lângă tine?

Cernan luă un eșantion, iar Schmitt alese încă o rocă.

– Ai o pungă?

– Punga 568.

– Acolo e un colț, cred, al blocului despre care s-a documentat Gene aici.

Schmitt întinse o altă pungă goală.

– O să luăm încă un eșantion din blocul acela.

– Pot ajunge ușor cu cleștele, răspunse Cernan.

Schmitt se uită în jur și observă altă mostră pe care ar fi vrut-o – o piatră cu aspect ciudat, de circa douăzeci și cinci de centimetri lungime, de forma unei tablete.

– Ar trebui s-o luăm pe aceea așa cum e, îi spuse lui Cernan, chiar dacă era puțin cam mare pentru o singură pungă de colectat mostre.

O ridicară cu ajutorul cleștelui.

– Lasă-mă s-o apuc eu de la capătul ăsta, zise Cernan în timp ce încercau să introducă eșantionul în pungă. Stai că o să-l țin eu, iar tu trage punga.

Apoi se opri și se uită cu atenție.

– Vezi aia? Vezi fragmentele albe de acolo? întrebă el și arătă spre mai multe fragmente albe din rocă.

– Mda, răspunse Schmitt care examina deja locul cu atenție. Știi, s-ar putea ca astea să fie niște bucăți din proiectil. Nu știu. Pentru că nu arată ca... un substrat. Bine. Împinge-o în jos.

După ce piatra fu împachetată în siguranță, Schmitt întrebă:

– Ce număr are?

– 480, răspunse Cernan citind cifrele imprimate pe laterală.

Între timp, cei de la Houston deveniră nerăbdători din cauza timpului pierdut la Van Serg după ce aflaseră că în acel loc nu era nicio urmă din solul portocaliu. Îi cerură lui Cernan să plece din zona craterului și să facă niște fotografii de 500 mm la Masivul de Nord în timp ce Schmitt făcea o „cercetare radială" a păturii de ejecții ce înconjura Craterul Van Serg.

Schmitt și Cernan explorau zona de cinci ore. Schmitt lucra încet, iar în timpul cercetării instrumentul de excavare i se strică din nou din cauza prafului. Cei de la Houston îi spuseră să lase baltă cercetarea radială și să se pregătească de plecare. Ajunși înapoi la Rover, făcură o ultimă prospecțiune gravimetrică și mai luară o mostră de sol, apoi strânseră și se întoarseră la Modulul Lunar.

A doua zi, Cernan și Schmitt decolară din Valea Taurus-Littrow și deveniră astfel ultimii oameni (cel puțin până acum) care au pășit pe Lună. Apollo 17 se întoarse pe Pământ, prin amerizare, la 19 decembrie 1972.

Eșantionul 480 se alătură celor 382 de kilograme de pietre selenare strânse în misiunile Apollo din Laboratorul de Primiri de pe Lună de la Centrul Spațial Johnson din Houston, Texas. Opt luni mai târziu, la finele programului Apollo, Laboratorul de Primiri de pe Lună fu închis, iar întreg conținutul acestuia fu transferat într-o clădire nouă, supertehnologizată de la Centrul Spațial Johnson, numită Laboratorul de Depozitare și Procesare a Mostrelor, LDPM, pe scurt.

Cândva, în timpul celor opt luni de dinaintea transferului pietrelor lunare în noul LDPM, roca botezată Mostra Lunară

V.A. URECHIA GALAȚI

480 a dispărut. Cam în aceeași perioadă, toate datele legate de descoperirea sa au dispărut și ele din catalogul din computer și de pe dischete. Astăzi, dacă vă duceți la LDPM și căutați în Baza de Date a Mostrelor Lunare „EL480", veți primi următorul mesaj de eroare:

„CĂUTARE: EL480

?> NUMĂR ILEGAL / NUMĂR INEXISTENT

VERIFICAŢI NUMĂRUL MOSTREI LUNARE ŞI ÎNCERCAŢI DIN NOU"

PARTEA ÎNTÂI

LABIRINTUL

1

Stem Weathers se chinui să ajungă pe vârful Mesa de los Viejos, legă măgărușul de un ienupăr uscat și se așeză pe un bolovan prăfuit. După ce își recăpătă suflul își șterse sudoarea de pe gât cu un batic. Vântul care bătea constant de-a lungul platoului i se încurca în barbă și îl răcorea după aerul fierbinte, mortal, din canion.

Își suflă nasul și îndesă baticul înapoi în buzunar. În timp ce studia peisajul familiar, rosti încet numele:

– Canionul Daggett, Pietrele Soare-Apune, Buza Navajo, Platoul Orfan, Platoul del Yeso, Canionul Ochiul Mort, Pământ Albastru, La Cuchilla, Ecoul Pământurilor Rele, Locul Alb, Locul Roșu și Canionul Tiranozaurului.

Artistul din el zări un tărâm fantastic, pictat în auriu, roz și mov; dar geologul văzu o scenă formată din platouri de horsturi, înclinate, sparte, dezgolite și scorojite de trecerea timpului, ca și cum infinitul ar fi devastat Pământul și ar fi lăsat în urmă o epavă cu pietre țipătoare.

Weathers scoase un pachet de Bull Durham din buzunarul unsuros al vestei și își rulă o țigară cu degetele noduroase,

înnegrite de mizerie, cu unghiile crăpate și galbene. Trecu un chibrit pe cracul pantalonului și aprinse sulul, apoi trase adânc în piept. În ultimele două săptămâni își restricționase rația de tutun, dar nu mai era cazul. Toată viața sa fusese un prolog al acelei săptămâni emoționante. Acum avea să se schimbe într-o clipită. Se va împăca cu fata lui, Robbie, o va aduce în acel loc și îi va arăta descoperirea. Ea îi va ierta obsesiile, viața agitată pe care o dusese și absențele lungi. Descoperirea îl va mântui.

Nu fusese niciodată în stare să-i asigure lui Robbie lucrurile pe care alți tați le ofereau fiicelor lor – bani pentru facultate, o mașină sau ajutor pentru chirie. Acum avea ocazia să o elibereze de calvarul de a servi la mesele din Homarul Roșu și îi va putea finanța studioul de artă și galeria la care ea visa.

Weathers se uită chiorâș la soare. Mai erau două ore până avea să ajungă la orizont. Dacă nu se mișca mai repede, nu avea să ajungă la râul Chama înainte de lăsarea întunericului. Salt, măgarul lui, nu băuse nimic de dimineață, iar Weathers nu voia ca acesta să moară.

Se uită la patrupedul care moțăia la umbră; avea urechile date pe spate, iar buzele i se mișcau în timp ce visa ceva urât. Weathers aproape că simți afecțiune pentru bătrânul animal nărăvaș.

Weathers stinse țigara sub talpă și strecură chiștocul în buzunar. Luă o dușcă din gamelă, turnă puțină apă pe batic și își șterse fața și gâtul cu apa rece. Atârnă la loc gamela pe umăr, dezlegă măgarul și îl conduse spre est, de-a lungul platoului sterp de gresie. La circa un kilometru distanță, deschiderea vertiginoasă a Canionului Joaquin formase o ravină spectaculoasă în Platoul de los Viejos – Platoul Anticilor. Se pierdea într-o rețea complexă de canioane cunoscută sub numele Labirintul și ajungea până la râul Chama.

Weathers se uită în jos. Fundul canionului era cufundat în umbre albastre ca și cum ar fi fost acoperit cu apă. În locul în care canionul făcea un ocol și o lua spre vest – cu Platoul Orfan de-o parte și Platoul Câinelui, de cealaltă – observă, la circa opt kilometri distanță, deschiderea largă a Labirintului. Soarele tocmai începea să atingă vârfurile înclinate și piramidele din pământ și își făcea astfel intrarea în peisaj.

El scrută marginea până când găsi poteca firavă, abruptă, care ducea spre partea de jos a canionului. Era o coborâre periculoasă pentru că terenul se erodase în mai multe locuri și îl forța pe călător să se abată mai multe sute de metri. Singura rută de la râul Chama spre ținutul platoului înalt din est îi descuraja pe toți, cu excepția celor mai curajoase ființe. Weathers era recunoscător pentru asta.

Porni pe jos, cu grijă atât pentru el, cât și pentru măgăruș, și se simți ușurat când se apropiară de solul arid de pe fundul canionului. Joaquin Wash avea să-l conducă dincolo de intrarea în Labirint și de acolo spre râul Chama. La Cotul Chama era un loc bun pentru campat, acolo unde râul făcea o cotitură bruscă și se formase o limbă de nisip lângă care se putea înota.

O baie... era o idee bună. Până a doua zi după-amiaza avea să ajungă în Abiquiú. Primul lucru pe care-l va face era să-l sune pe Harry Dearborn (bateria telefonului prin satelit murise cu câteva zile în urmă) ca să-l anunțe... Weathers simți furnicături numai la gândul că va da vestea.

Poteca ajunse în cele din urmă la capăt. Weathers se uită în sus. Peretele canionului era întunecat, dar soarele de după-amiază târzie strălucea pe stânci. Îi îngheță sângele în vine. La câteva sute de metri mai sus, un bărbat a cărui siluetă se evidenția pe margine, se uita în jos la el.

Înjură printre dinți. Era același bărbat care-l urmărise din Santa Fe în rezervația naturală Chama în urmă cu două săptămâni. Astfel de oameni cunoșteau talentul unic al lui Weathers; erau prea leneși sau prea proști ca să facă propriile prospecțiuni și sperau să pună mâna pe prada lui. Își aminti înfățișarea bărbatului: un tip slăbănog pe un Harley, care se voia a fi motociclist. Îi luase urma prin Espanola, pe lângă Abiquiú și Ferma Fantomă și rămăsese la două sute de metri în urma lui fără a face vreun efort să se ascundă. Îl observase pe idiot și când începuse să urce în rezervație. Purta în continuare baticul de motociclist și se ținu după el, pe jos, până la Joaquin Wash de pe râul Chama. Weathers îl pierduse pe urmăritor în Labirint și ajunse sus, pe Platoul Anticilor, înainte ca motociclistul să găsească drumul.

Două săptămâni mai târziu, apăru din nou – un nenorocit insistent.

Stem Weathers cercetă mai întâi unduirile leneșe ale lui Joaquin Wash, apoi vârfurile stâncilor care înconjurau gura Labirintului. Putea să scape din nou de el în Labirint. Și poate că de data asta ticălosul nu va mai apărea.

Continuă să se opintească în coborârea spre fundul canionului și privea mereu în urmă, pe potecă. Însă, în loc să-l urmărească, bărbatul dispăruse. Poate își închipuise că va găsi o cale mai rapidă de a ajunge jos.

Weathers zâmbi. Nu exista o altă cale. După o oră de coborâre pe Joaquin Wash simți că senzațiile de furie și de neliniște se estompaseră. Omul era un amator. Nu era prima oară când un prost îl urmărea în pustietate ca mai apoi să se rătăcească. Toți voiau să fie ca Stem, dar nu puteau. Toată viața făcuse acest lucru și avea un al șaselea simț – era greu de explicat. Nu-l învățase dintr-un manual, nu-l studiase la

universitate și nici nu-l obținuse de la vreunul dintre acei doctori cu diplomele lor, cu hărțile geologice și cu sondajele lor prin radar cu diafragmă sintetică în bandă C. El reușise unde ei eșuaseră, deși nu folosea nimic mai mult decât un măgar și un radar improvizat pentru prospecțiunea solului, construit pe platforma unui bătrân IBM 286. Nu era de mirare că-l urau.

Entuziasmul lui Weathers reveni. Ticălosul acela nu-i va strica cea mai frumoasă săptămână din viața lui. Măgărușul refuză să mai meargă, iar Weathers se opri, turnă apă în pălărie și îi dădu animalului să bea. Îl conduse apoi mai departe. Labirintul se deschidea înainte, iar el mai avea puțin și intra în el. În adâncurile acelui ținut, aproape de Două Pietre, se afla o sursă rară de apă – o lespede stâncoasă acoperită cu ferigi din Părul Maicii Domnului, de pe care picura apă într-un bazin vechi săpat în gresie de indienii preistorici. Weathers decise să campeze acolo, și nu la Conul Chama, unde ar fi fost o țintă sigură. Mai bine în siguranță decât să regrete mai apoi.

Dădu ocol coloanei stâncoase care străjuia intrarea. Pereții de gresie, înalți de sute de metri, se ridicau pe lângă el și alcătuiau Formațiunea Entrada, rămășițele compacte ale unui deșert din Jurasic. Canionul avea un efect răcoritor, liniștitor, precum interiorul unei catedrale gotice. Respiră adânc aerul înmiresmat, parfumat de tufișurile de cătină roșie. Deasupra, lumina de pe piramidele din pământ se transformase din gălbuie în aurie odată cu soarele care se scufunda la orizont.

Continuă să înainteze în labirintul de canioane și se apropie de Canionul Spânzurat lipit de Canionul Mexican – primul din numeroasele lanțuri asemănătoare. Nicio hartă nu era utilă în Labirint. Iar marea adâncime a canioanelor făcea ca GPS-ul și telefoanele prin satelit să fie complet nefolositoare.

Prima rundă de lovituri îl atinse pe Weathers în umăr, din spate, însă semănă mai degrabă cu un pumn puternic decât cu un glonț. Aterizã pe genunchi și palme, mut de uimire. Abia când se auziră detunătura și ecoul acesteia în canioane își dădu seama că fusese împușcat. Încă nu simțea durere, doar o amorțeală sâcâitoare, însă vedea că osul sfărâmat îi ieșise prin cămașa sfâșiată, iar sângele i se scurgea pe nisip.

Doamne, Dumnezeule!

Se ridică în picioare clătinându-se, în vreme ce al doilea glonț se izbi de nisipul de lângă el. Gloanțele veneau de pe muchia de deasupra lui, din partea dreaptă. Trebuia să se întoarcă în canionul aflat la doua sute de metri distanță – la adăpostul stâncii. Era singura lui acoperire. Alergă cât îl ținură picioarele.

Al treilea glonț se opri în nisipul din fața lui. Weathers continua să alerge, văzând că încă avea o șansă. Atacatorul îl prinsese în ambuscadă de pe muchia de deasupra și i-ar fi luat câteva ore bune să coboare. Dacă Weathers ar ajunge la stâncă, ar putea să scape. Ar putea chiar să trăiască. Alerga în zigzag, în timp ce plămânii îi urlau de durere. Cincizeci de metri, patruzeci, treizeci...

Auzi împușcătura doar după ce simți cum glonțul i se înfige în spate și își văzu mațele pe nisipul din fața lui, inerția culcându-l cu fața la pământ. Încercă să se ridice, suspinând și zgâriind, furios că cineva îi va fura descoperirea. Se crispă urlând, strângându-și agenda în buzunar, sperând să o arunce, să o piardă, să o distrugă, să o ferească de ucigașul său; însă nu avea unde să o ascundă. Apoi, ca într-un vis, nu mai putu să gândească, nu mai putu să se miște...

2

Tom Broadbent își ținu calul în frâu. Patru gloanțe îl doborâseră pe Joaquin Wash din mărețele canioane stâncoase de la est de râu. Se întrebă ce însemnau toate astea. Nu era sezon de vânătoare și nimeni în toate mințile n-ar fi umblat prin canioane să tragă la țintă.

Se uită la ceas. Era ora opt. Soarele tocmai apusese dincolo de linia orizontului. Ecourile păreau să fi venit dinspre pâlcul de stânci rău-prevestitoare de la gura Labirintului. Ar fi fost un drum călare de maximum cincisprezece minute. Trebuia să ocolească rapid. Luna plină avea să răsară curând, iar soția lui, Sally, oricum nu-l aștepta înainte de miezul nopții.

Întoarse calul. Îi dădu pinteni spre gura canionului, pe urmele proaspete ale unui bărbat. După o curbă completă, o umbră neagră se ivi în fața lui: un bărbat cu fața la pământ.

Merse până acolo, descălecă și îngenunche, cu inima bătându-i puternic. Bărbatul, împușcat în spate și umăr, încă sângera în nisip. Îi pipăi carotida: nimic. Îl întoarse cu fața în sus, iar mațele bărbatului se revărsară pe pământ.

Îi șterse rapid nisipul din gură și îi făcu respirație gură la gură. Se aplecă deasupra lui, îi făcu masaj cardiac, apăsându-i cutia toracică, aproape rupându-i coastele, o dată, de două ori, apoi încă o respirație. Aerul ieșea în bule din rană. Tom continuă cu resuscitarea, apoi îi verifică pulsul.

Printr-o minune, inima începuse să-i bată din nou.

Bărbatul deschise brusc ochii, dând la iveală o pereche de ochi albaștri care îl țintuiră pe Tom dintr-un chip prăfuit și ars de soare. Respiră scurt, iar aerul îi șuieră în gât. Își deschise buzele.

– Nu... ticălosule... Deschise ochii larg, iar buzele îi erau pătate de sânge.

– Așteaptă, spuse Tom. Nu eu sunt cel care te-a împușcat.

Ochii lui îl fixară atent, iar spaima începu să dispară, lăsând loc altui sentiment. Speranța. Bărbatul își îndreptă privirea spre mână, ca și când ar fi vrut să arate ceva.

Tom îl urmări cu privirea și văzu că strângea o agendă micuță, legată în piele.

– Ia-o... șuieră bărbatul.

– Nu încerca să vorbești.

– *Ia-o...*

Tom luă agenda. Coperta era lipicioasă de la sânge.

– E pentru Robbie... murmură bărbatul, cu buzele contorsionate de la efortul cu care rostise acele cuvinte. Fiica mea... Promite-mi că i-o dai... Ea va ști cum să o găsească...

– Să o găsească?

– ...comoara...

– Nu te gândi acum la asta. O să te scot de aici. Încearcă să reziști...

Bărbatul apucă violent cămașa lui Tom, cu o mână tremurândă.

– E pentru ea... Robbie... Pentru nimeni altcineva... Pentru numele lui Dumnezeu, nu te duce la poliție... Trebuie... să îmi promiți asta. Mâna lui răsuci cămașa cu o forță uimitoare, ultimul spasm de putere al unui muribund.

– Îți promit.

– Spune-i lui Robbie... că... o... iubesc...

Ochii lui își pierdură concentrarea. Mâna i se relaxă și alunecă. Iar Tom își dădu seama că nu mai respira.

Tom începu din nou resuscitarea. În zadar. După zece minute inutile dezlegă bandana bărbatului și i-o puse pe față.

Atunci îi trecu prin cap un gând. „Ucigașul bărbatului trebuie să fie încă prin preajmă." Ochii lui scrutară muchia stâncii și grohotișul din jur. Liniștea era atât de adâncă, încât părea că stâncile însele stau la priveghi. „Unde e ucigașul?" Nu se mai vedeau alte urme, doar cele ale vânătorului de comori și ale măgarului său. La vreo sută de metri depărtare se afla măgarul, încă împovărat, dormind în picioare. Ucigașul avea pușcă și se afla mai sus. Poate că Broadbent se afla chiar atunci în vizorul lui.

„Pleacă de aici acum!" Se ridică, prinse frâiele, încălecă și îi dădu pinteni. Calul porni la galop prin canion, spre ieșirea din Labirint. Doar când se îndepărtase suficient de mult de Joaquin Wash își încetini Tom calul. O lună mare și untoasă răsărea dinspre est, luminând aluviunea nisipoasă.

Dacă își forța calul, ar fi putut ajunge la Abiquiú în două ore.

3

Jimson Maddox zis și Iarbă urca prin canion fluierând *Saturday Night Fever*, simțindu-se regele lumii. Arma lui 223 AR-15 fusese dezasamblată, ștearsă și ascunsă cu grijă într-o crăpătură astupată cu pietre.

Canionul pustiu făcea o curbă, apoi alta. Weathers, încercând același truc de două ori, încercase să scape în Labirint. Ticălosul cel bătrân reușise să-l păcălească pe Jimson A. Maddox o dată. Însă nu de două ori.

Mergea prin aluviune, cât îl țineau picioarele lungi si subțiri. Chiar și cu hartă și GPS, petrecuse o bună parte din săptămână bâjbâind și rătăcit prin Labirint. Însă nu fusese chiar o pierdere de timp: acum cunoștea Labirintul și chiar o parte din terasa stâncoasă de dincolo de acesta. Avusese suficient timp să pună la cale ambuscada lui Weathers și o dusese la capăt perfect.

Trase în piept aerul ușor parfumat al canionului. Nu era prea diferit de Irak, unde fusese sergent de artilerie în timpul Furtunii în Deșert. Dacă exista un loc complet opus închisorii, atunci acela era – nimeni cu care să te înghesui, nimeni în coasta ta,

fără idioți, fără spioni sau negri care să-ți tulbure pacea. Uscat, pustiu și tăcut.

Coti pe după coloana de piatră de la intrarea în Labirint. Bărbatul pe care îl împușcase zăcea la pământ, o umbră neagră la crepuscul.

Se opri. Văzu urme proaspete de copite în nisip dinspre și înspre cadavru.

O luă la goană.

Cadavrul zăcea pe spate, cu brațele în lateral și bandana așezată cu grijă pe față. Cineva fusese acolo. Poate chiar fusese martor la ce se întâmplase. Era călare și se va duce direct la polițiști.

Maddox se străduí să se liniștească. Chiar și călare, era nevoie de câteva ore bune să se întoarcă la Abiquiú și cel puțin de încă vreo câteva ore bune să aducă poliția acolo. Și dacă ar fi chemat un elicopter, aceasta ar fi trebuit să zboare de la Santa Fe, 120 de kilometri spre sud. Avea cel puțin trei ore la dispoziție să ia agenda, să ascundă cadavrul și să plece naibii de acolo.

Maddox percheziționă cadavrul, întorcându-i buzunarele și scotocind în rucsac. Pumnul i se strânse în jurul unei pietre din buzunarul bărbatului, pe care o scoase și o cercetă la lumina lanternei. Era, cu siguranță, o mostră, pe care Corvus i-o ceruse în mod explicit.

Acum agenda. Fără să țină seama de sânge și măruntaie, căută din nou cadavrul, îl răsuci, îl căută pe cealaltă parte și îl lovi furios cu piciorul. Privi în jur. Măgarul bărbatului se afla la vreo o sută de metri depărtare, încărcat încă, moțăind.

Maddox desfăcu priponul și scoase șaua. Aruncă găluștele umplute și goli în nisip coșurile de pânză. Totul căzu: o bucată improvizată de echipament electronic, ciocane, dălți, hărți U.S.G.S., o unitate GPS portabilă, un ibric de cafea, o tigaie,

pungi de mâncare goale, o pereche de pripoane, chiloți murdari, baterii vechi și o bucată de pergament împachetată.

Maddox înșfăcă pergamentul. Era o hartă întocmită de un amator pe care se puteau distinge vârfuri, râuri, stânci, linii punctate, vechi inscripții spaniole desenate stângaci, iar acolo, în mijloc, era scris cu cerneală un X.

Era o hartă perfectă a unei comori.

Ciudat era faptul că Corvus nu pomenise nimic de asta.

Împachetă din nou pergamentul murdar și îl îndesă în buzunarul cămășii, apoi reluă căutarea agendei. Scormoni în jur în patru labe, pipăi prin echipamentul și proviziile vărsate pe jos și găsi tot ceea ce era necesar pentru un căutător de comori – mai puțin agenda.

Studie din nou dispozitivul electronic. O porcărie făcută manual, o cutie de metal cu dinți îmbinați care conținea butoane, discuri și un ecran mic cu LED. Corvus nu pomenise nimic nici de asta, dar părea important. Ar face bine să ia și asta.

Căută din nou prin lucruri, deschise sacii de pânză, scuturâ din ei făină și fasole uscată, căută compartimente secrete în coșuri, sfâșie căptușeala de lână a șeii. Nici urmă de agendă. Revenit la cadavru, Maddox căută a treia oară prin hainele îmbibate de sânge, după o proeminență dreptunghiulară. Însă tot ce găsi fu un capăt murdar de stilou în buzunarul drept al bărbatului.

Se dădu înapoi, cu tâmpla pulsând. Oare bărbatul călare luase agenda? Oare era o simplă coincidență că apăruse acel bărbat sau era altceva? Un gând îngrozitor îi trecu prin minte: călărețul acela era un rival. Făcea exact ceea ce făcuse și Maddox, luându-i urma lui Weathers și sperând să se îmbogățească de pe urma descoperirii. Poate el pusese mâna pe agendă.

Ei bine, Maddox găsise harta. Și i se părea că acea hartă era la fel de importantă ca agenda, dacă nu chiar mai importantă.

Maddox privi în jur la cadavru, sânge, măgar și toată dezordinea aceea. Veneau polițiștii. Cu un mare efort de voință, Maddox își controlă respirația și bătăile inimii, folosi toate tehnicile de meditație pe care le învățase în închisoare. Expiră, inspiră, reducându-și bătăile din piept la normal. Treptat se calmă. Încă avea destul timp. Scoase mostra de rocă din buzunar și o cercetă în lumina lunii, apoi scoase harta. Avea acele lucruri și mașinăria, iar asta ar trebui să-l satisfacă pe Corvus.

Între timp avea un cadavru de îngropat.

4

Detectivul locotenent Jimmie Willer stătea în spatele elicopterului de poliție, mort de oboseală, simțind în fiecare oscior bufniturile rotoarelor. Privi în jos la peisajul nocturn sumbru care aluneca pe sub ei. Pilotul elicopterului urmărea cursul râului Chama, fiecare cotitură strălucind precum lama unui iatagan. Trecură peste satele mici înșirate de-a lungul bancurilor, ce păreau mici aglomerări luminoase – San Juan Pueblo, Medanales, Abiquiú. Ici, colo o mașină singuratică se târa pe Highway 84, aruncând o rază mică și galbenă în întuneric. La nord de Abiquiú toate luminile se sfârșeau; dincolo de acesta se întindeau munții și canioanele din rezervația Chama și terasa stâncoasă vastă, nelocuită până la granița cu Colorado.

Willer scutură din cap. Era un loc al naibii de nasol să fii ucis.

Pipăi pachetul de Marlboro în buzunarul cămășii. Era nervos că fusese ridicat din pat la miezul nopții, pentru că trebuia să pornească elicopterul poliției din Santa Fe, că nu îl găsiseră pe medicul legist, că adjunctul lui era plecat la cazinoul Cities of Gold, cheltuindu-și salariul infim la mesele de joc, cu telefonul mobil închis. Mai mult, costul zborului cu elicopterul

era de șase sute de dolari pe oră, o cheltuială pe care trebuia s-o acopere din bugetul lui. Iar asta nu era decât prima călătorie. Avea să mai urmeze una cu medicul legist și echipa de inspecție a locului crimei înainte să poată să mute cadavrul și să strângă dovezi. Apoi publicitatea... Poate că, spera Willer, nu era decât altă crimă legată de droguri și nu va avea parte decât de un articol în *The New Mexican*.

Da, fă să fie o crimă legată de droguri!

– Acolo. Joaquin Wash. Ia-o spre est, îi spuse Broadbent pilotului. Willer aruncă o privire spre bărbatul care îi stricase seara. Era înalt, zvelt, purta o pereche de cizme tocite de cowboy, una legată cu bandă adezivă.

Elicopterul se îndepărtă de râu.

– Poți zbura mai jos?

Elicopterul coborî, reducând viteza, iar Willer putu vedea muchiile canionului scăldate în lumina nopții, adâncimile lor părând fisuri fără fund în pământ. Un ținut al naibii de sinistru.

– Labirintul e chiar acolo, spuse Broadbent. Cadavrul era chiar la gura în care Labirintul se îmbină cu Canionul Joaquin.

Elicopterul încetini și mai mult și făcu un rotocol. Luna era chiar deasupra capului lor, luminând aproape tot fundul canionului. Willer nu vedea nimic în afară de nisip argintiu.

– Aterizează în zona aceea deschisă!

– Sigur.

Pilotul plană și începu să coboare, elicopterul lăsând în urmă un vârtej de praf din aluviunea uscată, apoi aterizâ. Imediat se opriră, norii de praf se îndepărtară, iar șuieratul rotoarelor încetă.

– Eu rămân la elicopter, spuse pilotul. Voi duceți-vă la treabă!

– Mulțumesc, Freddy.

Broadbent ieși, iar Willer îl urmă, rămânând aplecat, cu ochii acoperiți ca să se protejeze de praful din jur, alergând până dincolo de elicopter. Apoi se opri, se ridică, scoase pachetul din buzunar și își aprinse o țigară.

Broadbent o luă înainte. Willer își deschise lanterna Maglite și privi în jur.

– Nu călca pe vreo urmă, strigă el spre Broadbent. Nu vreau să se bage tipii de la judiciar în cazul meu.

Îndreptă lanterna spre gura canionului. Acolo nu era altceva decât un pat de nisip între doi pereți de piatră.

– Ce e acolo?

– Acela e Labirintul, răspunse Broadbent.

– Unde duce?

– La o mulțime de alte canioane care dau în Mesa de los Viejos. E simplu să te pierzi acolo, domnule detectiv.

– Mda. Mișcă lanterna în jur. Nu văd nicio urmă.

– Nici eu. Însă trebuie să fie pe aici pe undeva.

– Ia-o înainte.

Îl urmă pe Broadbent, pășind cu grijă. Lanterna nu prea era necesară în lumina puternică a lunii, ba chiar îi încurca. O stinse.

– Tot nu văd vreo urmă.

Privi în față. Canionul era scăldat din perete în perete în lumina lunii și părea pustiu – nici o piatră sau tufiș, nici o urmă de pași sau cadavru, cât vedeau cu ochii.

Broadbent ezită și privi în jur.

Willer începea să aibă o presimțire rea.

– Cadavrul era chiar în zona asta. Iar urmele calului meu ar fi trebuit să fie cât se poate de vizibile aici...

Willer nu spuse nimic. Se aplecă, stinse țigara în nisip și puse chiștocul în buzunar.

– Cadavrul era în zona asta. Sunt sigur.

Willer aprinse lanterna și lumină în jur. Nimic. O închise din nou și scoase altă țigară.

– Măgarul era acolo, continuă Broadbent, la vreo sută de metri distanță.

Însă nu erau nici urme, nici cadavru, nici măgar, nimic altceva decât un canion pustiu în lumina lunii.

– Ești sigur că ăsta e locul? întrebă Willer.

– Absolut.

Willer își agață degetul mare de la ambele mâini în curea și îl urmări pe Broadbent care se plimba și cerceta terenul. Era înalt, se mișca ușor. În oraș spuneau că era bogat precum Cresus, însă văzut de aproape nu părea prea înstărit cu cizmele alea vechi și cămașa de la armata salvării.

Willer scuipă. Acolo erau o mie de canioane și era în toiul nopții; Broadbent îi dusese la canionul greșit.

– Ești sigur că ăsta e locul?

– Era chiar aici, la gura acestui canion.

– Poate e vorba de alt canion?

– În niciun caz.

Willer vedea cu propriii ochi că acel canion era complet pustiu. Lumina lunii era atât de strălucitoare, încât părea amiază.

– Ei bine, acum nu mai e nimic aici. Nici urme, nici cadavru, nici sânge; nimic.

– Domnule detectiv, a fost un cadavru aici.

– Cred că e timpul să încheiem, domnule Broadbent.

– Ai de gând să renunți?

Willer trase adânc aer în piept.

– Spun doar că trebuie să ne întoarcem de dimineață, când locul o să pară mai familiar.

Nu avea de gând să-şi piardă răbdarea cu tipul acela.

– Vino aici, spuse Broadbent, pare că nisipul a fost bătătorit.

Willer îl privi. Cine naiba se credea de îndrăznea să-i spună ce să facă?

– Nu văd aici vreo dovadă de crimă. Elicopterul ăla o să coste departamentul şase sute de dolari pe oră. Ne vom întoarce mâine cu hărţi şi un GPS şi o să găsim canionul corect.

– Domnule detectiv, nu cred că m-ai înţeles. Nu mă duc nicăieri până nu rezolv această problemă.

– Faci ce vrei. Ştii drumul. Willer se întoarse la elicopter şi urcă în el. Plecăm.

Pilotul îşi scoase căştile din urechi.

– Şi el?

– El ştie drumul.

– Îţi face semn.

Willer înjură şi privi spre silueta întunecată aflată la câteva sute de metri distanţă. Flutura din mână şi îi făcea semn.

– Se pare că a găsit ceva, spuse pilotul.

– Hristoase!

Willer se aplecă şi coborî din elicopter, apoi se îndreptă spre el. Broadbent îndepărtase o porţiune de nisip uscat, dând la iveală un strat negru, ud şi lipicios de dedesubt.

Willer înghiţi, scoase lanterna şi o aprinse.

– Oh, Iisuse, spuse el, făcând un pas înapoi. Oh, Iisuse!

5

Maddox Iarbă își cumpără o cămașă de mătase albastră, boxeri de mătase și o pereche de pantaloni largi gri de la Seligman's de pe Thirty-fourth Street, împreună cu un tricou alb, șosete de mătase și pantofi italienești și se îmbrăcă cu ele în cabina de probă. Plăti pentru ele cu propriul card American Express – primul lui card autentic, pe care era imprimat chiar acolo, pe față, Jimson A. Maddox, membru din 2005 – și ieși în stradă. Hainele îi mai alungaseră din nervozitatea pe care o simțise față de întâlnirea cu Corvus care se apropia. Era ciudat cum niște haine noi te puteau face să te simți alt om. Își flexă mușchii spatelui, simți textura plăcută a materialului. Bine, mult mai bine.

Opri un taxi, dădu adresa și se îndreptă spre centru.

Zece minute mai târziu era condus în biroul cu lambriuri al doctorului Iain Corvus. Era impresionant. Într-un colț se afla un șemineu de decor din marmură roz, iar un rând de ferestre dădeau spre Central Park. Tânărul britanic stătea la masa de lucru, răsfoind niște hârtii.

Maddox se opri în ușă, cu mâinile încleștate în față, așteptând să fie primit. Corvus era tensionat ca de obicei, buzele

lui foarte subțiri erau încleștate, bărbia îi ieșea în față ca prora unei bărci, iar părul lui negru era pieptănat pe spate, făcându-l pe Maddox să presupună că asta era ultima modă la Londra. Purta un costum negru bine croit și o cămașă apretată Turnbull and Asser încheiată de sus până jos, la care adăugase o cravată roșie de mătase.

„Iată un tip căruia i-ar prinde bine meditația", gândi Maddox.

Corvus se opri din sortat hârtii și privi peste ochelari.

– Ca să vezi, iată-l pe Jimson Maddox întors de pe front.

Accentul său britanic părea mai moale ca niciodată. Corvus era cam de aceeași vârstă cu el, vreo treizeci și cinci de ani, însă cei doi bărbați nici că puteau fi mai diferiți; păreau chiar de pe planete diferite. Greu de crezut că un tatuaj îi făcuse să se întâlnească.

Corvus întinse mâna, iar Maddox i-o luă, simțind o strângere nici prea scurtă, nici prea lungă, nici moale, nici agresivă. Maddox își stăpâni un val de emoție.

Acel bărbat îl scăpase din Pelican Bay.

Corvus îi prinse cotul lui Maddox și îl conduse la un scaun din zona micuță de primire din celălalt capăt al biroului, în fața șemineului inutil. Corvus se duse la ușa biroului, îi spuse ceva secretarei, o încuie, apoi se așeză în fața lui, încrucișându-și agitat picioarele până găsi o poziție confortabilă. Se aplecă spre el, fața lui tăind aerul ca o secure, cu ochii strălucind.

– Un trabuc?

– M-am lăsat.

– Băiat deștept. Îmi dai voie?

– Sigur că da.

Corvus scoase un trabuc din cutie, îi tăie capătul și îl aprinse. Așteptă până când vârful se aprinse complet, apoi îl coborî și îl privi pe Maddox printr-un văl de fum.

– Îmi pare bine să te văd, Jim.

Lui Maddox îi plăcea că întotdeauna Corvus îi acorda atenție completă, vorbindu-i ca de la egal la egal, ca un tip corect ce era. Corvus trecuse prin iad ca să-l scoată din închisoare și cu un singur telefon îl putea trimite înapoi. Acele două lucruri stârneau în el sentimente intense, conflictuale, pe care Maddox încă nu le înțelegea.

– Deci, începu Corvus, rezemându-se și scoțând un fir de fum.

Ceva în atitudinea lui Corvus îl neliniștea întotdeauna. Scoase harta din buzunar și i-o întinse.

– Am găsit asta în bagajul tipului.

Corvus o luă încruntat și o deschise. Maddox aștepta felicitările. Însă chipul lui Corvus se înroși. Cu o mișcare bruscă trânti harta pe masă. Maddox se aplecă să o ridice.

– Nu te deranja, veni răspunsul ascuțit. N-are nicio valoare. Unde e agenda?

Maddox nu răspunse direct.

– S-a întâmplat așa... L-am urmărit pe Weathers prin terasele stâncoase, însă l-am pierdut. Am așteptat două săptămâni să se întoarcă. Iar când s-a întors, l-am încolțit și l-am omorât.

Se lăsă o tăcere electrizantă.

– L-ai *omorât?*

– Da. Voiai ca tipul să alerge la poliție și să spună tuturor că i-ai furat comoara, sau ce e aia? Ascultă-mă, ai încredere în mine, tipul trebuia ucis.

Se lăsă o tăcere lungă.

– Și agenda?

www.ecarti.org

– Aici e problema. Nu am găsit nicio agendă. Doar harta. Și asta. Scoase cutia de metal cu butoane și ecran cu LED din geanta pe care o purta și o lăsă pe masă.

Corvus nici măcar nu o privi.

– Nu ai găsit agenda?

Maddox înghiți în sec.

– Nu. Nu am găsit-o.

– *Sigur* o avea la el.

– Nu o avea. L-am împușcat de pe muchia canionului și a trebuit să merg opt kilometri ca să ajung jos. Aproape două ore. Când am ajuns la el cineva venise deja acolo înaintea mea, alt căutător de comori sperând să pună mâna pe ea. Un tip călare, erau urme peste tot. Am cercetat și cadavrul, și măgarul, am întors totul pe dos. Nu era nicio agendă. Am luat tot ce era valoros, am curățat locul și l-am îngropat.

Corvus privi în altă parte.

– După ce l-am îngropat pe Weathers, am încercat să o iau pe urmele celuilalt tip, dar l-am pierdut. Din fericire, numele lui a apărut în ziare a doua zi. Locuiește la o fermă la nord de Abiquiú, se pare că e doctor veterinar și îl cheamă Broadbent. Se opri.

– Broadbent a luat agenda, spuse Corvus sec.

– Asta cred și de aceea l-am cercetat. E căsătorit, petrece mult timp călărind prin fundături. Toți îl cunosc. Se spune că e bogat, deși n-ai zice dacă-l vezi.

Corvus îl sfredeli pe Maddox cu privirea.

– O să îți fac rost agenda aia, doctore Corvus. Dar harta? Adică…

– Harta e o făcătură.

Din nou, liniște agonizantă.

– Și cutia de metal? continuă Maddox, arătând spre obiectul pe care îl luase de pe măgarul lui Weathers. Mi se pare că are un computer în ea. Poate că pe hard disk...

– Aceea e unitatea centrală a radarului improvizat de Weathers pentru adâncime. Nu are niciun hard disk, datele sunt în *agendă*. De asta am vrut *agenda* – nu o hartă fără valoare.

Maddox își desprinse privirea de a lui Corvus, băgă mâna în buzunar și scoase bucata de rocă, lăsând-o pe masa de sticlă.

– Weathers mai avea și asta în buzunar.

Corvus o privi lung și toată expresia i se schimbă. Întinse mâna subțire și lungă și o luă cu delicatețe de pe masă. Aduse o lupă de pe birou și o examină mai îndeaproape. Trecu un minut lung, apoi altul. În sfârșit, ridică privirea. Maddox rămase surprins să vadă transformarea de pe chipul său. Încordarea din ochii scânteietori dispăruse. Expresia îi devenise aproape umană.

– Asta e ceva... *foarte* bun. Corvus se ridică, se îndreptă către biroul său, scoase o pungă sigilată dintr-un sertar și puse roca în ea cu grijă, ca și când ar fi fost o bijuterie.

– E o mostră, nu? întrebă Maddox.

Corvus se aplecă, descuie un sertar și scoase un teanc gros de vreo doi centimetri de bancnote de o sută de dolari, legate cu benzi de cauciuc.

– Nu e nevoie, doctore Corvus. Încă mai am bani...

Bărbatul își țuguie buzele subțiri.

– Pentru cheltuieli neprevăzute. Apăsă teancul în palma lui Maddox. Știi ce ai de făcut.

Maddox băgă banii în haină.

– La revedere, domnule Maddox.

Maddox se întoarse şi se îndreptă spre uşa pe care Corvus o descuiase şi i-o ţinea deschisă. Maddox simţea o senzaţie de arsură în ceafă în timp ce trecu pe lângă el. O clipă mai târziu, Corvus îl ţintui cu o mână de umăr, o strânsoare un pic prea fermă ca să fie una de afecţiune. Îl simţi aplecându-se peste umărul său, şoptindu-i în ureche, accentuând fiecare silabă:

– *Agenda.*

Îi dădu drumul, iar Maddox auzi uşa închizându-se încet. Trecu prin biroul acum gol al secretarei şi ieşi pe coridoarele mari şi rezonante, apoi afară.

Broadbent. O să aibă grijă de ticălosul acela.

6

Tom stătea la masa din bucătărie, rezemat în scaun, aşteptând ca zaţul de cafea să se aşeze în ibricul de cositor de pe plită. Un vânt uşor de iunie mişca frunzele de afară, golind copacii de puf, care trecea pe deasupra în smocuri albe. În curte Tom putea vedea caii în ţarcuri, păscând iarba pe care le-o adusese Sally în acea dimineaţă.

Sally intră, încă în cămaşă de noapte. Trecu prin faţa uşilor glisante, luminate de soarele care răsărea. Erau căsătoriţi de mai puţin de un an şi totul era încă nou pentru ea. O urmări ridicând ibricul de cafea de pe plită, privind în el, strâmbându-se şi lăsându-l din nou.

– Nu îmi vine să cred că faci cafeaua aşa.

Tom o privi zâmbind.

– Arăţi minunat în dimineaţa asta.

Ea ridică privirea şi îşi îndepărtă părul auriu de pe faţă.

– Am decis să îl las pe Shane să aibă grijă de clinică astăzi, spuse Tom. Singurul lucru pe agendă este un cal cu colici în Espanola.

Îşi sprijini cizmele pe scaunul înalt şi o urmări pe Sally pregătindu-şi foarte elaborat cafeaua, făcând spumă de lapte,

adăugând o linguriță de miere, apoi presărând pe deasupra ciocolată neagră din shaker. Era ritualul ei de dimineață, iar Tom nu se sătura să-l privească.

– Shane o să înțeleagă. Am fost treaz aproape toată noaptea cu... povestea din Labirint.

– Poliția n-are nicio teorie?

– Nu. Nici cadavru, nici motiv, nici persoană dispărută – doar câteva găleți de nisip plin de sânge.

Sally se strâmbă.

– Și ce *vrei* să faci astăzi? întrebă ea.

El se aplecă în față și își lăsă scaunul pe toate cele patru picioare cu o bușitură surdă, duse mâna la buzunar și scoase agenda ponosită. O puse pe masă.

– O voi găsi pe Robbie, oriunde s-ar afla, apoi îi voi da asta.

Sally se încruntă.

– Tom, încă sunt de părere că ar fi trebuit s-o dai poliției.

– Am promis ceva.

– E lipsă de responsabilitate să ascunzi dovezi de poliție.

– M-a făcut să-i promit că nu o voi da poliției.

– Probabil se ocupa de ceva ilegal.

– Poate, însă i-am făcut o promisiune unui muribund. În plus, nu am putut să i-o dau acelui detectiv, Willer. Nu mi s-a părut că era chiar cel mai tare din parcare.

– Ai fost constrâns să faci promisiunea aceea. N-ar trebui să se ia în considerare.

– Dacă ai fi văzut ce privire disperată avea acel om, ai fi înțeles.

– Și cum o vei găsi pe fiica lui cea misterioasă? oftă Sally.

– Mă gândeam să încep la Sunset Mart, să văd dacă s-a oprit să cumpere benzină sau alimente. Poate să explorez câteva drumuri prin pădure să-i caut mașina.

www.ecarti.org

– La care e atașată o remorcă pentru cai.

– Exact.

Pe neașteptate, amintirea muribundului îi reveni în minte. Era o imagine pe care nu avea să o uite; îi amintea de moartea propriului său tată, de acel efort disperat de a se agăța de viață în timpul acelor ultime secunde de durere și de frică atunci când orice urmă de speranță dispare. Unii oameni nu puteau să renunțe la viață.

– Aș mai putea să mă duc să îl văd pe Ben Peek, zise Tom. A petrecut ani de zile cercetând acele canioane. Poate are vreo idee cine era tipul și ce comoară căuta.

– Asta e o idee bună. Nu e nimic în agenda aia?

– Nimic în afară de numere. Niciun nume sau adresă, doar șaizeci de pagini de numere, iar la sfârșit două semne uriașe de exclamare.

– Chiar crezi că a găsit o comoară?

– Se vedea în ochii lui.

Rugămintea disperată a bărbatului încă îi răsuna în urechi. Îl afectase profund, poate pentru că moartea tatălui său încă era proaspătă în memoria lui. Tatăl său, marele și teribilul Maxwell Broadbent, fusese la rândul său un fel de căutător de comori – jefuitor de morminte, colecționar și dealer cu artefacte. Chiar dacă fusese un tată dificil, moartea lui lăsase un gol imens în sufletul lui Tom. Căutătorul de comori muribund, cu barbă și ochi albaștri pătrunzători, chiar îi amintise de tatăl său. Era o nebunie să facă o asemenea asociere, însă dintr-un motiv sau altul simțea că promisiunea pe care i-o făcuse necunoscutului nu putea fi încălcată.

– Tom?

Tom clipi.

– Ai din nou privirea aceea pierdută.

– Iartă-mă.

Sally își termină cafeaua, se ridică și își clăti cana în chiuvetă.

– Îți dai seama că am găsit locul acesta exact cu un an în urmă?

– Uitasem.

– Încă îți place?

– E tot ce mi-am dorit vreodată.

Împreună, în ținutul sălbatic Abiquiú, la poalele Piscului Pedernal, găsiseră viața la care visaseră: o fermă mică de cai, o grădină, un manej pentru copii și un loc în care Tom să își practice meseria – o viață rurală departe de grijile orașului, fără poluare sau aglomerări în trafic. Cariera lui de veterinar mergea bine. Chiar și fermierii cei bătrâni începuseră să-l solicite. Munca lui se desfășura mai mult în aer liber, oamenii erau minunați și iubea caii.

Însă trebuia să recunoască, era puțin prea liniștit.

Își îndreptă din nou atenția la vânătorul de comori. El și agenda lui erau lucruri mai interesante decât a băga pe gât jumătate de kilogram de ulei mineral unui recalcitrant tupeist cu ceafă groasă de la ferma Gilderhus's Dude din Espanola, un bărbat renumit nu doar pentru urâțenia cailor lui, dar și pentru temperamentul său. Unul dintre avantajele faptului de a fi șef era delegarea muncii către angajat. Nu o făcea însă prea des, așa că nu prea se simțea vinovat. Sau poate doar puțin...

Cercetă din nou agenda. Era scrisă, evident, într-un fel de cod, care se întindea pe fiecare pagină în rânduri și coloane, de către o mână foarte sigură. Nu erau ștersături sau rescrieri, nici greșeli, nici mâzgăliturи – ca și când ar fi fost copiată din alt loc, număr cu număr.

Sally se ridică și îl îmbrățișă. Părul îi cădea pe fața lui, iar el îi inspiră parfumul, șamponul și propriul ei miros cald de biscuiți.

– Promite-mi ceva, spus ea.

– Ce anume?

– Ai grijă. Oricare ar fi comoara găsită de acel bărbat, cineva a ucis pentru ea.

7

Melody Crookshank, asistent tehnic de gradul întâi, se lăsă pe spate și deschise o cola. Sorbi din ea, privind gânditoare în jur, în laboratorul ei din subsol. Când plecase să studieze chimie geofizică la Columbia, își imaginase o carieră foarte diferită – plimbări prin pădurea tropicală de la Quintana Roo și trasând pe hartă craterul de la Chicxulub; sau campând la legendarele Stânci în Flăcări din deșertul Gobi și excavând cuiburi de dinozaur; sau susținând o lucrare într-o franceză perfectă în fața unui public vrăjit la Musée d'Histoire Naturelle din Paris. În schimb, se trezise în acel laborator fără ferestre, făcând cercetare plictisitoare de laborator pentru oameni de știință lipsiți de inspirație, care nici măcar nu se deranjau să-i rețină numele, dintre care mulți aveau un IQ pe jumătate cât al ei. Acceptase slujba în timp ce era încă la școala doctorală, spunându-și că era doar ceva temporar până își termina disertația și găsea un post bun. Însă își luase doctoratul cu cinci ani în urmă, iar de atunci trimisese sute – mii – de CV-uri fără să primească vreo ofertă. Era o piață brutală, unde în fiecare an șaizeci de proaspeți absolvenți se băteau pe șase posturi, un joc

ca o cutie muzicală în care, dacă muzica se oprea, majoritatea rămâneau blocați. Era o stare tristă de lucruri când se trezea citind coloana de necrologuri din *Mineralogy Quarterly* și simțea un licăr de speranță când afla că un profesor emerit, titular al vreunui post de renume, iubit de studenți, deținător de premii și distincții, un adevărat pionier în domeniul său, murise tragic înainte de vreme. *Tot înainte.*

Pe de altă parte, Melodie era o optimistă incorigibilă și simțea, în adâncul sufletului ei, că îi era destinat să realizeze ceva măreț, așa că trimitea în continuare CV-uri cu sutele și își depunea candidatura pentru toate posturile care apăreau. Între timp, prezentul era tolerabil: laboratorul era liniștit, ea era stăpână acolo și tot ce avea de făcut ca să uite de insuccesele sale era să închidă ochii și să păsească în viitor, în acel ținut vast și minunat în care putea să aibă parte de aventuri, să facă descoperiri uimitoare, să primească distincții și să aibă o funcție importantă.

Melodie deschise ochii din nou în prezentul cenușiu al laboratorului cu pereți cenușii, cu bâzâitul slab al neonului și fâșâitul sistemului de aer condiționat, cu rafturile încărcate de cărți de referință dulapurile pline de mostre de roci. Chiar și echipamentul de un milion de dolari care cândva o încântase își pierduse de mult farmecul. Ochii ei cercetară neliniștiți microanalizatorul cu raze X JEOL JXA-733 Superprobe Electron Probe, Sistemul de analiză cu raze X Epsilon 5 cu geometrie tridimensională optică de polarizare, un tub cu raze X 600W Gd-anode și un generator 100kV, microscopul electronic cu transmisie Watson 55, un Power Mac G5 cu CPU-uri duale de 2,5 gigaherți răcite cu apă, două microscoape de cercetare petrografică, un microscop Meiji de polarizare, camere digitale, o unitate completă de pregătire a mostrelor, inclusiv lame

de împachetare cu diamant, unități cu roți de șlefuit, polizoare automatice, mașini de glazurat de carbon...

La ce bun, dacă tot ce analizai erau porcării plictisitoare?

Melodie fu trezită din reverie de un bâzâit ușor, semn că cineva intrase în laboratorul ei gol. Sigur era alt asistent care-i cerea să cerceteze vreo rocă cenușie pentru vreo lucrare de cercetare pe care nu o va citi nimeni. Așteptă apariția intrusului, cu picioarele pe birou și cola în mână. Îndată auzi sunetul de pași siguri pe linoleum și un bărbat zvelt și elegant își făcu apariția, într-un costum albastru spilcuit... doctorul Iain Corvus.

Ea își dădu imediat jos picioarele de pe masă, iar scaunul ei reveni cu zgomot la normal. Își dădu părul de pe fața îmbujorată. Curatorii nu veneau aproape niciodată în laborator, preferau să nu se înjosească asociindu-se cu cei de la tehnic. Însă iată-l, în chip uimitor, pe Corvus în persoană, arătând atât de bine în costumele lui Savile Row și pantofii Williams and Croft lucrați manual – și chipeș, în felul acela ciudat al lui Jeremy Irons.

– Melodie Crookshank?

Se miră că-i știa numele. Îi privi chipul uscățiv și zâmbitor, cu dinții frumoși și părul negru ca noaptea. Costumul lui foșnea ușor în timp ce se mișca.

– Exact, răspunse ea, încercând să-și păstreze tonul firesc al vocii. Eu sunt Melodie Crookshank.

– Îmi pare bine să te găsesc, Melodie. Te deranjez?

– Nu, deloc. Stăteam. Încercă să își revină, căci roșise și se simțea o idioată.

– Mă întrebam dacă aș putea să îți întrerup programul ocupat cu o mostră care trebuie analizată. Avea în mâna o pungă sigilată pe care o flutura zâmbind.

– Sigur.

– Am o mică... *provocare* pentru tine. Te bagi?

– Bineînțeles. Corvus era renumit pentru răceala, chiar aroganța lui, însă atunci părea aproape glumeț.

– E ceva doar între noi.

Melodie se opri, apoi întrebă cu precauție:

– Cum adică?

Îi întinse mostra, iar ea o privi. În pungă era o etichetă scrisă de mână, pe care citi: „New Mexico, proba #1".

– Aș vrea să analizezi mostra aici fără noțiuni preconcepute în privința locului din care provine sau ce ar putea fi. O analiză completă, mineralogică, cristalografică, chimică și structurală.

– Sigur.

– Dar mai e ceva. Aș vrea să rămână un secret. Nu scrii nimic și nu păstrezi nimic pe vreun hard drive. Când faci teste, descarcă datele pe CD-uri și șterge-le din sistem. Păstrează tot timpul CD-urile încuiate în dulapul tău cu probe. Nu spune nimănui ce faci și nu discuta cu nimeni despre ceea ce descoperi. Îmi raportezi direct mie. Îi oferi încă un zâmbet fermecător. Te bagi?

Crookshank simți un fior de emoție la gândul că Corvus o alesese pe ea ca persoană de încredere.

– Nu știu. De ce atâta secret?

Corvus se aplecă spre ea. Îi simți mirosul vag de trabuc și stofă.

– Dragă Melodie, vei afla asta *după* ce îți vei fi terminat analiza. După cum am spus, nu vreau să îți faci idei preconcepute.

Ideea o atrăgea, chiar o încânta. Corvus era unul dintre acei bărbați care radiau putere, care păreau că pot avea orice își doreau doar dacă pur și simplu luau. În același timp era ușor temut și nu tocmai simpatizat de mulți dintre ceilalți curatori de

la muzeu, iar toată acea falsă atitudine prietenoasă îi confirma că era un fel de derbedeu – însă unul frumos și fermecător.

Îi puse mâna pe umăr cu blândețe.

– Deci ce spui, Melodie? *Conspirăm* împreună?

– Bine.

Și până la urmă de ce naiba n-ar face-o? Măcar știa în ce se bagă.

– Există vreun termen-limită pentru asta?

– Cât de repede se poate. Dar n-o lua pe scurtătură. Fă-o cum trebuie.

Ea aprobă din cap.

– Perfect. Nu pot să-ți spun cât de important este. Își ridică sprâncenele și dădu din cap, apoi zâmbi din nou când o văzu privind specimenul. Ia-l. Uită-te mai cu atenție.

Ea privi mai bine eșantionul, din ce în ce mai interesată. Era o bucată de rocă maro, de vreo trei sau patru sute de grame. Deja își dădea seama ce era, sau cel puțin la modul general. Avea o structură ciudată. Își simți pulsul accelerându-i-se, bătăile inimii crescând. „New Mexico, proba #1." Avea să fie distractiv.

Lăsă punga jos, iar privirea ei o întâlni pe a lui. El se uita la ea intens, cu ochii cenușii aproape lipsiți de culoare în strălucirea fluorescentă a laboratorului.

– E uimitor, spuse ea. Dacă nu mă înșel, asta e...

– Ah! Își puse un deget cu blândețe pe buzele ei și îi făcu cu ochiul. E micul nostru secret. Își îndepărtă mâna, se ridică să plece, apoi se întoarse ca și când și-ar fi adus aminte de ceva. Duse mâna în buzunarul jachetei și scoase o cutie lungă de catifea. I-o întinse. O mică atenție.

Crookshank o luă. Pe față scria TIFFANY.

„Da, sigur", gândi ea, luând cutia. O deschise și rămase orbită de priveliștea pietrelor prețioase, stele albastre. Clipi, abia putea să vadă. Safire stelate. O brățară de platină cu safire stelate. Se uită mai atent și își dădu seama că erau veritabile, nu sintetice. Fiecare era diferit, fiecare avea o mică imperfecțiune, fiecare avea propria nuanță de culoare și personalitate. Întoarse cutia în lumină și văzu stelele din fiecare piatră mișcându-se, lumina reflectându-le adâncimile. Înghiți, simțind brusc un nod în gât. Nimeni nu îi oferise vreodată așa ceva. Niciodată. Simți cum îi arde privirea și încercă imediat să-și revină, îngrozită de vulnerabilitatea ei.

– Frumoasă colecție de oxid de aluminiu ai aici, spuse ea încercând să pară naturală.

– Speram să-ți placă safirele stelate, Melodie.

Crookshank înghiți în sec din nou, păstrându-și privirea ațintită la brățară, ca să nu-l lase să-i vadă ochii. Nu-i plăcuse niciodată ceva atât de mult ca acea brățară. Safire stelate de Sri Lanka, preferatele ei, fiecare dintre ele unic, făurit în adâncimile pământului la o presiune și căldură uriașe – incarnarea mineralogiei. Știa că era manipulată fără rușine și pe față, însă, în același timp, își spunea: „De ce nu? De ce să nu accepte? Nu așa mergeau lucrurile în lume?"

Simți mâna lui Corvus pe umărul ei, strângându-l ușor. Fu ca un șoc electric. Spre groaza ei, o lacrimă îi alunecă fierbinte pe obraz. Clipi rapid, fără să poată vorbi, mulțumită că el se afla în spatele ei și nu o vedea. Cealaltă mână îi prinse celălalt umăr, iar ea simțea căldura trupului lui în ceafă. O trecu un fior erotic asemenea unui fulger, care o făcu să se aprindă și să simtă furnicături în tot corpul.

– Melodie, îți sunt foarte recunoscător pentru ajutor. Știu cât de bună ești în ceea ce faci. De asta ți-am încredințat ție – și nimănui altcuiva – această mostră. De asta ți-am oferit brățara. Nu e doar o simplă mită – cu toate că e puțin și asta. Chicoti și o bătu pe umăr. E o dovadă a încrederii pe care o am în tine, Melodie Crookshank.

Ea dădu aprobator din cap, fără să-l privească.

Mâinile îi strânseră și mângâiară umerii.

– Mulțumesc, Melodie.

– În regulă, șopti ea.

8

Când tatăl lui Tom murise, iar el moștenise un munte de bani, singura extravaganță fusese să își cumpere camioneta. Era un Chevy 3100 din 1957 cu caroserie turcoaz și tavan alb, grilaj crom și trei viteze. Cândva îi aparținuse unui colecționar de mașini clasice din Albuquerque, un adevărat fanatic care reconstruise cu dragoste motorul și transmisia, fabricase piesele pe care nu le putuse găsi și revopsise totul până la butoanele radioului. La sfârșit tapițase din nou interiorul mașinii cu piele albă. Bietul om făcuse infarct înainte să se bucure de rezultatul muncii lui, iar Tom o cumpărase după ce văzuse un anunț în *Thrifty Nickel*. Îi plătise văduvei o sumă pe care o merita din plin – cincizeci și cinci de mii de dolari – și tot simțea că fusese un chilipir. Era o adevărată operă de artă.

Era deja amiază. Tom străbătuse toată întinderea cu mașina, ceruse îndrumări în Sunset și hoinărise pe multe dintre drumurile forestiere pe care le cunoștea în apropierea platourilor stâncoase, însă în zadar. Nu aflase decât că mergea pe aceleași urme pe care merseseră polițiștii din Santa Fe, care la rândul lor încercaseră să afle dacă cineva îl întâlnise pe acel bărbat cât încă mai era în viață.

Se părea că bărbatul avusese grijă să-şi ascundă urmele.

Tom se hotărâse să-l viziteze pe Ben Peek, care locuia în cătunul sărăcăcios Cerrillos din New Mexico. Fost oraş al mineritului de aur, care văzuse zile mai bune, Cerrillos se întindea într-o zonă înconjurată de plantaţii de bumbac dincolo de şoseaua principală, un mănunchi de clădiri vechi din chirpici şi lemn împrăştiate pe platoul uscat din Galisteo Creek. Minele fuseseră închise cu zeci de ani în urmă, însă Cerrillos scăpase de statutul de oraş-fantomă deoarece fusese readus la viaţă de hipioţi în anii şaizeci, după ce cumpăraseră căsuţele minerilor şi le transformaseră în ateliere de ceramică, magazine de pielărie şi făbricuţe de macrameuri. Acum era locuit de un amestec ciudat de vechi familii spaniole care lucraseră cândva în mine, dubioşi bătrâni şi excentrici curioşi.

Ben Peek făcea parte din ultima categorie, iar casa lui dovedea asta. Vechea lui casă din scânduri nu fusese vopsită de o generaţie. Curtea noroioasă, împrejmuită de un gard ce stătea să cadă, era plină de echipament de minerit ruginit. Într-un colţ se afla un morman de vată de sticlă izolatoare purpurie şi verde de la stâlpii de telefon. Pe o placă bătută în cuie pe un perete al casei scria

MAGAZINUL WHAZZIT
TOTUL DE VÂNZARE
inclusiv proprietarul
nu se refuză ofertele rezonabile

Tom ieşi din maşină. Ben Peek fusese un prospector profesionist vreme de patruzeci de ani, până când un măgar îi rupsese şoldul. Se stabilise în Cerrillos cu o colecţie de deşeuri şi

multe poveşti dubioase. În ciuda aspectului său excentric, avea masterat în geologie la Şcoala de Minerit din Colorado. Îşi ştia bine meseria.

Tom trecu prin arcada strâmbă şi bătu la uşă. O clipă mai târziu, luminile se aprinseră şi, în întunericul dinainte, îşi făcu apariţia un chip deformat de geamul mat, apoi uşa se deschise în sunetul unui clopoţel.

– Tom Broadbent! Mâna aspră a lui Peek i-o prinse pe a lui Tom şi i-o strânse până îi trosni oasele. Peek avea doar un metru şaizeci şi doi, însă compensa prin vocea sa bubuitoare şi vigoare. Nu se mai bărbierise de cinci zile, avea cearcăne în jurul ochilor negri şi jucăuşi şi sprâncene atât de arcuite, încât părea în permanenţă surprins.

– Ce mai faci, Ben?

– Groaznic, pur şi simplu groaznic. Intră.

Îl conduse pe Tom prin magazinul său cu pereţii acoperiţi de rafturi care gemeau sub maldăre de roci vechi, unelte de lemn şi recipiente de sticlă. Totul era de vânzare, însă se părea că nu vânduse niciodată ceva. Etichetele cu preţuri erau ele însele antichităţi îngălbenite. Intrară într-o cameră laterală, care servea drept bucătărie şi cameră de zi. Câinii lui Peek dormeau pe podea, scheunând în vis. Bătrânul luă un ibric uzat de pe plită, scoase două căni şi şchiopătă spre o masă de lemn, aşezându-se pe o parte şi invitându-l pe Tom să se aşeze pe cealaltă.

– Zahăr? Lapte?

– Neagră.

Tom îl urmări pe bătrân care îşi turnă trei linguriţe de zahăr în cafea, apoi trei linguriţe de Cremora, amestecând totul într-un soi de mâzgă. Tom sorbi cu precauţie din cafea.

Era surprinzător de bună – fierbinte, tare, fiartă în stilul cowboy așa cum îi plăcea lui.

– Cum se simte Sally?

– Minunat, ca întotdeauna.

Peek dădu din cap.

– Ți-ai luat o femeie minunată, Tom.

– Știu prea bine.

Peek bătu pipa de marginea șemineului și o umplu cu Borkum Riff.

– Ieri-dimineață am citit în *New Mexican* că ai găsit un bărbat ucis pe platourile stâncoase.

– Povestea e mai complicată decât ce e în ziar. Pot să contez că ții pentru tine?

– Bineînțeles.

Tom îi povesti lui Peek totul, omițând partea cu agenda.

– Ai vreo idee cine era vânătorul de comori? îl întrebă într-un final pe Peek.

Peek pufni.

– Căutătorii de comori sunt o gașcă de tâmpiți creduli. În toată istoria Vestului nimeni nu a găsit vreo comoară adevărată îngropată.

– Bărbatul acesta a găsit.

– O să cred când o să văd. Și nu, nu am auzit nimic de vreun căutător de comori pe acolo, însă asta nu înseamnă nimic; sunt foarte secretoși.

– Ai idee despre ce comoară ar putea fi vorba? Presupunând că există.

– Am fost prospector, se încruntă Peek. Nu vânător de comori. E o mare diferență.

– Dar ai petrecut mult timp acolo.

– Douăzeci şi cinci de ani.

– Ai auzit poveşti.

Peek aprinse un chibrit şi îl duse la pipă.

– Cu siguranţă.

– Distrează-mă.

– Când încă era teritoriu spaniol, se spune că aici, la nord de Abiquiú, a existat o mină de aur care se numea El Capitán. Ştii povestea asta?

– N-am auzit-o niciodată.

– Se spune că au scos aproape trei sute de kilograme şi le-au turnat în lingouri marcate cu Leul şi castelul. Apaşii întorceau ţara pe dos, aşa că, în loc să le împacheteze şi să le ducă de acolo le-au ascuns într-o peşteră şi au aşteptat să se liniştească lucrurile. S-a întâmplat ca într-o zi apaşii să atace mina. I-au omorât pe toţi, mai puţin pe un anume Juan Cabrillo, care plecase în Abiquiú după provizii. Cabrillo s-a întors şi şi-a găsit camarazii morţi. A plecat la Santa Fe şi s-a întors cu un grup înarmat să ia aurul. Însă trecuseră vreo două săptămâni, plouase torenţial şi fuseseră inundaţii. Reperele se schimbaseră. Da, au găsit mina, tabăra şi scheletele prietenilor săi ucişi. Însă nu au mai putut găsi peştera aceea. Juan a petrecut ani de zile căutând-o, până când a dispărut fără urmă de pe platourile stâncoase. Sau cel puţin aşa spune povestea.

– Interesant.

– Nu e tot. În anii 1930, un anume Ernie Kilpatrick căuta un bivol prin canioanele de acolo. Avea tabăra lângă Stâncile engleze, la sud de Echo Badlands. Chiar când apunea soarele el a văzut o alunecare proaspătă de teren pe peretele unei stânci din apropiere – putin mai sus de Canionul Tiranozaurului – care a dezvăluit ceva ce arăta a peşteră. S-a căţărat şi s-a târât

înăuntru. Era un tunel scurt și îngust, cu marcaje pe pereți. A urmărit marcajele până a ajuns într-o încăpere. Aproape că a leșinat când a aprins lumânarea și a văzu un perete întreg de lingouri de aur marcate cu Leul și castelul. A băgat unul în buzunar și s-a întors călare la Abiquiú. În noaptea aceea s-a îmbătat la saloon și ca un prost le-a arătat tuturor lingoul de aur. Cineva l-a urmărit, l-a împușcat și l-a jefuit. Bineînțeles, secretul a murit odată cu el, iar lingoul de aur nu a mai fost găsit niciodată.

Scuipă o bucată de tutun de pe limbă.

– Toate poveștile astea cu comori sunt la fel.

– Nu ai crezut-o.

– Nici măcar un afurisit de cuvințel. Peek se rezemă și își aprinse din nou pipa. Pufăi de câteva ori, așteptând un comentariu.

– Trebuie să-ți spun, Ben, că am vorbit cu omul. A găsit ceva foarte important.

Peek ridică din umeri.

– E posibil să fi găsit și altceva de valoare în afară de comoara El Capitán?

– Sigur. Sunt tot felul de posibilități când vine vorba de minerale și metale prețioase. Dacă era prospector. Sau poate era vânător de comori și dezgropa ruine indiene. Te-ai uitat ce echipament avea?

– Totul era împachetat pe măgar. Nu am văzut nimic ieșit din comun.

Peek se încruntă din nou.

– Dacă ar fi fost *prospector*, probabil găsise uraniu sau molibden. Uraniul se găsește uneori în membrul superior al Formațiunii Chinle, care dă în Canionul Tiranozaurului, Canionul Huckbay

și în tot Joaquinul Inferior. Am căutat uraniu la sfârșitul anilor cincizeci și n-am găsit nici urmă. Însă eu nu aveam echipament corespunzător, contoare de scintilații și de-astea.

– Ai pomenit de două ori de Canionul Tiranozaurului.

– Un canion al naibii de mare cu un milion de afluenți, care traversează toată zona până la Echo Badlands și sus pe platourile stâncoase. Era bun pentru uraniu și molibden.

– Și uraniul mai are acum vreo valoare?

– Nu dacă nu ai un cumpărător privat pe piața neagră. Banca națională nu-ți cumpără, are prea mult.

– Poate fi util pentru teroriști?

Peek scutură din cap.

– Mă îndoiesc. Ai avea nevoie de un program de îmbogățire de un miliard de dolari.

– Poate pentru vreo bombă murdară?

– Concentratul de uraniu, chiar și uraniul pur, are radioactivitate aproape zero. Ideea că uraniul e periculos și radioactiv este o preconcepție populară.

– Ai pomenit de moli. Ce e aia?

– Molibden. Acolo sus, în partea cealaltă a Canionului Tiranozaurului, sunt câteva zăcăminte descopertate de trahiandezit de porfiriu din Oligocen, care a fost asociat cu molibdenul. Am găsit acolo niște molibden, însă deja excavaseră depozitul și ce am găsit făcea cât un rahat de-o zi dintr-o oală de noapte. Poate e mai mult – undeva întotdeauna e mai mult.

– De ce i se spune Canionul Tiranozaurului?

– Chiar la gura lui e o intruziune bazaltică uriașă, sculptată de vreme în așa fel încât în partea de sus seamănă cu un craniu de T. Rex. Apașii nu urcă acolo, spun că e bântuit. Acolo m-a

aruncat măgarul meu speriat. Mi-a rupt șoldul. M-au luat cu ambulanța după trei zile. Deci, da, dacă nu e bântuit, ar trebui să fie. Nu m-am mai întors acolo.

– Și aurul? Am înțeles că ai găsit ceva acolo.

Ben chicoti.

– Bineînțeles că am găsit. Aurul e un blestem pentru toți cei care îl găsesc. În '86 am găsit un bolovan de cuarț plin cu aur pe fundul Labirintului. I l-am vândut unui dealer de minerale pentru nouă mii de dolari, apoi am cheltuit de zece ori suma aia căutând locul din care provenea. Nenorocita de rocă trebuia să fi venit de undeva, însă nu am găsit niciodată sursa. Presupun că s-a rostogolit din Munții Canjilon, unde se află câteva mine de aur închise și vechi orașe miniere. După cum am spus, aurul te duce la pierzanie. Nu m-am mai atins de el după aceea. Râse și scoase alt nor de fum din pipă.

– Îți mai vine în minte și altceva?

– „Comoara" asta poate fi o ruină de-a indienilor. Sunt multe ruine anasazi acolo sus. Pe vremea când nu știam prea multe, obișnuiam să sap în jurul acelor locuri vechi, vindeam vârfuri de săgeți și oalele pe care le găseam. Astăzi, un castron Chaco alb cu negru mi-ar fi putut aduce între cinci și zece mii. Merită să te stresezi pentru asta. Și mai e și Orașul Pierdut al Părinților.

– Ce e asta?

– Tom, băiete, ți-am mai spus povestea aceea.

– Nu, nu mi-ai spus-o.

Peek trase din pipă cu un gâlgâit.

– Pe la începutul secolului, un preot francez pe nume Eusebio Bernard s-a pierdut acolo sus pe undeva prin Mesa de los Viejos în drumul său de la Santa Fe la Chama. În timp ce

încerca să găsească drumul, a zărit o așezare anasazi uriașă pe o terasă mare cât Mesa Verde, ascunsă într-un alcov în stânca de sub el. Avea patru turnuri, sute de ansambluri de locuințe, un adevărat oraș pierdut. Nimeni nu l-a găsit după aceea.

– E o poveste adevărată?

– Probabil că nu, zâmbi Peek.

– Dar petrol sau gaze naturale? Poate căuta așa ceva?

– Mă îndoiesc. E adevărat că rezervația Chama se întinde chiar la marginea bazinului San Juan, una dintre zonele cele mai bogate în gaze naturale din sud-vest. Problema e că ai nevoie de o armată întreagă de oameni cu echipamente de măsurare. Un prospector individual nu are nicio șansă. Peek învârti cenușa din pipă, o bătători și o aprinse din nou. Dacă era în căutarea unor fantome, atunci pot să spun că acolo sunt destul de multe. Apașii pretind că au auzit un răget de T. Rex.

– Ben, ne îndepărtăm de subiect.

– Ai spus că vrei povești.

Tom ridică mâna.

– Deja trag linie la fantomele de dinozauri.

– Presupun că e posibil ca acest prospector necunoscut al tău să fi găsit comoara El Capitán. Trei sute de kilograme de aur ar însemna... Peek se strâmbă... aproape patru milioane de dolari. Însă trebuie să iei în considerare valoarea *numismatică* a acelor lingouri vechi spaniole marcate cu Leul și castelul. La naiba, ai obține de cel puțin douăzeci sau treizeci de ori mai mult decât pe aur. Deja vorbim de bani aici... Oricum, întoarce-te și spune-mi mai multe despre crima

asta. Iar eu îți voi spune de fantoma din La Llorona, Femeia Jelitoare.

– S-a făcut.

9

În cabina de clasa întâi din Continental Bight 450 dinspre LaGuardia către Albuquerque, Maddox Iarbă se întinse. Își lăsă pe spate scaunul de piele, ridică capacul laptopului și sorbi o gură de Pellegrino în timp ce aștepta să se deschidă. Ciudat, se gândi el, cum semăna cu cei din jurul său, toți îmbrăcați în costume scumpe și lucrând la laptop. Ar fi tare, chiar tare, dacă vicepreședintele executiv sau directorul de lângă el ar vedea la ce lucra el.

Maddox începu să sorteze teancul de scrisori scrise de mână – litere stângace înșirate elaborat pe hârtie ieftină cu linii, cu creion bont, multe cu pete de grăsime și urme de degete. De fiecare scrisoare era prins o fotografie a ticălosului cel urât care o scrisese. Ce adunătură de fraieri!

Scoase prima scrisoare, o netezi pe masa pliantă lângă computer și începu să citească.

Dragă domnule Madocks,

Sunt Londell Franklin James am 34 de ani și sunt băr-
bat Alb Arian din Arundell, Ark. Instrumentul meu

are 22 de cm în erecție și caut o doamnă blondă, nu o târfă grasă și obraznică, ci o doamnă la care să-i placă 22 de cm până în plăsele și în plus am un metru optzeci și trei și mușchi tari ca piatra cu un tatuaj cu cranii pe deltoidul drept și un dragon pe piept Caut o doamnă slabă din Sud nu negrese sau curve din New York ci o Fată Albă Ariană sudistă de modă veche care știe să ofere plăcere unui bărbat și să gătească pui și cartofi prăjiți Fac cinci până la cincisprezece pentru jaf armat procurorul a mințit în legătură cu apelul, însă am o audiere pentru eliberare condiționată în doi ani și 8 luni vreau o doamnă bună care să mă aștepte afară gata s-o ia până în plăsele.

Maddox rânji. Acum o mamă care avea să-și petreacă restul vieții în închisoare – eliberată sau nu pentru bună purtare. Unii oameni pur și simplu se nășteau pentru asta.

Începu să scrie la laptop:

Numele meu este Lonnie F. James și sunt un bărbat caucazian de treizeci și patru de ani din Arundell, Arkansas, fac de la cinci la cincisprezece ani pentru jaf armat, cu eliberare condiționată așteptată în mai puțin de trei ani. Am o condiție fizică minunată, un metru nouăzeci înălțime, optzeci și șase de kilograme și fac exerciții fizice intense. Doamnelor, sunt bine dotat. Sunt Capricorn. Am un tatuaj cu craniu pe brațul drept și un tatuaj cu Sfântul Gheorghe omorând balaurul pe piept. Caut o blondă micuță și frumoasă din sud, cu ochi albaștri, de modă veche, pentru corespondență, amor și relație. Trebuie să fii în formă, să ai douăzeci și nouă de ani sau

mai puțin, să fii dulce ca siropul de mentă însă în același timp, trebuie să fii o femeie care recunoaște un bărbat adevărat când vede unul. Îmi plac muzica country, mâncarea tradițională bună, fotbalul profesionist și să mă plimb mână în mână pe drumurile de țară în diminețile cețoase.

„Asta da inspirație", își spuse Maddox, recitind. *Dulce ca siropul de mentă.* Citi din nou, șterse partea cu „diminețile cețoase", o salvă în computer. Apoi privi fotografia care însoțea scrisoarea. Alt urât – ăsta avea un cap în formă de glonț și ochii atât de apropiați, încât păreau că fuseseră strânși cu menghina. O va scana și o va posta. Din experiența lui, aspectul fizic nu conta. Ceea ce conta era că Londell Franklin James era acolo, nu aici. Așa că oferea femeii potrivite relația perfectă. O femeie îi va scrie, vor schimba scrisori sexuale, își vor face promisiuni, își vor jura dragoste nepieritoare, vor vorbi despre copii și căsătorie și nimic nu va schimba faptul că el era acolo, iar ea aici. Ea deținea controlul. Despre asta era vorba – control – plus fiorul erotic pe care îl simțeau unele femei când corespondau cu vreun tip închis pentru jaf armat, care pretindea că are un instrument de 22 de centimetri. Cine putea să-l contrazică?

Făcu clic pe o fereastră nouă și trecu la următoarea scrisoare.

Dragă domnule Maddox,
Caut o femeie căreia să-i trimit lichidul meu prin poștă
ca să-mi facă un copil...

Maddox se strâmbă și mototoli scrisoarea, apoi o băgă în buzunarul scaunului din fața lui. Hristoase, avea o agenție

matrimonială, nu o bancă de spermă. Deschisese Vremuri Grele în timp ce lucra la biblioteca închisorii, unde aveau un computer IBM 486 vechi, pe care îl foloseau drept catalog online. Perioada pe care o petrecuse în armată ca sergent de artilerie îl învățase tot ce trebuia să știe despre computere. În ziua de azi nu puteai lansa un proiectil cu calibru mai mare de 50 fără computer. Maddox rămase surprins să afle că avea un talent aparte la computere. Spre deosebire de oameni, acestea erau curate, inodore, ascultătoare și nu aveau o atitudine de rahat. Începuse prin a colecționa câte zece dolari de la fiecare pușcăriaș pentru faptul că își publicau numele și adresele pe site-ul web pe care îl crease el, solicitând corespondență cu femei din afară. Afacerea luase avânt. Maddox își dădu seama că putea să facă bani frumoși nu de la pușcăriași, ci de la femei. Rămăsese uimit că femeile doreau să aibă o relație cu un bărbat din închisoare. Cerea douăzeci și nouă de dolari și nouăzeci și nouă de cenți pentru un abonament de o lună la Vremuri Grele, 199 de dolari pentru un an și pentru acces nelimitat la datele personale – inclusiv la fotografii și adrese – a peste patru sute de pușcăriași închiși pe perioade lungi pentru fapte ce variau de la crimă și viol la răpire, jaf armat și agresiune. Acum pentru fiecare pușcăriaș erau câte trei femei abonate, aproape o mie două sute de doamne, iar după ce scădea toate cheltuielile el rămânea cu o sumă frumușică în fiecare săptămână.

Anunțul de „pregătire pentru aterizare" se auzi prin difuzor, iar o stewardesă veni și le făcu semn, murmurând către toți oamenii de afaceri să își închidă laptopurile. Maddox îl băgă pe al lui sub scaun și trase paravanul de la geam. Peisajul maroniu din New Mexico se derula pe măsură ce avionul se

apropia dinspre est de Albuquerque, iar din pământ se ridicau pantele Munților Sandia, când întunecați de la copaci, când albi de la zăpadă. Avionul trecu de munți și ajunse deasupra orașului, apropiindu-se de pământ. Maddox vedea totul, râul, autostrăzile, Big I, toate căsuțele care urcau până la poalele dealurilor. Îl deprima să vadă atâția oameni inutili trăindu-și viețile atât de patetice în acele cutii de furnici. Era asemănător cu închisoarea.

Nu, retrase asta. Nimic nu se compara cu închisoarea.

Gândurile lui se îndreptară spre problema urgentă, și imediat simți că se înfurie. Broadbent. Probabil bărbatul așteptase momentul cel mai propice acolo în Labirint. Nu făcuse decât să aștepte. Maddox făcuse toată treaba, îl doborâse pe tip, apoi se băgase Broadbent și se servise cu agenda și cu prada. Ticălosul stricase un final perfect.

Maddox trase adânc aer în piept, închise ochii, își rosti incantația de câteva ori în minte, încercând să mediteze. Nu avea rost să se enerveze. Problema era simplă. Dacă Broadbent păstra agenda în casă, Maddox o va găsi. Dacă nu, atunci Maddox va găsi o metodă să o scoată de la el. Bărbatul pur și simplu nu știa cu ce avea de-a face. Și din moment ce, la rândul lui, Broadbent era băgat până în gât în asta era puțin probabil că va chema poliția. Chestia asta avea să se rezolve între ei doi.

Îi datora asta lui Corvus; Iisuse, îi datora viața!

Se lăsă pe spate în timp ce avionul Boeing 747 aterizâ, ușor și plăcut, abia atingând pământul. Maddox văzu în asta un semn.

10

În dimineața următoare, Tom îl găsi pe asistentul său, Shane McBride, la zona pentru plimbat caii, urmărind un roib care se târa în jurul țarcului. Shane era un irlandez din South Boston care studiase la Yale, însă adoptase obiceiurile din Vest și acum arăta chiar mai cowboy decât localnicii. Se plimba în cizme și purta o mustață deasă, o pălărie Stetson cu boruri întoarse îndesată pe cap, o eșarfă neagră decolorată legată la gât, cu buza de jos plină de tutun. Se pricepea la cai, avea simțul umorului, era serios și foarte loial. Tom îl considera partenerul perfect.

Shane se întoarse către Tom, își scoase pălăria, își șterse fruntea și-și miji ochii.

– Ce zici?

Tom urmări calul mișcându-se.

– De cât timp e acolo?

– De zece minute.

– Osteită la picior.

Shane lăsă privirea în jos.

– Nu. Aici te înșeli. Sesamoidită.

– Articulațiile chișiței nu sunt umflate. Iar rana e prea simetrică.

– E incipient, iar sesamoidita poate să fie și ea simetrică.

Tom își miji din nou ochii și urmări calul mișcându-se.

– Al cui e?

– Noble Nix, aparține de O Bar O. Nu a mai avut probleme până acum.

– E de competiție western sau de sărituri?

– E de competiție englezească.

Tom se încruntă.

– S-ar putea să ai dreptate.

– *S-ar putea*? Nu e niciun *s-ar putea*. Tocmai a revenit de la o competiție din Amarillo, unde a câștigat o șa. Oboseala combinată cu drumul lung au dus la asta.

Tom îl opri pe cel care îl plimba, îngenunche și pipăi chișițele calului. Fierbinți. Se ridică.

– Tot mai cred că e vorba de osteită la picior, însă o să iau în considerare că s-ar putea să fie osteită la osul sesamoid.

– Ar fi trebuit să te faci avocat.

– Oricum ar fi, tratamentul e același. Odihnă totală, spălări periodice cu apă rece, aplicare de DMSO, învelitori de piele pentru picioare.

– Spune-mi ceva nou.

Tom îl prinse pe Shane de umăr. Începi să te pricepi foarte bine la asta, nu-i așa, Shane?

– Așa e, șefule.

– Atunci n-o să te superi dacă te ocupi și astăzi de clinică.

– Lucrurile merg mult mai bine când nu ești tu aici – bere rece, mariachi, femei goale.

– Să nu dai foc pe-aici.

www.ecarti.org

– Încă o mai cauți pe fetișcana al cărui tată a fost ucis în Labirint?

– Nu am prea mare noroc. Poliția nu găsește cadavrul.

– Nu e nimic surprinzător că nu pot găsi cadavrul. E ditamai ținutul.

Tom dădu aprobator din cap.

– Dacă aș putea să înțeleg ce e scris în jurnalul ăla al lui, probabil aș afla cine era.

– Da, probabil.

Tom îi spusese totul lui Shane. Aveau o relație foarte apropiată. Iar Shane, chiar dacă era vorbăreț, era foarte discret.

– O ai la tine?

Tom scoase agenda din buzunar.

– Dă-mi să văd. O luă și o răsfoi. Ce e? Un cod?

– Da.

Închise și cercetă coperta.

– E sânge?

Tom dădu din cap.

– Iisuse! Bietul om! Shane îi întinse agenda. Dacă află polițiștii că le-ai ascuns ceva, o să te bage la zdup.

– O să țin minte asta.

Tom se duse în spatele clinicii să vadă caii din grajduri; îi bătu ușor pe fiecare, murmurând cuvinte de încurajare, verificându-le starea. Ajunse într-un final la biroul său și răsfoi facturile, observând că unele aveau termenul depășit. Nu le plătise, însă nu din lipsă de bani, ci din delăsare; și el, și Shane urau munca de birou. Le aruncă din nou în cutie fără să deschidă vreuna. Chiar trebuia să angajeze un contabil să aibă grijă de toate acele hârtii, însă acea cheltuială în plus i-ar fi pus din nou pe roșu după un an de muncă susținută ca să ajungă

din nou la un nivel de rentabilitate. Faptul că avea o sută de milioane de dolari prin angajament scris nu conta. El nu era ca tatăl său. Trebuia să-şi scoată singur profitul.

Dădu hârtiile la o parte şi scoase agenda pe care o deschise şi o întinse pe masă. Numerele îl atrăgeau; era sigur că acolo se afla secretul identităţii bărbatului. Şi al comorii pe care o găsise.

Shane băgă capul în cameră.

– Cum e calul castrat de la O Bar O? întrebă Tom.

– Am avut grijă de el şi e în boxa lui. Shane rămase în uşă ezitând.

– Ce s-a întâmplat?

– Îţi aminteşti anul trecut când la mănăstirea de pe râul Chama era o oaie bolnavă?

Tom dădu afirmativ din cap.

– Când ne-am dus acolo, îţi aduci aminte că ne-am întâlnit cu un călugăr, fost spărgător de coduri pentru CIA, care a renunţat la tot ca să se călugărească?

– Da. Îmi aduc aminte.

– De ce nu-l rogi să-şi arunce o privire? Poate descifrează agenda.

Tom îl privi lung pe Shane.

– Asta e cea mai bună idee pe care ai avut-o săptămâna asta.

11

Melodie Crookshank reglă unghiul de pe lama de secționare cu diamant și mări rpm-ul. Era o mașinărie minunată și de înaltă precizie – se simțea asta în sunetul clar, ca de cântec, pe care îl scotea. Așeză mostra pe patul de secționare, o prinse, apoi activă fluxul de apă laminar. Un gâlgâit se auzi peste lamă în vreme ce apa spăla specimenul, scoțând la iveală nuanțele de culoare din el, galben, roșu, purpuriu. Făcu ultimele reglaje, setă viteza de ghidare automată și îl lăsă să fie tăiat.

Când eșantionul întâlni lama de diamant, se auzi aproape ca o muzică. În clipa în care mostra fu tăiată în jumătate, comoara din interiorul său se oferi vederii. Cu dexteritatea dobândită în timp, spălă mostra și o uscă, o întoarse, apoi prinse cealaltă parte în rășină de epoxi pe un manipulator de oțel.

În timp ce aștepta să se întărească rășina, își cercetă brățara cu safire. Le spusese prietenelor ei că era o bijuterie ieftină, iar ele o crezuseră. De ce n-ar fi crezut-o? Cine s-ar fi gândit că ea, Melodie Crookshank, asistent tehnic de gradul unu, care câștiga douăzeci și unu de mii de dolari pe an, care locuia într-un apartament într-o mansardă pe Amsterdam Avenue, fără iubit

www.ecarti.org

și fără bani, purta la mână zece carate de safire stelate de Sri Lanka? Știa prea bine că era folosită de Corvus – un bărbat ca el nu ar fi putut să dezvolte un interes romantic serios față de ea. Pe de altă parte, nu era coincidență că îi încredințase ei acea misiune. Era bună; al naibii de bună. Brățara făcea parte dintr-o tranzacție strict impersonală: o compensație pentru expertiza și discreția ei. Nimic dezonorant în asta.

Mostra se întărise. O puse iarăși pe patul de secționare și o tăie din nou pe cealaltă parte. Obținu imediat o felie subțire de piatră, cu o grosime de aproape un milimetru, tăiată perfect, fără nicio crăpătură sau ciobire. Dizolvă rapid rășina, eliberă felia și o tăie în zeci de bucățele mai mici, fiecare destinată altui tip de test. Luă una dintre bucăți, o fixă în rășină pe alt manipulator și utiliză roata și polizorul ca să o șlefuiască și mai mult, până căpătă o transparență frumoasă și o grosime cam de două ori mai mare decât a firului de păr uman. O puse pe lamele și o amplasă sub microscopul Meiji cu lumină polarizată, îl deschise și își lipi ochii de binoclu.

După o reglare rapidă a focalizării, în fața ochilor îi apăru un curcubeu de culori, o lume de frumusețe cristalină. Splendoarea pură a luminii polarizate o făcea mereu să-și țină respirația. Chiar și cea mai cenușie dintre roci își scotea la iveală sufletul ascuns. Setă amplificarea la 30x și începu să treacă prin unghiul de polarizare cu câte treizeci de grade, fiecare modificare producând un nou fluviu de culoare în eșantion. Prima vedere era de obicei doar pentru estetică; era ca și când ar fi privit într-un vitraliu mai frumos decât rozeta Catedralei din Chartres.

Pe măsură ce trecea prin cele 360 de grade de polarizare, Crookshank își simțea pulsul accelerându-i-se cu fiecare unghi nou. Era, într-adevăr, o mostră incredibilă. După o serie

completă mări amplificarea la 120x. Structura era atât de fină, era perfectă; uimitoare. Acum înțelegea de ce era secret. Dacă la fața locului existau mai multe astfel de mostre – și probabil existau –, era de o importanță majoră să păstreze secretul. Ar fi o lovitură uluitoare, chiar și pentru un bărbat atât de distins precum Corvus.

Se îndepărtă de binoclul microscopului, cu un gând nou în minte. Acela putea fi lucrul de care avea nevoie ca să își asigure un post bun, dacă își juca bine cartea.

12

Mănăstirea Hristos în Deşert se afla la douăzeci şi patru de kilometri în sus pe râul Chama, în adâncul rezervaţiei Chama şi chiar lângă Mesa de los Viejos, Platoul Bătrânilor, care marca începutul ţinutului de platouri stâncoase. Tom conduse spre mănăstire cu o încetineală îngrozitoare, urând să-şi supună preţiosul Chevy la chinuri pe unul dintre cele mai proaste drumuri din New Mexico. Şoseaua avea atât de multe gropi încât părea că suferise un bombardament şi, în plus, hârtoapele ameninţau să-i dezmembreze maşina şi să-l lase fără dinţi. Se spunea că aşa le plăcea călugărilor.

După ceea ce părea mai degrabă o călătorie la capătul lumii, Tom zări turnul din chirpici al bisericii înălţându-se peste tufele de ienupăr şi chamisa. Treptat apăru şi restul mănăstirii benedictine – un pâlc de clădiri din argilă maro împrăştiate de-a valma pe un petic de pământ deasupra luncii râului, chiar sub locul în care Rio Gallina se unea cu Rio Chama. Se spunea că era una dintre cele mai izolate mănăstiri creştine din lume.

Tom îşi lăsă camioneta în parcarea neasfaltată şi urmă cărarea spre magazinul mănăstirii. Se simţea ciudat, întrebându-se

cum să îi ceară ajutorul călugărului. Auzea sunetul vag al unui cântec venind dinspre biserică, amestecându-se cu țipetele răgușite ale unui stol de gaițe.

Magazinul era gol, însă clopoțelul de la ușă scoase un clinchet când Tom o deschise, iar un călugăr tânăr apăru din spate.

– Bună ziua, începu Tom.

– Bine ai venit.

Călugărul se așeză pe un scaun înalt de lemn din spatele ghișeului. Tom rămase în picioare nehotărât, privind produsele umile ale mănăstirii: miere, flori uscate, cărți poștale făcute manual, sculpturi în lemn.

– Sunt Tom Broadbent, spuse el, întinzând mâna.

Călugărul i-o strânse. Era scund și slab și purta ochelari cu ramă groasă.

– Îmi pare bine să te cunosc.

Tom își drese glasul. Era al naibii de ciudat.

– Sunt medic veterinar, iar anul trecut am îngrijit aici o oaie bolnavă.

Călugărul dădu aprobator din cap.

– În timp ce mă aflam aici, am auzit pomenindu-se de un călugăr care a fost în CIA.

Călugărul dădu din nou din cap.

– Știi despre cine vorbesc?

– Fratele Ford.

– Exact. Mă întrebam dacă pot vorbi cu el.

Călugărul își aruncă o privire la ceas, un ceas mare sport cu butoane și cadrane, care arăta ciudat la mâna unui monah; Tom nu știa prea bine de ce. Chiar și călugării aveau nevoie să știe cât e ora.

– Slujba tocmai s-a terminat. Mă duc să îl chem.

Călugărul dispăru pe cărare. Cinci minute mai târziu, Tom rămase uimit să vadă o siluetă uriașă venind spre el, cu picioarele enorme încălțate în sandale prăfuite, cu un toiag lung de lemn în mână și roba neagră fluturând. O clipă mai târziu ușa se deschise, iar el intră cu pași mari în magazin, apoi se duse direct la Tom și îi prinse mâna într-o strânsoare uriașă, însă surprinzător de blândă.

– Sunt fratele Wyman Ford, spuse el pe un ton surprinzător de lipsit de evlavie.

– Tom Broadbent.

Fratele Ford era de o urâțenie izbitoare, cu capul mare și trăsături dure, un fel de combinație între Abraham Lincoln și Herman Munster. Bărbatul nu părea prea pios, sau cel puțin nu la prima vedere, și, cu siguranță, nu arăta ca un călugăr obișnuit, cu trupul puternic, înalt de peste un metru nouăzeci și cinci, cu barbă și păr negru răvășit care îi cădea peste urechi.

Se lăsă liniștea, iar Tom simți din nou cât de jenant era motivul vizitei sale.

– Putem vorbi un moment?

– Teoretic, da, dacă suntem sub jurământ de tăcere, răspunse călugărul. Ne plimbăm puțin?

– De acord.

Călugărul porni în viteză pe cărarea ce șerpuia de la magazin spre râu și-apoi de-a lungul malului, în timp ce Tom se chinuia să țină pasul. Era o zi minunată de iunie, muchiile portocalii ale canionului se înălțau pe fondul albastru al cerului într-un contrast strălucitor de culori, în timp ce deasupra norii pufoși alunecau precum corăbiile pe o mare. Se plimbară preț de zece minute fără să scoată o vorbă. Cărarea urca și se termina în partea de sus a unei faleze. Fratele Wyman își ridică poalele hainei și se așeză pe trunchiul unui ienupăr uscat.

Tom se așeză lângă călugăr și scrută canionul în tăcere.

– Sper că nu te-am întrerupt de la ceva important, spuse el, fără să fie prea sigur de cum să înceapă.

– Lipsesc de la o întâlnire foarte importantă în Sala Disputelor. Unul dintre frați a înjurat la slujbă. Chicoti.

– Frate Ford...

– Te rog să-mi spui Wyman.

– Mă întrebam dacă ai auzit de crima care a avut loc în Labirint cu două zile în urmă.

– Am renunțat de mult timp să mai citesc ziarul.

– Știi unde e Labirintul?

– Știu prea bine.

– În urmă cu două nopți, un vânător de comori a fost ucis acolo. Tom îi spuse povestea bărbatului, a găsirii acestuia, a agendei și dispariției.

Ford rămase o clipă pe gânduri, privind spre râu. Apoi întoarse capul și întrebă:

– Și... ce treabă am eu în toate astea?

Tom scoase agenda din buzunar.

– Nu ai predat-o la poliție?

– Am promis ceva.

– Le-ai dat, cu siguranță, o copie măcar.

– Nu.

– Asta n-a fost prea înțelept.

– Polițistul care investiga cazul nu mi-a inspirat prea mare încredere. În plus, am *promis!*

Văzu ochii cenușii ai călugărului țintuindu-l.

– Cu ce te pot ajuta?

Tom întinse agenda, însă călugărul nu făcu nicio mișcare să o ia.

– Am făcut tot posibilul să-l identific pe bărbat ca să îi pot da lista fiicei lui. Nu a mers nimic. Poliția nu are niciun indiciu și mai pot trece săptămâni bune până vor găsi cadavrul. Răspunsul despre identitatea bărbatului se află aici, sunt sigur. Singura problemă este că totul pare scris în cod.

Se lăsă tăcerea. Călugărul continuă să îl privească fix pe Tom.

– Am auzit că ai fost spărgător de coduri pentru CIA.

– Da, am fost criptanalist.

– Deci? Ce zici dacă ai încerca să-l descifrezi?

Ford privi agenda, însă tot fără să facă vreun gest.

– Uită-te, spuse Tom, întinzând-o.

Ford ezită, apoi spuse:

– Nu, mulțumesc.

– De ce nu?

– Pentru că am ales să nu o mai fac.

Tom simți un val de iritare în fața acelui răspuns arogant.

– E pentru o cauză nobilă. Probabil că fiica acestui bărbat habar nu are că e mort. Poate e moartă de îngrijorare pentru el. Am făcut o promisiune în fața unui muribund și am de gând să-mi-o țin, iar tu ești singurul care mă poate ajuta.

– Îmi pare rău, Tom, însă nu *pot* să te ajut.

– Nu poți sau nu vrei?

– Nu vreau.

– Ți-e teamă să te implici din cauza poliției?

Pe chipul aspru al bărbatului apăru un zâmbet reținut.

– Deloc.

– Atunci de ce?

– Am venit aici cu un motiv... exact ca să mă îndepărtez de acest tip de afaceri.

– Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui.

– O să depun jurământul în mai puțin de o lună. Să fii călugăr înseamnă mai mult decât să porți o sutană. Înseamnă să începi o viață nouă. Aceea – arătă spre carte – ar însemna o întoarcere la vechea mea viață.

– Vechea ta viață...?

Wyman privi lung către râu, cu sprâncenele groase ridicate și mișcându-și maxilarul.

– Vechea mea viață.

– Probabil a fost foarte dificilă, dacă te-a făcut să fugi de ea la mănăstire.

Sprânceana lui Ford se ridică din nou.

– Spiritualitatea monahală nu înseamnă să fugi de ceva, ci *către* ceva... către Dumnezeul viu. Dar da, a fost dificilă.

– Ce s-a întâmplat? Dacă nu te superi că întreb.

– Ba mă supăr. Cred că nu mai sunt obișnuit cu genul acesta de indiscreție care în lumea de afară este considerată conversație.

Tom se simți atins de răspunsul lui.

– Îmi pare rău. Am întrecut limita.

– Să nu îți pară. Faci ceea ce consideri tu că trebuie. Și cred și eu că *trebuie*. Doar că nu sunt persoana care te poate ajuta.

Tom dădu din cap și se ridicară, iar călugărul își scutură praful de pe haine.

– Cât despre agendă, nu cred că îți va da mare bătaie de cap. Cele mai multe coduri inventate individual sunt ceea ce noi numim cifru idiot – proiectat de idioți, descifrabil de către idioți. Numere care înlocuiesc cifre. Ai nevoie doar de un tabel al frecvenței limbii engleze.

– Ce e ăla?

– O listă cu literele utilizate de la cel mai des la cel mai puțin des în limba engleză. Potrivești acea listă cu cele mai frecvente până la cele mai puțin frecvente numere din cod.

– Pare destul de simplu.

– Chiar este. Pariez că o să spargi imediat codul.

– Mulțumesc.

Ford ezită.

– Dă-mi să-mi arunc un ochi. Poate îl descifrez pe loc.

– Sigur nu te superi?

– N-o să mă mănânce.

Tom i-l întinse. Ford îl răsfoi, studiind cu luare-aminte fiecare pagină. Trecură cinci minute lungi.

– Ciudat, însă mi se pare că e mult mai sofisticat decât un simplu cod de înlocuire.

Soarele cobora în canioane, aruncând o lumină aurie peste apa izvoarelor. Vrăbiile zburau, iar pereții de piatră le întorceau ciripitul. Râul se rostogolea dedesubt, ca o șoaptă a apelor.

Închise agenda cu un pocnet.

– O s-o țin câteva zile. Numerele astea sunt interesante – tot felul de modele ciudate.

– Până la urmă mă ajuți?

Ford ridică din umeri.

– O voi ajuta pe fata asta să afle ce s-a întâmplat cu tatăl ei.

– După ceea ce mi-ai spus mă simt un pic stânjenit.

El dădu din mână.

– Uneori sunt prea categoric. Dar acum nu fac nimănui vreun rău dacă dau o mână de ajutor. Privi soarele. Aș face bine să mă întorc.

Îi strânse mâna lui Tom.

– Îți admir încăpățânarea. Mănăstirea nu are telefon, însă avem conexiune la internet printr-o antenă satelit. Îți scriu când îl descifrez.

13

Maddox Iarbă își aminti de prima dată când mersese prin Abiquiú pe o motocicletă Harley Dyna Wide Glide furată. Acum nu era decât un ticălos ca toți ceilalți, în pantaloni kaki și un tricou polo Ralph Lauren, conducând un Range Rover. Chiar devenise cineva. Dincolo de orașul Abiquiú drumul urmărea râul, flancat de câmpuri de lucernă și crânguri de plopi, apoi ieșea în sus din vale. Coti la stânga pe 96, traversă barajul, apoi partea sudică a văii, în umbra Piscului Pedernal. După alte câteva minute se ivi curba la stânga spre casa lui Broadbent, cu un semn pictat de mână pe o placă deteriorată de vreme: *Cañones*.

Șoseaua era neasfaltată și neîntreținută și mergea în paralel cu un pârâu. Pe fiecare parte erau câteva ferme mici de cai, de patruzeci până la optzeci de acri, cu nume drăguțe precum Los Amigos sau Scorbura Pieii de Berbec. Casa lui Broadbent, din câte auzise, avea un nume ciudat, *Sukia Tara*. Maddox încetini la poartă, trecu de ea, continuă încă vreo câteva sute de metri și parcă mașina într-un pâlc de stejari. Ieși și închise ușa. Reveni la drum și se asigură că mașina nu era vizibilă. Era ora trei.

Probabil Broadbent era plecat la lucru sau era pe-afară. Auzise că avea o soție, Sally, care administra un grajd de armăsari. Se întreba cum arăta.

Maddox își aruncă rucsacul pe un umăr. Se gândi că în primul rând ar trebui să cerceteze împrejurimile. Credea cu tărie în recunoaștere. Dacă nu era nimeni acasă va căuta peste tot, va lua agenda dacă o va găsi, apoi va pleca. Dacă femeiușca era acasă, treaba avea să meargă mai ușor. Încă nu cunoscuse persoana care să refuze cooperarea cu țeava unui pistol la ceafă.

Părăsi șoseaua și porni la drum. Se ivi un fir de apă, care apoi dispăru printre pietrele albe. O făcu la stânga și traversă o pădurice de plopi și stejari înainte să iasă în spatele hambarului lui Broadbent. Se mișca încet, atent să nu lase urme; apoi escaladă gardul de sârmă ghimpată și se strecură după zidul din spatele hambarului. Când ajunse în colț se ghemui și se uită printre niște tufe la spatele casei.

Zări un teren argilos, câteva țarcuri, doi cai, o zonă de hrănit animalele, un jgheab pentru apă. Auzi un strigăt ascuțit. Dincolo de îngrădituri se afla o arenă pentru călărie. Soția, Sally, ținea o funie de manej înfășurată în jurul cotului, iar lângă ea un copil călărea în cercuri.

El ridică binoclul și o văzu mai bine. Îi urmări trupul întorcându-se odată cu calul, în față, în lateral, în spate. O pală de vânt îi răvăși părul lung, iar ea ridică mâna să și-l dea de pe față. Iisuse, ce frumoasă era!

Își mută privirea la copil. Părea a fi un retardat, un mongoloid sau ceva asemănător.

Își îndreptă din nou atenția spre casă. Lângă ușa din spate era o fereastră care dădea spre bucătărie. În oraș se spunea că Broadbent era putred de bogat. Auzise că Broadbent crescuse

într-un conac, înconjurat de obiecte de artă neprețuite și de servitori. Tatăl său murise cu un an în urmă și se zvonea că moștenise o sută de milioane de dolari. Judecând după aspectul casei, nu s-ar fi zis. Dacă te uitai la casă, hambar, cai, curtea prăfuită, grădină, la vechiul International Scout din garajul deschis sau la Fordul 350 din celălalt garaj, nu vedeai niciun semn de bunăstare. Dacă ar fi avut o sută de milioane, Maddox n-ar fi trăit, cu siguranță, în dărăpănătura aia.

Maddox își lăsă rucsacul jos. Scoase blocnotesul și cu un creion proaspăt ascuțit începu să facă planul casei și al curții. Zece minute mai târziu, se târî în spatele hambarului și trecu printr-un tufiș ca să schițeze și curțile din față și din partea laterală. Prin ușile curții interioare cercetă sufrageria modestă. Dincolo de aceasta se afla o curte interioară cu dale de piatră, grătar Smoky Joe și scaune, încadrată de o grădină de plante aromatice. Fără piscină sau ceva de genul acesta. Casa părea goală. După cum sperase el, Broadbent era plecat – sau cel puțin Chevy-ul din '57 lipsea din garaj și Maddox își închipui că n-ar fi lăsat pe nimeni să-l conducă. Nu văzuse nici urmă de administrator sau grăjdar, iar vecinul cel mai apropiat se afla la aproape un kilometru distanță.

Termină schița și o examină. Casa avea trei seturi de uși: o ușă în spate spre bucătărie, o ușă în față și ușile curții interioare care duceau la curtea laterală. Dacă toate erau încuiate – și presupunea de dragul planificării că erau –, ușile curții interioare ar fi cel mai ușor de trecut. Erau vechi, iar el deschisese destul de multe la viața lui. Nu i-ar lua mai mult de un minut.

Auzi o mașină și se ghemui. O clipă mai târziu un Mercedes combi apăru de după colțul casei și parcă. O femeie coborî și se îndreptă spre arenă, strigând și făcând semne din mână către

copilul călare. Copilul făcu la rândul său semn cu mâna și strigă fericit ceva de neînțeles. Calul încetini, iar soția lui Broadbent îl ajută pe copil să descalece. Copilul alergă către femeie și o îmbrățișă. În sfârșit, lecția se terminase. Stătură o vreme de vorbă, apoi mama și copilul urcară în mașină și plecară.

Soția, Sally, rămase singură.

Îi urmări fiecare mișcare prin binoclu, în vreme ce ea conduse calul la un stâlp pentru priponit, îi scoase șaua și îl țesălă, apoi se aplecă să îi perie și burta și picioarele. Când termină, duse calul la o îngrăditură și îl dezlegă, aruncă un braț de lucernă în jgheab, apoi se îndreptă spre casă, curățându-și frunzele de lucernă de pe coapse și fund. Oare mai avea vreo lecție? Puțin probabil; nu la ora patru.

Se îndreptă spre ușa din spate a bucătăriei, trântind în urma ei ușa cu sită. O clipă mai târziu o văzu trecând pe lângă fereastră, mergând spre aragaz și pregătind cafeaua.

Venise vremea.

Mai aruncă o ultimă privire la schiță, după care o aruncă în rucsac. Apoi începu să scoată echipamentul. Întâi încălță cipicii chirurgicali peste pantofi, după care își puse o plasă peste păr, apoi casca de duș. Pe deasupra își trase un ciorap de damă, ca să-și ascundă chipul. Îmbrăcă pelerina de la Wal-Mart, de genul acelora care se găsesc în pachete mici și costă patru dolari. Își mai puse și o pereche de mănuși de latex și scoase arma automată Glock 29 de 10 mm și 935 grame, încărcată complet cu zece gloanțe – o armă de foc foarte deșteaptă. O șterse și o strecură în buzunarul pantalonilor. În sfârșit, scoase un pachet de prezervative, rupse două dintre ele și le băgă în buzunarul cămășii.

Nu avea de gând să își lase ADN-ul la locul crimei.

14

Detectivul locotenent Willer coborî din mașină și aruncă chiștocul pe asfaltul din fața lui. Îl strivi cu pantoful, apoi intră prin spate în clădirea sediului, traversând un hol din gresie și plexiglas. Se năpusti prin ușile de sticlă ale secției omucideri, trecu pe lângă un ghiveci cu un ficus, apoi intră în sala de ședințe.

Sosise la țanc. Toți ajunseseră, iar murmurul de voci încetă de îndată ce-și făcu apariția. Willer ura ședințele, însă în meseria lui erau inevitabile. Făcu un semn din cap adjunctului său, Hernandez, altor două persoane, apoi trase un pahar de carton și îl umplu cu cafea, își lăsă servieta pe masă și se așeză. O clipă se concentră doar la cafea, sorbi din ea – era proaspătă – apoi lăsă paharul jos. Deschise servieta, scoase un teanc de hârtii marcate cu LABIRINT și le trânti pe masă cu suficientă putere cât să le atragă tuturor atenția.

Deschise dosarul, își lăsă mâna pe el și privi în jur.

– Suntem toți?

– Cred că da, spuse Hernandez.

Semne din cap și murmure din toate direcțiile.

Willer sorbi cu zgomot, apoi așeză paharul.

– Doamnelor și domnilor, după cum știți, avem de-a face cu o crimă în rezervația Chama, în Labirint, care a atras foarte mult atenția presei. Vreau să știu cum stăm și încotro ne îndreptăm. Dacă aveți idei inteligente, aș vrea să le aud.

Privi în încăpere.

– Întâi aș vrea raportul medico-legal. Doctor Feininger?

Patologul poliției, o femeie elegantă, cu părul cenușiu, într-un costum care părea nelalocul lui în sala ponosită de ședințe, deschise un dosar subțire din piele. Nu se ridică să vorbească, iar vocea ei era joasă, seacă și ușor ironică.

– Trei kilograme de nisip care conține aproape 0,6 litri de sânge uman au fost recuperate de la fața locului. Nu s-au găsit rămășițe umane. Am făcut ce teste se puteau efectua – grupa sanguină, prezența drogurilor și altele.

– Și?

– Grupa sanguină 0, nu s-au detectat droguri sau alcool, numărul de leucocite aparent normal, nivelul de proteine din sânge și de insulină este normal. Victima era un bărbat cu o bună stare de sănătate.

– Bărbat?

– Da. Prezența cromozomului Y.

– Ați făcut teste ADN?

– Da.

– Și?

– Am căutat în toate bazele de date, nu am găsit.

– Cum adică nu ați găsit? întrerupse procurorul.

– Nu avem o bază de date ADN națională, răspunse medicul legist cu răbdare, ca și când ar fi stat de vorbă cu un idiot – și, își dădu seama Willer, poate chiar așa și era. De obicei nu există o metodă de a identifica o persoană după ADN, sau cel puțin nu

încă. E utilă doar pentru comparație. Până nu avem un cadavru, o rudă sau o pată de sânge pe hainele unui suspect, e inutil.

– Într-adevăr.

Willer mai sorbi o dată din cafea.

– Asta e tot?

– Dați-mi un cadavru și vă spun mai multe.

– Lucrăm la asta. K-9?

Un bărbat agitat, cu părul roșcat, adună în grabă niște hârtii: Wheatley, din Albuquerque.

– Am mers cu șase câini la zona respectivă pe data de 4 iunie...

– Cu două zile întârziere, întrerupse Willer, după o ploaie torențială care a modificat toate albiile și a curățat Labirintul de urme sau mirosuri. Willer se opri, privindu-l urât pe Wheatley. Doar ca să-ți aduc la cunoștință.

– E o zonă izolată, e greu de ajuns acolo. Vocea lui Wheatley își pierdu din avânt.

– Continuă.

– În data de patru iunie, împreună cu trei dresori de la divizia de urmărire K-9 din Albuquerque, câinii au simțit un miros... Ridică privirea. Am aici hărți dacă doriți.

– Continuă raportul.

– Au sesizat un miros în pământ la posibilul loc al crimei. Au urmat mirosul până sus în canion și pe muchia de la Mesa de los Viejos, unde s-a stabilit că nu era îndeajuns de mult pământ cât să se simtă suficient mirosul...

– Ca să nu mai vorbim de ploaie.

Wheatley se opri.

– Mai departe.

– Câinii nu au reușit să țină urma. S-au făcut trei încercări consecutive...

– Mulțumesc, domnule Wheatley, am înțeles ideea. Și acum?

– Am adus câinii de la detectarea de cadavre. Lucrăm după o grilă, începând de la locul crimei și utilizând GPS-ul ca să acoperim baza canionului. Lucrăm simultan în adâncul Labirintului și în jos, către râu. Apoi o să urcăm.

– Și asta ne aduce la căutările din râu. John?

– Râul e puțin adânc și lin. Am trimis scafandri în toate gropile adânci, jos pe râu. Până acum nu s-a găsit nimic – nici obiecte personale, nici rămășițe. Aproape am ajuns la lacul Abiquiú. Criminalul nu pare să fi aruncat cadavrul în râu.

Willer dădu din cap.

– Cineva de la locul crimei?

Responsabil era Calhoun din Albuquerque, cel mai bun tip din tot statul. Cel puțin avuseseră noroc cu cei de la judiciar. Calhoun, spre deosebire de echipa K-9, mersese la locul crimei încă de la răsăritul soarelui.

– Am făcut o cercetare completă de particule și fibre, ceea ce a fost extrem de dificil, domnule locotenent, dat fiind faptul că practic noi am lucrat în condiții vitrege. Am cules tot ce ni s-a părut demn de luat în seamă pe o rază de trei sute și ceva de metri de la locul crimei. Am mai găsit un al doilea loc, la vreo două sute de metri în nord-est, unde se părea că stătuse un măgar... I-am găsit excrementele. Ne-am mai uitat și la un al treilea punct în faleza de deasupra.

– Al treilea punct?

– Domnule locotenent, ajung imediat și la asta. Ucigașul și-a acoperit destul de bine prezența, și-a șters urmele, însă am

colectat o cantitate frumușică de păr, fibre artificiale și hrană uscată. Nicio amprentă. Două gloanțe M855.

– Acum mai vii de-acasă. Willer aflase despre gloanțe, însă nu și despre rezultate.

– Acestea sunt gloanțe standard ale NATO, de 5.56mm, căptușite cu metal, cu miez din aliaj de plumb și penetrator de oțel. Sunt simplu de recunoscut după vârful verde. Criminalul nostru folosea probabil o armă M16 sau o altă armă asemănătoare de atac militar.

– Poate să fi fost un militar în rezervă.

– Nu neapărat. Sunt mulți pasionați cărora le plac, de asemenea, armele astea. Își consultă notele. Un glonț era înfipt în pământ; am găsit canalul de intrare și ne-a oferit o idee în privința unghiului. Ucigașul trăgea de sus, de la treizeci și cinci de grade cu orizontala. Așa am reușit să aflăm locul exact unde se afla criminalul: într-un punct de ambuscadă de pe muchie. Acela e al treilea punct de care ai întrebat. Am mai găsit câteva urme parțiale de cizmă, două fibre de bumbac din ceea ce probabil a fost un batic sau o cămașă subțire. Nu am găsit cartușe. Ne-a fost foarte greu să ajungem la punctul în care se afla trăgătorul. Tipul cunoaște zona și probabil a plănuit omorul din vreme.

– Cel mai probabil un localnic.

– Sau cineva care a plănuit totul foarte atent.

– Păr?

– Nici urmă la punctul trei.

– Iar al doilea glonț?

– Deformat și fragmentat după ce a trecut prin victimă. Are urme de sânge pe el, care sunt aceleași cu sângele din nisip. Tot fără amprente.

– Altceva?

– Fibre de lână și bumbac la locul crimei – încă le analizăm – și păr uman cu rădăcină. Șaten-deschis, drept, caucazian.

– Al ucigașului?

– Poate fi al oricui: al victimei, al ucigașului, al unuia dintre polițiștii tăi. Poate chiar al meu. Zâmbi și își trecu mâna prin părul rar. N-ar fi prima oară. O să facem analiza ADN să vedem dacă se potrivește cu cel al sângelui. E posibil să am nevoie de mostre de păr de la voi.

– Broadbent, tipul care a găsit cadavrul? Și el are păr șaten-deschis și drept.

– E posibil să avem nevoie de un eșantion și de la el.

Willer îi mulțumi lui Calhoun, apoi se întoarse către adjunctul său.

– Hernandez?

– Am verificat povestea lui Broadbent. Se pare că într-adevăr călărește mult pe platourile stâncoase.

– Și ce făcea în Labirint? întrebă Willer.

– Spune că o lua pe scurtătură spre Canionul Joaquin.

– Vrei să spui că de fapt făcea un ocol.

– Spune că îi place să călărească. Și că e un ținut frumos.

Willer se încruntă.

– Credeam că e veterinar. Veterinarii ar trebui să fie ocupați.

– Are un asociat, un tip pe nume Shane McBride.

Willer se încruntă din nou. De la bun început nu îl plăcuse pe Broadbent și avea senzația că îi ascundea ceva. Nu-i venea să creadă că pur și simplu se nimerise să fie acolo când fusese împușcat bărbatul.

– Hernandez, vreau să întrebi prin împrejurimi dacă în ultima vreme Broadbent a manifestat un interes anume pentru acea zonă – prospectare, vânătoare de comori, chestii de-astea.

– Da, domnule.

– Îl consideri suspect? întrebă procurorul.

– E ceea ce am putea numi „o persoană pe care să stai cu ochii".

Procurorul râse zgomotos.

– Da, sigur.

Willer se încruntă. Nu e de mirare că nu mai puteai condamna pe nimeni cu astfel de procurori. Privi în jur.

– Mai aveți idei bune?

– Nu prea e domeniul meu, spuse Calhoun, însă sunt curios... există vreo sursă permanentă de apă în acele canioane?

– Nu știu. De ce?

– Ar fi un loc minunat să cultivi marijuana.

– Am luat aminte. Hernandez?

– O să mă interesez, domnule locotenent.

15

Maddox Iarbă tocmai se ridica din ascunzătoarea lui din tufele de chamisa când auzi un sunet din casă – țârâitul unui telefon.

Se ghemui din nou rapid și luă binoclul. Ea se ridică de la masă și se îndreptă spre telefonul din camera de zi, dispărând după colț. El aștepta. Probabil femeia răspunsese la telefon și vorbea.

La colțul casei putea vedea pe unde intrau firele de telefon. Respinsese ideea de a le tăia, pentru că multe case aveau sisteme private de alarmă care notificau o firmă din exterior atunci când liniile de telefon erau nefuncționale. Înjură în gând; nu putea să o atace decât după ce termina de vorbit la telefon. Aștepta vreo cinci minute... Zece. Ciorapul de pe cap îl mânca, iar mâinile îi transpirau în mănușile de latex. Ea reapăru în camera de zi, cu ceașca de cafea într-o mână, iar cu cealaltă ținând la ureche un telefon fără fir, dând din cap și continuând să vorbească. Devenea tot mai nerăbdător și încercă să se liniștească închizând ochii și rostindu-și incantațiile... însă fără efect. Era deja prea băgat în priză.

Strânse arma Glock. Mirosul neplăcut de latex îi umplea nările. O urmări făcând două tururi prin camera de zi, vorbind și râzând, scuturându-și pletele blonde. Luă o perie și începu să-și pieptăne părul lung, cu capul înclinat într-o parte. Frumoasă priveliște, părul lung și auriu ridicat de perie, luminat de soare în timp ce trecea pe lângă o fereastră. Ea mută telefonul la cealaltă ureche, își pieptănă cealaltă parte, dând din șolduri. El simți un impuls de nerăbdare când ea se îndreptă spre bucătărie. Din locul în care se afla nu mai putea să o vadă, însă spera să închidă telefonul. Avusese dreptate: reapăru în camera de zi fără telefon, se duse până în holul de la intrare și dispăru din nou... se părea că într-o baie.

Acum.

Se ridică, alergă pe pajiște către ușa dinspre curtea interioară și se lipi de zidul lateral al casei. Scoase o pană lungă și flexibilă din buzunar și o băgă între ușă și cadru. Nu mai putea vedea în casă, însă el avea să intre în mai puțin de șaizeci de secunde, înainte ca ea să iasă din baie. Iar când ieșea, avea să pună mâna pe ea.

Pana intră și se mișcă în jos, ajunse la încuietoare și scoase un sunet ascuțit. Apoi un clic, iar el prinse clanța, gata să deschidă...

Se opri brusc. O ușă se trântise. Ușa de la bucătărie care dădea spre curtea din spate. De după colț auzi pași pe aleea din pietriș. Se ghemui în spatele unui tufiș de lângă ușa curții interioare, iar prin perdeaua de frunze o văzu îndreptându-se spre garaj, fluturând cheile. Dispăru înăuntru. O clipă mai târziu se auzi zgomot de motor, iar mașina International Scout își făcu apariția, o luă pe alee și ieși pe poartă lăsând în urmă o trombă de praf.

Maddox se simți cuprins de o furie neputincioasă, un amestec de frustrare, dezamăgire și enervare. Târfa nu știa cât de norocoasă fusese. Iar acum el era nevoit să scormonească prin casă fără ajutorul ei.

Așteptă cinci minute să se așeze praful, apoi se ridică și deschise ușa curții interioare, intră în casă și închise ușa în urma lui. Casa era răcoroasă și mirosea a trandafiri. Își controlă respirația, se liniști și își concentră mintea asupra căutării care îl aștepta.

Începu cu bucătăria, lucrând rapid și metodic. Înainte să atingă orice, memoră unde se afla fiecare obiect ca pe urmă să îl așeze în poziția inițială. Dacă agenda nu era în casă ar fi fost o greșeală să îi alarmeze. Însă dacă agenda era acolo, el avea să o găsească.

16

Doctorul Iain Corvus se îndreptă către fereastra biroului său care dădea spre Central Park. Vedea heleștieul din parc, ce părea o foaie strălucitoare de metal ce reflecta soarele după-amiezii. Privi o barcă cu vâsle care aluneca pe suprafața apei – un tată cu fiul său mânuind fiecare o vâslă. Corvus privi cu atenție vâslele, în timp ce barca se târa pe apă. Tânărul fiu părea să se chinuie cu vâsla lui și într-un final aceasta sări din suport și căzu în apă, plutind departe de ei. Tatăl se ridică și făcu un gest mânios, amintindu-i de un spectacol de pantomimă.

Tată și fiu. Corvus simți o greață ușoară în stomac. Acea mică scenă fermecătoare îi amintea de răposatul său tată care lucrase la British Museum, fiind unul dintre cei mai faimoși biologi din Anglia. Când tatăl său avea treizeci și cinci de ani, vârsta actuală a lui Corvus, era deja membru al Societății Regale, decorat cu Medalia Crippen, și se afla pe lista de invitați la ziua reginei. Corvus se înfurie când își aminti de chipul mustăcios al tatălui său, de obrajii brăzdați de vene ai acestuia și de ținuta soldățească, de mâna pătată mereu încleștată pe un pahar de whisky cu apă minerală, de vocea cu care îl corecta

sarcastic. Bătrânul ticălos murise cu zece ani în urmă de atac de cord, se prăbușise ca un macrou mort, răspândind cuburi de gheață pe covorul Aubusson din casa lor din Wilton Crescent, Londra. Sigur, Corvus moștenise o avere frumușică, însă nici asta, nici numele său nu-l ajutaseră să obțină o slujbă la British Museum, singurul loc unde își dorise vreodată să lucreze.

Acum avea treizeci și cinci de ani și încă era asistent curator la Departamentul de Paleontologie, cu pălăria în mână, așteptând o poziție mai glorioasă. Fără un post important, nu era om de știință decât pe jumătate – și jumătate ființă umană. *Asistent curator.* Aproape că simțea mirosul eșecului. Corvus nu se potrivise niciodată în mașinăria în continuă mișcare a mediului academic american; nu era membru cu faimă în gloata cenușie. Știa că era acid, sarcastic și nerăbdător. Nu se alăturase jocurilor lor. Fusese cât pe ce să obțină un post important cu trei ani în urmă, însă decizia a fost amânată; călătoriile sale de cercetare în Valea Tung Nor din Sinkiang nu dăduseră roade. În ultimii trei ani se învârtise ca o muscă, fără să aibă de arătat prea multe. Până acum.

Se uită la ceas. Venise vremea pentru nenorocita de întâlnire.

Biroul doctorului W. Cushman Peale, președintele muzeului, ocupa turnul de sud-vest al muzeului și avea o priveliște impunătoare asupra parcului muzeului și a fațadei în stil neoclasic a Societății Istorice din NewYork. Secretara lui Peak îl conduse pe Corvus și îi anunță numele pe un ton șoptit. De ce, se întrebă Corvus în timp ce stătea în fața ilustrului personaj cu un zâmbet întipărit pe chip, trebuia să se șoptească în prezența regilor și cretinilor?

Peale ieşi din spatele biroului să îl salute pe Corvus, îi strânse bărbăteşte mâna, iar cu cealaltă mână îi prinse braţul în stilul unui agent de vânzări, apoi îl conduse la un fotoliu Shaker de epocă din faţa unui şemineu de marmură – spre deosebire de cel din biroul său, acela era funcţional. Doar când se asigură că Corvus stătea confortabil se aşeză şi el, afişând o politeţe de modă veche. Cu coama lui de păr alb pieptănată pe spate, costumul negru şi modul lui încet şi demodat de a vorbi, Peale părea să se fi născut director de muzeu. Era doar de ochii lumii, iar Corvus ştia asta – dincolo de înfăţişarea gentilomului se ascundea un bărbat cu rafinamentul şi sensibilitatea unui dihor.

– Iain, ce mai faci? Peale se rezemă de spătarul fotoliului, unindu-şi degetele.

– Foarte bine, mulţumesc, Cushman, răspunse Corvus, netezindu-şi cuta pantalonilor când îşi trecu un picior peste celălalt.

– Bine, bine. Te servesc cu ceva? Apă? Cafea? Sherry?

– Nu, mulţumesc.

– Mie îmi place să beau un pahar de Sherry la ora cinci. E singurul meu viciu.

„Sigur." Peale avea o soţie cu treizeci de ani mai mică, care îl înşela cu un tânăr arheolog, iar dacă să faci pe bărbatul încornorat nu era tocmai un viciu, atunci să te însori cu o femeie mai tânără decât propria fiică ce era?

Secretara aduse pe o tavă de argint un pahar de cristal plin cu un lichid de culoarea chihlimbarului. Peale îl luă şi sorbi din el.

– Un Graham's excelent din '61. Nectarul zeilor.

Corvus aşteptă, menţinându-şi pe chip o expresie neutră plăcută.

Peale aşeză paharul.

– Iain, o să trec direct la subiect. După cum știi, ești propus din nou pentru post. Departamentul începe deliberările pe data de întâi a lunii următoare. Știm cu toții procedura.

– Desigur.

– Asta e a doua oară, după cum știi. Departamentul îmi face mie recomandarea. Tehnic, eu am ultimul cuvânt, cu toate că în zece ani de când sunt președinte al muzeului nu mi s-a întâmplat niciodată să mă împotrivesc deciziei luate de departament și nu am de gând să schimb lucrurile acum. Nu știu cum o să analizeze departamentul cazul tău. Nu am vorbit cu ei și nici nu o voi face. Însă o să îți dau câteva sfaturi.

– Sfaturile tale, Cushman, sunt mereu bine-venite.

– Suntem un muzeu. Suntem cercetători. Suntem norocoși că nu suntem o universitate obligată să predea unor studenți nătăfleți. Ne putem dedica sută la sută cercetării și publicării. Așa că nu există scuză pentru un portofoliu slab de lucrări publicate.

Se opri, ridicând ușor o sprânceană, ca și când ar fi vrut să atragă atenția asupra mesajului său subtil, care, ca de obicei, era la fel de subtil ca un buldozer.

Peale luă o foaie de hârtie.

– Am aici o listă de publicații. Ești aici de nouă ani și ai doar unsprezece lucrări. Cam una pe an.

– Ceea ce contează e calitatea, nu cantitatea.

– Nu sunt specialist în domeniul tău, eu sunt entomolog, așa că, iartă-mă, nu pot face comentarii despre calitate. Nu am niciun dubiu că sunt lucrări bune. Nimeni nu a pus vreodată la îndoială calitatea lucrărilor tale și cu toții știm că a fost pur și simplu ghinion că expediția în Sinkiang nu a avut succes. Dar unsprezece? Avem aici curatori care publică unsprezece lucrări pe *an*.

– Oricine poate scrie rapid o lucrare. Să publici doar de dragul de a publica. Eu prefer să aștept până am ceva de spus.

– Haide, Iain, știi că nu e așa. Da, recunosc că aici se întâmplă ceva de genul public sau mor. Însă suntem Muzeu de Istorie Naturală și mare parte din ceea ce facem e de talie mondială. Mă îndepărtez de la subiect. A trecut un an fără ca tu să publici ceva. Motivul pentru care te-am chemat aici este acela că presupun că lucrezi la ceva important.

Ridică sprânceana, indicând faptul că era o întrebare.

Corvus își schimbă poziția picioarelor. Simțea cum i se strâng mușchii din jurul gurii de la efortul de a zâmbi. Umilința era aproape de nesuportat.

– Chiar lucrez la un proiect important.

– Pot să întreb la ce anume?

– Acum e o situație cumva mai delicată, însă într-o săptămână sau două o să pot să vi-l prezint dumneavoastră și comisiei de evaluare – bineînțeles, cu titlu confidențial. Ar trebui să vă satisfacă.

Peale îl privi lung o clipă, apoi zâmbi.

– Asta e minunat, Iain. Chestia este că eu cred că ești valoros pentru muzeul nostru și, desigur, numele tău distins, asociat cu ilustrul tău tată, este la rândul său important pentru noi. Îți pun aceste întrebări doar ca să îți dau un sfat. Ne întristăm când un curator nu reușește să obțină un post academic; ni se pare că mai degrabă e eșecul nostru. Peale se ridică afișând un zâmbet larg, apoi întinse mâna. Baftă.

Corvus ieși din birou și se întoarse pe coridorul lung de la etajul cinci. Era atât de plin de o furie tăcută, încât abia putea respira. Însă își păstră zâmbetul, dând din cap în stânga și în dreapta, murmurând saluturi către colegii care părăseau

muzeul la sfârşitul zilei de lucru, o gloată de oameni care se întorceau la casele lor din suburbiile americane banale din Connecticut, New Jersey şi Long Island.

17

Încăperea zugrăvită în alb din spatele sacristiei lui Hristos din Mănăstirea din Deșert conținea doar patru lucruri: un scaun înalt și tare din lemn, o masă dură, un crucifix și un laptop PowerBook G4 de la Apple cu imprimantă, care funcționa cu energie solară. Wyman Ford stătea la computer, nerăbdător. Tocmai terminase de descărcat două programe de criptanaliză și se pregătea să le dezlănțuie asupra codului pe care îl copiase cu atenție din agenda decedatului. Știa deja că nu era un simplu cod; nu se lăsase descoperit cu niciunul dintre trucurile lui obișnuite.

Era ceva cu adevărat special.

Ridică degetul și îl coborî ușor: primul program rula.

Nu era chiar un program de decriptare, ci mai degrabă un software de analiză de modele care cerceta codul și făcea o constatare pe baza modelelor numerice, de exemplu cărei clase de coduri îi aparținea – de substituție sau de transpoziție, placod sau encicod, nomenclator sau polialfabetic. Constatase că nu era un cod cu cheie publică bazat pe descompunerea în factori

a numerelor prime mari. Însă nu reușise să descopere mai mult de-atât.

Era doar o chestiune de cinci minute până ca programul să scoată un bip care să indice că prima analiză se încheiase. Ford rămase uimit când citi concluzia:

IMPOSIBIL DE DETERMINAT TIPUL DE COD

Cercetă rezultatele modelului, tabelele de frecvență numerică și atributele de probabilitate. Nu era vorba de o grupare aleatorie de numere – programul alesese tot felul de modele și de abateri de un caracter aleatoriu. Se dovedise că acele numere conțineau informații. Însă ce fel de informații și cum fuseseră codate?

Departe de a se descuraja, Ford simți un fior de emoție. Cu cât codul era mai sofisticat, cu atât mesajul era mai interesant. Rula următorul program din modul, o analiză de frecvență pe numere dintr-o singură cifră, perechi de numere și numere triple, asociind-o cu tabelele de frecvență ale limbilor comune. Însă și asta dusese la o eroare: nu se găsise vreo legătură între numere și limba engleză sau orice altă limbă comună.

Ford se uită la ceas. Pierduse a treia rugăciune a zilei. Lucra deja de cinci ore fără întrerupere.

La naiba.

Se întoarse la ecranul computerului. Faptul că fiecare număr avea opt cifre – un bit – dădea de înțeles că ar fi un cod bazat pe computer. Și totuși, era scris cu creionul într-o agendă ponosită, aparent în mijlocul pustietății, fără acces la computer. Mai mult, deja încercase să traducă numerele din opt cifre în binare, hexazecimale și ASCII și rulase și acele programe de decriptare, însă succesul nu se întrevedea.

Devenea amuzant.

Ford se opri și luă agenda, o deschise și o răsfoi. Era veche, coperta de piele era tocită și roasă, iar între paginile răsfoite de prea multe ori era nisip. Mirosea ușor a lemn ars. Numerele erau scrise cu creion ascuțit, vizibile și foarte clare, în rânduri și coloane ordonate, care formau un soi de grilă. Scrisul îngrijit îl făcea să creadă că acel jurnal fusese scris dintr-o suflare. Iar în toate cele șaizeci de pagini de numere nu exista nici măcar o ștersătură sau greșeală. Nu avea nicio îndoială că numerele fuseseră copiate.

O închise și o întoarse. Pe coperta din spate era o pată încă ușor lipicioasă și își dădu seama că era sânge. Se înfioră și lăsă agenda jos. Sângele îi aminti brusc că nu era vorba de un joc, că un om fusese ucis, iar jurnalul conținea foarte probabil indicații despre o comoară.

Wyman Ford se întrebă în ce anume se băga.

Simți brusc o prezență în spatele lui și se întoarse. Era abatele, cu mâinile încleștate la spate și un zâmbet vag pe chip, cu ochii negri și vii ațintiți spre el.

– Ți-am simțit lipsa, frate Wyman.

Wyman se ridică.

– Iartă-mă, părinte.

Privirea abatelui se opri asupra numerelor de pe ecran.

– Trebuie să fie ceva important.

Wyman nu răspunse. Nu era sigur dacă era important în felul la care se referea abatele. Se simți rușinat. Era acea obsesie pentru munca lui care îi adusese necazuri în viața reală, concentrarea aproape compulsivă asupra unei probleme, ajungând să uite de orice altceva. După moartea lui Julie nu reușise să se

ierte pentru tot acel timp în care lucra până târziu, în loc să vorbească cu ea, să ia cina cu ea, să facă dragoste cu ea.

Simțea asupra lui presiunea blândă din ochii abatelui, însă nu-și putea ridica privirea spre el.

– *Ora et Labora,* rugăciune și lucru, spuse abatele, cu o ușoară asprime în vocea calmă. Cele două sunt opuse. Rugăciunea e o modalitate de a-l asculta pe Dumnezeu, iar munca, una de a-i vorbi lui Dumnezeu. Viața monahală caută un echilibru strict între cele două.

– Înțeleg, părinte. Wyman simți cum se înroșește. Abatele îl surprindea întotdeauna cu înțelepciunea lui.

Abatele îi puse o mână pe umăr.

– Îmi pare bine, spuse el, apoi se întoarse și plecă.

Wyman își salvă lucrul, copie totul pe un CD și închise sistemul. Băgă în buzunar CD-ul și agenda, reveni în chilia lui și le băgă în sertarul noptierei sale. Se întrebă: oare chiar îndepărtase fantoma din sistem? Despre asta era vorba?

Își plecă fruntea și se rugă.

18

Tom Broadbent îl privea pe detectivul-locotenent Willer cum se plimba de colo-colo în camera lui de zi, pașii înceți și apăsați ai acestuia trădându-i insolența. Detectivul era îmbrăcat cu o haină sport cadrilată, pantaloni gri largi și o cămașă albastră fără cravată, iar brațele scurte i se terminau cu mâinile osoase și brăzdate de vene. Avea în jur de patruzeci și cinci de ani, cel mult patruzeci și opt, și o față îngustă, cu nas ascuțit și ochi negri încercănați. Fața unui insomniac adevărat.

În spatele lui, cu o agendă deschisă în mână, stătea în picioare adjunctul său, Hernandez, un tip blând, grăsuț și plăcut. Veniseră însoțiți de o femeie rigidă, cu păr cenușiu și țepos, care se prezentase drept doctor Feininger, medic legist.

Sally stătea pe canapea lângă el.

– Un fir de păr a fost recuperat de la locul crimei, spuse Willer, întorcându-se încet pe călcâie. Doctor Feininger dorește să afle dacă provine de la ucigaș, însă pentru asta trebuie să îi eliminăm pe toți ceilalți care s-au aflat acolo.

– Înțeleg.

Tom observă că ochii lui negri îl priveau intens.

– Atunci, dacă nu ai vreo obiecție, semnează aici.

Tom semnă formularul.

Feininger veni cu o pungă mică și neagră.

– Pot să te rog să iei loc?

– Nu știam că o să fie periculos, spuse Tom, încercând să zâmbească.

– O să smulg din rădăcină, veni răspunsul prompt.

Tom se așeză, schimbând o privire cu Sally. Simțea că acea vizită însemna mai mult decât doar să-i smulgă câteva fire de păr. Privi cum medicul legist scoate câteva eprubete și etichete din geanta neagră.

– Între timp, continuă Willer, vreau să clarific niște lucruri. Se poate?

„Deci asta era", își spuse Tom.

– Am nevoie de avocat?

– E dreptul tău.

– Sunt considerat suspect?

– Nu.

Tom flutură din mână.

– Avocații sunt scumpi. Spune.

– Ai declarat că în noaptea crimei călăreai pe lângă Chama.

– Așa este.

Tom simți degetele doctorului în părul lui, pipăind, ținând un clește mare în cealaltă mână.

– Ai spus că o luași pe scurtătură până la Canionul Joaquin?

– Nu e chiar o scurtătură.

– Exact la asta mă gândeam și eu. De ce te-ai dus acolo?

– După cum am mai spus, îmi place drumul acela.

Tăcere. Auzea stiloul lui Hernandez scrijelind pe hârtie, apoi fâșâitul paginii întoarse. Medicul legist smulse un fir de păr, apoi pe al doilea și pe al treilea.

– Gata, spuse ea.

– Câți kilometri a trebuit să călărești în noaptea aceea? întrebă Willer.

– Vreo optsprezece, nouăsprezece.

– Cât ți-ar fi luat?

– Trei sau patru ore.

– Așa că ai ales să o iei pe o scurtătură care de fapt ocolea, la apus, în condițiile în care ai fi avut parte de cel puțin trei ore de călărit prin beznă.

– Era noapte cu lună plină și așa plănuisem să fac. Am *dorit* să călăresc spre casă în lumina lunii... Asta era ideea.

– Pe soția ta nu o deranjează dacă te întorci târziu acasă?

– Nu, *pe soția lui* nu o deranjează dacă se întoarce târziu acasă, răspunse Sally.

Willer continuă fără să se abată de la tonul său impasibil.

– Și ai auzit împușcăturile și te-ai dus să cercetezi?

– N-am mai trecut o dată prin asta, domnule detectiv?

Willer merse mai departe.

– Spui că l-ai găsit pe bărbat pe moarte. Ai încercat să îl resuscitezi și așa te-ai umplut de sângele lui pe haine.

– Da.

– Iar el ți-a vorbit și te-a rugat să o găsești pe fiica lui – parcă o chema Robbie? – și să-i spui ce găsise. Însă a murit înainte să îți poată spune ce găsise. Am dreptate?

– Am mai trecut o dată prin toate astea.

Tom nu îi spusese și nici nu avea vreo intenție să îi spună că acel prospector avusese o agendă sau că pomenise de o comoară. Nu avea încredere în capacitatea polițiștilor de a păstra secretul, iar știrile despre o comoară ar putea provoca o adevărată năvală.

– Ți-a dat ceva?

– Nu. Tom înghiți în sec. Rămase surprins de cât de mult îi displăcea să mintă.

După o clipă Willer se încruntă și coborî privirea.

– Petreci mult timp călărind pe acele platouri stâncoase, nu-i așa?

– Așa este.

– Cauți ceva anume?

– Da.

Willer îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Ce?

– Pace și liniște.

Se încruntă.

– Și unde te duci mai exact?

– Peste tot – în Labirint, sus la Mesa de los Viejos, Stâncile Engleze, La Cuchilla – uneori chiar până la Echo Badlands dacă e o excursie de o noapte.

Willer se întoarse spre Sally.

– Tu te duci cu el?

– Uneori.

– Mi s-a spus că ieri după-amiază te-ai dus la mănăstirea din rezervație, Hristos în Deșert.

Tom se ridică.

– Cine ți-a spus asta? Ai pus să mă urmărească?

– Ia-o ușor, domnule Broadbent. Conduci o camionetă care iese în evidență și trebuie să îți amintesc că cea mai mare parte a drumului este vizibilă din partea de sus a platoului Mesa de los Viejos, unde caută oamenii mei. Acum, ai fost la mănăstire?

– Trebuie să răspund la aceste întrebări?

– Nu. Dacă nu o faci, o să îți trimit citație și vei avea nevoie de avocatul de care am vorbit, apoi ți se va cere să răspunzi la ele sub jurământ la secția de poliție.

– E o amenințare?

– E o realitate, domnule Broadbent.

– Tom, spuse Sally, ia-o ușor!

Tom înghiți.

– Da, am fost acolo.

– De ce?

Tom ezită.

– Ca să îmi vizitez un prieten.

– Numele?

– Fratele Wyman Ford.

Din nou se auzi scârțâitul stiloului. În timp ce scria, Willer scrâșni din dinți.

– Acest frate Ford este călugăr?

– Novice.

– Și de ce anume te-ai dus să îl vezi?

– Mă întrebam dacă auzise sau văzuse ceva legat de omorul din Labirint. Se simțea din nou îngrozitor că mințea. Începea să-și dea seama că poate ceilalți avuseseră dreptate, că n-ar fi trebuit să păstreze agenda. Dar era vorba de nenorocita de promisiune.

– Și auzise?

– Nu.

– Nimic?

– Absolut nimic. Nici măcar nu știa că se întâmplase. Nu citește ziarele.

Tom se întrebă dacă, în cazul în care polițiștii mergeau la el, Ford va minți în legătură cu agenda. Părea puțin probabil; la urma urmei, era călugăr.

Willer se ridică.

– Mai rămâi aici o vreme? În caz că trebuie să vorbim din nou cu tine?

– Nu am planuri de călătorie momentan.

Willer dădu din nou din cap și îi aruncă o privire lui Sally.

– Doamnă, mă scuzați de deranj.

– Nu mă luați cu „doamnă", răspunse Sally ascuțit.

– Nu intenționam să vă jignesc, doamnă Broadbent. Se întoarse spre medicul legist. Ai luat ce-ți trebuia?

– Da.

Tom îi conduse la ușă. În timp ce ieșea, Willer se opri și îl fixă pe Tom cu ochii săi negri.

– Să minți un ofițer de poliție înseamnă obstrucționarea justiției – e o infracțiune.

– Sunt conștient de asta.

Willer se întoarse și ieși. Tom îi urmări plecând cu mașina, apoi se întoarse și închise ușa. Sally stătea în picioare în camera de zi, cu brațele încrucișate.

– Tom...

– Nu spune.

– Ba *voi* spune. Te îneci în nisipuri mișcătoare. *Trebuie* să le dai agenda.

– Acum e prea târziu.

– Nu e. Poți să le explici. Vor înțelege.

– Pe dracu'. Și de câte ori trebuie să repet? *Am făcut o promisiune.*

Ea oftă și desfăcu brațele.

– Tom, de ce ești atât de încăpățânat?

– Și tu nu ești?

Sally se trânti pe canapea lângă el.

– Ești imposibil.

– Iartă-mă, dar m-ai mai vrea dacă aș fi altfel?

– Probabil că nu. Oftă. Pe lângă toate astea, când am venit acasă în după-amiaza asta am avut senzația că a fost cineva în casă.

– De unde până unde? întrebă Tom alarmat.

– Nu știu. Nimic nu a dispărut, nici nu a fost mișcat din loc. A fost doar o senzație sinistră că am simțit mirosul cuiva.

– Ești sigură?

– Nu.

– Ar trebui să raportăm.

– Tom, raportează o spargere, și Willer te va invada. Oricum, nu sunt foarte sigură – a fost doar o senzație.

Tom rămase o clipă pe gânduri.

– Sally, treaba asta e serioasă. Deja știm că pentru această comoară s-a comis o crimă. M-aș simți mai bine dacă ți-ai ține acel Smith & Wesson la îndemână.

– N-aș merge până acolo, Tom. M-aș simți aiurea să umblu cu arma după mine.

– Mă distrezi. Ești letală cu arma în mână – mi-ai dovedit-o în Honduras.

Sally se ridică, deschise un sertar de sub telefon, scoase o cheie și se duse să descuie un dulăpior dintr-un colț mai retras. O clipă mai târziu reveni cu o armă și o cutie de cartușe de 38. Deschise cilindrul, vârî cinci gloanțe în compartimente, îl închise, apoi îl băgă în buzunarul din față al blugilor.

– Mulțumit?

19

Jim Maddox întinse cheile mașinii și o bancnotă de cinci dolari îngrijitorului cu fața plină de pustule de pe bordură și intră în holul hotelului El Dorado, în timp ce cizmele sale noi Lucchesi din piele de șarpe scoteau un sunet plăcut. Se opri să privească în jur, netezindu-și ușor jacheta. Într-o parte a sălii mari ardea un foc, iar în cealaltă, un prostovan în vârstă stătea la un pian și cânta *Misty*. În capătul celălalt se afla un bar lambrisat cu lemn galben.

Se îndreptă cu pași mari spre bar, agăță laptopul de spătarul scaunului și se așeză.

– Cafea. Neagră.

Barmanul făcu un semn din cap și se întoarse cu o ceașcă și un bol de arahide picante.

Sorbi.

– Mi se pare cam stătută, ai putea face una proaspătă?

– Desigur, domnule. Îmi cer scuze. Barmanul luă ceașca și dispăru în spate.

Maddox luă niște alune, le băgă în gură și privi oamenii care intrau și ieșeau. Toți semănau cu el, îmbrăcați în tricouri polo,

jachete sport și pantaloni frumoși reiați sau din stofă, oameni care își trăiau viața pe calea cea dreaptă, cu două mașini în garaj, doi sau patru copii, cu salarii corporatiste. Se rezemă și mai mâncă niște alune. Era ciudat cum multe femei atrăgătoare, între două vârste – precum cea care traversa atunci holul cu pantaloni bej, pulover, perle și o poșetă neagră – cădeau pe spate gândindu-se la vreun Jeff tatuat și musculos care făcea ani grei de pușcărie pentru viol, crimă sau jaf armat. În noaptea aceea avea mult de lucru, cel puțin douăzeci de condamnați noi despre care să scrie și pe care să îi publice. Unele scrisori erau atât de prost concepute, încât trebuia să le rescrie de la zero. Nu conta: abonamentele încă curgeau, iar cererea era tot mai mare. Erau banii pe care-i făcuse cel mai ușor în toată viața lui și îl uimea faptul că totul era legal, totul se desfășura cu carte de credit printr-o companie de facturare pe internet; ei își luau comisionul și virau restul în contul lui bancar.

Dacă ar fi știut cât de ușor era să faci bani cinstiți, ar fi fost scutit de multă suferință.

Mai ronțăi câteva alune, apoi îndepărtă bolul, atent să nu se îngrașe, în vreme ce barmanul veni cu cafea proaspătă.

– Iertați-mă că a durat atât și îmi cer din nou scuze.

– Nicio problemă. Sorbi din cafea – foarte proaspătă. Mulțumesc.

– Cu plăcere, domnule.

Maddox Iarbă se concentră asupra problemei din prezent. Agenda nu era în casă. Asta însemna că Broadbent o ținea la el sau o ascunsese în alt loc, probabil în vreun seif. Oriunde s-ar fi aflat, Maddox știa că nu o va obține prin furt. Simți cum devine tot mai furios. Broadbent era băgat până în gât în asta. Poate ca rival al său.... Poate chiar ca partener al lui Weathers.

Maddox aproape că auzea glasul cu accent britanic al lui Corvus răsunându-i în cap – „Agenda". Nu avea de ales: trebuia să îl *oblige* pe Broadbent să i-o dea. Însă avea nevoie de un atu.

Avea nevoie de *ea*.

– Sunteți pentru prima dată în Santa Fe? întrebă barmanul, întrerupându-i gândurile.

– Da.

– Cu afaceri?

– Cu ce altceva? rânji Maddox.

– Sunteți aici pentru conferința de chirurgie laparoscopică?

Hristoase, poate chiar arăta a doctor. Un doctor din Connecticut în delegație, cu toate cheltuielile plătite de vreun gigant din industria farmaceutică. Dacă barmanul ar fi putut vedea tatuajul care-i acoperea spatele de la ceafă până la fund... Ar face pe el...

– Nu, răspunse Maddox pe un ton plăcut, lucrez în resurse umane.

20

E-mailul pe care Tom îl primi în dimineața următoare suna cam așa:

> Tom, am „descifrat" jurnalul. Nu o să-ți vină să crezi. Repet: nu o să-ți vină să crezi. Vino la mănăstire cât poți de repede și pregătește-te să rămâi mască.
>
> Wyman

Tom părăsi imediat casa. Când camioneta Chevy parcurgea ultimele sute de metri ale drumului spre mănăstire, nerăbdarea lui ajunsese deja în punctul culminant.

Clopotnița mănăstirii apăru de după tufele de chamisa, iar Tom opri în parcare, lăsând în urmă un nor de praf, după care coborî. Într-o clipă, fratele Wyman veni alergând din biserică, cu hainele fluturând în urma lui, ca un liliac uriaș.

– Cât ți-a luat să spargi codul? întrebă Tom în timp ce urcau dealul. Douăzeci de minute?

– Douăzeci de ore. Însă nu am spart codul.

– Nu înțeleg.

– Aici e toată problema. *Nu* era un cod.

– Nu era un cod?

– Asta m-a dat pe spate. Toate acele numere în rânduri și coloane drepte m-au făcut să cred că trebuie să fie vorba despre un cod. Toate testele pe care le-am rulat peste numere îmi indicau că nu erau scrise la întâmplare, că aveau un model bine definit... însă cât de mult? Nu era un cod cu numere prime; nu era vreun cod de substituție sau de transpoziție, sau alt cifru la care să mă pot gândi. M-am blocat... până când mi-am dat seama că nu e un cod.

– Atunci ce e?

– *Date.*

– Date?

– Am fost un idiot. Trebuia să îmi dau seama din prima. Wyman tăcu în timp ce se apropiau de refectoriu şi duse un deget la buze. Intrară înăuntru, traversară holul, apoi intrară într-o cămăruță răcoroasă văruită în alb. Un laptop Apple stătea pe o masă de lemn sub un crucifix tulburător de realist. Ford trase cu ochiul în jur și închise ușa cu grijă.

– Nu ar trebui să stăm de vorbă aici, șopti el. Mă simt ca băiatul rău la școală care fumează la toaletă.

– Și ce fel de date sunt?

– O să vezi.

– Ți-au dezvăluit identitatea bărbatului?

– Nu chiar, însă o să te ducă la el. Știu și eu atâta lucru.

Traseră scaunele de o parte și de alta a computerului. Fratele Wyman ridică ecranul, îl deschise și așteptară să pornească. Îndată ce acesta rulă, Ford începu să tasteze rapid.

– Mă conectez la internet printr-o conexiune prin satelit cu bandă largă. Omul tău folosea un instrument de detectare la distanță și copia datele în agendă.

– Ce fel de instrument?

– Mi-a luat ceva să îmi dau seama. Vânătorii de comori și prospectorii folosesc de obicei două dispozitive. Primul este un magnetometru cu protoni cu gradiometru de flux, care e de fapt un detector de metale incredibil de sofisticat. Mergi, iar el măsoară variațiile cele mai mici ale câmpului magnetic local. Însă rezultatul datelor, măsurat în milligauss, nu seamănă deloc cu cifrele astea. Al doilea dispozitiv este un radar care penetrează pământul sau GPR. E o mașinărie care arată ca o farfurie perforată cu un mănunchi de antene. Aruncă impulsuri din radar spre pământ și înregistrează ecoul. În funcție de tipul de sol și de cât de uscat este, radarul poate pătrunde până la cinci metri, apoi reflectă. Poți obține o imagine 3D brută a ceea ce se află în sol sau în anumite tipuri de rocă. Îți permite să vezi goluri, cavități, mine vechi, cufere cu comori îngropate, filoane de metal, ziduri antice sau morminte – chestii din astea. Se opri să-și tragă sufletul, apoi continuă la fel de rapid. Se pare că numerele din agenda ta erau rezultatul unui flux de date dintr-un radar foarte sensibil, construit manual, care penetra solul. Din fericire, avea un rezultat standard care imita un Dallas Electronics BAND 155 Swept FM, așa că imaginile au putut fi procesate de programul software universal.

– Vânătorul ăsta de comori era serios.

– Cu siguranță. Știa exact ce făcea.

– Deci a găsit comoara?

– Da, a găsit-o.

Tom abia rezista suspansului.

– Ce era?

Wyman zâmbi și ridică un deget.

– Ești pe cale să vezi o imagine radar a acesteia, cartografiată cu ajutorul GPR. Asta reprezenta toate numerele acelea din agendă: o cartografiere atentă a comorii și a locului unde se află aceasta în pământ.

Tom îl privi pe Ford care se conectă la un site web întreținut de Departamentul de Geologie al Universității din Boston. Trecu prin mai multe pagini de hipertext foarte tehnic despre radare, imagini din satelit și Landsat, apoi ajunse la o pagină numită

PROCESARE GPR BAND 155 SWEPT-FM ȘI ANALIZĂ CU TERRAPLOT®

INTRODUCEȚI ID-UL ȘI PAROLA

– Am spart parola, șopti Ford rânjind, tastând un ID și o parolă. Nu am făcut niciun rău, doar m-am prefăcut că sunt student la Universitatea Boston.

– Ăsta nu mi se pare un comportament de călugăr, răspunse Tom.

– Încă nu sunt călugăr. Tastă din nou, apoi apăru un ecran:

ÎNCĂRCAȚI DATELE ACUM

Tastă iarăși ceva, apoi se lăsă pe spate rânjind, cu degetul fixat deasupra tastei ENTER.

– Ești gata?

– Nu mă mai tortura!

Apăsă tasta cu degetul și derulă programul.

21

Cowboy Country Realty se afla într-o clădire drăguță de pe Paseo de Peralta, cu șiruri de ardei roșii iuți încadrând ușa și o secretară jovială, în ținută western, la recepție. Maddox intră, auzindu-și cizmele scoțând un clinchet mulțumitor pe podelele din gresie Saltillo. Ridică mâna să își scoată pălăria Resistol pe care o cumpărase în acea dimineață – castor 16X, 420 de dolari – însă se hotărî să nu o facă, pentru că se afla în Vest, unde cowboyii adevărați rămâneau cu pălăria pe cap. Se îndreptă spre recepție și se aplecă peste tejghea.

– Cu ce vă pot ajuta, domnule? întrebă femeia.

– Vă ocupați cu închirieri pe timpul verii, nu? Maddox îi zâmbi pieziș.

– Cu siguranță.

– Mă numesc Maddox. Jim Maddox. Întinse mâna, iar ea i-o strânse. Ochii ei albaștri îi întâlniră pe ai lui.

– Ați venit să vedeți pe cineva anume?

– Nu, ai putea spune că s-a nimerit să ajung aici.

– Dați-mi voie să chem un agent.

O clipă mai târziu fu condus într-un birou bine dotat, echipat complet în stil Santa Fe.

– Sunt Trina Dowling, spuse agentul, întinzându-i mâna și conducându-l să se așeze vizavi de ea.

Avea vreo cincizeci de ani, era foarte slabă, rochie neagră, păr blond, o voce care te speria cu eficiența ei. O potențială clientă, își spuse Maddox. Cu siguranță o potențială clientă.

– Înțeleg că vă interesează să închiriați ceva peste vară.

– Exact. Caut un loc unde să-mi termin primul roman.

– Cât de interesant! Primul roman!

El se așeză picior peste picior.

– Am avut o afacere pe internet, am vândut-o, apoi am divorțat. Acum am renunțat o vreme să fac bani și sper să-mi îndeplinesc visul. Îi aruncă un zâmbet spășit. Caut ceva la nord de Abiquiú, liniștit, izolat, fără vecini pe o distanță mare.

– Gestionăm peste trei sute de proprietăți de închiriat și sunt sigură că vă vom găsi ceva.

– Minunat! Maddox se răsuci în scaun și își încrucișă din nou picioarele. Nu glumesc când vine vorba de intimitate. Cea mai apropiată casă trebuie să fie la cel puțin un kilometru distanță. Ceva la capătul drumului, între copaci.

Se opri. Trina lua notițe.

– O cabană minieră veche ar fi perfectă, spuse el. Mereu m-au interesat minele. Am o mină și în roman.

Dowling termină de luat notițe cu un scrâșnet strident al stiloului.

– Să aruncăm un ochi la baza de date? Însă înainte de asta, domnule Maddox, despre ce sumă vorbim?

– Banii nu sunt o problemă. Și te rog să-mi spui Jim.

– Jim, poți aștepta o clipă, să mă uit la baza de date?

– Desigur.

Își încrucișă din nou picioarele, în timp ce Trina începu să apese tastele.

– Așa. Zâmbi din nou. Am mai multe proprietăți potrivite aici, însă e una care chiar pare potrivită. Vechea tabără CCC de la Perdiz Creek, la poalele munților Canjilon.

– Tabăra CCC?

– Exact. Corpul de Conservare Civil a avut acolo o tabără în anii treizeci pentru bărbații care construiau drumuri într-o pădure de stat – vreo douăsprezece cabane din lemn în jurul unei săli de mese și al unei locuințe principale. Cu câțiva ani în urmă, un domn din Texas a cumpărat întreaga tabără. A renovat cabana principală și a transformat-o într-o casă foarte frumoasă, cu trei camere și trei băi. A lăsat restul neschimbat. A locuit o vreme acolo, dar i s-a părut cam izolat și acum vrea să închirieze.

– Pare un loc turistic interesant.

– E îngrădit. Se găsește în mijlocul unei zone private înconjurate de pădure aflată în proprietatea statului. Este la capătul unui drum dificil de doisprezece kilometri, dintre care ultimii trei nu pot fi parcurși decât cu vehicule cu tracțiune integrală. Ridică privirea. *Aveți* un vehicul 4x4?

– Range Rover.

– Un astfel de drum ține vizitatorii la distanță, zâmbi ea.

– Așa este.

– Are o istorie interesantă. Înainte să fie tabără CCC, Perdiz Creek era un vechi oraș minier. Acolo sunt niște mine vechi și – zâmbi către el – se spune că bântuie și o fantomă. Nu aș spune asta oricui, însă dacă sunteți scriitor...

– Aș putea introduce o fantomă în poveste.

– Se spune că e un loc minunat pentru drumeții, plimbări montane cu bicicleta, călărie. E înconjurat de pădure. Însă nu e chiar sălbăticie totală: locul are electricitate și telefon.

– Pare ideal. Numai că nu aș vrea ca proprietarul să apară neanunțat.

– E în Italia și nu e genul acela de proprietar. Noi ne ocupăm de închiriere și dacă e să vină cineva, aceia suntem noi și doar cu un motiv bine întemeiat și anunțați cu douăzeci și patru de ore înainte. Vi se va respecta intimitatea.

– Chiria?

– Rezonabilă. Trei mii opt sute dacă închiriați pe toată vara.

– E perfect. Aș vrea să văd locul.

– Când?

– Chiar acum. Se bătu pe buzunarul hainei, unde ținea carnetul de cecuri. Sunt gata să închei astăzi afacerea. Sunt nerăbdător să lucrez la roman. E un thriller...

22

Tom privi fix ecranul alb al PowerBook-ului. Nu se întâmplă nimic, apoi pe ecran începu să se formeze o imagine, la început neclară.

– Durează ceva până o procesează, murmură Wyman.

Prima etapă era încheiată, însă imaginea rămânea o umbră, o bulă. Nu arăta deloc a cufăr cu aur sau a mină pierdută, dar poate delimita peștera. Începu faza a doua, iar imaginea începu să se contureze mai clar. Tom își ținu respirația pe măsură ce bula se transforma în obiect. Un obiect evident. Nu-i venea să creadă, se gândi că este o iluzie optică, că de fapt era altceva decât părea. În a treia etapă, își dădu seama că nu e iluzie optică.

– Dumnezeule! spuse Tom. Nu e o comoară. E un dinozaur.

Wyman râse.

– Ți-am spus eu că o să te dea pe spate. Uită-te la solzi. E un T. Rex și, din câte am cercetat eu, e de departe cel mai mare descoperit vreodată.

– Dar e cu totul, nu doar oasele.

– Corect.

Tom tăcu și continuă să privească. Sigur, era un Tyrannosaurus rex – conturul nu lăsa loc de echivoc – întins și contorsionat pe o parte. Însă nu era doar scheletul unei fosile – o mare parte din piele, organele interne și carne păreau să se fi fosilizat împreună cu oasele.

– E o mumie, spuse Tom. O mumie fosilizată de dinozaur.

– Exact.

– E incredibil! Aceasta trebuie să fie una dintre cele mai mari fosile descoperite vreodată.

– Exact. E aproape completă, nu-i lipsesc decât câțiva dinți, o gheară și ultima porțiune din coadă. Vezi cum o parte din ea pare să iasă din rocă.

– Deci bărbatul ucis era un prospector de *dinozauri.*

– Exact. Această „comoară" de care vorbea el trebuie să fi fost o încercare de a pune pe o pistă greșită sau pur și simplu o metaforă. E și asta o comoară, însă una paleontologică.

Tom privi lung imaginea. Tot nu îi venea să creadă. În copilărie își dorise să fie paleontolog, însă, spre deosebire de ceilalți copii care uită de dinozauri când cresc, el nu renunțase niciodată la visul său. Tatăl său îl obligase să devină medic veterinar. Și iată-l acum holbându-se la ceea ce trebuia să fie una dintre cele mai minunate fosile de dinozaur din toate timpurile.

– Iată motivul, spuse Ford. Acel dinozaur valorează o avere. Am căutat câte ceva pe web. Ai auzit de un dinozaur pe nume Sue?

– Faimosul tiranozaur de la Muzeul Field?

– Acela. A fost descoperit în 1990 de un vânător profesionist de fosile pe nume Sue Hendrickson în badlandsul din Dakota de Sud. Cel mai mare și mai frumos T. Rex găsit vreodată. A fost scos la licitație la Sotheby's cu zece ani în urmă și a obținut 8,36 milioane de dolari.

Tom fluieră încet.

– Probabil acesta face de zece ori pe-atât.

– Cel puțin.

– Și unde se află?

Ford zâmbi și arătă spre ecran.

– Vezi conturul acela neclar care înconjoară dinozaurul? Aceasta este o secțiune transversală a aflorimentului de rocă în care este încorporată fosila. E o formațiune mare, de peste doisprezece metri în diametru și are o formă atât de neobișnuită, încât ar trebui să fie simplu de recunoscut. Toate informațiile despre amplasament de care ai nevoie sunt chiar aici. E doar o chestiune de cercetare până o găsești.

– Începând cu Canionul Tiranozaurului.

– Ar fi o coincidență fermecătoare. Tom, chestia e că poate fi oriunde pe platourile stâncoase.

– Ar putea dura o veșnicie până găsim.

– Nu cred. Am petrecut mult timp făcând drumeții pe acolo și cred că o putem găsi în mai puțin de o săptămână. Nu numai că avem conturul formațiunii, ci chiar putem vedea o parte din capul și partea superioară a corpului dinozaurului expuse în lateral. Asta ar trebui să fie o priveliște minunată, cu fălcile dinozaurului ieșind așa din rocă.

– Ca monolitul negru care a dat numele Canionului Tiranozaurului? întrebă Tom.

– Știu de acel monolit și nu are nicio legătură cu fosila. Acum știm exact ce căutăm, nu-i așa, Tom?

– Stai un pic. Cine spune că o să-l căutăm?

– Eu spun.

Tom scutură din cap.

– Am crezut că te pregăteşti să fii călugăr. Că laşi în urmă genul acesta de lucruri.

Ford îl privi o vreme, apoi coborî privirea.

– Tom, zilele trecute mi-ai pus o întrebare. Aş vrea să îţi răspund.

– Am sărit calul. Chiar nu vreau să ştiu.

– Nu ai sărit calul şi o să-ţi răspund la întrebare. Am strâns totul în mine, am folosit tăcerea ca pe un fel de cârjă, ca pe o metodă să evit subiectul. Se opri.

Tom nu spuse nimic.

– Eram agent sub acoperire. Am studiat criptologia, dar am sfârşit prin a lucra sub acoperire ca analist de sisteme pentru o firmă mare de computere. Însă de fapt eram hacker al CIA.

Tom asculta.

– Să spunem – teoretic vorbind, desigur – că, de pildă, Cambodgia cumpără servere şi programe software de la, să spunem, o mare firmă americană cu un acronim cu trei litere pe care nu o voi menţiona. Ceea ce nu ştiau cambodgienii era că în codul programului software era un mic virus latent. Acesta se declanşează doi ani mai târziu, iar sistemul începe să se comporte ciudat. Guvernul Cambodgiei solicită ajutorul companiei americane. Eu sunt trimis acolo ca analist de sisteme. Să spunem că o aduc şi pe soţia mea – care ajută la acoperirea mea şi este, de asemenea, angajată a companiei. Repar problema şi, în acelaşi timp, copiez pe CD-uri tot conţinutul dosarelor clasificate despre personalul guvernului cambodgian. CD-urile sunt făcute în aşa fel încât să pară copii după *Recviemul* lui Verdi, cu muzică şi tot tacâmul. Chiar le poţi asculta. Din nou, ce spun eu e doar teoretic. Este posibil ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat.

Se opri și expiră.

– Pare distractiv, spuse Tom.

– Da, a fost distractiv, până când au ascuns o bombă în mașina în care se afla soția mea, care era însărcinată cu primul nostru copil.

– Oh, Dumnezeule...

– Tom, e în regulă, spuse el rapid. Trebuie să îți spun. Când s-a întâmplat asta, pur și simplu am părăsit acea viață și am început-o pe asta. Tot ce aveam erau hainele de pe mine, cheile de la mașină și portofelul. Cu prima ocazie am aruncat portofelul și cheile într-o prăpastie fără fund aici, în Canionul Chavez. Conturile mele bancare, casa, acțiunile, portofoliul... nici nu știu ce s-a întâmplat cu ele. Zilele astea, ca un bun călugăr, o să văd cum le pot împărți săracilor.

– Nu știe nimeni că ești aici?

– Toți știu că sunt aici. Cei de la CIA au înțeles. Tom, crezi sau nu, CIA nu a fost un loc rău de muncă. În mare parte erau oameni buni. Julie – soția mea – și cu mine știam riscurile. Am fost recrutați împreună de la MIT. Acele dosare de personal pe care le-am luat i-au expus pe o mare parte dintre foștii torționari și ucigași Khmerilor Roșii. A fost o treabă bună. Dar pentru mine... Vocea i se pierdu. Sacrificiul a fost prea mare.

– Dumnezeule!

Ford ridică un deget.

– Nu lua numele Domnului în deșert. Acum ți-am povestit.

– Nici nu știu ce să spun, Wyman. Îmi pare rău... chiar îmi pare rău.

– Nu este nevoie să spui nimic. Nu sunt singura persoană din lume care suferă. Aici duc o viață bună. Atunci când îți negi propriile nevoi prin post, sărăcie, celibat și tăcere, te apropii

mai mult de ceva etern. Poți să-i spui Dumnezeu sau cum vrei tu. Sunt un om norocos.

Se lăsă o tăcere lungă.

– Și cum se leagă toate astea, întrebă Tom într-un final, de ideea că trebuie să găsim dinozaurul? Am promis că îi dau agenda fiicei bărbatului, Robbie, și așa o să fac. Din punctul meu de vedere, dinozaurul e al ei.

Ford bătu ușor în masă.

– Urăsc să îți spun asta, Tom, însă tot pământul de aici, platourile stâncoase și badlandsurile și munții de dincolo aparțin Biroului de Gestionare a Terenului. Cu alte cuvinte, e teren federal. Terenul *nostru*. Poporul american deține acel teren și tot ce se află pe el, inclusiv dinozaurul. Vezi tu, Tom, omul tău nu era doar un prospector de dinozauri. Era un *hoț* de dinozauri.

23

Doctorul Iain Corvus răsuci ușor clanța ușii de metal pe care scria LABORATOR DE MINERALOGIE și păși încet în încăpere. Melodie Crookshank stătea la un birou, cu spatele la el, scriind. Părul ei scurt și castaniu se mișca în timp ce ea lucra.

El veni tiptil până la ea, apoi își puse mâna ușor pe umărul ei. Femeia scoase un țipăt înăbușit și sări în picioare.

– Nu ai uitat de mica noastră întâlnire, nu-i așa? întrebă Corvus.

– Nu, doar că m-ai luat prin surprindere.

Corvus râse ușor și îi strânse umărul, fără să-și ridice mâna. Îi simțea căldura prin halat.

– Sunt recunoscător că ai fost dispusă să rămâi până târziu.

Era bucuros să o vadă purtând brățara. Era drăguță, însă în stilul acela atletic și lipsit de strălucire tipic american, ca și când elementele obligatorii ca să fii femeie serioasă în lumea științei ar fi fost să nu te machiezi și să fugi de coafor. Însă avea două calități importante: era discretă și era singură. Îi cercetase pe ascuns trecutul; era produsul fabricii de diplome Columbia, care scoteau mult mai mulți doctori decât erau

posturi pe piață; ambii părinți erau morți, nu avea frați, avea puțini prieteni, nu avea iubit și aproape că nu avea viață socială. Și, pe deasupra, era competentă și foarte dornică să se facă plăcută.

Ochii lui se îndreptară spre chipul ei și fu fericit să o vadă roșind. Se întrebă dacă n-ar fi bine să ducă relația lor cu un pas, doi dincolo de nivelul profesional; însă nu, căci calea aceea era întotdeauna imprevizibilă.

O ameți cu cel mai frumos zâmbet al său și îi luă mâna caldă într-a lui.

– Melodie, sunt încântat că ai făcut un progres atât de minunat.

– Da, doctore Corvus. E... ei bine, e incredibil. Am scris totul pe CD-uri.

Se așeză pe un scaun în fața monitorului mare cu ecran plat al Power Mac G5.

– Să înceapă spectacolul, murmură el.

Melodie se așeză lângă el, luă CD-ul de deasupra teancului, deschise carcasa de plastic și îl introduse în calculator. Trase tastatura și tastă o comandă.

– Întâi, începu ea, trecând din nou la limbajul profesional, avem aici o bucată dintr-o vertebră și un țesut moale fosilizat al unui tiranozaurid mare, probabil un T. Rex sau un Albertozaur de dimensiuni ieșite din comun. S-a păstrat fantastic de bine.

Pe ecran apăru o imagine.

– Privește asta. E o urmă pe piele. Se opri. Iată o imagine mai mare. Vezi acele linii paralele fine? Iată-le din nou la 30x.

Corvus simți că îl ia un fior. Era chiar mai bine decât își imaginase, mult mai bine. Se simți suspendat, că își ia zborul din scaun.

– E o amprentă de pană, îngăimă el.

– Exact. Iată: dovada că T. Rex avea pene.

Era o teorie care fusese înaintată cu câțiva ani în urmă de un grup de tineri paleontologi de la muzeu. Corvus luase în râs teoria în *Journal of Paleontology* și o numise o „fantezie americană ciudată", ceea ce provocase multe comentarii batjocoritoare și antibritanice din partea colegilor de la muzeu. Iar acum iat-o în mâinile sale: dovada că *ei* avuseseră dreptate, iar *el* se înșelase. Sentimentul neplăcut că nu avusese dreptate lăsă imediat locul unui sentiment mai complex. Era o oportunitate... De fapt, o oportunitate rară. Putea să *le* fure teoria, în timp ce va ieși în fața tuturor și va recunoaște că se înșelase. Preemțiune completă îmbrăcată în haina umilinței.

Exact așa va face.

Cu asta la mână, îi vor da postul dorit. Însă nu o să mai aibă nevoie de el, nu? Ar putea obține o slujbă oriunde... chiar și la British Museum. Mai ales la British Museum.

Corvus își dădu seama că își ținea respirația și expiră.

– Da, într-adevăr, murmură el. Deci bătrânul domn avea pene la urma urmei.

– E și mai bine de-atât.

Corvus ridică sprâncenele.

Ea apăsă pe o tastă și pe ecran apăru altă imagine.

– Iată o imagine polarizată la 100x a țesutului muscular fosilizat. E complet pietrificat, desigur, însă se pare că e cea mai bună fosilizare descoperită vreodată – vezi cum dioxidul de silicon cu granulație fină a înlocuit țesutul celular, chiar și organitele, capturând imaginea fidelă. Ceea ce vedem aici este imaginea reală a unei celule musculare a unui dinozaur.

Corvus rămăsese fără cuvinte.

– Da. Apăsă altă tastă. Iată la 500x... Iată... se poate vedea *nucleul.*

Făcu clic.

– Mitocondrii.

Făcu clic.

– Și acestea... Aparatul Golgi.

Făcu clic.

– Ribozomi...

Corvus întinse mâna.

– Oprește-te! Oprește-te o clipă! Închise ochii și trase adânc aer în piept. Îi redeschise. Te rog, așteaptă un moment!

Se ridică și se sprijini cu mâna de spătarul scaunului, apoi trase aer adânc în piept. Momentul de ameţeală trecu şi îl lăsă într-o stare de agitație ciudată. Privi în jur în laborator. Era tăcut ca un mormânt, se auzeau doar fâșâitul aerului, zumzetul ventilatorului din computer, mirosul de rășină, plastic și aparate electronice încinse. Totul era ca înainte și totuși întreaga lume se schimbase. Viitorul îi trecu rapid prin minte – cele mai respectate premii – cărțile cu vânzări mari, cursurile, banii, prestigiul. Postul era doar începutul.

O privi pe Crookshank. Văzuse oare și ea acel viitor? Nu era proastă. Se gândea la aceleași lucruri, își imagina cum viața ei se schimbase pentru totdeauna.

– Melodie...

– Da. E minunat. Și nu am terminat. Nici pe departe.

El se așeză din nou. Oare chiar putea fi mai mult de-atât?

Crookshank apăsă o tastă.

– Să vedem imaginile microscopului electronic. Apăru o imagine alb-negru. Iată reticulul endoplasmatic la 1000x. Acum se vede structura cristalină a mineralului de înlocuire.

E adevărat, nu putem vedea prea multe... suntem la limită. Structura se sparge la asemenea amplificare – fosilizarea nu poate păstra totul. Însă faptul că poți vedea *ceva* la o mie x este incredibil. Ai în față microbiologia unui dinozaur.

Era extraordinar. Chiar și acest mic eșantion era o descoperire paleontologică de primă clasă. Și când te gândești că acolo era probabil un dinozaur întreg, dacă informațiile lui erau corecte. Cadavrul fosilizat perfect al unui T. Rex, întreg – stomacul, fără îndoială cu ultima lui masă, creierul în toată gloria lui, pielea, penele, vasele de sânge, organele reproducătoare, nările, ficatul, rinichii, splina... bolile pe care le-a avut, povestea vieții lui, toate conservate perfect în piatră. Era versiunea cea mai apropiată de *Jurassic Park* din lumea reală.

Ea făcu clic la următoarea imagine.

– Aici e măduva spinării...

– Așteaptă, o opri Corvus. Ce sunt chestiile acelea negre?

– Ce chestii negre?

– În ultima imagine.

– Ah, acelea.

Se întoarse la imaginea anterioară. Corvus arătă spre un element mic din imagine, o particulă neagră și mică.

– Ce e asta?

– Probabil un artefact al procesului de fosilizare.

– Nu vreun virus?

– E mult prea mare să fie virus. Și definit mult prea bine ca să facă parte din biologia originală. Sunt destul de sigură că e o formațiune microcristalină, probabil hornblendă.

– Ai dreptate. Iartă-mă! Continuă!

– Aș putea să o descompun cu spectrometrul cu raze X pentru particule alfa să vedem din ce e făcută.

– În regulă.

Făcu clic pe altă serie de imagini de la microscopul electronic.

– E uimitor, Melodie!

Ea se întoarse spre el, cu chipul roșu și radiind.

– Pot să întreb ceva?

El ezită, încercând să se adune. Avea nevoie de ajutorul ei, asta era clar, iar să arunce câteva fărâme de glorie unei asistente de laborator era preferabil cooptării încă unui curator în poveste. Melodie nu avea relații, putere sau viitor, era doar alt doctor fără slujbă. În plus, era femeie și nu trebuia luată prea în serios.

O cuprinse cu brațul și se aplecă spre ea.

– Bineînțeles.

– Mai sunt multe din astea?

Corvus nu-și putu stăpâni un zâmbet.

– Melodie, bănuiesc că e un dinozaur întreg.

24

Sally se simți mai degrabă tulburată decât entuziasmată de imaginea imprimată pe care Tom o întinsese pe masa din bucătărie.

– E din ce în ce mai rău, zise ea.

– Vrei să spui din ce în ce mai bine. Este exact tipul de informație de care aveam nevoie ca să-i identific pe bărbat și pe fiica lui.

Acela era Tom din cap până-n picioare, își spuse Sally – încăpățânat, acționând după o convingere morală adânc înrădăcinată care îi aducea necazuri. Și asta aproape că-l ucisese în Honduras.

– Ascultă, Tom, acest bărbat căuta ilegal fosile pe domeniul public. Cu siguranță, era implicat în piața neagră a fosilelor și poate chiar și în crima organizată. Era un tip rău și de asta a fost ucis. Nu te joci cu așa ceva. Și chiar dacă o găsești pe fiica lui, fosila nu-i aparține. Tu singur ai spus că aparține statului.

– I-am făcut o promisiune unui muribund și nu dau înapoi.

Sally oftă exasperată.

Tom dădu ocolul mesei ca o panteră în urmărirea prăzii.

– Tot nu ai spus cum ți se pare.

– Bineînțeles, e uimitor, însă nu despre asta e vorba.

– Ba despre *asta* e vorba. E cea mai importantă descoperire paleontologică făcută vreodată.

Fără să vrea, Sally era atrasă de imaginea aceea stranie. Era neclară, abia se distingea, însă se vedea limpede că era mai mult decât un schelet. Era un dinozaur, întreg, îngropat în rocă. Zăcea într-o parte cu gâtul înapoi, fălcile deschise și membrele superioare ridicate, ca și când ar fi încercat să-și facă loc să se elibereze.

– Cum de s-a fosilizat atât de bine?

– Probabil datorită unei combinații unice de situații, la care nici măcar nu mă pot gândi.

– Oare a mai rămas material organic? ADN?

– Are cel puțin șaizeci și cinci de milioane de ani vechime.

– E uimitor cât de recent pare, aproape că ai crede că miroase.

Tom chicoti.

– Nu e primul dinozaur mumificat descoperit. La începutul secolului, un vânător de dinozauri pe nume Charles Sternberg a găsit în Montana un dinozaur cu cioc de rață mumificat. Îmi amintesc că l-am văzut la Muzeul de Științe Naturale din New York când eram copil, însă nu e nici pe departe la fel de întreg ca acesta.

Ea ridică imaginea imprimată.

– Se pare că cel de aici a murit în agonie, cu gâtul răsucit în spate și fălcile deschise.

– E o ea.

– Poți să îți dai seama? Privi mai atent. Nu văd nimic aici decât o pată neclară.

– Femelele de tiranozaur erau probabil mai mari şi mai feroce decât masculii. Şi, pentru că acesta este cel mai mare T. Rex descoperit vreodată, pot să ghicesc că era femelă.

– Bertha Uriaşa.

– Acea răsucire a gâtului e provocată de tendoanele care s-au uscat şi s-au contractat. Majoritatea scheletelor de dinozaur sunt descoperite cu gâtul contorsionat.

Sally fluieră.

– Şi acum? Ai vreun plan?

– Să fii sigură. Foarte puţini oameni îşi dau seama de asta, însă piaţa neagră a fosilelor de dinozaur prosperă. Fosilele de dinozaur aduc bani mulţi, iar unii dinozauri valorează milioane – ca acesta.

– Milioane?

– Ultimul T. Rex de pe piaţă a fost vândut pentru mai bine de opt milioane de dolari, iar asta se întâmpla cu zece ani în urmă. Acesta valorează cel puţin optzeci.

– Optzeci de milioane?

– Aproximativ.

– Cine ar plăti atâţia bani pentru un dinozaur?

– Cine ar plăti atâţia bani pentru un tablou? Aş prefera oricând un T. Rex unui Tiţian.

– Ai dreptate.

– Am citit despre asta. Sunt mulţi colecţionari, mai ales în Extremul Orient, care ar plăti oricât pentru o fosilă spectaculoasă de dinozaur. Atât de multe fosile de pe piaţa neagră au fost furate din China, încât ţara a dat o lege care declară dinozaurii parte a patrimoniului lor naţional. Însă asta nu i-a oprit pe colecţionari. Se pare că toţi vor să aibă un dinozaur. Chestia este că dinozaurii cei mai mari şi mai bine conservaţi

provin tot din Vestul american și cei mai mulți dintre ei sunt descoperiți pe teren federal. Vrei unul, trebuie să-l furi.

– Și exact asta făcea acest bărbat.

– Exact. Era un vânător profesionist de dinozauri. Nu sunt prea mulți în lume. O să fie ușor de găsit dacă întreb persoanele potrivite. Tot ce trebuie să fac este să găsesc persoanele potrivite.

Sally îl privi bănuitor.

– Și cum ai de gând să faci asta?

– Ți-l prezint pe Tom Broadbent, rânji Tom, agentul domnului Kim, industriaș și miliardar sud-coreean pensionar. Domnul Kim dorește să cumpere un dinozaur spectaculos, banii nu sunt o problemă.

– Oh, nu!

El rânji și îndesă hârtia în buzunar.

– M-am gândit la toate. Shane o să aibă grijă de clinică sâmbătă, în timp ce noi zburăm la Tucson, capitala fosilelor.

– Noi?

– Nu te las singură aici cu un criminal umblând liber prin zonă.

– Tom, am o cursă de cai planificată pentru sâmbătă cu copiii. Nu pot să plec.

– Nu îmi pasă. Nu te las aici singură.

– Nu voi fi singură. Voi fi înconjurată toată ziua de oameni. O să fiu în siguranță.

– Nu și noaptea.

– Noaptea îl am aici pe domnul Smith & Wesson... și știi cum mânuiesc eu arma.

– Ai putea merge la cabana de pescuit câteva zile.

– Nici gând! E prea izolată. M-aș simți mult mai agitată acolo.

– Atunci ar trebui să te cazezi la un hotel.

– Tom, *știi* că nu sunt vreo femeie neajutorată care are nevoie de dădacă. Tu pleacă la Tucson și du povestea cu domnul Kim la bun sfârșit. Eu o să fiu bine.

– Nici nu mă gândesc!

Ea mai încercă o ultimă dată.

– Dacă ești atât de îngrijorat, du-te la Tucson ziua. Zbori sâmbătă dimineața devreme și te întorci seara. Ai avea aproape toată ziua. Încă avem picnicul obișnuit de prânz vineri, nu?

– Sigur. Cât despre sâmbătă...

– Ai de gând să mă păzești cu pușca la tâmplă? Dă-mi pace! Tu du-te la Tucson și întoarce-te seara. Pot să îmi port singură de grijă.

PARTEA A DOUA

CHICXULUB

Tyrannosaurus rex era o creatură a junglei. Trăia în adâncul pădurilor și mlaștinilor din America de Nord, la scurtă vreme după ce teritoriul se desprinsese de vechiul continent Laurasia. Arealul său cuprindea peste o mie trei sute de kilometri pătrați și se întindea de la țărmurile vechii mări continentale Niobrara până la poalele Munților Stâncoși abia formați. Era o lume subtropicală, cu păduri imense de copaci luxurianți, cum nu a mai existat vreodată de atunci. Erau conifere care atingeau înălțimi de aproape o sută cincizeci de metri, magnolii și sicomori gigantici, arbori de sequoia, palmieri și ferigi uriașe. Înălțimea coronamentului lăsa să treacă doar puțină lumină până la solul pădurii, care, astfel, era deschis, oferind un habitat propice dinozaurilor prădători uriași și prăzii acestora, în care aceștia desfășurau marele spectacol al vieții.

A trăit în timpul ultimei perioade de înflorire a Erei Dinozaurilor. A fost o eră care ar fi continuat la nesfârșit, dacă nu ar fi fost întreruptă brusc de cel mai mare dezastru natural care s-a abătut vreodată asupra planetei Pământ.

Împărțea pădurile cu o mulțime de alte animale, inclusiv cu prada ei preferată, două specii de dinozauri cu cioc de rață, edmontozaurul și anatotitianul. Uneori mai ataca un triceratops singuratic, însă evita turmele acestora, mai puțin când urmărea și alegea vreun membru bolnav sau muribund. O specie de brontozaur uriaș, alamozaurul, popula pământul, însă rar îl vâna, preferând să îi consume carnea după ce murea, în loc să riște să îl ucidă ca prădător. Petrecea mult timp vânând de-a lungul

coastelor vechiului drum maritim. În acest corp de apă trăia un prădător chiar mai mare decât ea, un crocodilian lung de cincisprezece metri, cunoscut sub denumirea Deinosuchus, singurul animal capabil să ucidă un T. Rex suficient de neatent cât să se aventureze în apa nepotrivită în urmărirea unei prăzi.

Vâna leptoceratops, un dinozaur mai mic, de mărimea unei căprioare, cu cioc ca de papagal și un volan protector la ceafă. Alt dinozaur pe care îl vâna, însă cu grijă, era anchilozaurul, dar și propriul ei văr, nanotiranozaurul, o versiune mai mică și mai rapidă a ei înseși. Din când în când ataca un torozaur bătrân și slăbit, un dinozaur cu un corn periculos, cu un cap lung de doi metri și jumătate, cel mi mare craniu dezvoltat vreodată de un mamifer terestru. Alteori mai ucidea un Quezalcoatlus neatent, o reptilă zburătoare cu o anvergură a aripilor la fel de mare ca a unui F-111.

Solul și copacii roiau de mamifere pe care abia le băga în seamă – rozătoare care se hrăneau cu fructe, marsupiale, cel mai vechi strămoș al vacii (un animal de dimensiunea unui șobolan) și primul primat al lumii, un animal pe nume Purgatorius care se hrănea cu insecte. Existau și dinozauri pe care ea nu îi putea vâna: ornithomimus, un dinozaur de dimensiunea unui struț care putea alerga cu peste o sută doisprezece kilometri pe oră, dar și trodon, un carnivor cu labe care avea aproximativ dimensiunea unui om, cu mâini agile, privire foarte bună și raport creier-corp mai mare decât cel al unui T. Rex.

Era un animal migrator. În timpul anotimpului ploios, când râurile și mlaștinile se revărsau, ea se muta în vest spre ținuturile mai înalte de la poalele dealurilor. În timpul sezonului secetos, după împerechere, călătorea uneori către un lanț de dealuri nisipoase la adăpostul unui vulcan extins, unde își făcea cuib și își depunea ouăle. Când începea anotimpul secetos, se întorcea la vânătoare în pădurile mari de-a lungul țărmurilor Niobrara.

Clima era aridă şi umedă. Nu existau calote glaciare sau gheţari – Pământul era în voia unuia dintre cele mai fierbinţi cicluri climatice din istorie. Nivelurile oceanelor nu fuseseră niciodată mai ridicate. Părţi considerabile din continente se aflau sub mările continentale. Reptile uriaşe dominau aerul, solul şi apa şi o făceau deja de două sute de milioane de ani. Dinozaurii au fost clasa cea mai de succes din regnul animal care a evoluat vreodată pe planeta Pământ. Mamiferele existaseră în acelaşi loc cu dinozaurii timp de aproape o sută de milioane de ani, însă nu contaseră niciodată prea mult. Cel mai mare mamifer care a trăit în timpul Erei Dinozaurilor avea aproximativ dimensiunea unei cutii de pâine. Reptilele ocupau locurile de vârf în toate nişele superioare.

Iar ea ocupa nivelul cel mai înalt. Domina din vârful lanţului trofic. Era cea mai mare maşină de ucis biologică pe care o văzuse vreodată Pământul.

1

Soarele dimineții ardea deasupra platourilor stâncoase, cauterizând pământul. Jimmie Willer se opri la umbra unui ienupăr și se așeză pe o stâncă. Hernandez se așeză lângă el, cu fața grăsună plină de picături de sudoare. Willer scoase un termos cu cafea din rucsac, turnă o ceașcă pentru Hernandez și una pentru el, apoi scutură un Marlboro. Wheatley o luase înainte cu câinii și îi urmărea înaintând încet pe platoul golaș.

– Ce arșiță!

– Da, încuviință Hernandez.

Willer sorbi prelung, aruncă o privire asupra peisajului nesfârșit de canioane roșii și portocalii, stânci rotunjite, spirale, muchii, aflorimente și platouri stâncoase – trei sute de mii de acri, aproape că nu aveau nicio speranță dacă stăteau să se gândească. Privi pieziș în lumina strălucitoare. Cadavrul putea să fie îngropat pe fundul oricăruia dintre cele o sută de canioane sau în Dumnezeu știe câte peșteri și firide, ascuns în vreun adăpost în stâncă sau în vreo crevasă.

– Păcat că Wheatley nu a găsit urma când era încă proaspătă, spuse Hernandez.

– Poți s-o mai spui o dată.

Un avion micuț bâzâia pe deasupra – al Departamentului Antidrog – căutând marijuana.

Wheatley apăru din spatele unui deal din fața lor, chinuindu-se pe panta lungă a unei roci ce strălucea în căldură, cu patru canistre grele atârnate pe umeri. Cei doi câini ai săi, dezlegați, săreau în fața lui, cu limba scoasă și nasul în pământ.

– Cred că Wheatley regretă acum, spuse Willer. Trebuie să care apa și pentru el și pentru câinii lui.

– Deci ce crezi? chicoti Hernandez. Ai vreo teorie?

– La început am crezut că era vorba de droguri. Dar acum cred că este vorba de ceva mai important. Aici e ceva, iar Broadbent și călugărul au mirosit.

Willer inspiră din nou, aruncă chiștocul și îl urmări sărind pe stânca golașă.

– De exemplu?

– Nu știu. Caută ceva. Gândește-te. Broadbent pretinde că petrece mult timp călărind prin împrejurimi „de plăcere". Uită-te la nenorocitul ăla. Ai călări pe-aici de plăcere?

– Nici gând!

– Apoi pur și simplu se întâmplă să dea peste acest prospector, chiar după ce e împușcat. E la apus, la doisprezece kilometri de șosea, în mijlocul pustietății... Coincidență? Să mă scutească.

– Crezi că el l-a împușcat?

– Nu. Însă e implicat. Ne ascunde ceva. Oricum, la două zile după crimă se duce să îl viziteze pe acest călugăr, Wyman Ford. L-am verificat pe tip și pare că și lui îi place să facă drumeții prin tot deșertul, uneori stă cu zilele.

– Și ce anume caută?

– Exact. Și e ceva ce nu știi, Hernandez. Am rugat-o pe Sylvia să verifice dacă avem ceva în sistem despre acel călugăr. Știi ceva? A lucrat în cadrul CIA.

– Glumești.

– Nu știu toată povestea, dar se pare că s-a retras brusc, a apărut la mănăstire, l-au primit. În urmă cu trei ani și jumătate.

– Ce făcea la CIA?

– Nu pot să aflu, știi cum e la CIA. Și soția lui era băgată în asta și a fost ucisă la datorie. El e erou.

Willer mai trase un fum, simți gustul amar al filtrului și aruncă chiștocul. Îi dădea un sentiment ciudat de satisfacție să murdărească acel peisaj virgin, acel loc care parcă striga toată ziua în urechea lui „Ești un nimeni, ești un nimic". Se ridică brusc. Zărise o pată neagră mișcându-se pe o muchie joasă, la distanță medie, încadrată de tufe înalte. Își duse binoclul la ochi și privi lung.

– Ca să vezi! Vorbeam de lup.

– Broadbent?

– Nu. Acel așa-zis călugăr. Și are la gât un binoclu. Este exact cum am spus eu: caută ceva. La naiba, mi-aș da un testicul să aflu ce anume!

2

Maddox Iarbă ieși pe veranda cabanei sale închiriate, își prinse degetul mare într-un ochi al curelei și inhală mirosul de pin încălzit de soarele dimineții. Duse la buze cana de cafea și sorbi cu zgomot. Dormise până târziu; era aproape zece. Dincolo de vârfurile pinilor vedea piscurile îndepărtate ale Munților Canjilon, învăluiți în lumină argintie. Traversă veranda cu cizmele de cowboy troncănind în lemn, apoi se opri în fața unui semn pe care scria SALOON. Îl împinse cu degetul, făcându-l să scârțâie din balamalele ruginite.

Privi pe strada principală. Nu mai rămăsese mare lucru din vechea tabără CCC; cea mai mare parte a clădirilor se prăbușiseră și se transformaseră în plăci de lemn putred, pe care crescuseră tufișuri și arbuști. Își termină cafeaua, lăsă cana pe balustradă și coborî scările de lemn, apoi ieși în strada principală a orașului. Maddox trebuia să recunoască faptul că în sufletul lui era un băiat de la țară. Îi plăcea să fie singur, departe de străzi, trafic, clădiri și mulțime. Când se va termina totul, poate chiar își va cumpăra un asemenea loc. De aici

putea continua să administreze Vremuri Grele, ducând o viață liniștită, însoțit doar de câteva doamne și de nimic altceva.

O luă pe strada prăfuită, cu mâinile în buzunare, fluierând afon. La capătul celălalt al drumului se deschidea o potecă ierboasă care urca în canion. Își continuă drumul prin iarba înaltă. Luă un băț, cu care înlătură buruienile înalte din cale.

În două minute ajunse la un semn pe care scria:

PERICOL: CABANE MINIERE NEMARCATE

ACCESUL INTERZIS

PROPRIETARUL NU ESTE RĂSPUNZĂTOR

PENTRU ACCIDENTE

În pădure era liniște, iar vântul adia printre copaci. Maddox se strecură pe lângă pancartă. Poteca urca ușor, urmând fundul uscat al unei albii. După zece minute de mers ajunse într-un luminiș. Panta unui deal se ivi pe dreapta, cu o cărare care ducea spre ea. Urcă poteca și după câteva sute de metri ajunse la o cabană părăginită care marca intrarea într-un vechi tunel de mină. Ușa cabanei avea un lacăt și un lanț nou și încă o pancartă cu accesul interzis, pe care Maddox le pusese cu o zi în urmă.

Scoase cheia din buzunar, descuie lacătul și intră în interiorul răcoros. Două șine vechi duceau într-o gaură neagră din stâncă, acoperită cu o poartă grea de fier, de asemenea cu lacăt. Descuie poarta și o deschise din balamalele proaspăt unse, inhalând mirosul de piatră umedă și mucegai, apoi aprinse lanterna. Înaintă cu grijă printre șine vechi și ochiuri de apă. Tunelul fusese săpat în stâncă, iar din loc în loc, unde roca era fragilă și spartă, tavanul fusese sprijinit cu grinzi masive.

După câțiva metri, tunelul cotea la stânga. Maddox luă colțul, iar lumina lanternei îi scoase în față o bifurcație. Urmă tunelul din stânga. Curând ajunse la capăt, unde Maddox construise un perete de scândură prins în zidul minei ca să creeze o mică celulă. Se duse la scânduri și le dădu mulțumit un ghiont. Tari ca piatra. Începuse la amiază cu o zi înainte și lucrase până la miezul nopții, douăsprezece ore de muncă fizică fără întrerupere.

Se strecură prin deschizătura neterminată și intră într-o cameră mică, încorporată în capătul tunelului. Scoase din cârlig o lampă cu kerosen, ridică abajurul de piatră, o aprinse și o atârnă într-un cui. Lumina gălbuie și prietenoasă se răspândi în încăperea care avea probabil doi pe trei metri. „Nu e un loc prea rău", se gândi Maddox. Întinsese o saltea într-un colț, acoperită cu un cearșaf curat, gata să fie folosită. Lângă ea se aflau o veche bobină de cablu care servea pe post de masă, două scaune vechi luate dintr-o casă dărăpănată, un ciubăr pentru băut apă, încă o găleată pentru toaletă. În partea opusă, fixată în piatra zidului din spate, bătuse patru bolțuri de fier cu ochi – lanț și cătușe: două pentru mâini și două pentru picioare.

Maddox se opri o clipă să își admire lucrarea și se minună din nou de norocul pe care îl avusese să găsească un astfel de loc. Tunelul era perfect pentru scopul lui și, mai mult, găsise acolo aproape toată scândura, grinzi și plăci vechi stivuite în spatele minei, unde supraviețuiseră dezastrelor timpului.

Ieși din reveria lui plăcută și își aruncă un ochi la planul său care zăcea pe un butoi, îndoit de la umezeală. Îl netezi, îl prinse în greutăți și îl cercetă. Încă vreo câteva grinzi și termina. În loc de ușă, care ar fi fost vulnerabilă, o să înfigă trei grinzi în

deschidere – o soluție mai simplă, mai puternică și mai sigură. Nu va avea nevoie să intre și să iasă decât de câteva ori.

Peștera era umedă și caldă. Maddox își scoase cămașa și o aruncă pe saltea. Își flexă torsul cu mușchi bine lucrați, făcu o serie de exerciții de întindere, apoi luă bormașina Makita de mare rezistență și-i puse o baterie nouă. Se duse la grămada de grinzi, încercă vreo câteva cu șurubelnița până găsi una bună, o măsură, marcă locul cu creionul și începu să dea gaură. Șuierul bormașinii se auzea cu ecou în grotă, iar mirosul de lemn vechi și umed îi intră în nări în vreme ce fâșiile maro de stejar se încovrigau din gaura făcută. După ce pătrunse prin lemn, apucă grinda și o ridică, așezând-o în poziție. După ce o fixă cu un cui, dădu încă o gaură în grinda fixată din spatele ei, trecu prin ea un bolț de patruzeci și cinci de centimetri, învârti o piuliță hexagonală și o fixă atât de bine cu cheia tubulară, încât mușcă aproape un centimetru din lemn.

Nimeni, oricât de disperat ar fi fost, n-ar fi reușit să scoată acea piuliță.

Într-o oră Maddox termină tot, lăsând doar deschizătura. Cele trei grinzi care urmau să bareze intrarea stăteau una peste alta lângă aceasta, cu găuri deja date și gata să fie montate.

Maddox se plimbă de-a lungul peretelui terminat, mângâind bârnele. Apoi, cu un strigăt, luă o grindă în cele două brațe masive ale sale, o lovi în față și în spate cât de mult putu, în toate felurile, făcu un pas în spate și lovi grinzile cu piciorul, țipă, urlă, înjură, își izbi umerii neîncetat în zid. Se învârti, luă masa de lemn și o aruncă în peretele de grinzi, strigând din toți rărunchii:

– Nemernicilor! Ticăloșilor! Vă omor pe toți, vă scot mațele!

Se opri brusc, respirând greu. Scoase un prosop din raniță, își șterse sudoarea de pe piept și umeri, își bătu ușor fața, își netezi părul, apoi îl pieptănă cu degetele. Își luă cămașa, se îmbrăcă și își flexă mușchii spatelui.

Maddox rânji. Nimeni nu avea cum să scape din închisoarea lui. Nimeni.

3

Wyman Ford își scutură praful de pe tivul robei și se așeză pe trunchiul căzut al unui ienupăr bătrân. Făcuse o drumeție de aproape treizeci de kilometri de la mănăstire și ajunsese în înălțimile Muchiei Navajo, un platou stâncos lung care se întindea pe mulți kilometri de-a lungul graniței sudice a Echo Badlands. Lăsase mult în urmă canioanele purpurii din Ghost Ranch; iar priveliștea dinspre nord-vest era încadrată de vârfurile acoperite de zăpadă ale Munților Canjilon.

Ford scoase din rucsac patru hărți topografice U.S.G.S. la o scară de 1:24 000, le desfășură și le întinse una lângă alta pe pământ, fixând colțurile cu pietre. Încercă o clipă să se orienteze, potrivind vizual diverse puncte de reper cu contururile corespunzătoare de pe hărți. Începu să cerceteze cu binoclul Echo Badlands, căutând o formațiune stâncoasă care să semene cu cea din imaginea imprimată. De câte ori vedea ceva promițător, marca locul pe hartă cu creion roșu. După cincisprezece minute coborî binoclul, încurajat de ceea ce vedea. Nu găsise ceva care să semene prea mult, însă cu cât privea mai mult înspre canioanele nesfârșite care traversau Echo Badlands, cu atât era

mai convins că formațiunea care conținea tiranozaurul se afla acolo. Forma de dom a stâncii din imagine părea una tipică pentru formațiunile sterpe pe care le putea zări din punctul în care se afla. Problema era că o mare parte din privelişte îi era obstrucționată de platourile stâncoase sau de muchiile canioanelor. La asta se mai adăuga și faptul că imaginea computerizată afișa o felie bidimensională prin stâncă. Nu putea spune cum arăta formațiunea din alt unghi.

Ridică din nou binoclul și își continuă cercetarea, până acoperi tot ce putea vedea din acel punct. Era timpul să treacă la un punct pe care îl marcase pe hartă ca Poziția 2, un mic afloriment din extremitatea Muchiei Navajo care arăta ca un deget amputat. Era un drum lung, însă merita efortul. De acolo putea vedea aproape orice în badlands.

Își ridică bidonul și îl scutură, estimând că era mai mult de jumătate plin. Mai avea unul, încă neînceput, în rucsac. Dacă era atent, nu va avea probleme cu apa.

Sorbi din el și plecă, urmând marginea Muchiei Navajo.

În timp ce mergea se lăsă în voia unei reverii plăcute induse de oboseala fizică. Îi spusese abatelui că avea nevoie să mediteze singur în deșert și îi promisese că se va întoarce înainte de a treia rugăciune de a doua zi. Acum asta ieșea din discuție, iar dacă intra în badlands, îi va lua probabil mai mult de două zile să se întoarcă. Abatele nu se va supăra – era obișnuit cu plecările în deșert ale lui Ford pentru reculegere spirituală. Doar că, de data asta, Ford avea senzația vagă că făcea ceva greșit. Îi ascunsese abatelui scopul călătoriei; doar pentru că se ruga, postea și își refuza confortul trupesc cât timp era în deșert nu însemna că era în vreo călătorie spirituală. Își dădu seama că se lăsase atras de acea poveste, de mister, de dorința

de a găsi dinozaurul. În mănăstire învățase să se autoanalizeze, ceva ce nu știuse niciodată să facă până atunci, iar acum se folosi de asta ca să reflecteze la motivele sale. De ce o făcea? Nu ca să recupereze dinozaurul pentru poporul american, oricât de mult i-ar fi plăcut să creadă că acționa din motive altruiste. Nu o făcea pentru bani și, cu siguranță, nu o făcea pentru faimă.

O făcea dintr-un motiv mai profund, o latură negativă a caracterului său, de dragul emoției și al aventurii. Cu trei ani în urmă luase decizia, pe atunci impulsivă, însă deja gândită și confirmată prin rugăciune, de a se retrage din lume și de a-și dedica viața lui Dumnezeu. Acea mică expediție era cumva în slujba lui Dumnezeu?

Cumva, nu credea asta.

În ciuda acelor gânduri, ca și când ar fi fost atras de o putere care o depășea pe a sa, fratele Wyman Ford continuă să meargă printre stâncile bătute de vânturi ale Muchiei Navajo, cu ochii fixați asupra aflorimentului din depărtare.

4

În timp ce stătea în picioare, lângă fereastră, Iain Corvus auzi telefonul sunând pe birou și vocea secretarei lui anunțând:

– Domnul Warmus de la Biroul de Gestionare a Terenurilor este pe linia unu.

Corvus se duse repede la birou, ridică receptorul și își folosi tonul cel mai prietenos.

– Domnule Warmus, ce *mai faceți?* Presupun că ați primit cererea mea.

– Sigur că da, domnule profesor. O am chiar aici, în față.

Accentul vestic strident îi zgâria urechea lui Corvus. „Profesor. Unde-i găseau pe oamenii aceștia?"

– Sunt probleme?

– Ați ghicit. Sunt sigur că a fost doar o omisiune, însă nu văd aici date despre loc.

– Domnule Warmus, nu a fost o omisiune. Nu am inclus acele informații. Este un specimen extrem de valoros, foarte vulnerabil la furt.

– Apreciez asta, domnule profesor, veni răspunsul tărăgănat de la distanță, însă platourile stâncoase sunt foarte întinse. Nu

putem elibera un permis de colectare paleontologică pentru muzeu fără informații despre loc.

– Acest specimen valorează milioane de dolari pe piața neagră. Să dezvăluim aceste informații, chiar și instituției dumneavoastră, ar presupune un risc pe care nu sunt dispus să mi-l asum.

– Înțeleg asta, domnule, însă aici la BGT păstrăm toate informațiile la loc sigur. E foarte simplu: nu aveți loc, nu aveți permis.

Corvus trase adânc aer în piept.

– Desigur, vă putem da niște coordonate generale...

– Nu, domnule, îl întrerupse bărbatul de la BGT. Am solicitat în mod specific orașul, zona, secțiunea și coordonatele GPS. Altfel nu putem procesa cererea.

Corvus trase adânc aer în piept și încercă să-și controleze vocea.

– Sunt îngrijorat deoarece, după cum vă amintiți, anul trecut în McCone County, Montana, un diplodoc a fost săltat imediat după depunerea permisului.

– Săltat?

– Furat.

Vocea nazală continuă obositoare:

– Nu sunt în BGT din Montana, așa că nu știu de niciun diplodoc „săltat". Aici, în *New Mexico,* solicităm coordonate locale pentru a elibera un permis de colectare. Dacă nu știm unde se află specimenul, cum am putea să vă dăm permisiunea să îl colectați? Sau să împiedicăm alte persoane să-l colecteze? Ar trebui să instituim un moratoriu pentru toate colectările nonprofit de fosile din platourile stâncoase până vă luați specimenul? Nu cred.

– Înțeleg. O să vă trimit cât mai curând datele despre loc.

– Vă rog să o faceți. Și încă ceva.

Corvus aşteptă.

– La aplicaţie nu aţi ataşat fotografii sau vreo expertiză. Ar trebui să fie în Anexa A. E scris în Termeni şi condiţii: „Aplicantul trebuie să ataşeze o expertiză ştiinţifică a locului respectiv, care să arate fosila din acel loc, împreună cu expertize efectuate la distanţă, dacă există, împreună cu fotografii ale acelui specimen". Trebuie să avem o dovadă că acolo chiar există o fosilă.

– Descoperirea este recentă, iar situl este departe. Nu am reuşit să revenim pentru o expertiză. Cert e că am dorit să mă asigur că avem întâietate, în eventualitatea în care primiţi altă cerere pentru aceeaşi fosilă.

Se auzi un mârâit birocratic.

– Întâietate are primul muzeu sau universitate 501(c)(3) care are dreptul oficial de a aplica la un permis legal. Trebuie să vă spun, domnule profesor, că formularul de permis pe care l-aţi trimis nu vă califică pentru întâietate.

Corvus scrâşni din dinţi. „Formularul de permis".

– Desigur, probabil există o metodă să stabilim întâietatea fără să dăm coordonatele exacte.

Se auzi un pufnit prelung şi superior de la capătul celălalt. Corvus simţi cum i se zbat tâmplele.

– După cum am spus, când vă puneţi actele la punct, o să vă eliberăm permisul. Nu înainte. Dacă altcineva depune un permis pentru aceeaşi fosilă, atunci nu e problema noastră. Primul venit, primul servit.

– La dracu', omule, câţi tiranozauri întregi crezi că mai există? explodă Corvus.

– Păstraţi-vă cumpătul, domnule profesor!

Corvus făcu un efort uriaş să se stăpânească. Era ultimul om din lume cu care îşi permitea să se certe. Era un birocrat

care avea puterea de a-i da permisiunea să ridice fosila de pe un teren federal. Iar acel bărbat putea să dea cu ușurință acea permisiune ticălosului de Murchison de la Smithsonian.

– Îmi cer scuze că am vorbit așa, domnule Warmus. O să vă trimit cât de curând pot informațiile solicitate.

– Data viitoare când aplicați pentru un permis de colectare de fosile de pe un teren federal, sublinie bărbatul, completați corect formularul. Ne face treaba mai ușoară. Doar pentru că sunteți un muzeu mare din New York City nu înseamnă că nu trebuie să respectați regulile.

– Din nou, îmi cer scuze.

– O zi bună.

Corvus lăsă telefonul cu grijă. Trase adânc aer în piept, își netezi părul cu mâna tremurândă. Ticălosul arogant! Ridică privirea: era doar ora cinci, adică ora trei în New Mexico. Maddox nu sunase de patruzeci și opt de ore, ticălosul. Ultima oară când vorbiseră părea că avea totul sub control, însă multe se puteau întâmpla în două zile.

Străbătu biroul, reveni la fereastră și se opri să privească. Bărcile cu vâsle ieșeau din nou pe lac și se trezi uitându-se după acel tată cu fiul său. Însă, bineînțeles, nu se întorseseră; de ce ar fi făcut-o? O dată era suficient.

5

Ora șase, soarele coborâse sub muchia canionului, iar căldura zilei se domolea, însă între pereții de gresie încă era înăbușitor. Willer, urcând târâș încă un canion nesfârșit, auzi brusc lătrăturile câinilor chiar de după cotitură, urmați de strigătul ascuțit al lui Wheatley. Îl privi pe Hernandez și întâlni ochii partenerului său.

– Se pare că au găsit ceva.

– Da.

– Domnule locotenent! se auzi vocea speriată a lui Wheatley. Domnule locotenent!

Ecoul provocat de lătratul isteric al câinilor și de strigătul lui Wheatley ajunse la el distorsionat de pereții înguști ai canionului, ca și când ar fi fost prinși într-o trâmbiță uriașă. Chiar dacă era deja sătul de căutare, Willer se temuse de acea clipă.

– Era și timpul, spuse Hernandez, luându-o înainte cu picioarele lui scurte.

– Sper că Wheatley își poate ține câinii sub control.

– Îți aduci aminte anul trecut... Bărbatul acela căruia i-au mâncat...

– Da, da, spuse Willer în grabă. Când trecură de ultima cotitură, văzu că Wheatley nu avea câinii sub control. Pierduse lesa unuia și încerca fără succes să îl tragă înapoi pe celălalt, în timp ce ambii câini încercau frenetic să sape într-un petic de nisip de la baza unei curbe înguste din peretele canionului. Hernandez și Willer se grăbiră și prinseră lesele, trăgând câinii și legându-i de un bolovan.

Gâfâind și roșu la față, Willer examină scena. Patul de nisip fusese distrus de câini, dar nu era mare pierdere, căci ploaia torențială de săptămâna trecută șterse deja orice urmă. Cercetă zona, însă nu vedea nimic care să indice că ar zăcea ceva sub nisip – în afară de un miros, abia perceptibil, neplăcut pe care adierea de vânt i-l aducea în nări. În spatele lui, câinii scheunau.

– Să săpăm!

– Să săpăm? întrebă Hernandez, iar pe chipul său rotund se citi îngrijorarea. Nu ar trebui să așteptăm echipa SOC și pe medicul legist?

– Încă nu știm dacă avem aici un cadavru. Poate e vreo căprioară moartă. Nu putem aduce aici o întreagă echipă SOC până nu suntem siguri.

– Înțeleg ce vrei să spui.

Willer își scoase rucsacul și luă din el cele două mistrii pe care le adusese, aruncându-i una lui Hernandez.

– Mă îndoiesc că e prea adâncă. Ucigașul nostru n-avea mult timp la dispoziție.

Îngenunche și începu să zgârie cu mistria nisipul moale, eliminând câte un strat. Hernandez făcu același lucru în capătul opus, construind două grămezi pe care să le analizeze apoi echipa de tehnicieni. În timp ce arunca nisipul într-o parte, căuta indicii – haine sau obiecte personale –, însă nu găsi nimic.

Groapa se adâncea, trecând de la nisip uscat la nisip umed. „Sigur e ceva îngropat acolo, își spuse Willer, căci mirosul devine tot mai intens."

Când ajunse la o adâncime de aproape un metru, mistria lui dădu peste ceva păros și tare. Un val brusc de duhoare, gros ca o supă, îi izbi nările. Săpă din nou, respirând pe gură. Era îngropat de cinci zile în nisip ud la o căldură de treizeci și șase de grade Celsius și mirosea pe măsură.

– Nu e cadavru uman, spuse Hernandez.

– Văd și eu asta.

– Poate e o căprioară.

Willer săpă încă puțin. Blana era prea aspră și prea încâlcită ca să fie a unei căprioare, iar pe măsură ce încerca să o curețe mai mult de nisip observa că blana și pielea începuseră să se desprindă în unele locuri, scoțând la iveală carnea alunecoasă și maronie de dedesubt. Nu era o căprioară: era un măgar. Măgarul prospectorului, cel despre care pomenise Broadbent.

Se ridică.

– Dacă e vreun cadavru, atunci e lângă el. Tu iei o parte și eu pe cealaltă.

Începură din nou să scurme pământul, aruncându-l cu atenție în grămezi în lateral. Willer își aprinse o țigară și o duse la buze, fumând și sperând să înlăture o parte din duhoare.

– Am găsit ceva.

Willer veni în locul unde stătea ghemuit Hernandez. Dădu mai mult nisip la o parte și scoase ceva lung și umflat, care semăna cu un caltaboș. Willer își dădu seama într-o clipă că era un braț. Un al doilea val de duhoare îl izbi din plin, un miros diferit și mult mai neplăcut. Inhală, umplându-și plămânii cu

fum, însă în zadar: simțea doar mirosul de cadavru. Se ridică, înecându-se, apoi se retrase.

– În regulă. E suficient. E un cadavru... Asta e tot ce trebuie să știm.

Hernandez se retrase și el imediat, bucuros să se îndepărteze de mormântul acela improvizat. Willer se îndreptă în direcția vântului, trăgând cu sete din țigară, inhalând fumul, ca și când ar fi vrut să-și curețe plămânii de mirosul morții. Privi în jur. Câinii erau lângă bolovanul lor, scheunând și așteptând nerăbdători. Ce anume? O masă?

– Unde e Wheatley? întrebă Hernandez, privind în jur.

– Să mă ia naiba dacă știu. Văzu urmele proaspete ale lui Wheatley îndreptându-se mai sus în canion. Află și tu ce face.

Hernandez urcă în canion și dispăru imediat după colț. Se întoarse o clipă mai târziu, rânjind.

– Vomită.

6

Zorii zilei de vineri dezvăluiră un albastru fără pată, cu stoluri de gaițe care ciripeau și se ciondăneau, în timp ce plopii aruncau umbre lungi și răcoroase peste pășune. Tom hrănise caii în acea dimineață, îi lăsase o oră să mănânce, iar acum își conducea calul preferat, pe Knock, la parapet să fie înșeuat. Sally i se alătură cu iapa ei, Sierra, și lucrau împreună în liniște, periindu-i, verificându-le potcoavele, șeile și harnașamentul.

Când plecară, nu mai rămăsese decât o amintire din răcoarea de la umbra plopilor de pe malul pârâului. Pereții Piscului Pedernal se ridicau în dreapta lor, pantele abrupte sfârșindu-se în vârful ciopârțit care devenise atât de faimos datorită tablourilor Georgiei O'Keeffe. Călăriră ca de obicei în tăcere, preferând să nu vorbească atunci când erau pe cai... Bucuria de a fi împreună le era de ajuns. Ajunseră la vad, iar caii împroșcară apa în pârâu, încă rece de la zăpada care se topea în munți.

– Și acum încotro, cowboy? întrebă Sally.

– La Barrancones Spring.

– Perfect.

– Shane are totul sub control, spuse Tom. Nici nu trebuie să mă întorc în după-amiaza asta.

Simți un ghimpe de vinovăție. În ultima săptămână se bazase prea mult pe Shane.

Ajunseră la malul abrupt și apucară pe poteca îngustă ce urca spre vârf. Un șoim se rotea deasupra lor, șuierând. Aerul mirosea a plopi și a praf.

– Ah, iubesc țara asta! spuse Sally.

Poteca se unduia în partea laterală a platoului spre pâlcurile răcoroase de pini. În jumătate de oră ajunseră în vârf, iar Tom își întoarse calul să admire priveliștea. Nu se sătura niciodată de ea. La stânga lui se afla peretele abrupt al Piscului Pedernal, iar la dreapta vârfurile portocalii ale Platoului Pueblo. Dedesubt se întindeau câmpuri de lucernă, de-a lungul pârâului Cañones, care se deschideau în marea Vale Piedra Lumbre, lată de o sută de mii de acri. În depărtare se zărea conturul maiestuos al Platoului Strămoșilor, brăzdat de canioane – începutul platourilor stâncoase. Undeva acolo se afla fosila unui fabulos Tyrannosaurus rex și un călugăr pe jumătate nebun care o căuta. O privi pe Sally. Vântul îi bătea prin părul de culoarea mierii, iar chipul îi era întors în lumină, cu buzele întredeschise de plăcere și uimire.

– Nu e o priveliște prea rea, spuse ea râzând.

Își continuară drumul, cu vântul foșnind prin iarba care străjuia poteca. O lăsă pe Sally prima și o privi. Călăreau în liniște, se auzea doar scârțâitul ritmic al șeilor lor.

Când ținutul se deschise în pășunile înalte ale Mesa Escoba, îi dădu pinteni Sierrei și o luă la galop. Tom o urmă. Ieșiră de pe potecă și călăriră prin iarba răvășită de vânt, presărată cu flori roșii și albastre.

– Să mergem un pic mai repede, spuse Sally, dând din nou pinteni calului și luând-o la galop.

Tom ținu pasul. La capătul celălalt al pășunii, Tom zări crângul de plopi care marca Barrancones Spring, la baza unui deal roșu.

– Așa, strigă Sally. Cine ajunge ultimul e un fraier! Dii!

Îi dădu din nou pinteni Sierrei. Calul o luă la goană, alergând în timp ce Sally fluieră.

Knock, care întotdeauna dorea să fie în frunte, nu avu nevoie decât de un mic imbold ca să o ia la galop și în curând străbăteau alergând pajiștea, unul lângă altul. Sally începu să se desprindă, cu părul fluturând ca o flacără aurie. Tom o urmări și fu nevoit să recunoască că era un călăreț pe cinste. Cei doi cai zburară prin iarbă și intrară în răcoarea copacilor ce înconjurau izvorul. În ultimul minut, Sally trase frâiele, iar Tom o urmă; caii se lăsară pe spate și, ca niște cai bine instruiți ce erau, încetiniră și în final se opriră. Când privi în urmă, o văzu pe Sally călare, cu părul vâlvoi, cu cămașa albă deschisă la câțiva nasturi și roșie în obraji:

– A fost distractiv!

Descălecă.

Se aflau într-un crâng micuț, cu un cerc pentru foc în mijloc și câțiva bușteni pe post de scaune. Cowboy-i *Genizaro* din vechime construiseră acolo o tabără, cu mese sculptate din bușteni de pin, o cutie de lemn bătută în cuie de un trunchi, o oglindă spartă prinsă între ramurile unui copac și un vas smălțuit ciobit atârnat într-un cui. Izvorul se afla la poalele dealurilor, un ochi de apă ascuns în spatele unui paravan de sălcii.

www.ecarti.org

Tom luă caii, le scoase șeile, îi spălă în izvor și îi lăsă să pască. Când se întoarse, Sally așternuse deja prânzul pe o pătură subțire. În mijlocul mesei era o sticlă de vin roșu proaspăt desfăcută.

– Așa mai zic și eu, spuse Tom, luând sticla. „Castello di Verrazzano, '97 Riserva".

– Am strecurat-o în bagajul meu. Sper că nu te superi.

– Mă tem că a fost teribil de zguduită, spuse Tom prefăcându-se că nu e de acord. Ești sigură că e bine să bem la masă? Încălcăm regulile dacă bem și călărim.

– Ei bine, zise Sally, acum o să încălcăm un pic regulile, de ce nu? Luă un sendviș, mușcă de două ori, apoi turnă vin într-un pahar de plastic. Poftim!

El îl luă, îl învârti și sorbi, ca un cunoscător.

– Fructe de pădure, vanilie și aromă de ciocolată.

Sally își turnă un pahar și bău. Tom mușcă și el dintr-un sendviș și o urmări cum mănâncă. O lumină verde pătrundea prin frunziș și, de câte ori adia vântul, copacii foșneau. Când termină prânzul, se întinse pe pătura pe care o așezaseră pe iarba moale. În depărtare, printre tufișuri, vedea caii păscând, scăldați în lumina soarelui. Simți deodată o mână răcoroasă pe tâmplă. Se întoarse și o văzu pe Sally aplecându-se deasupra lui, cu părul blond căzând ca o perdea.

– Ce faci?

– Ce ți se pare că fac? zâmbi ea.

Își puse mâinile pe obrajii lui.

Tom încercă să se ridice, însă ea îl împinse blând înapoi în iarbă.

– Hei... spuse el.

– Hei tu.

Una din mâinile ei se strecură pe sub cămașa lui, mângâindu-i pieptul. Se aplecă și își lipi buzele de ale lui. Gura ei avea gust de piper și vin. Părul îi căzu peste pieptul lui.

El întinse mâna să-i atingă părul, apoi îl mângâie și își trecu degetele peste spatele ei, simțindu-i mușchii. O trase spre el, simțindu-i trupul zvelt și sânii moi alunecând pe trupul lui.

După aceea, rămaseră unul lângă celălalt pe pătură. Brațul lui Tom era trecut pe după umărul ei, iar el privea în ochii ei turcoaz frumoși.

– Parcă nu se poate mai bine de-atât, nu? spuse el.

– Nu, murmură ea. E atât de bine că aproape mi se face frică.

7

Maddox merse până la Canyon Road și luă colțul pe Camino del Monte Sol. În raza lui vizuală apăru o pădure de semne sculptate de mână, de ambele părți ale potecii înguste, fiecare încercând să le întreacă pe celelalte prin meșteșug. Potecile lăturalnice erau pline de turiști gătiți ca și când ar fi plecat într-o excursie în deșertul Sahara, cu pălării mari de soare, sticle cu apă prinse la brâu și bocanci de munte. Cei mai mulți erau palizi și confuzi, de parcă tocmai ar fi ieșit din orașele putrede de ploaie din Est. Maddox însuși adoptase în acea zi înfățișarea unui texan bogat și știa că arăta chiar bine cu pălăria lui Resistol, cizme și o cravată bolo cu o peruzea de mărimea unei mingi de golf.

Șoseaua trecea pe lângă niște case victoriene vechi, transformate, ca orice altceva, în galerii de artă, cu vitrinele strălucind de la bijuteriile și vasele indiene. Se uită la ceas. Ora prânzului. Încă mai avea un pic de timp de pierdut.

Vizită galeriile, uimit de cantitatea de argintărie, peruzele și ceramică, asta ca să nu mai vorbim de tablouri. Maddox simțea că arta era în esență o escrocherie, în timp ce privirea lui se

opri asupra unei vitrine pline de canioane colorate, coioți urlând la lună și indieni îmbrăcați în pături. Altă metodă simplă de a face bani și perfect legală. De ce nu văzuse înainte aceste oportunități? Își irosise jumătate din viață încercând să facă bani într-un fel mult mai greu și ilegal, fără să-și dea seama că cele mai bune escrocherii erau legale. Când va fi terminat această ultimă treabă, va fi sută la sută în legalitate, o să bage niște bani în Vremuri Grele și poate chiar o să caute niște investitori. Ar putea fi următorul milionar din afaceri pe internet.

O galerie plină de sculpturi enorme din bronz și piatră îi atrase atenția. Păreau scumpe – doar ca să transporți una ar costa o avere. Când intră, clopoțelul de deasupra ușii clincăni, iar o femeie tânără veni păcănind pe tocuri, aruncându-i un zâmbet strălucitor și plin de ruj.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

– Desigur, zise el, cu vocea tărăgănată. Sculptura aceasta de aici – făcu un semn cu capul către cea mai mare pe care o văzu în magazin, un grup de indieni sculptat dintr-o singură bucată de piatră care cântărea trei tone. Dacă nu vă supărați că întreb, cât costă?

– *Ritualul mamei.* Aceea costă o sută șaptezeci și cinci.

Maddox se stăpâni să nu întrebe: „De mii?“

– Acceptați și cărți de credit?

Chiar dacă rămăsese surprinsă, nu o arătă.

– Trebuie doar să verificăm limita pentru credit, atâta tot. Multe persoane nu au asemenea limită de credit.

– Nu sunt ca toți ceilalți.

Încă un zâmbet larg. Observă că avea pistrui pe piept, în locul în care cămașa de mătase îi era descheiată.

– Îmi place să cheltuiesc de câte ori am posibilitatea să călătoresc.

– Ați putea merge în China cu banii aceia, spuse ea.

– Aș prefera Thailanda.

– Sau acolo.

O privi mai atent. Era o femeie foarte frumoasă, așa cum trebuia să fie pentru a lucra într-o astfel de galerie. Se întreba dacă va primi și ea comision.

– Ei bine... Zâmbi și îi făcu cu ochiul. Dar prețul pentru aceea? Arătă spre o statuie de bronz cu un indian care ținea un vultur.

– *Eliberarea vulturului*. Aceea e zece.

– Tocmai am cumpărat o fermă în afara orașului și trebuie să mobilez nenorocitul de loc. O mie de metri pătrați și asta doar casa principală.

– Îmi imaginez.

– Numele meu e Maddox. Jim Maddox. Întinse mâna.

– Clarissa Provender.

– Îmi pare bine să te cunosc, Clarissa.

– Artistul este Willy Atcitty, un membru al tribului Navajo, unul dintre cei mai importanți sculptori amerindieni pe care-i avem. Acea sculptură la care v-ați uitat prima dată este realizată dintr-un bloc solid de alabastru din New Mexico adus din Munții San Andres.

– Minunat. Despre ce e vorba?

– Reprezintă un omagiu adus Ritualului mamei de trei zile.

– Un ce?

– Ritualul mamei este o ceremonie Navajo tradițională care e menită să readucă echilibrul și armonia în viața cuiva.

– Am și eu nevoie de așa ceva. Se afla suficient de aproape de ea cât să-i simtă mirosul balsamului pe care îl folosise în acea dimineață în părul negru și strălucitor.

– Cu toții avem, răspunse Clarissa Provender râzând, cu ochii căprui și șireți privindu-l pieziș.

– Clarissa, probabil ești întrebată asta tot timpul, iar dacă întrec măsura spune-mi, nu ai vrea să iei cina cu mine diseară?

Un zâmbet strălucitor și contrafăcut.

– Nu am voie să ies cu potențiali clienți.

Maddox luă răspunsul ei drept unul afirmativ.

– O să fiu la Pink Adobe la ora șapte. Dacă întâmplător dai peste mine acolo, o să fie plăcerea mea să-ți fac cinste cu un martini și cu o friptură.

Ea nu refuză, iar asta îl încurajă. Făcu semn cu mâna spre sculpturi.

– Cred că o voi lua pe cea din alabastru. Chestia e că trebuie întâi să măsor spațiul, să mă asigur că se potrivește. Dacă nu o iau pe aceea, o voi lua, cu siguranță, pe cealaltă.

– Am specificațiile în spate: dimensiuni, greutate, instrucțiuni de livrare.

Se întoarse tropăind pe tocuri, iar el îi urmări spatele mișcându-se prin rochia scurtă și neagră. Se întoarse cu o foaie de hârtie, o carte de vizită și o broșură despre artist, apoi i le dădu cu un zâmbet. El zări o urmă de ruj pe caninul ei stâng. Băgă materialele în buzunarul interior al hainei.

– Pot să folosesc telefonul pentru un apel local scurt?

– Da.

Îl conduse la biroul ei din spatele galeriei, trase un fir și îi întinse telefonul.

– Durează doar o secundă. Alo? Doctor Broadbent?

– Nu, răspunse vocea de la capătul celălalt, sunt Shane McBride, asociatul lui.

– Tocmai m-am mutat în Santa Fe, am cumpărat o fermă la sud de oraș. Vreau să cumpăr un armăsar. E o frumusețe de animal, ca un poster, și am nevoie să îl consulte un veterinar. Doctorul Broadbent este disponibil?

– Când?

– Astăzi sau sâmbătă.

– Doctorul Broadbent nu este aici momentan, însă vă poate ajuta luni.

– Nu se poate sâmbătă?

– Eu sunt de serviciu sâmbătă și să vedem... am o fereastră sau două.

– Iartă-mă, Shane, nu e nimic personal, însă doctorul Broadbent mi-a fost recomandat și l-aș prefera pe dânsul.

– Dacă îl doriți pe el trebuie să așteptați până luni.

– Am nevoie sâmbătă. Dacă e vorba de ziua lui liberă, sunt dispus să plătesc în plus.

– O să fie plecat din oraș atunci. Îmi pare rău. După cum am spus, vă pot ajuta eu.

– Shane, nu e nimic personal, însă, cum am spus... Își întrerupse fraza în semn de dezamăgire. Îți mulțumesc oricum. O să sun luni pentru reprogramare.

Lăsă telefonul, apoi îi făcu cu ochiul Clarissei.

Ea îl privi la rândul ei, cu chipul impasibil.

– Ne vedem la Pink, Clarissa.

Pe moment, nu-i răspunse. Apoi se aplecă spre el cu încă un zâmbet viclean și îi spuse pe un ton coborât:

– Am slujba asta de cinci ani și sunt foarte, foarte bună la ce fac. Vrei să știi de ce?

– De ce?

– Recunosc rahatul când intră pe ușă. Iar tu ești atât de plin de el, încât lași urme.

8

Elicopterul care transporta echipa de legiști fu nevoit să aterizeze la aproape un kilometru în canion, iar oamenii se văzură nevoiți să își care echipamentul singuri. Ajunseră în toane foarte proaste, însă Calhoun, șeful echipei și totodată creierul acesteia, îi calmase pe ceilalți cu glume, povești, bătăi pe spate și promisiunea unei beri reci când se va termina totul.

Calhoun organizase totul ca pe un șantier de săpături arheologice, delimitase locul cu garduri, iar oamenii lui scoteau strat după strat, în timp ce fotograful imortaliza fiecare pas. Treceau tot nisipul printr-o sită cu ochiuri de un milimetru, apoi din nou printr-un bazin de flotație pentru a recupera fiecare fir de păr, ață sau obiect străin. Era o muncă grea și o făceau de la ora opt de dimineață. Era trei după-amiază, iar temperatura ajunsese la aproape patruzeci de grade. Muștele veniseră în roi, iar bâzâitul lor umplea spațiul îngrădit.

Foarte curând, se gândea Willer, venea vremea „excavării", acel moment în care un cadavru în putrefacție este rostogolit într-un recipient, în așa fel încât să nu se dezmembreze ca un pui lăsat prea mult pe foc. În cinci zile și în căldura verii se

puteau întâmpla multe cu un cadavru. Feininger, patologul poliției, stătea aproape, supraveghind operațiunea. Părea să fie singura care reușea să-și păstreze calmul și eleganța în căldura după-amiezii, cu părul cenușiu strâns într-o eșarfă, fără nici măcar o picătură de sudoare pe chipul ridat, dar încă frumos.

– Vreau ca voi trei să stați pe partea dreaptă, vă rog, spuse ea, făcând un semn către echipa SOC. Știți cum se face, vă băgați mâinile pe dedesubt, prindeți bine, apoi, la trei, îl rostogoliți pe plastic, cu grijă. Aveți cu toții echipament de protecție? Ați verificat să nu fie sfâșiat sau cu găuri? Privi în jur, apoi continuă pe un ton ironic, poate chiar pe jumătate amuzat: Suntem gata? Să fiți siguri că e o provocare. Hai să o facem cum trebuie. Numărăm până la trei.

Se auziră câteva murmure, iar bărbații își ocupară locurile. Feininger le interzisese de mult băieților de la SOC să fumeze, în schimb fiecare avea o pată mare de Vicks VapoRub sub nas.

– Sunteți gata? Unu... doi... trei... rostogoliți.

Dintr-o singură mișcare rostogoliră cadavrul în sacul de plastic deschis. Willer consideră operațiunea un succes, căci nimic nu se desprinsese, nici nu fusese lăsat în urmă în timpul recuperării cadavrului.

– Bună treabă, băieți.

Unul dintre membrii echipei SOC trase fermoarul. Plasticul fusese fixat deja pe o targă și tot ce le rămânea de făcut era să o ridice și să o ducă la elicopter.

– Puneți capul animalului în punga aceea, rosti Feininger.

Iar ei așezară capul măgarului într-o pungă udă pentru dovezi și o închiseră. „Măcar, își spuse Willer, au fost de acord să lase acolo cadavrul măgarului și să ia doar capul, cu o urmă de glonț de 10 mm tras de la distanță mică." Glonțul fusese

găsit înfipt în gresia moale a peretelui canionului, fiind o dovadă excelentă. Dezgropaseră echipamentul prospectorului și singurul lucru pe care nu-l găsiseră fusese un indiciu despre identitatea lui. Însă asta aveau să afle cu timpul.

La urma urmei, aveau destule dovezi.

Se uită la ceas. Trei și jumătate. Își șterse fruntea, scoase o cola cu gheață din răcitor, și-o trecu peste frunte, obraz și ceafă.

Hernandez veni lângă el, ținând la rândul său o cola.

– Crezi că ucigașul se aștepta să găsim cadavrul?

– Cu siguranță, s-a chinuit mult să-l ascundă. Suntem la peste trei kilometri de locul crimei. Probabil a legat cadavrul de măgar, l-a târât aici și a săpat o groapă suficient de mare cât să încapă în ea măgarul, bărbatul și toate lucrurile lui... Nu, nu cred că s-a gândit că-l vom găsi.

– Vreo ipoteză, locotenente?

– Ucigașul căuta ceva ce avea prospectorul.

– De ce spui asta?

– Uită-te la lucrurile prospectorului.

Willer făcu un semn către prelata de plastic pe care fuseseră întinse toate materialele și proviziile prospectorului. Unul dintre băieții de la SOC ridica fiecare obiect, îl împacheta în hârtie cu pH neutru și îl sigila în pungi de plastic pentru dovezi.

– Vezi cum căptușeala de la șa e sfâșiată și tot restul e la fel de sfâșiat sau tăiat? Și vezi că buzunarele bărbatului sunt întoarse? Bărbatul nostru căuta ceva și se poate spune că era nervos că nu găsea. Willer sorbi cu zgomot, apoi băgă cutia de cola înapoi în răcitor.

Hernandez mârâi și își țuguie buzele.

– Și oare ce căuta? Vreo hartă a comorii?

Pe chipul lui Willer apăru un zâmbet.

– Ceva de genul ăsta. Și pariez că prospectorul i-o dăduse partenerului său înainte ca ucigașul să coboare de pe muchie în canion.

– Partener?

– Da.

– Ce partener?

– Broadbent.

9

Erau zorii zilei de sâmbătă. Soarele care răsărea acoperea vârfurile pinilor de-a lungul muchiei de deasupra Perdiz Creek și invada valea superioară, aruncând săgeți de lumină prin ceață. Copacii de dedesubt încă erau învăluiți în răcoarea nopții.

Maddox Iarbă se legăna încet pe veranda cabanei sale, sorbindu-și cafeaua, clătindu-și gura cu lichidul amar și fierbinte înainte să-l înghită. Își aminti de ziua trecută și de ticăloasa de la galeria de artă. Brusc simți furia în vine. Cineva avea să plătească.

Înghiți ultima gură de cafea, lăsă cana și se ridică. Intră în sufragerie și își aduse ranița pe verandă, o așeză jos și începu să alinieze metodic tot echipamentul de care avea nevoie în acea zi.

Întâi arma Glock 29, cu două încărcătoare, fiecare cu câte zece gloanțe. Lângă ea așeză setul lui obișnuit: plasa pentru păr, casca de duș, ciorapul, două perechi de mănuși chirurgicale, impermeabil, cipici și prezervative; apoi un creion și hârtie, telefon mobil (încărcat), pungi sigilabile, briceag, o pungă de alune și stafide, o sticlă de apă minerală, lanternă, cătușe și cheie, cablu de plastic, bandă adezivă, chibrituri, cloroform și o cârpă... Întinse

planul pe care îl desenase după casa lui Broadbent și îl cercetă, vizualizând toate camerele, ușile, ferestrele, locul unde se aflau telefoanele și unghiurile vizuale. În final confruntă elementele cu lista în timp ce le puse din nou în raniță, pe rând, fiecare la locul lui.

Se întoarse în cabană, lăsă ranița la ușă, își mai turnă o ceașcă de cafea, luă laptopul și ieși din nou afară, așezându-se în balansoar. Avea aproape toată ziua la dispoziție și putea să profite din plin de ea. Se rezemă, ridică ecranul laptopului și îl deschise. În timp ce aștepta să intre în sistem, luă un teanc mic de scrisori din buzunar, desfăcu banda de cauciuc și începu cu cea de sus, la nimereală.

Se ocupă de toate, una câte una, traducând porcăriile – engleză proastă de pușcărie – în proză acceptabilă. După două ore le termină. Le încărcă și le trimise ca atașament la webmaster-ul care se ocupa de site-ul lui, un tip pe care nu-l întâlnise niciodată, cu care nici măcar nu vorbise la telefon.

Se ridică din balansoar, aruncă peste balustradă restul de cafea rece și intră să caute ceva de citit. În bibliotecă erau mai mult biografii și cărți de istorie, însă Maddox le ignoră și se duse direct la mica secțiune de cărți de suspans cu coperte tari. Ca să treacă timpul mai ușor avea nevoie de ceva care chiar să-l prindă, să-i țină mintea ocupată și să-l împiedice să mai planifice în plus acea după-amiază, pe care deja o planificase în detaliu. Scană titlurile, iar privirea i se opri asupra unui roman intitulat *Jocul morții*. Îl scoase din raft, citi supracoperta și îl răsfoi. Ieși cu cartea pe verandă, se așeză în balansoar și începu să citească.

Balansoarul scârțâia ritmic, soarele urca și mai sus pe cer, iar doi corbi își luară zborul dintr-un copac alăturat și planară

prin orășelul ruinat, tăind aerul cu un țipăt răgușit. Maddox se opri o clipă să se uite la ceas. Era aproape de prânz.

Avea să fie o sâmbătă lungă și liniștită... însă se va termina cu un bubuit.

10

Willer stătea cu picioarele pe birou, urmărindu-l pe Hernandez venind din arhivă, cu un dosar sub braț. Se așeză cu un oftat pe un scaun din colț, cu dosarul în poală.

– Arată promițător, spuse Willer, făcând un semn spre dosar. Hernandez era un cercetător al naibii de bun.

– Chiar este.

– Cafea?

– N-ar strica.

– Îți aduc. Willer se ridică, se îndreptă spre automatul de cafea, umplu două pahare de carton și se întoarse, întinzându-i unul lui Hernandez. Ce ai adus?

– Broadbent ăsta are ceva istorie.

– Să auzim, în stilul *Reader's Digest.*

– Tatăl lui a fost Maxwell Broadbent, un mare colecționar. S-a mutat în Santa Fe în anii șaptezeci, a fost căsătorit de cinci ori și a avut trei copii cu neveste diferite. Un afemeiat. Afacerea lui era să cumpere și să vândă obiecte de artă și antichități. A fost investigat de FBI de vreo două ori pentru că făcea afaceri

pe piața neagră, a fost acuzat că jefuise morminte, însă tipul era viclean și nu l-au prins cu nimic.

– Continuă!

– Cu un an și jumătate în urmă s-a întâmplat un lucru ciudat. Se pare că familia a plecat în America Centrală într-un soi de vacanță mai lungă. Tatăl a murit acolo, iar copiii s-au întors cu un al patrulea frate, pe jumătate indian. Cei patru au împărțit între ei aproape șase sute de milioane.

Willer ridică sprâncenele.

– Bănuiești că s-a petrecut ceva suspect?

– Nimic clar. Însă întreaga poveste e încurcată, nimeni nu pare să știe nimic, nu sunt decât zvonuri. În vechea lui casă locuiește fiul său indian, un tip care scrie cărți motivaționale, chestii New Age. Se spune că are tatuaje tribale. Broadbent trăiește modest și muncește din greu. S-a căsătorit cu un an în urmă, numele soției este Sally, născută Sally Colorado. Provine din pătura muncitoare. Broadbent are o clinică veterinară mare în Abiquiú, pe care o conduce cu asistentul său, Albert McBride – își spune Shane.

Willer își dădu ochii peste cap.

– Am vorbit cu unii dintre clienții săi și e la fel de respectat și de iubitorii de cai și de bătrânii fermieri. Soția lui ține lecții de călărie pentru copii.

– Antecedente?

– În afară de câteva abateri minore când era foarte tânăr, tipul e curat.

– McBride?

– La fel de curat.

– Spune-mi despre acele „abateri minore".

– Dosarele sunt clasificate, însă știi cum vine asta. Să vedem... O glumă proastă care implica un camion cu bălegar și directorul liceului... Răsfoi prin hârtii. S-a plimbat cu un cal furat... I-a spart nasul unui tip cu care s-a bătut.

– Ceilalți frați?

– Philip locuiește în New York City, e curator la Muzeul Metropolitan de Artă, nimic ieșit din comun. Vernon tocmai s-a căsătorit cu o avocată specializată în protecția mediului, locuiește în Connecticut și e în concediu de paternitate, stă acasă cu copilul în timp ce soția se duce la serviciu. A avut câteva probleme financiare cu ceva timp în urmă, însă nimic de când a primit moștenirea.

– Cât au primit?

– Se pare că fiecare a rămas cu nouăzeci de milioane după impozite.

Willer își țuguie buzele.

– Te cam face să te întrebi ce caută tipul ăla pe platourile stâncoase; nu poate fi vorba doar de bani, nu?

– Nu știu, locotenente. Nu uita de acei președinți de consilii de administrație cu averi de sute de milioane care riscă pușcăria pentru câteva mii în plus. E o boală.

– Așa este. Willer dădu aprobator din cap, surprins de observația lui Hernandez. Doar că acest Broadbent nu pare genul. Nu se laudă cu averea în stânga și în dreapta. Lucrează chiar dacă nu are nevoie. E un tip care s-ar trezi la două noaptea ca să-și bage brațul în fundul unei vaci pentru patruzeci de dolari. Aici avem o piesă lipsă, Hernandez.

– Așa este.

– Ceva vești despre cadavru?

– Încă nu a fost identificat. Se lucrează la asta, se cercetează fișe dentare, amprente. O să dureze ceva până trecem prin tot sistemul.

– Călugărul? Ai aflat ceva despre el?

– Da. Are o istorie interesantă. Fiul amiralului John Mortimer Ford, subsecretar al Marinei în timpul administrației Eisenhower. Andover, Harvard, a absolvit facultatea la secția de antropologie cu summa cum laude. A urmat MIT și a obținut un doctorat în cibernetică, ce naiba o fi aia. A cunoscut-o pe soția lui, s-au căsătorit, amândoi au ajuns în CIA – apoi nimic, așa cum ai spus și tu mai devreme. Tipii ăia știu cum să-și păstreze secretele. Se pare că s-a ocupat cu spargere de coduri și cu computere, soția lui a fost ucisă în Cambodgia. El a renunțat la tot ca să devină călugăr. Tipul pur și simplu a lăsat totul în urmă, inclusiv o casă de un milion de dolari, conturi uriașe în bancă, un garaj plin de mașini Jaguar de epocă... Incredibil.

Willer mârâi. Pur și simplu nu se potrivea. Se întrebă dacă bănuielile lui în privința lui Broadbent și a călugărului erau justificate... Amândoi păreau oameni corecți și cinstiți. Și totuși, era sigur că, într-un fel, erau băgați până în gât în povestea prospectorului.

11

Era deja ora prânzului când Tom intră în parcarea de la Silver Strike Mall, amplasat într-o prelungire urbană sărăcăcioasă de la periferia orașului Tucson. Parcă mașina închiriată și traversă asfaltul lipicios până la intrarea în mall. Înăuntru aerul condiționat făcea ca temperatura să fie un pic mai ridicată decât cea de la pol. Fossil Connection se afla în capătul mai puțin popular al mallului, unde Tom găsi un magazin surprinzător de modest, cu câteva fosile afișate într-o vitrină care era aproape în întregime acoperită. Un semn pe ușă indica: „Doar vânzări angro. Nu se intră".

Ușa era încuiată. Sună, se auzi un clinchet, apoi intră.

Arăta mai degrabă a birou de avocatură decât al celui mai mare angrosist de fosile din Vest. Avea mochetă bej, iar pe pereți erau lipite afișe motivaționale despre antreprenoriat și serviciul pentru clienți. Două secretare lucrau la birouri, iar ambele părți ale sălii de așteptare erau încadrate cu două scaune gri și o masă de sticlă. Câteva fosile decorau un raft de pe un perete, iar un amonit mare stătea în mijlocul unei mese de cafea, împreună

cu un teanc de reviste și broșuri despre fosile în care se făcea reclamă la Expoziția de Pietre Prețioase și Minerale din Tucson.

Una dintre secretare ridică privirea, îi cercetă costumul Valentino de două mii de dolari și pantofii făcuți pe comandă și ridică ostentativ din sprâncene.

– Cu ce vă pot ajuta, domnule?

– Am o întâlnire cu Robert Beezon.

– Numele?

– Broadbent.

– Vă rog să luați loc, domnule Broadbent. Pot să vă aduc ceva de băut? Cafea? Ceai? Apă minerală?

– Nu, mulțumesc.

Tom se așeză, luă o revistă și o răsfoi. Simți un fior de nerăbdare la gândul înșelătoriei pe care o pusese la cale. Costumul zăcuse în dulap alături de alte douăsprezece pe care nu le purtase vreodată, cumpărate de tatăl său din Florența și Londra.

O clipă mai târziu, telefonul de pe biroul secretarei sună.

– Domnul Beezon vă poate primi acum. Făcu un semn spre o ușă cu geam mat, pe care scria simplu BEEZON.

Tom se ridică în timp ce ușa se deschise, iar în cadrul ei apăru un bărbat masiv, cu părul pieptănat pe spate, cu cămașă cu mâneci scurte și cravată. Nu arăta diferit de un avocat suprasolicitat dintr-un oraș mic.

– Domnul Broadbent? întinse mâna.

Biroul lui dovedi, în sfârșit, că afacerea bărbatului nu avea legătură nici cu contabilitatea, nici cu avocatura. Pe pereți erau afișe cu specimene de fosile, iar într-o vitrină erau tot felul de crabi fosilizați, meduze, păianjeni și, în centru, o placă fosilizată ciudată, ce conținea fosila unui pește, cu un pește în burtă, care, la rândul său, avea un pește mai mic în burtă.

Tom se așeză pe un scaun, iar Beezon la biroul său.

– Vă place mica mea bijuterie? Îmi amintește că e o lume în care peștii se mănâncă între ei.

Tom oferi chicotitul obligatoriu la replica aceea care părea să fie introducerea standard a lui Beezon.

– E frumoasă.

– Acum, domnule Broadbent, continuă Beezon, nu am mai avut plăcerea să lucrez cu dumneavoastră până acum. Sunteți nou în domeniu? Aveți magazin?

– Sunt angrosist.

– Vindem la o mulțime de angrosiști. Însă e ciudat că nu v-am întâlnit până acum. Suntem destul de puțini.

– Abia acum intru serios în afaceri.

Beezon își puse coatele pe birou și îl privi pe Tom, cercetându-i costumul de sus până jos.

– O carte de vizită?

– Nu port cu mine.

– Deci cu ce vă pot ajuta, domnule Broadbent? Întinse gâtul, ca și când aștepta o explicație.

– Speram să văd niște exemplare.

– O să vă fac turul.

– Perfect.

Beezon se ridică de la birou, iar Tom îl urmă prin birou către o ușă din spate, ce nu atrăgea atenția. O descuie și intrară într-o încăpere cavernoasă precum Sam's Club, însă, în loc de mărfuri, rafturile de metal erau pline cu fosile, mii, poate chiar milioane. Ici și colo, bărbați și femei mergeau cu cărucioare sau stivuitoare încărcate cu roci. În aer se simțea un miros de praf de piatră.

– Aici a fost un Dillard's, spuse Beezon, însă capătul acesta al mallului nu părea să fie prea rentabil pentru vânzarea cu amănuntul, așa că am obținut spațiul la un preț bun. E depozit, sală de expoziție și loc de ambalare în același timp. Materia brută intră printr-un capăt, iar produsele finale ies prin celălalt.

Îi prinse cotul lui Tom și îl conduse înainte, făcând semn cu mâna de-a lungul unui perete de care stăteau rezemate plăci uriașe de rocă de culoare galben-închis, prinse cu scânduri groase de doi pe patru, căptușite și împachetate strâns.

– Tocmai am primit niște materiale excelente din Green River, chestii minunate, le poți cumpăra de la mine la metru pătrat, tu le spargi, le împarți și le vinzi la bucată. Scoți de cinci ori mai mult. Ajunseră la coșuri pline ochi cu fosile pe care Tom le recunoscu drept amoniți. Suntem cel mai mare dealer de amoniți din lume, rafinați sau în stare brută, în matrice sau nu, vânduți la greutate sau la bucată, pregătiți sau nepregătiți. Continuă să meargă, trecând pe lângă rafturi acoperite cu cutii în care se aflau cochilii de amoniți cu aspect ciudat și rotunde. Se opri, băgă mâna într-o cutie și scoase una. Astea sunt de bază, patru dolari kilogramul nepreparate, încă în matrice. Am acolo unii în pirite, iar aici câteva specimene chiar frumoase în agate. Alea costă mai mult. Merse mai departe. Dacă vă interesează insectele, tocmai am primit niște păianjeni frumoși de la Nkomi Shales din Namibia. O încărcătură nouă de crabi din Heinigen, Germania – sunt foarte căutate în ultima vreme, ajung la două, trei sute de dolari bucata. Lemn cu agate – se vinde la kilogram. Perfect pentru curățat. Crinoide, concrețiuni cu ferigi. Coproliți – copiii îi iubesc. Avem de toate și nimeni nu ne întrece la prețuri.

Tom îl urma. La un moment dat Beezon se opri și scoase o concrețiune.

– Multe din astea nici măcar n-au fost sparte. Le poți vinde așa, să-l lași pe client să le spargă. Copiii cumpără câte trei sau patru. De obicei înăuntru se află o ferigă sau o frunză. Din când în când un os sau o falcă – am auzit că în unele au găsit chiar și cranii de mamifer. E ca un joc de noroc. Poftim...

Îi întinse lui Tom o concrețiune, apoi luă un ciocan de rocă de pe o nicovală.

– Haide, sparge-o!

Tom luă ciocanul și, amintindu-și de rolul pe care îl juca, se prefăcu un pic derutat înainte să așeze fosila pe nicovală.

– Folosește capătul dălții, spuse Beezon încet.

– Da, sigur. Tom întoarse ciocanul și lovi concrețiunea. Aceasta se deschise, dând la iveală frunza unei ferigi fosilizate. Îl zări pe Beezon privindu-l gânditor. Ce aveți din categoria... materialelor mai speciale? întrebă Tom.

Beezon se îndreptă tăcut către o ușă de metal încuiată și îl conduse într-o cameră mai mică și fără ferestre.

– Aici păstrăm crema – fosile de vertebrate, colți de mamut, ouă de dinozaur. Chiar am primit un lot nou de ouă de hadrozaur din Hunan, cu cel puțin șaizeci la sută din coajă întreagă. Le dau cu o sută cincizeci de dolari bucata. Sau patru la cinci sute.

Descuie un dulap, luă un ou de piatră dintr-un cuib de hârtie de ziar mototolită și îl ridică. Tom îl luă, îl cercetă, i-l dădu înapoi, spoi își șterse mâna agitat cu o batistă de mătase pe care o scoase din buzunar. Acea mișcare nu-i scăpă lui Beezon.

– Comanda minimă e de douăsprezece.

Merse mai departe și ajunse la o cutie de metal lungă, de forma unui coșciug, o descuie și scoase la iveală o grămadă neregulată de ipsos, de 1,2 metri pe un metru.

– Iată ceva cu adevărat frumos, un Struthiomimus, întreg în proporție de patruzeci la sută, îi lipsește craniul. Tocmai l-am primit din Dakota de Sud. Legal, strict legal, provine dintr-o fermă privată. Încă e acoperit și în matrice, trebuie să fie preparat.

Îi aruncă lui Tom o privire destul de aspră.

– Tot ce avem aici e legal, cu documente semnate și legalizate de la proprietarul terenului. Se opri. Însă *ce* anume căutați, domnule Broadbent? Nu mai zâmbea.

– Exact ce am spus. Întâlnirea decurgea exact cum sperase – îi trezise îndoieli lui Beezon.

Beezon se aplecă spre el și spuse încet:

– Nu ești dealer de fosile. Ochii lui trecură iar rapid peste costumul lui. Ești de la controlul de stat?

Tom scutură din cap, arborând un zâmbet prostesc, vinovat.

– M-ați mirosit, domnule Beezon. Felicitări! Aveți dreptate, nu sunt dealer de fosile. Dar nu sunt nici de la controlul de stat.

Beezon continuă să-l privească lung, cu toată bunăvoința vestică dispărută.

– Atunci ce ești?

– Sunt bancher de investiții.

– Și ce naiba vrei de la mine?

– Lucrez cu o clientelă mică și exclusivistă din Extremul Orient – Singapore și Coreea de Sud. Investim banii clienților noștri. Uneori, clienții noștri caută investiții excentrice – tablouri ale vechilor maeștri, mine de aur, cai de curse, vinuri franțuzești... Tom făcu o pauză, apoi adăugă: Dinozauri.

Se lăsă o tăcere lungă. Apoi Beezon repetă:

– Dinozauri?

Tom dădu aprobator din cap.

– Se pare că nu am reușit să conving cu imaginea mea de dealer de fosile.

O parte din atitudinea prietenoasă a lui Beezon reveni, combinată cu expresia unui om satisfăcut de ideea că nu se lăsase păcălit.

– Nu, nu ai reușit. Înainte de toate, costumul acela scump. Apoi, imediat ce te-am văzut ținând în mână ciocanul, am știut că nu ești dealer de fosile. Chicoti. Deci, domnule Broadbent, cine este acest client al dumneavoastră și ce fel de dinozauri caută?

– Putem vorbi liber?

– Desigur.

– Numele lui este domnul Kim și este un industriaș de succes din Coreea de Sud.

– Acest Struthiomimus de aici e o afacere bună la o sută douăzeci de mii...

– Clientul meu nu e interesat de porcării. Tom își schimbase tonul și spera ca noua personalitate pe care o afișa, aceea de bancher aspru și arogant, va fi convingătoare.

Beezon își pierdu zâmbetul.

– Asta nu e porcărie.

– Clientul meu are un imperiu industrial de miliarde de dolari în Coreea de Sud. Ultima afacere pe care a preluat-o cu forța s-a lăsat cu sinuciderea președintelui consiliului de administrație al celeilalte părți, o situație pe care domnul Kim nu a considerat-o neplăcută. Clientul meu locuiește într-o lume darwiniană. Dorește un dinozaur pentru sediul corporației sale, ca să arate clar cine este și cum face afaceri.

Se lăsă o tăcere lungă. Apoi Beezon întrebă:

– Și ce fel de dinozaur dorește?

Tom își țuguie buzele într-un zâmbet.

– Ce altceva decât un...tiranozaur?

Beezon râse nervos.

– Înțeleg. Sunt sigur că știți că în lume sunt doar treisprezece schelete de tiranozaur și toate stau în muzee. Ultimul scos la vânzare s-a dat pentru opt milioane și jumătate. Nu vorbim de mărunțiș.

– Și știu, de asemenea, că poate mai sunt unul, doi de vânzare... discret.

– E posibil, tuși Beezon.

– Cât despre *mărunțiș*, domnul Kim nici măcar nu se gândește la o investiție sub zece milioane. Pur și simplu nu ar merita pierderea de timp.

– Zece milioane? întrebă Beezon încet.

– Asta e limita minimă. Domnul Kim se așteaptă să plătească până la cincizeci de milioane, chiar mai mult. Tom coborî vocea și se aplecă spre el. Înțelegeți, domnule Beezon, dacă vă spun că nu îi pasă neapărat unde și cum a fost găsit specimenul. Important e doar să fie *specimenul corect.*

Beezon își linse buzele.

– Cincizeci de milioane? Mă cam depășește.

– Atunci îmi pare rău că v-am irosit timpul. Tom se întoarse să plece.

– Așteptați o clipă, domnule Broadbent. Nu am spus că nu vă pot ajuta.

Tom se opri.

– Aș putea să vă fac cunoștință cu cineva. Dacă... desigur, timpul și efortul meu vor fi recompensate.

– Domnule Beezon, în domeniul investițiilor toți cei implicați într-o afacere sunt remunerați pe măsura contribuției.

– Exact asta speram să aud. Cât despre comision...

– Suntem gata să vă oferim un procent de unu la sută în momentul vânzării, dacă ne prezentați persoana potrivită. Sunteți mulțumit?

Calculele îi încruntară fruntea lui Beezon preț de numai o clipă, apoi pe chipul său rotund înflori un zâmbet.

– Cred că putem face afaceri, domnule Broadbent. Cum am spus, cunosc un domn...

– Un vânător de dinozauri?

– Nu, nu, deloc. Nu îi place să își murdărească mâinile. Cred că e ceea ce ați putea numi un vânzător de dinozauri. Locuiește aproape, într-un orășel de lângă Tucson.

Se lăsă tăcerea.

– Ei bine? spuse Tom, ascuțindu-și vocea ca să dovedească nerăbdarea. Ce mai așteptăm?

12

Maddox Iarbă se ghemui în spatele hambarului, urmărind cu privirea ce se întâmpla. Copiii călăreau în jurul arenei în cercuri, iar strigătele lor se amestecau cu râsetele. Stătea acolo de o oră și abia atunci se părea că acea cursă pentru retardați sau ce era se apropia de final. Copiii descălecară, iar apoi dădură o mână de ajutor să scoată șaua și să perie caii, ducându-i unul câte unul pe o pășune din spate. Maddox aștepta, cu mușchii care îl dureau, pregătit și dorindu-și să fi venit la cinci, în loc de trei. În sfârșit, copiii își luară rămas-bun, iar camionetele și SUV-urile cu care veniseră mamele lor să îi ia părăseau zona de parcare din spatele casei.

Se uită la ceas. Era patru. Se părea că nu mai rămăsese nimeni la curățenie – Sally era singură. Nu va mai pleca așa cum făcuse data trecută. Fusese o zi lungă și era obosită. Va intra și poate va face o baie.

Cu acel gând interesant în minte urmări ultimul SUV ieșind de pe alee, lăsând în urmă un nor de praf. Acesta se ridică și dispăru imediat în soarele auriu al după-amiezii și totul deveni tăcut. O privi traversând curtea, cu brațele încărcate de

frâie și căpestre. Arăta minunat, îmbrăcată în blugi, cu cizme de călărie și o cămașă albă, cu părul blond lăsat pe spate. Se îndreptă spre hambar și intră, iar el o auzea cum se mișca, agățând harnașamentele și vorbind cu caii. La un moment dat se afla la doar câțiva metri de el, de cealaltă parte a peretelui subțire de lemn. Însă acela nu era momentul potrivit; trebuia să pună mâna pe ea în casă, unde spațiul închis amortiza orice sunet pe care l-ar scoate. Chiar dacă cei mai apropiați vecini se aflau la aproape un kilometru distanță, sunetul se putea propaga și nu puteai ști niciodată cine trecea și auzea.

Auzi și mai multă activitate în hambar, caii pufnind și dând din picioare, sunetul unei lopeți, mai multe murmure către animale. Zece minute mai târziu ieși și intră în casă pe ușa din spate. O putea vedea prin fereastra bucătăriei, mișcându-se, umplând un ibric de la robinet și așezându-l pe aragaz, scoțând o cană și ceea ce părea a fi o cutie cu plicuri de ceai. Se așeză la masa din bucătărie, așteptând să fiarbă apa, răsfoind o revistă. Ceai, apoi o baie? Nu putea fi sigur și era mai bine să nu aștepte. Ea era acolo, în bucătărie, iar el pe ea o voia oricum. Făcutul și băutul ceaiului durau cel puțin cinci minute, oferindu-i ocazia de care avea nevoie.

Acționă rapid, încălțându-și cipicii de plastic, luând impermeabilul, plasa pentru păr, casca de duș și șoseta. Verifică Glockul 29, scoase magazia și o puse la loc. Ca ultim pas, deschise harta casei și o mai cercetă o dată. Știa exact ce dorea să facă.

Maddox se duse în cealaltă parte a hambarului, unde ea nu-l putea vedea de la fereastra bucătăriei. Apoi se îndreptă, traversă imediat curtea, intră pe poarta care ducea în curtea interioară și se lipi rapid de zidul casei, cu ușile curții interioare în dreapta. Trase cu ochiul în sufragerie și văzu că era

goală – ea era încă în bucătărie – și introduse rapid o pană în încuietoarea ușii, o trecu pe partea cealaltă, apoi o trase în jos. Ușa se descuie cu un clic puternic; el o deschise, se strecură înăuntru, o închise și se lipi de un zid în unghi în care holul dădea din sufragerie în bucătărie.

Auzi scârțâitul scaunului în bucătărie.

– Cine e acolo?

El nu se mișcă. Câțiva pași ușori și nesiguri din hol până în sufragerie.

– E cineva acolo?

Maddox așteptă, controlându-și respirația. Va intra și va vedea ce făcuse acel zgomot. Auzi mai mulți pași nesiguri în hol, care apoi se opriră, căci ea rămăsese, desigur, în fața intrării în sufragerie. Era chiar după colț, atât de aproape că îi auzea respirația.

– Hei! E cineva acolo?

Putea la fel de bine să se întoarcă în bucătărie. Sau să se ducă la telefon. Însă era nesigură... Auzise un zgomot, stătea în pragul ușii, sufrageria părea goală... ar fi putut fi orice – o creangă care căzuse și se lovise de fereastră sau o pasăre care se izbise de geam. Maddox știa exact ce gândea ea.

Se auzi un fluierat încet din bucătărie, apoi din ce în ce mai ascuțit. Ibricul fierbea.

La naiba!

Ea se întoarse cu un foșnet, iar el îi auzi pașii dispărând pe hol spre bucătărie.

Maddox tuși, nu tare, dar cât să fie auzit, ca să o facă să se întoarcă.

Pașii se opriră.

– Cine e?

Fluieratul din bucătărie se întețea.

Se întoarse brusc și intră în sufragerie. El sări, însă în același moment văzu, complet șocat, că ea ținea în mână un pistol. Ea se răsuci, iar el plonjă la picioarele ei; în același timp, arma se declanșă; el o lovi cu putere și o aruncă pe covor. Ea țipă, se rostogoli, cu părul blond încurcat; arma ei sări pe covor, iar pumnul ei se lansă și îi administră o lovitură puternică în tâmplă.

Târfa cu păr galben.

El ripostă cu sălbăticie, lovind undeva într-un loc moale cu stânga, suficient de puternic cât să reușească să se urce deasupra ei și să o țintuiască la podea. Ea țipă și se zbătu, însă el se lăsă pe ea cu toată greutatea și îi puse arma la ureche.

– Nenorocito! Degetul lui aproape... aproape... apăsă pe trăgaci.

Ea continuă să se zbată și să strige. El se apăsă și mai mult, întins deasupra ei, țintuindu-i picioarele cât să nu le mai miște, într-o strânsoare ca de clește între ale sale. Acum avea controlul. Hristoase, aproape o ucisese și poate va fi nevoit să o facă!

– Te omor dacă trebuie! Chiar o s-o fac!

Din nou se zbătu, scoțând sunete incoerente. Era incredibil de puternică, la fel ca o pisică sălbatică.

– *Chiar* te omor! Nu mă provoca s-o fac, însă *chiar o voi face* dacă nu te oprești!

Vorbea serios, iar ea înțelese că vorbea serios și se opri. Îndată ce ea se domoli, el își mișcă piciorul, încercând să apuce pistolul de calibrul 38 care zăcea pe covor la trei metri distanță.

– Nu te mișca!

O simțea sub el, sughițând de frică. Perfect. Trebuia să-i fie frică. Fusese atât de aproape s-o ucidă că aproape că îi simțise gustul.

Puse piciorul pe pistol, îl trase spre el, îl ridică și îl băgă în buzunar. Îi împinse țeava revolverului Glock în gură și spuse:

– O să încercăm din nou. Acum știi că sunt în stare să te omor. Dă din cap dacă înțelegi.

Ea se răsuci brusc și îl lovi tare în tibii, însă fără prea mare efect, iar el îi strânse gâtul cu putere cu brațul.

– Nu te lupta cu mine.

Ea se zbătu și mai mult.

El răsuci țeava armei suficient de tare cât să o facă să scoată un geamăt.

– Asta e o armă, înțelegi, ticăloaso?

Ea încetă să se mai zbată.

– Fă ce-ți spun și nu va păți nimeni nimic. Dă din cap dacă înțelegi.

Ea făcu un semn din cap, iar el își slăbi ușor strânsoarea.

– Tu vii cu mine. De bunăvoie. Însă, înainte, trebuie să faci ceva.

Niciun răspuns. El îi împinse țeava armei și mai mult în gură.

Ea dădu din cap.

Tot trupul ei tremura în brațele lui.

– Acum o să-ți dau drumul. Nu scoți niciun sunet. Nu țipi. Fără mișcări bruște. Te omor dacă nu faci exact așa cum îți spun.

Ea dădu din cap și sughiță.

– Știi ce vreau?

Ea scutură din cap. El încă stătea deasupra ei, cu picioarele înlănțuite de ale ei, ținând-o strâns.

– Vreau agenda. Cea pe care a luat-o soțul tău de la prospector. E în casă?

Ea scutură din cap.

– E la soțul tău?

Niciun răspuns.

Era la soțul ei. Deja era sigur de asta.

– Acum ascultă-mă cu atenție, Sally. Nu mă joc. Un pas greșit, un strigăt, un truc de rahat și te omor. E simplu.

El vorbea serios, iar ea, din nou, înțelese.

– O să mă dau jos de pe tine și trec în spate. Tu te duci la robotul telefonului acolo la masă. Și o să înregistrezi următorul mesaj: *„Salut, aici sunt Tom și Sally. Tom e plecat cu treabă, iar eu a trebuit să părăsesc orașul pe neașteptate, astfel că nu vă putem răspunde imediat. Îmi pare rău pentru lecțiile pierdute, o să vă contactez pe toți mai târziu. Lăsați un mesaj, mulțumesc"*. Poți să faci asta pe un ton normal?

Niciun răspuns.

El răsuci țeava.

Ea dădu din cap.

El îi scoase țeava din gură, iar ea tuși.

– Spune. Vreau să îți aud vocea.

– O s-o fac.

Vocea îi tremura. El se dădu jos de pe ea și rămase cu arma ațintită asupra ei, în timp ce ea se ridică încet.

– Fă ce ți-am spus. O să verific mesajul pe mobil imediat ce termini, iar, dacă nu e ce trebuie și ai făcut vreo farsă, ești moartă.

Femeia se duse spre telefon, apăsă pe buton și înregistră mesajul.

– Ai vocea prea stresată. Din nou. Natural.

Ea repetă, iar a treia oară reuși.

– Perfect. Acum o să ieșim afară ca doi oameni normali, tu prima, eu la un metru în urmă. Să nu uiți nici măcar o clipă că sunt înarmat. Mașina mea e parcată într-un crâng de stejari la aproape un kilometru în sus pe șosea. Știi unde sunt acei copaci?

Ea făcu semn din cap că da.

– Acolo mergem.

În timp ce o împingea prin sufragerie, simți o umezeală pe coapsă. Privi în jos. Impermeabilul de plastic era sfâșiat și un petic de material ieșea din cracul pantalonului. Se vedea o pată întunecată de sânge, nu mare, însă totuși era sânge. Maddox rămase uimit, pentru că nu simțise nimic și încă nu simțea nimic. Privi covorul, însă nu văzu nici urmă de sânge scurs pe covor. Duse mâna la pată, o cercetă și simți pentru prima dată usturimea rănii.

La naiba! Blonda îl atinsese.

O scoase din casă și o urmă printre tufișuri, apoi de-a lungul crângului și ajunseră curând la mașina ascunsă. Îndată ce se aflară la adăpostul stejarilor, scoase din rucsac o pereche de cătușe de picior și i le aruncă.

– Pune-le.

Ea se aplecă, se chinui o vreme cu ele, apoi le prinse.

– Pune-ți mâinile la spate.

Ea îl ascultă, iar el o întoarse și i le prinse în cătușe. Apoi deschise ușa din față a pasagerului.

– Urcă.

Ea reuși să se așeze și își urcă și picioarele.

El scoase din raniță sticla de cloroform și cârpa și turnă din belșug.

– Nu! strigă ea. Nu, nu! Dădu din picioare încercând să îl lovească, însă nu avea prea mult loc la dispoziție, iar el se urcase deja deasupra ei, prinzându-i mâinile încătușate și punându-i cârpa pe față. Ea se zbătu, strigă, răsucindu-se și lovind cu picioarele, însă în câteva clipe deveni inertă.

El se asigură că femeia inhalase o doză zdravănă, apoi trecu pe partea șoferului și se așeză la volan. Ea zăcea moale în

scaun, într-o poziție neobișnuită. El se întinse spre ea, o ridică și o rezemă de ușă, îi puse o pernă sub cap și o înveli cu o pătură, făcând-o să pară că dormea fără griji.

Deschise geamurile să iasă mirosul de cloroform din mașină, apoi își scoase șoseta, casca de duș, cipicii, plasa de păr și impermeabilul, le făcu ghemotoc și le aruncă într-o pungă de gunoi.

Porni mașina, ieși din crâng și merse pe drumul către autostradă. De acolo trecu barajul și o luă spre nord pe Highway 84. După șaisprezece kilometri intră pe drumul forestier nemarcat care ducea în pădurea națională Carson, până la tabăra CCC de la Perdiz Creek.

Femeia stătea rezemată de ușă, cu ochii închiși și părul blond răvășit. El se opri și o privi. La naiba, își spuse, chiar arăta bine... O adevărată frumusețe, cu părul ca mierea.

13

– Umblă zvonul că aici a fost un bordel, îi spuse Beezon lui Tom în timp ce stăteau în fața porții murdare a unei case victoriene vechi și dărăpănate, care se ridica inegal dintr-un deșert presărat cu palo verde, cactuși și ocotillo.

– Seamănă mai degrabă cu o casă bântuită decât cu un bordel, răspunse Tom.

– Te avertizez, chicoti Beezon, Harry Dearborn e destul de excentric. E renumit pentru cât e de necioplit. Urcă pe verandă și ridică inelul din suportul mare din bronz, în formă de cap de leu. Îl lovi o dată și scoase un sunet surd. O clipă mai târziu, o voce bubuitoare din interior spuse:

– Intră, ușa e descuiată.

Intrară. Casa era întunecată, majoritatea draperiilor erau trase și înăuntru mirosea a mucegai și a pisici. Arăta ca un amalgam de mobilă victoriană. Podelele erau acoperite cu covoare persane așezate unele peste altele, iar pereții erau ticsiți cu vitrine din stejar cu sticlă vălurită, în ale căror adâncimi întunecate se aglomerau specimene de minerale. Lămpi înalte cu abajururi cu ciucuri erau montate din loc în loc, aruncând lumini gălbui.

– Aici, se auzi o voce adâncă și răgușită. Și nu atinge nimic.

Beezon o luă înainte spre sufragerie. În mijloc, un bărbat foarte gras ședea într-un fotoliu uriaș tapisat cu creton înflorat și cu brațele acoperite de mileuri. Lumina venea din spate, lăsând chipul bărbatului învăluit în umbră.

– Bună, Harry, spuse Beezon, pe un ton ușor agitat. Nu ne-am văzut de mult, eh? El e un prieten de-ai mei, domnul Thomas Broadbent.

O mână mare ieși din întunericul scaunului și făcu un gest vag spre două fotolii. Se așezară amândoi.

Tom îl studie pe bărbat mai de aproape. Semăna foarte mult cu Sidney Greenstreet, îmbrăcat într-un costum alb cu o cămașă închisă la culoare și cravată galbenă, cu părul rar pieptănat cu grijă pe spate, un bărbat curat și îngrijit, în ciuda corpolenței sale. Fruntea lui lată era la fel de netedă și de albă ca cea a unui copil, iar pe degete purta inele mari de aur.

– Ei ca să vezi, spuse Dearborn, e chiar Robert Beezon, omul-amonit. Cum îți merge?

– Nu se putea mai bine. Fosilele sunt la mare modă acum ca ornament de birou.

Făcu un gest de dezaprobare, cu mâna ridicată și mișcarea abia perceptibilă a două degete.

– Și ce treabă ai cu mine?

Beezon își drese glasul.

– Domnul Broadbent, aici de față...

Îl opri pe Beezon și se întoarse spre Tom.

– Broadbent? Cumva ești rudă cu colecționarul Maxwell Broadbent?

Tom fu luat prin surprindere.

– Tatăl meu.

– Maxwell Broadbent. Mârâi. Un bărbat interesant. Ne-am confruntat de câteva ori. Trăiește încă?

– A murit anul trecut.

Încă un mârâit. Scoase o batistă uriașă cu care își tamponă fața cărnoasă.

– Îmi pare rău să aud asta. E nevoie de oameni ca el în lumea asta. Toți au devenit atât de... *normali.* Pot să întreb cum a murit? Nu cred că avea mai mult de șaizeci de ani.

Tom ezită.

– A... a murit în Honduras.

Ridică sprâncenele.

– E vreun mister la mijloc?

Tom fu luat din nou prin surprindere de francheța bărbatului.

– A murit făcând ceea ce îi plăcea să facă, spuse el cu o oarecare asprime. Ar fi vrut probabil ceva mai mult, dar și-a acceptat soarta cu demnitate. Nu e niciun mister la mijloc.

– Chiar sunt șocat să aud asta. Făcu o pauză. Deci ce pot face pentru tine, Thomas?

– Domnul Broadbent e interesat să cumpere un dinozaur... începu Beezon.

– Un dinozaur? Ce naiba te face să crezi că eu am dinozauri de vânzare?

– Păi... Beezon tăcu, privindu-l consternat.

Dearborn îi întinse mâna mare.

– Robert, îți mulțumesc foarte mult că mi l-ai prezentat pe domnul Broadbent. Iartă-mă că nu mă ridic. Însă se pare că eu și domnul Broadbent avem de discutat afaceri și am prefera să o facem între patru ochi.

Beezon se ridică și se întoarse șovăind spre Broadbent, vrând să spună ceva. Tom își dădu seama despre ce era vorba.

– E vorba de acordul nostru? Poți conta pe el.

– Mulțumesc, răspunse Beezon.

Tom se simți vinovat. Bineînțeles, nu avea să existe niciun comision.

Beezon își luă la revedere și o clipă mai târziu auziră sunetul ușii închise și zgomotul motorului care pornea.

Dearborn se întoarse spre Tom, încercând să zâmbească.

– Acum... am auzit cuvântul dinozaur? Ce am spus este adevărat. Nu vând dinozauri.

– Și ce anume *faci*, Harry?

– Sunt *broker* de dinozauri. Dearborn se rezemă în fotoliu zâmbind, așteptând.

Tom se reculese.

– Sunt bancher cu clienți din Extremul Orient și unul dintre ei...

Mâna grăsună se ridică din nou și opri discursul pregătit dinainte al lui Tom.

– Poate că asta a funcționat cu Beezon, însă nu și cu mine. Spune-mi adevărul.

Tom rămase o clipă pe gânduri. Lucirea vicleană și cinică din ochii lui Dearborn îl convinse că era mult mai bine să-i spună adevărul.

– Poate că ai citit despre crima din New Mexico, de pe platourile stâncoase de la nord de Abiquiú?

– Da.

– Eu am fost cel care a găsit cadavrul. S-a întâmplat să dau peste individ chiar în timp ce murea.

– Continuă, spuse Dearborn pe un ton neutru.

– Bărbatul mi-a înmânat o agendă și m-a făcut să promit că i-o dau fiicei lui, pe nume Robbie. Încerc să îmi țin promisiunea.

Problema e că poliția nu l-a identificat și, din câte știu, nici măcar nu i-au găsit trupul.

– Bărbatul ți-a spus și altceva înainte să moară?

– A fost lucid doar o clipă, răspunse Tom evaziv.

– Și agenda? Ce scrie în ea?

– Doar cifre. Liste de cifre.

– Ce fel de cifre?

– Date pentru o anchetă GPR.

– Da, da, sigur, așa a făcut-o. Pot să întreb care e interesul *tău* în povestea asta, domnule Broadbent?

– Domnule Dearborn, i-am făcut o promisiune unui muribund. De obicei îmi țin promisiunile. Acesta e interesul meu... nici mai mult, nici mai puțin.

Harry Dearborn păru amuzat de răspuns.

– Domnule Broadbent, cred că dacă aș fi fost Diogene ar fi trebuit să-mi sting felinarul. Ești un lucru rar, adică un om cinstit. Sau un mincinos desăvârșit.

– Soția mea consideră că sunt pur și simplu încăpățânat.

Oftă ușor.

– Da, chiar am urmărit crima aceea din Abiquiú. M-am întrebat dacă nu cumva era un anumit vânător de dinozauri pe care-l cunoșteam. Știam că individul căuta pe acolo și se zvonea că era pe urmele unei chestii foarte tari. Se pare că cele mai rele temeri ale mele s-au materializat.

– Îi știi numele?

Bărbatul se răsuci, iar fotoliul scârțâi sub acea redistribuire masivă a greutății.

– Marston Weathers.

– Cine e?

– Nici mai mult nici mai puțin decât cel mai bun vânător de dinozauri din țară. Grăsunul își prinse mâinile și le strânse. Prietenii îi ziceau Stem, pentru că era înalt și deșirat. Spune-mi un lucru, domnule Broadbent: a găsit bătrânul Stem ce căuta?

Tom șovăi. Cumva, avea senzația că putea să se încreadă în acel om.

– Da.

Încă un oftat prelung, încărcat de tristețe.

– Bietul Stem! A murit așa cum a trăit: ironic.

– Ce îmi poți spune despre el?

– Foarte multe. În schimb, domnule Broadbent, îmi vei spune ce a găsit. De acord?

– De acord.

14

Wyman Ford putea vedea punctul cel mai ascuțit al Muchiei Navajo la câteva sute de metri în față, unde platoul se termina într-un afloriment mic, de forma degetului mare de la mână. Soarele coborâse pe cer, un disc de aur roșu aprins. Ford se simțea exaltat. Acum înțelegea de ce indienii din vechime se aventurau în sălbăticie și căutau privelişti. Mergea de două zile cu câte jumătate de rație din provizii, mâncând doar o felie de pâine presărată cu ulei de măsline la micul dejun, apoi la cină doar o ceașcă de linte și orez. Foamea avea un efect straniu și minunat asupra minții; îi dădea senzația de euforie și de energie nesfârșită. I se părea ciudat că un efect pur fiziologic putea produce un sentiment atât de profund spiritual.

Măsură cu privirea aflorimentul de gresie, căutând o cale să ajungă sus. Priveliștea era incredibilă, însă din vârf putea să vadă chiar mai mult. Merse de-a lungul unei borduri de gresie lată de doar un metru, care mărginea o prăpastie de trei sute de metri în adâncimile albastre ale canionului. Nu ajunsese niciodată atât de departe în platourile stâncoase și se simțea ca

un explorator, un John Wesley Powell. Fără îndoială, era unul dintre cele mai izolate ținuturi care existau în țară.

Luă curba după muchie și se opri surprins și încântat. Acolo, înfiptă în perete, se afla o așezare anasazi micuță, dar aproape perfectă – patru cămăruțe construite din bucăți de gresie suprapuse și lipite între ele cu noroi. Dădu cu atenție ocol prăpastiei – cum naiba își crescuseră acolo copiii? – și îngenunche, trăgând cu ochiul prin ușă. Cămăruța din interior era goală, nu se aflau acolo decât coceni arși și câteva cioburi. O singură rază de soare intra printr-o spărtură a peretelui, aruncând o pată luminoasă strălucitoare pe pământ. În praful podelei se vedeau urmele recente ale unei persoane care purta cizme cu caneluri în zigzag, iar Ford se întrebă dacă erau ale prospectorului. I se părea foarte probabil; dacă voiai să cauți în colțul acela al platourilor stâncoase, nu puteai găsi un refugiu mai bun.

Se ridică și își continuă drumul de-a lungul bordurii, trecu de ruină și dădu peste o potecă veche care ducea până în vârful aflorimentului.

Vârful oferea o priveliște uimitoare asupra Echo Badlands, din care aproape se vedea fiecare curbă a pământului. La stânga se zărea profilul uriaș al Mesa de los Viejos, care se ridica, nivel după nivel, ca o scară măreață de piatră, până la poalele Munților Canjilon. Era una dintre priveliștile cele mai minunate pe care avusese vreodată privilegiul să le vadă, ca și când Marele Creator suflase și arsese peisajul, lăsându-l ca o epavă.

Ford scotoci prin hărți și scoase una. Urmări cu privirea cadranul, apoi desenă în minte liniile bandlandsului pe care le avea în față. După ce secționă și numerotă corespunzător peisajul, scoase binoclul și începu să caute primul cadran, cel

de la est. După aceea trecu pe rând la următoarele cadrane, cercetând peisajul în căutarea unei anumite formațiuni stâncoase conturate în imaginea computerizată.

Prima porțiune îi oferi prea multe opțiuni. Formațiuni similare se găseau de obicei în grupuri, fiind săpate în aceleași straturi de piatră datorită acțiunii vântului și a apei. Ford era tot mai convins că se afla pe drumul cel bun, că acel tiranozaur era undeva în Echo Badlands. Doar că trebuia să mai cerceteze.

Petrecu următoarele cincisprezece minute examinând a doua oară fiecare cadran, însă, deși multe formațiuni semănau cu cea pe care o căuta, niciuna nu se potrivea perfect. Desigur, exista mereu posibilitatea să vadă formațiunea corectă din unghiul greșit sau ca formațiunea să fie ascunsă într-unul dintre canioanele adânci din capătul îndepărtat al badlandsului. În vreme ce scruta orizontul, un anumit canion îi atrase atenția. Canionul Tiranozaurului. Era cel mai lung canion din platourile stâncoase, adânc și dificil, care se întindea pe o distanță de mai bine de treizeci de kilometri prin Echo Badlands, flancat de sute, poate chiar mii de canioane laterale. Identifică mărețul monolit de bazalt care marca intrarea în canion și îi urmă lungimea sinuoasă cu binoclul. În adâncul badlandsului, canionul dădea într-o vale îndepărtată plină de roci ciudate, în formă de dom. O parte din domuri semănau terifiant de mult cu imaginea de pe computer – mai late la vârf și cu gâtul mai îngust. Erau adunate împreună ca un grup de bărbați pleșuvi care se loveau cap în cap.

Ford măsură cu degetele distanța dintre soare și orizont și își spuse că era ora patru. Pentru că era iunie, soarele apunea abia după opt. Dacă se grăbea, ajungea la pâlcul de domuri de gresie înainte de lăsarea întunericului. Nu credea că acolo va

găsi apă, însă își umpluse de curând cele două bidoane într-o groapă ce se evapora rapid, lăsată de ploaia torențială recentă, care-i oferise patru litri de rezervă. O să campeze undeva în acel canion impresionant și va începe explorările în zorii zilei următoare. Duminică. Ziua Domnului.

Îndepărtă acel gând din minte.

Ford mai aruncă o privire prin binoclu la canionul adânc și misterios. I se puse un nod în stomac. Știa că tiranozaurul era acolo – în Canionul Tiranozaurului.

Ironia îl făcu pe Ford să zâmbească.

15

Harry Dearborn trase adânc aer în piept, cu chipul ascuns în umbră.

– Dumnezeule, e deja patru și jumătate! Bei niște ceai?

– Dacă nu e prea mare deranjul, răspunse Tom, întrebându-se cum va reuși un om atât de gras să se ridice din fotoliu, darămite să mai facă și ceai.

– Deloc. Dearborn își mișcă ușor piciorul și apăsă un buton mic din podea; o clipă mai târziu, din spatele casei apăru un servitor.

– Ceai.

Bărbatul se retrase.

– Așa, unde rămăsesem? Ah, da, la fiica lui Stem Weathers. O cheamă Roberta.

– Robbie.

– Robbie, așa îi spunea tatăl ei. Din păcate, ea și tatăl ei erau destul de înstrăinați unul de altul. Din ce am auzit ultima oară despre ea, încerca să își facă un renume ca artistă în Texas – cred că în Marfa. Pe lângă Big Bend. Un orășel mic, ar trebui să fie simplu s-o găsești.

– Cum l-ai cunoscut pe Weathers? Făcea rost de dinozauri pentru tine?

Un deget gras bătu pe brațul fotoliului.

– Nimeni nu face rost *pentru* mine, Thomas, cu toate că poate mai strecor sugestii de la unii dintre clienții mei. Nu am nimic de-a face cu asta – în afară de a cere documente care dovedesc că fosila provine de pe teren privat. Aici, Dearborn făcu o pauză suficient de lungă cât să lase un zâmbet ironic să îi apară pe chip. Apoi continuă. Majoritatea vânătorilor de fosile caută chestii mici. Eu îi numesc mulțimea ferigilor și peștișorilor, din care face parte și domnul Beezon. Care adună porcării cu grămada. Din când în când dau peste ceva important și atunci vin la mine. Am clienți care caută anumite lucruri: oameni de afaceri, muzee străine, colecționari. Eu fac legătura între cumpărători și vânzători și iau comision de douăzeci la sută. Niciodată nu văd sau ating specimenele. Nu lucrez pe teren.

Tom își reținu un zâmbet.

Servitorul își făcu apariția cu o tavă enormă de argint pe care se aflau un ceainic acoperit și farfurii pline ochi cu fursecuri, bezele, miniecleruri și brioșe miniaturale, borcane de marmeladă, unt, frișcă și miere. Lăsă tava pe o masă lângă Dearborn și dispăru la fel de silențios precum venise.

– Excelent! Dearborn luă capacul de pe ceainic, umplu două cești de porțelan, adăugă lapte și zahăr.

– Ceaiul tău. Îi întinse lui Tom ceașca și farfuria.

Tom luă cana și sorbi din ea.

– Insist ca ceaiul meu să fie pregătit în stil englezesc, nu cum îl fac barbarii de americani. Chicoti și dădu ceașca peste cap dintr-o singură mișcare abilă, o lăsă jos goală, apoi întinse mâna grăsună și luă o brioșă de pe tavă, o desfăcu, o dădu prin

frișcă și o bagă în gură. Apoi luă o plăcintă fierbinte, puse pe ea o bucată de unt, așteptă să se topească, apoi o mâncă.

– Te rog, servește-te, spuse el cu o voce înăbușită.

Tom luă un ecler și mușcă din el. Frișca groasă ieși prin spate și îi alunecă pe mână. El o mâncă, lingând frișca, apoi își șterse mâna.

Dearborn își șterse buzele cu mâna, apoi le tamponă cu batista și continuă:

– Stem Weathers nu era un căutător de ferigi și peștișori. El căuta specimene unice. Și-a petrecut întreaga viață în căutarea loviturii celei mari. Vânătorii mari de dinozauri sunt de același soi. Nu o fac pentru bani. Sunt obsedați. E palpitația căutării, emoția loviturii, obsesia de a găsi ceva extrem de rar și de valoros... Asta îi face să meargă mai departe.

Își turnă a doua ceașcă de ceai, o ridică la buze împreună cu farfuriuța și o goli pe jumătate dintr-o singură sorbitură zgomotoasă.

– M-am ocupat de chestiile găsite de Stem, însă l-am lăsat în pace. Rar îmi spunea ce făcea sau unde căuta. Însă de data asta circula zvonul că umbla după ceva măreț în platourile alea stâncoase. A vorbit cu prea mulți oameni căutând informații – geofizicieni, cosmochimiști, curatori de paleontologie de la diverse muzee. A fost foarte lipsit de înțelepciune din partea lui. Era mult prea cunoscut. Zvonurile circulă repede. Toți știau cum opera – atât sistemul lui GPR făcut manual, cât și agenda aceea erau legendare –, așa că nu mă surprinde că cineva era pe urmele lui. Pe deasupra, platourile stâncoase sunt teren federal sub administrarea Biroului de Gestionare a Terenurilor. Nu avea ce căuta acolo. Tot ce iei de pe un teren al BGT fără permis federal este pur și simplu furt. Și

oricum nu eliberează permise decât pentru câteva muzee și universități.

– De ce ar fi riscat?

– Nu e un risc atât de mare. Nu e singurul care o face. Majoritatea terenurilor BGT sunt atât de izolate, încât posibilitatea să fii prins e aproape inexistentă.

– Ce fel de lucruri a găsit și ți-a adus?

Dearborn zâmbi.

– Niciodată nu dezvălui. Ajunge să spun că nu m-a deranjat niciodată cu chestii mediocre. Se spune că era în stare să miroasă dinozaurii chiar dacă sunt îngropați de milioane de ani.

Scoase un oftat trist, întrerupt prematur de un biscuit cu marmeladă pe care tocmai îl băga în gură. Mestecă, înghiți și continuă:

– Problema lui nu era să găsească dinozauri; ci ce să facă cu ei după ce îi găsea. Partea financiară îl depășea mereu. Am încercat să îl ajut, însă tot timpul se băga în belele. Era un om dificil, singuratic, înțepat, care se supăra ușor. Desigur, putea găsi un dinozaur pe care să îl vândă cu jumătate de milion de dolari, însă doar ca să scoată fosila din pământ și să o transporte la un laborator l-ar fi costat o sută de mii. E nevoie de treizeci de mii de ore de muncă să cureți și să pregătești un dinozaur mare, asta fără să iei în calcul asamblarea lui. Lui Weathers îi păsa prea mult de dinozaurii lui, astfel că era mereu falit. Însă îi putea găsi cu siguranță.

– Ai idee cine l-a omorât?

– Nu. Dar nu e greu de ghicit ce s-a întâmplat. Unii dintre cei mai slabi ca el l-au urmărit. După cum am spus, au circulat zvonuri. Punea prea multe întrebări la prea mulți geologi, mai ales celor care studiau extincția în masă K-T. Toți știau că

Stem era pe urmele prăzii, că mirosea ceva măreț. Cred că a fost ucis de cineva care voia să-i fure descoperirea.

Tom se aplecă spre el.

– Te gândești la cineva anume?

Dearborn scutură din cap, luă un ecler și îl înghiți.

– Îi cunosc pe toți cei din lumea asta. Vânătorii de dinozauri de pe piața neagră sunt o adunătură dură. Când se întâlnesc se iau la bătaie, își fură unul altuia prăzile, mint, înșală și fură. Însă o crimă? Nu fac din astea. Cred că ucigașul e un nou-venit sau probabil un mercenar care și-a luat treaba mult prea în serios.

Goli ceașca și își mai turnă una.

– Și zvonurile astea despre care vorbeai?

– Vreme de doi ani Weathers încerca să urmărească un strat de gresie cunoscut sub numele de Formațiunea Hell Creek, în New Mexico.

– Hell Creek?

– Aproape toți tiranozaurii existenți provin din această formațiune sedimentară uriașă care apare în diverse locuri în Munții Stâncoși, însă care nu fusese descoperită și în New Mexico. Stratul a fost descoperit de un paleontolog pe nume Barnum Brown, în Hell Creek, Montana, cu aproape o sută de ani în urmă, când a găsit primul tiranozaur din lume. Însă Weathers căuta mai mult decât pietre din Hell Creek. Avea o obsesie cu însăși limita K-T.

– Limita Cretacic-Terțiar?

– Exact. Vezi tu, Formațiunea Hell Creek este acoperită cu stratul limitei K-T. Acel strat, care are doar un centimetru și jumătate grosime, înregistrează evenimentul care a ucis dinozaurii – căderea asteroidului. Nu sunt multe locuri în lume unde se află o secvență neîntreruptă de roci la limita K-T. Cred

că asta l-a adus pe platourile stâncoase din Abiquiú – căutarea stratului de limită K-T.

– Și de ce căuta neapărat limita K-T?

– Nu sunt sigur. În termeni generali, limita K-T înseamnă cel mai interesant strat de rocă descoperit vreodată. Acesta conține pietrișul rămas din impactul cu asteroidul, alături de cenușa rezultată în urma arderii pădurilor. Există o secvență spectaculos de clară a rocilor din stratul de limită K-T în Bazinul Raton din Colorado. Și spun o poveste interesantă. Asteroidul a lovit în locul în care se află astăzi Peninsula Yucatan din Mexic, aterizând într-un unghi din care a aruncat pietriș topit pe arii vaste din America de Nord. Au denumit asteroidul Chicxulub, un cuvânt mayaș care însemna „coada dracului" – drăguț, nu?

Chicoti și se folosi de ocazie să mai mănânce o lipie.

– Chicxulub a lovit pământul cu o viteză de Mach[1] patruzeci. Era atât de mare, încât atunci când fundul acestuia a intrat în contact cu pământul, vârful lui era mai înalt decât Muntele Everest. A vaporizat o bucată mare din scoarța pământului încă de la contact, aruncând un nor de material pe o rază de peste o sută de kilometri, acesta intrând în atmosfera pământului și ajungând pe orbită, o parte ridicându-se până la jumătatea distanței până la lună și revenind cu o viteză de peste patruzeci de mii de kilometri pe oră. Materialul care a căzut a supraîncălzit o mare parte din atmosferă, aprinzând focuri uriașe care au ras continentele, eliberând o sută de miliarde de

[1] Numărul lui Mach este o mărime adimensională care arată de câte ori este mai mare viteza unui mobil decât viteza sunetului în acel mediu. Viteza Mach 1 este egală cu viteza sunetului; în condiții standard Mach 1 este egal cu 1 225 km/h. (n.red.)

tone de dioxid de carbon, o sută de miliarde de tone de metan și șaptezeci de miliarde de tone de funingine. Fumul și praful erau atât de groase, încât pământul a devenit întunecat ca peștera cea mai întunecată, procesul de fotosinteză s-a oprit, iar lanțurile trofice s-au prăbușit. Un fel de iarnă nucleară și-a făcut apariția, iar pământul a înghețat luni întregi; acest lucru a fost urmat imediat de un efect de seră care s-a propagat cu o mare viteză, provocat de eliberarea bruscă a dioxidului de carbon și a metanului. A fost nevoie de 130 000 de ani pentru ca atmosfera pământului să se răcească și să revină la normal.

Dearborn își șterse buzele cu mâna și linse un strop de cremă cu limba lui mare și roz.

– Toate astea sunt înregistrate minunat în rocile K-T din Bazinul Raton. Întâi vezi un strat de pietriș din impactul propriu-zis. Acest strat este gri și bogat în elementul rar iridiu, care se găsește în meteoriți. La microscop vezi că e plin de sfere mici, picături înghețate de rocă topită. Deasupra acelui strat se află al doilea strat, negru ca tăciunele, pe care un geolog l-a descris ca fiind „cenușa lumii din Cretacic". Geologii sunt cei mai poetici oameni de știință, nu crezi?

– Tot sunt nedumerit de ce l-ar fi interesat pe Weathers limita K-T, dacă nu căuta altceva decât fosile de dinozaur.

– Asta rămâne un mister. Poate că folosea acel strat ca modalitate de localizare a fosilelor de tiranozaur. Cretacicul târziu, chiar înainte de extincție, a fost perioada în care dinozaurii dominau pământul.

– Cam cât valorează un tiranozaur mare acum?

– Cineva spunea cândva că toți cei care au găsit vreodată un tiranozaur sunt o mână de oameni care n-ar ajunge nici să formeze o echipă de baseball. Sunt o specie foarte rară. Am

doisprezece clienți care abia așteaptă să liciteze următorul tiranozaur care apare pe piața privată și cred că unii dintre ei sunt gata să plătească peste o sută de milioane.

Tom fluieră.

Dearborn lăsă ceașca jos, arborând o expresie gânditoare.

– Aveam senzația...

– Da?

– Senzația că Stem Weathers căuta ceva mai mult decât un simplu tiranozaur. Ceva legat de însăși limita K-T. Însă nu știu exact ce...

Vocea i se pierdu și își mai turnă o ceașcă de ceai.

– Bietul Stem. Și biata Robbie. Nu vreau să fiu în locul tău când îi vei da vestea.

Goli ceașca, mai mâncă un biscuit, își tamponă fața și își șterse vârfurile degetelor cu batista.

– Acum e rândul tău să vorbești, Thomas. Spune-mi ce a găsit Stem Weathers. Desigur, poți conta pe discreția mea. Ochii îi străluceau.

Tom scoase imaginea imprimată din buzunar și o desfășură pe măsuța de ceai.

Încet, implacabil, însă cu un avânt uriaș, trupul masiv al lui Harry Dearborn se ridică din fotoliu mut de uimire.

16

Maddox străbătea deasupra femeii, care zăcea pe pat, cu părul blond răsfirat pe pernă precum o aură. Se răsuci, scânci și într-un final deschise ochii. El nu spuse nimic, urmărind cu privirea cum trecea de la confuzie la frică, pe măsură ce își amintea totul.

El ridică arma în raza ei vizuală.

– Fără șiretlicuri. Poți să te ridici, însă doar atât.

Ea se ridică în capul oaselor, tresărind, iar cătușele de la încheieturile mâinilor și de la gleznele ei scoaseră un clinchet.

El făcu un gest împrejur.

– Deci... ce crezi?

Niciun răspuns.

– Am muncit din greu să-ți fac un loc frumos.

Întinsese o față de masă mică pe bobină ca să dea aspectul de masă, pusese flori proaspete într-un borcan de gem și chiar atârnase un afiș cu autograf, în ediție limitată, pe care îl luase din cabană. Felinarul cu kerosen arunca o lucire gălbuie în cameră, care era plăcut de răcoroasă comparativ cu căldura

înăbușitoare de afară a acelei după-amiezi târzii. Și aerul era curat – fără vapori de mină sau gaze otrăvitoare.

– Când se întoarce Tom? întrebă Maddox.

Niciun răspuns. Blonda privi în altă direcție. Asta începea să-l scoată din sărite.

– Uită-te la mine.

Ea îl ignoră.

– Am spus *uită-te la mine*. Ridică arma.

Ea întoarse capul încet, cu dispreț și îl privi. Ochii ei verzi ardeau de ură.

– Îți place ce vezi?

Ea nu spuse nimic. Privirea de pe chipul ei era atât de intensă, încât Maddox se simți ușor derutat. Nu părea să-i fie frică. Însă știa că îi era frică. Era îngrozită. Trebuia să fie. Și pe bună dreptate.

El se ridică și îi aruncă un zâmbet pieziș, întinzând brațele.

– Da, uită-te cu atenție. Mă pricep, așa e?

Nicio reacție.

– Să știi că o să mă vezi mai în amănunt. Și o să încep prin a-ți arăta tatuajul pe care îl am pe spate. Poți să ghicești ce e?

Nicio reacție.

– A durat două săptămâni lucrul la el, patru ore pe zi timp de paisprezece zile. Un prieten de-al meu din pușcărie mi l-a făcut, un adevărat geniu cu acul. Știi de ce îți spun asta?

El se opri, însă ea nu răspunse nimic.

– Pentru că acest tatuaj este motivul pentru care sunt aici cu tine azi. Acum ascultă cu atenție. Vreau agenda aia. Soțul tău o are. Când mi-o dă, te las să pleci – e simplu. Însă pentru asta trebuie să iau legătura cu el. Are telefon mobil? Dă-mi numărul și poți ieși de aici în câteva ore.

– Caută-l în cartea de telefoane, vorbi ea într-un final.

– Ah, de ce trebuie să fii o ticăloasă?

Ea nu zise nimic. Poate încă se gândea că avea ceva de spus în acea situație. Și va trebui să-i demonstreze contrariul. O s-o zdrobească ca pe un mânz.

– Vezi cătușele alea din perete? Dacă n-ai ghicit deja, sunt pentru tine.

Ea nu se întoarse.

– Privește-le cu atenție.

– Nu.

– Ridică-te.

Ea rămase jos.

El îndreptă cu atenție arma către glezna ei, ținti spre stânga și trase. Zgomotul fu asurzitor în spațiul închis, iar ea sări ca o căprioară. Glonțul trecuse prin saltea, iar în aer se ridicaseră bucăți de umplutură.

– La naiba. Am ratat.

El ținti din nou.

– O să șchiopătezi tot restul vieții. Acum ridică-te.

Ea se ridică, în sunetul cătușelor.

– Du-te acolo unde sunt prinse cătușele în perete. Le vei scoate pe ale tale și le vei pune pe acelea.

Acum vedea cum frica își făcea loc pe chipul ei arogant, în ciuda efortului de a se controla. El ținti cu arma.

– Aș putea chiar să te omor dacă nimeresc o arteră.

Niciun răspuns.

– Ai de gând să faci ce îți spun sau trebuie să te împușc în picior? E ultimul avertisment și nu glumesc.

Din nou vorbea serios, iar ea își dădu seama.

– O s-o fac, răspunse ea, pe un ton mai îmblânzit. Din ochi îi curgeau lacrimi.

– Eşti fată deşteaptă. Uite cum se face. Aceeaşi cheie funcţionează pentru ambele seturi. Întâi îţi eliberezi gleznele, pe rând. Apoi încheietura dreaptă. Ţi-o desfac eu pe cea stângă. Îi aruncă cheia. Ea se aplecă şi o ridică, desfăcu cu greu cătuşele de la glezne şi îi urmă instrucţiunile.

– Acum aruncă cheia.

El se întinse şi o prinse.

– O să îţi desfac încheietura stângă. Se duse spre masă, aşeză arma, se îndreptă spre ea şi îi eliberă încheietura stângă. Apoi testă cătuşele de picioare să se asigure că se încuiaseră bine.

El făcu un pas în spate şi ridică arma de pe masă.

– Vezi asta? Arătă spre coapsă. M-ai atins, ştiai?

– Păcat că nu era pe centru şi cu câţiva centimetri mai sus, răspunse Sally.

Maddox râse aspru.

– Avem o adevărată comedie aici. Cu cât înveţi mai repede programul, cu atât mai repede terminăm. Soţul tău, Tommy, are agenda. Eu o vreau. Făcu un semn din nou cu arma spre piciorul ei. Dă-mi numărul lui şi îi dăm drumul la spectacol.

Ea îi dădu numărul lui de mobil.

– Acum o să primeşti un tratament cu adevărat special.

Rânji, făcu un pas în spate şi începu să-şi descheie cămaşa.

– O să-ţi arăt tatuajul meu.

17

Ca de obicei, în sala de lectură de la Amsterdam Club era liniște. Singurele sunete erau doar foșnetul ușor al unui ziar și clinchetul ocazional de gheață în vreun pahar. Pereții cu lambriuri de stejar, tablourile întunecate și mobilierul masiv dădeau locului senzația de eleganță și atemporalitate, accentuată de parfumul de cărți vechi și piele.

Într-un colț, îngropat într-un fotoliu adânc, luminat de o pată de lumină galbenă, stătea Iain Corvus, sorbind dintr-un martini, cu ultimul număr din *Scientific American*. Răsfoi paginile, fără să le citească, apoi aruncă revista nerăbdător pe o masă laterală. La ora șapte într-o seară de sâmbătă sala de lectură începea să se golească, căci cititorii plecau să ia cina. Corvus nu avea poftă nici de mâncare, nici de conversație. Deja trecuseră șaptezeci și două de ore de când îl contactase ultima oară Maddox. Corvus nu avea habar unde era sau ce făcea și nu exista nicio metodă prin care să-l contacteze în siguranță.

Se răsuci în scaun, își încrucișă din nou picioarele și bău o gură zdravănă de martini. Simți căldura bine-venită răspândindu-i-se în piept, ridicându-i-se la cap, însă nu-i oferi vreo

alinare. Atâtea depindeau de Maddox; *totul* depindea de Maddox. Cariera lui ajunsese într-un punct critic și era la mila unui fost pușcăriaș.

Melodie lucra până târziu la laboratorul de mineralogie, analizând și mai în detaliu specimenul. Se dovedise un om de știință fenomenal, obținând mult mai multe rezultate decât anticipase el. Și o făcuse atât de bine, încât el începuse să se îngrijoreze că poate ea era o persoană mult mai nepotrivită cu care să împartă gloria decât bănuise inițial. Poate că făcuse o greșeală să îi încredințeze doar ei o analiză atât de importantă și de inovatoare, fără ca măcar să se implice suficient de mult cât să poată justifica furtul meritelor ei.

Ea îi promisese că îl va suna la ora unsprezece cu cele mai recente rezultate. Se uită la ceas: încă patru ore.

Ceea ce descoperise ea deja era mai mult decât suficient ca să prezinte la o întâlnire de evaluare. Era o adevărată mană cerească. Ar fi fost imposibil să nu fie avansat și să lase cel mai important specimen de dinozaur din toate timpurile să plece împreună cu el la alt muzeu. Indiferent cât îl displăceau, indiferent că părerea lor despre portofoliul lui de lucrări publicate nu era una bună, nu vor lăsa specimenul să plece. Era un noroc dincolo de orice noroc – dar nu, își spuse Corvus, de fapt nu era noroc. Norocul, spunea cineva, era atunci când pregătirea se întâlnea cu șansa. El se pregătise foarte bine. Auzise cu mai bine de șase luni în urmă zvonurile că Marston Weathers era pe urmele a ceva măreț. Știa că bătrânul se afla în nordul statului New Mexico sperând să pună mâna pe un dinozaur ilegal pe un teren al BGT – teren *public*. Corvus își dăduse seama că era ocazia perfectă: să exproprieze un dinozaur de

la un hoț și să îl recupereze pentru știință. O să efectueze un serviciu public neprețuit – și totodată își făcea și lui un bine.

Corvus fusese foarte tulburat când aflase că Maddox chiar îl omorâse pe Weathers, însă după ce trecuse de șocul inițial, își dăduse seama că fusese cea mai bună decizie – simplifica mult lucrurile. Și scotea din circulație un bărbat mai vinovat de furtul de pe teren public al unor specimene științifice de neînlocuit mai mult decât oricine altcineva, viu sau mort.

Pregătire. Individul acela, Maddox nu îi căzuse pur și simplu în brațe. Maddox îl contactase pentru ceea ce era el, autoritatea mondială în domeniul dinozaurilor tiranozaurieni. Când lui Corvus îi trecuse prin cap că Marston Weathers era cheia prin care să pună mâna pe un specimen de primă clasă, își dăduse seama cât de util putea să-i fie Maddox – dacă ieșea din pușcărie. Corvus își asumase un risc personal pentru asta, însă era ajutat de faptul că Maddox era condamnat pentru omor prin imprudență în loc de omucidere – avusese un avocat al naibii de bun. Maddox avusese un comportament desăvârșit în pușcărie. Și, în sfârșit, când venise prima înfățișare a lui Maddox pentru eliberarea condiționată, victima moartă nu avusese rude sau prieteni care să umple sala și să explice cât de mult sufereau. Corvus însuși vorbise la audiere, garantând pentru Maddox și oferindu-se să-l angajeze. Funcționase, iar juriul îl eliberase condiționat.

În timp, Corvus își dăduse seama că Maddox era un om cu calități rare, un individ foarte charismatic și inteligent, știa să vorbească, era arătos și prezentabil. Dacă s-ar fi născut în altă conjunctură poate ar fi devenit și el un om de știință chiar bun.

Pregătirea întâlnește șansa. Până atunci, Corvus își jucase cartea perfect. Chiar trebuia să se liniștească și să aibă încredere

că Maddox va duce treaba la bun sfârșit și va lua agenda. Agenda îl va duce direct la fosilă. Era cheia pentru rezolvarea problemei care-l frământa pe Corvus.

Își privi nerăbdător ceasul, își termină paharul de martini și luă din nou exemplarul din *Scientific American*. Acum mintea lui era calmă.

18

În lumina slabă a felinarului cu kerosen, Sally Broadbent îl urmări pe bărbat scoțându-și cămașa. Simțea metalul rece în jurul încheieturilor și gleznelor; simțea mirosul de umezeală din aer, auzea de undeva apă picurând. Se părea că se afla undeva într-o peșteră sau fostă mină. Cu acel gust de cupru în gură și cu durerile de cap pe care le avea, avea impresia că toate aceste neplăceri i se întâmplau altei persoane.

Sally nu credea că bărbatul o va lăsa să plece după ce lua agenda de la Tom. O va ucide – vedea asta în ochii lui, în modul nepăsător în care își arăta chipul și dezvăluia informații despre el.

– Hei, ce părere ai de asta?

Stătea cu fața spre ea, fără cămașă, cu un zâmbet pieziș pe față, umflându-și încet pectoralii și bicepșii.

– Ești pregătită?

Întinse brațele, cu spatele aplecat. Apoi, brusc, se întoarse cu spatele la ea.

Ea scoase un țipăt. Acolo, acoperindu-i complet spatele, se afla imaginea tatuată a unui tiranozaur în atac, cu ghearele ridicate, fălcile căscate, atât de real, de parcă era gata să sară

din spatele lui. Iar când își flexa mușchii, dinozaurul părea că se mișcă.

– E tare, nu?

Ea privea lung.

– Am spus ceva. Era cu spatele încă întors spre ea și își umfla pe rând mușchii spatelui, făcând ca tiranozaurul să-și miște întâi o gheară, apoi alta, apoi capul.

– Îl văd.

– Când eram în pușcărie mi-am zis că am nevoie de un tatuaj. E o tradiție, înțelegi ce vreau să spun? E și o necesitate – arată cine ești și îți definește alianțele. Tipii fără tatuaj sfârșesc de obicei ca sclavii cuiva. Însă eu nu doream porcăriile obișnuite, cranii sau moartea cu coasa. Voiam un tatuaj care să mă reprezinte *pe mine*. Un tatuaj care să le spună tuturor că nu eram sclavul nimănui și că eram propriul meu stăpân, că nu datoram supunere nimănui. De asta am ales un tiranozaur. Pe planeta asta nu a trăit ceva mai crud. Însă îmi trebuia un model pentru asta. Dacă îmi lăsam spatele în voia vreunui idiot sfârșeam cu Godzilla sau cu ideea stupidă a vreunui pușcăriaș despre cum arăta un tiranozaur. Voiam să fie autentic. Voiam să aibă *acuratețe științifică*. Se încordă, iar în timp ce mușchii spatelui său se umflau grotesc, fălcile tiranozaurului păreau să se deschidă și să se închidă. Așa că i-am scris unui expert cu renume internațional în tiranozauri. Bineînțeles, nu mi-a răspuns la scrisori. De ce un tip ca el ar coresponda cu un pușcăriaș de la Pelican Bay? Chicoti ușor și se încordă din nou. Privește cu atenție, Sally. Nu există o reproducere mai bună decât asta a unui dinozaur – în nicio carte și în niciun muzeu. Aici sunt cele mai recente cercetări științifice.

Sally înghiți în sec și ascultă.

– În fine, după un an fără răspuns, dintr-odată acest expert în dinozauri îmi scrie. Am avut o corespondență interesantă. Mi-a trimis cele mai recente cercetări, chiar și chestii nepublicate încă. Mi-a trimis desene făcute de mâna lui. Am avut un adevărat expert în tatuaje care să mi-l facă. Iar în timp ce tiranozaurul meu prindea viață, de câte ori aveam o întrebare, specialistul meu din exterior îmi răspundea. Își făcea timp pentru mine. Chiar s-a implicat, să se asigure că tiranozaurul ăsta e ce trebuie.

Se încordă încă o dată.

– Am devenit prieteni – mai degrabă frați. Apoi... știi ce a făcut?

Sally reuși să îngaime:

– Ce?

– M-a scos de la zdup. Trebuia să fac între zece și cincisprezece ani pentru omor din imprudență, însă el a depus mărturie pentru mine la audiere, mi-a dat bani și o slujbă. Așa că, atunci când mi-a cerut o favoare, nu prea puteam să-l refuz. Știi care era favoarea?

– Nu.

– Să-i aduc agenda.

Ea înghiți din nou în sec și se luptă cu un val nou de spaimă. Nu i-ar fi spus toate acele lucruri decât dacă plănuia să o ucidă.

Maddox se întoarse din nou cu fața, își luă cămașa și se îmbrăcă.

– Vezi de ce mă străduiesc atât? Însă trebuie să dau un telefon acum. Revin.

Apoi se întoarse și ieși din mica celulă în care se afla Sally.

19

Când mașina se apropie de Tucson, Tom își încercă din nou telefonul și văzu că în sfârșit are semnal. Se uită la ceas. Cinci și jumătate. Stătuse cu Dearborn mai mult decât crezuse. Trebuia să se grăbească să prindă avionul de șase și jumătate.

Formă numărul de acasă să vadă ce făcea Sally. Telefonul sună de câteva ori, apoi intră robotul telefonic. „Salut, aici sunt Tom și Sally. Tom e plecat cu treabă, iar eu a trebuit să părăsesc orașul pe neașteptate, astfel că nu vă putem răspunde imediat. Îmi pare rău pentru lecțiile pierdute, o să vă contactez pe toți mai târziu. Lăsați un mesaj, mulțumesc."

Urmă semnalul sonor, iar Tom închise telefonul, surprins și brusc îngrijorat. Ce era asta cu plecatul pe neașteptate din oraș? De ce nu-l sunase? Poate că îl sunase – telefonul lui nu avusese semnal acasă la Dearborn. Își verifică rapid căsuța vocală, dar nu avea apeluri nepreluate.

Din ce în ce mai neliniștit, formă din nou numărul de acasă și ascultă mesajul mai atent. Tonul ei nu era deloc normal. Trase pe dreapta și sună iarăși și, de data aceasta, ascultă cu foarte mare atenție. Ceva nu era deloc în neregulă. Tom își simți

brusc inima bătându-i să-i spargă pieptul. Intră din nou pe autostradă scârțâind cauciucurile. Acceleră și formă numărul poliției din Santa Fe și ceru cu detectivul Willer. Două legături frustrante, apoi răspunse vocea familiară și apatică.

– Sunt Tom Broadbent.

– Da?

– Sunt plecat din oraș și tocmai am sunat acasă. Ceva e în neregulă acolo. Soția mea ar trebui să fie acasă, dar nu e și a lăsat pe robotul telefonic un mesaj care n-are nicio noimă. Cred că a fost forțată să lase acel mesaj. S-a întâmplat ceva.

Tăcere, apoi vocea lui Willer spuse:

– Mă duc chiar acum acolo și arunc o privire.

– Aș vrea să faci mai mult de-atât. Vreau să faci tot posibilul să o găsești.

– Crezi că a fost răpită?

Tom ezită.

– Nu știu.

Se lăsă o pauză.

– Mai trebuie să știm ceva?

– V-am spus tot ce știu. Mergeți acolo cât se poate de repede.

– O să mă ocup personal. Dacă ușa e încuiată, avem permisiunea să spargem și să intrăm?

– Da, bineînțeles.

– Când te întorci în oraș?

– Avionul meu aterizează de la Tucson la șapte și jumătate.

– Lasă-mi numărul tău, te sun din casă.

Tom îi dădu numărul lui de mobil și închise. Îl copleși un sentiment de neputință și vinovăție. Ce prost fusese să o lase singură pe Sally!

Acceleră, lipind pedala de podea, zburând pe asfalt cu peste o sută la oră. Sub nicio formă nu va pierde avionul.

După cincisprezece minute îi sună mobilul.

– Vorbesc cu Tom Broadbent?

Nu era Willer.

– Acum aștept un telefon important...

– Taci, Tommy băiete, și ascultă-mă.

– Cine naiba e...?

– Am spus să taci.

Pauză.

– O am pe domnița ta. Sally. E teafără... momentan. Tot ce vreau e agenda. Mă urmărești? Răspunde doar cu da sau nu.

Tom strânse telefonul atât de tare, încât părea că-l va sparge.

– Da, reuși el să răspundă într-un final.

– Când am agenda, tu o ai înapoi pe Sally.

– Ascultă, dacă te atingi măcar...

– N-o să repet. *Taci dracului.*

Tom auzi respirația grea a bărbatului la capătul celălalt al telefonului.

– Unde ești? întrebă vocea.

– În Arizona...

– Când te întorci?

– La șapte și jumătate. Ascultă-mă...

– Vreau ca tu să mă asculți pe *mine*. Foarte atent. Ești în stare?

– Da.

– După ce aterizează avionul tău, te urci în mașină și vii spre Abiquiú. Traversezi orașul și ieși pe Highway 84 la nord de baraj. Nu oprești pentru nimic. Ar trebui să ajungi pe la nouă. Ai agenda cu tine?

– Da.

– Perfect. Vreau să iei agenda, să o pui într-o pungă sigilată și apoi într-o pungă de gunoi pe care o umpli să pară deșeuri. Gunoiul trebuie să fie galben. Ai înțeles? Galben-deschis. Mergi cu mașina înainte și înapoi pe Highway 84 între macazul barajului și macazul de la Ghost Ranch. Conduci cu fix nouăzeci de kilometri la oră, cu telefonul mobil deschis. Semnalul e bun cu câteva mici excepții. O să te sun să îți dau mai multe instrucțiuni. Ai înțeles?

– Da.

– Cu ce zbor vii?

– Southwest Airlines 662.

– În regulă. O să verific să văd când aterizezi și te aștept la Ghost Ranch după o oră și douăzeci de minute. Nu te oprești acasă, nu faci nimic altceva și conduci până la Abiquiú. Ai înțeles? Mergi înainte și înapoi între baraj și Ghost Ranch până te sun eu. Și rămâi la nouăzeci de kilometri la oră.

– Da. Dar dacă o rănești...

– Să o rănesc pe Sally? O să am mare grijă de ea dacă faci tot ce spun eu, exact cum spun eu. Și Tom. Fără polițiști. Să îți spun și de ce. Nicio răpire nu a reușit când a fost chemată poliția. Ai auzit de statisticile alea? Când apar polițiștii, răpirea eșuează, iar victima de obicei moare. Suni la poliție și te-ai ars. Polițiștii se vor băga și își vor face treaba fără să le pese de tine și de grijile tale. O să-ți pierzi controlul, eu o să-mi pierd controlul, iar Sally o să moară. Înțelegi ce spun? Suni la poliție și îți iei la revedere de la soția ta de pe un pat mobil din oțel inoxidabil în subsolul aeroportului 1100 West. Ai priceput?

Tăcere.

– M-am făcut înțeles?

– Da.

– E bine atunci. Doar eu și cu tine, în control total mereu. Eu iau agenda, tu îți iei soția. Control total. Ai înțeles?

– Da.

– Aici am radioul unei brigăzi de poliție și am și alte moduri de a afla dacă suni după polițiști. Și am și un partener.

Bărbatul închise.

Tom abia putea conduce, abia putea vedea șoseaua. Aproape imediat, telefonul sună din nou. Era Willer.

– Broadbent? Am ajuns la tine acasă, în sufragerie, și mă tem că avem o problemă.

Tom înghiți în sec, fără să poată rosti vreun cuvânt.

– E un glonț în perete. Băieții de la SOC tocmai încearcă să îl scoată.

Tom își dădu seama că aproape zbura pe autostradă, cu piciorul apăsat pe pedala de accelerație, întrucât gonea cu aproape o sută șaizeci de kilometri pe oră. Încetini și făcu un efort uriaș să se concentreze.

– Ești acolo? se auzi glasul distant al lui Willer.

Tom își găsi vocea.

– Domnule detectiv Willer, îți mulțumesc pentru deranj, dar totul e în regulă. Tocmai am vorbit cu Sally. E bine.

– E bine?

– Mama ei e bolnavă și a trebuit să plece la Albuquerque.

– Jeepul încă e în garaj.

– A luat taxiul, mașina aceea nu merge.

– Dar mașina F350?

– Aceea e doar pentru tractat caii.

– Înțeleg. Cât despre glonțul ăsta...

Tom încercă să râdă ușor.

– Ah, da. E vechi...

– Mie mi se pare proaspăt.

– Are doi ani. Mi s-a descărcat arma din greșeală.

– Serios? Vocea era rece.

– Da.

– Ai putea să-mi spui ce armă și ce calibru?

– Un revolver Smith & Wesson de treizeci și opt. Se lăsă o tăcere lungă. Domnule detectiv, după cum am spus, îmi pare rău de deranj, chiar îmi pare. Alarmă falsă.

– Pe covor e o pată de sânge. Și asta e „veche"?

Tom nu știu ce să răspundă. Simți un val de greață. Dacă ticăloșii aceia o răniseră...

– E mult sânge?

– Doar o pată. Încă umedă.

– Nu știu ce să spun despre asta, domnule detectiv. Poate că cineva... s-a tăiat. Înghiți.

– Cine? Soția ta?

– Nu știu ce să spun.

Ascultă tăcerea apăsătoare de la telefon. Trebuia să prindă avionul și să se ocupe singur de bărbatul acela. Nu ar fi trebuit să o lase singură pe Sally.

– Broadbent? Știi ce înseamnă termenul „motive întemeiate de suspiciune"?

– Da.

– Exact asta avem aici. Am intrat în casă cu permisiunea ta, am găsit motive întemeiate să bănuim că a fost comisă o infracțiune, iar acum o vom cerceta. Nu avem nevoie de mandat de percheziție în cazuri de acest fel.

Tom înghiți în sec. Dacă răpitorul urmărea casa și o vedea plină de polițiști...

– Doar grăbește-te.

– Spuneai că avionul tău aterizează la șapte și jumătate? întrebă Willer.

– Da.

– Aș vrea să te văd pe tine și pe soția ta – cu mama bolnavă sau nu. La secție. La nouă fix. Poate ar fi cazul să îl aduci și pe avocatul acela de care pomeneai. Am senzația că o să ai nevoie de el.

– Nu pot. Nu pot la nouă. E imposibil. Iar soția mea e în Albuquerque...

– Broadbent, asta nu e o întâlnire opțională. O să fii aici la nouă sau cer un mandat de arestare pe numele tău. Ai înțeles?

Tom înghiți în sec.

– Soția mea nu are legătură cu toate astea.

– Dacă nu apare, problema se va înrăutăți. Și, prietene, dă-mi voie să spun că e deja rău.

Închise telefonul.

PARTEA A TREIA

PERDIZ CREEK

Avea şase metri la umeri şi o lungime de cincisprezece metri. Cântărea aproape şase tone. Picioarele ei aveau o lungime de peste trei metri şi cu muşchii cei mai puternic dezvoltaţi vreodată la un vertebrat. Când mergea îşi ţinea coada în sus, iar pasul ei era între trei şi patru metri lungime. Când alerga, atingea o viteză de patruzeci şi opt de kilometri pe oră, însă viteza în sine era mai puţin importantă decât agilitatea, flexibilitatea şi reflexele ei. Tălpile ei aveau aproximativ un metru lungime şi erau înarmate cu patru gheare ca nişte iatagane, trei în faţă şi unul ca un pinten în spate. Călca pe degete. O singură lovitură de picior bine direcţionată putea să eviscereze un dinozaur cu cioc, lung de treizeci de metri.

Avea maxilarele de aproape un metru şi şaizeci de dinţi. Folosea cei patru dinţi incisiformi din faţă ca să sfâşie şi să desprindă carnea de pe os. Dinţii ei ucigaşi erau amplasaţi într-un rând letal în părţile laterale, unii având o lungime de treizeci de centimetri (cu rădăcină cu tot) şi cu circumferinţa cât pumnul unui copil. Erau zimţaţi în spate, astfel că, după ce muşca, îşi putea ţine prada în timp ce tăia şi sfâşia. Muşcătura ei putea smulge mai bine de trei metri cubi de carne o dată, cântărind peste o sută de kilograme. Între oasele craniului existau mici spaţii de aer, caracteristică ce le făcea mai puternice şi mai uşoare, dar şi mai flexibile. Avea două tehnici diferite de a muşca: o muşcătură cu supraocluzie verticală care tăia prin carne ca foarfecele; şi o muşcătură „spărgător de nuci" cu care zdrobea carcasa şi osul. Bolta palatină era susţinută de oscioare subţiri care permiteau craniului să se aplatizeze lateral odată cu forţa muşcăturii,

apoi să se întindă ca să permită îmbucăturilor masive de carne să fie înghițite întregi.

Cu mușchii suprapuși ai fălcilor avea o forță a mușcăturii estimată în exces la patruzeci și cinci de mii de kilograme per doi centimetri pătrați, suficient cât să taie în oțel.

Cele două brațe ale ei erau mici, cât ale unui om, însă mult mai puternice. Erau echipate cu două seturi de gheare curbate fixate în unghi de nouăzeci de grade pentru a maximiza capacitatea de strângere și sfâșiere. Vertebrele spatelui, de care erau atașate coastele, erau aproape precum cutiile de cafea ca să îi susțină stomacul, care putea duce peste un sfert de tonă de carne proaspăt consumată.

Duhnea. Gura ei conținea resturi de carne în putrefacție și grăsime râncedă, prinsă în crăpăturile speciale din dinți, care dădeau mușcăturii ei mortale o eficiență și mai mare. Chiar dacă victima ei scăpa atacului inițial, cel mai probabil murea curând din cauza infecției puternice sau otrăvirii sângelui. Oasele pe care le elimina în fecale erau uneori dizolvate aproape complet de acidul clorhidric puternic cu care își digera hrana.

Osul condil occipital al gâtului avea dimensiunea unui grepfrut și îi permitea întoarcerea capului la aproape 180 de grade, ca să poată apuca și mușca din toate direcțiile. La fel ca la ființele umane, ochii ei erau îndreptați înainte și îi ofereau o vedere stereoscopică. Avea un simț extraordinar al mirosului și auzului. Prada ei preferată erau turmele de dinozauri cu cioc care se mișcau zgomotos prin pădurile mari, țipând și mugind ca să țină turma să fie împreună și mai ales exemplarele tinere cu mamele lor. Însă era o oportunistă și ataca tot ce însemna carne.

Vâna de cele mai multe ori prin ambuscadă: se apropia pe furiș, din spate, urmată de un foșnet scurt. Se camufla foarte bine, purtând culorile pădurii, un model bogat de nuanțe de verde și cafeniu.

În tinerețe vâna în turme, însă la maturitate lucra singură. Nu își ataca prada și se lupta cu ea pe viață și pe moarte. Ci se arunca asupra

victimei cu o singură mușcătură, sălbatică, cu dinții tăind prin carcasă ca să ajungă la organele vitale și la arterele care pulsau; iar în clipa în care își fixa prada ca un vierme într-un ac de gămălie, ridica un picior și îi dădea o lovitură cu care o sfâșia. Apoi o elibera și se retrăgea la o distanță sigură în timp ce aceasta răgea inutil, sfâșiată, în convulsii și sângerând de moarte.

La fel ca mulți prădători, era și necrofagă; mânca orice atât timp cât era carne. Să își înfigă dinții într-un stârv care supura, plin de larve, o satisfăcea la fel de mult precum să înghită cu totul o inimă încă vie.

1

Wyman Ford se opri și privi la crăpătura măreață din pământ ce purta numele de Canionul Tiranozaurului. Lăsase la șaisprezece kilometri în urmă filonul bazaltic negru care dădea numele canionului și acum se afla în adâncul său, mai departe decât ajunsese vreodată până atunci. Era un loc uitat de Dumnezeu. Pereții canionului se ridicau mai înalți cu cât pătrundea mai adânc în el, până când îl apăsară claustrofobic din ambele părți. Bolovani de dimensiunea unor case se desprinseseră de pe culmi și zăceau pe fundul canionului printre porțiuni alcaline otrăvitoare, praful ridicându-se în vânt sub forma unor văluri albe. Lui Ford i se părea că nimic nu putea trăi în acel canion în afară de câțiva arbuști și, desigur, o mulțime de șerpi-cu-clopoței.

Se opri, căci zări o mișcare lentă în fața lui și observă o piele cu romburi pe un trup gros cât brațul său alunecând pe nisip în fața lui, scoțând limba și sâsâind ușor. Era acel ceas al serii când apăreau șerpii, își spuse Ford, când ieșeau din găurile lor după ce căldura se domolea, ca să își înceapă vânătoarea nocturnă.

Ford continuă să urce, grăbind ritmul. Era ca un labirint, cu multe canioane laterale care dădeau spre nicăieri. Kilometrii treceau rapid. Spre apus, când canionul făcea încă o curbă, văzu un pâlc maiestuos de roci în față, cele pe care le zărise de pe Muchia Navajo, pe care le poreclise Pleșuvele. Partea inferioară a canionului era deja în umbră, scăldată în sclipirea portocalie a luminii reflectate de sus pe muchia estică.

Ford se simți recunoscător că ziua se sfârșise. Își porționase apa încă de dimineață, iar aerul care se răcea îi aducea o binevenită domolire a setei.

Noaptea se lăsa repede în deșert. Nu avea prea mult timp să caute un loc bun de campat. Își continuă cu pași mari drumul prin canion, privi în stânga și în dreapta și curând găsi ceea ce căuta: un loc adăpostit între doi bolovani căzuți, cu un pat moale de nisip. Își scoase rucsacul și sorbi din apă, clătindu-și gura ca să se bucure cât mai mult de ea înainte să o înghită. Încă mai avea cincisprezece, poate chiar douăzeci de minute de lumină. De ce să le irosească pe gătit și făcut patul? Își lăsă echipamentul și urcă prin canion până unde începeau Pleșuvele. De aproape stâncile semănau mai degrabă cu un pâlc de ciuperci uriașe zdrobite decât cu niște cranii; fiecare avea cam nouă metri lățime și probabil șase metri înălțime, săpate într-un strat adânc de gresie portocalie presărat cu ochiuri mai subțiri de argilă șistoasă și conglomerate. Unele dintre rocile mai mari fuseseră tăiate și căzuseră ca Humpty Dumpty, zăcând jos în bucăți sparte.

Intră în pădurea de stâlpi de gresie care susțineau domurile rotunde de stâncă. Stâlpii se formaseră din gresie roz pal și aveau o înălțime de aproximativ trei metri. Ford merse printre ei, curios să vadă până unde se întindea formațiunea. Din locul

în care se afla, niciuna dintre stânci nu era cea pe care o căuta el, însă asemănarea era izbitoare. Din nou simți un fior de emoție, sigur că se apropia de dinozaur. Își făcu loc printre stânci, uneori fu nevoit să se târască, simțind apăsarea neplăcută a pietrei care se ridica deasupra lui. Când ajunse în celălalt capăt, spre surprinderea lui descoperi că Pleșuvele ascundeau intrarea în alt canion – sau în ceea ce era o continuare ascunsă a Canionului Tiranozaurului. O luă pe acolo, mergând repede. Canionul era îngust și dovedea trecerea unor puhoaie violente, căci părțile sale laterale erau brăzdate cu trunchiuri de copaci și crengi care fuseseră aduse din munții de dincolo de el; pereții inferiori ai canionului fuseseră neteziți și găuriți de acțiunea apei.

Canionul făcea curbe una după alta, fiecare cotitură dezvăluind alcovuri și fisuri. Unele dintre alcovurile mai înalte ascundeau mici așezări anasazi. După jumătate de kilometru, Ford ajunse la un platou înalt de gresie care traversa canionul și care formase, probabil, o cascadă în vremuri mai umede, cu un fund de albie crăpat dedesubt, care dovedea existența în trecut a unui ochi de apă. Urcă, folosindu-se de straturile de piatră, după care își continuă drumul.

Canionul coti și se deschise brusc într-o vale minunată, unde se împreunau alte trei canioane, ca epava unui tren ieșind din stâncă, dezvăluind un spectacol al fenomenului de eroziune. Ford se opri, uimit de violența înghețată a peisajului. Se decise cu un zâmbet să denumească acea zonă Cimitirul Diavolului. În timp ce stătea și privea, ultima rază de soare dispăru după muchia canionului, iar seara se lăsă în valea ciudată, învăluind-o într-o umbră purpurie. Era cu adevărat un loc uitat de timp.

Ford se întoarse. Era prea târziu să continue explorarea; trebuia să se întoarcă la tabără înainte de lăsarea întunericului. Pietrele acelea așteptaseră milioane de ani, își spuse călugărul. Mai puteau aștepta o zi.

2

Tom conducea spre nord pe Highway 84, făcând un mare efort să se concentreze. Avionul întârziase, era opt și jumătate și încă mai avea o oră până la porțiunea de autostradă pe care i-o indicase răpitorul. Pe locul pasagerului se afla o pungă sigilată plină cu gunoaie de culoare galbenă, cu agenda băgată înăuntru. Celularul lui se afla tot pe scaun, încărcat și așteptând apelul.

Se simțea furios de neajutorat, la mila întâmplării – o senzație intolerabilă. Trebuia să găsească o metodă să preia controlul, nu doar să reacționeze, ci să acționeze. Însă nu putea acționa pur și simplu: trebuia să conceapă un plan, iar pentru asta trebuia să se liniștească și să gândească cât mai bine și mai clar cu putință.

Întinderea întunecată a deșertului gonea pe lângă el din ambele părți ale șoselei, iar stelele străluceau nemișcate pe cer. Călătoria cu avionul de la Tucson la Santa Fe fusese cea mai dificilă oră pe care o petrecuse Tom vreodată. Făcuse un efort considerabil să înceteze cu speculațiile și să se concentreze asupra problemei. Iar problema era simplă: să o aducă pe Sally

înapoi. Nimic altceva nu conta. După ce o salva pe Sally, putea avea grijă și de răpitor.

Din nou se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să fi mers la poliție sau să treacă cu totul peste Willer și să se ducă direct la FBI. Însă în sufletul lui știa că răpitorul avea dreptate: dacă făcea asta, pierdea controlul. Îl preluau ei. Willer s-ar fi băgat cu orice preț. Chiar credea că răpitorul o va ucide pe Sally dacă intervenea poliția. Era un risc prea mare; trebuia să se descurce singur.

Cunoștea porțiunea de pe Highway 84 unde răpitorul îi spusese să conducă înainte și înapoi. Era una dintre cele mai singuratice porțiuni de autostradă cu două benzi din tot statul, cu o singură benzinărie și magazin.

Tom încercă să se gândească ce ar fi făcut dacă era el răpitorul, cum ar fi plănuit totul, cum ar fi luat agenda și ar fi evitat să fie urmărit. Asta trebuia să înțeleagă Tom – planul acelui om.

3

Willer ridică privirea din hârțoage și se uită la ceas. Nouă și un sfert. Îl privi pe Hernandez, care părea aproape verde în lumina fluorescentă bolnăvicioasă a biroului.

– Ne-a tras țeapă, spuse Hernandez. Pur și simplu.

– Pur și simplu...

Willer bătu cu stiloul pe teancul de hârtii. Nu avea logică, tipul avea prea multe de pierdut. Oamenii ca el puteau găsi un milion de metode legale ca să evite o audiere la poliție.

– Crezi că a avut întârziere?

– Mașina lui – acel Chevy clasic pe care îl conduce – era parcată la aeroport. Avionul lui a aterizat la opt, iar acum mașina a dispărut.

Hernandez ridică din umeri.

– Probleme cu motorul?

– Se joacă cu noi.

– Oare ce pune la cale?

– Să mă ia naiba dacă știu.

În încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare. Într-un final Willer tuși, se destinse și simți nevoia să facă ceva ca să-și restabilească

autoritatea; îl surprindea și enerva gândul că Broadbent îi trăsese țeapă.

– Un lucru știm sigur: că pe covorul din sufrageria lui e sânge proaspăt, iar în peretele lui e un glonț proaspăt. A ratat o audiere la poliție. Poate e în pericol sau e mort. Poate a fugit speriat. Poate s-a certat cu nevasta, lucrurile au scăpat de sub control... iar acum ea e îngropată în spate. Poate e doar un ticălos arogant care crede că-i vom trece asta cu vederea. Nu contează: trebuie să-i dăm de urmă.

– Exact.

– Vreau acoperire completă în nordul statului New Mexico, puncte de verificare pe 84 la Chama, pe 96 la Coyote, pe 285 la sud de Española, pe I-40 la Wagon Mound și la granița cu Arizona, pe I-25 la Belen și unul la Secția de Poliție Cuba de pe Highway 44. Se opri, răsfoi prin hârtiile de pe birou și scoase una. Poftim: conduce o camionetă Chevrolet 3100 din '57, turcoaz cu alb, permis NM, placă de înmatriculare 346 EWE. Avem noroc cu un lucru: o camionetă ca aia iese imediat în evidență.

4

Maddox își parcă mașina Range Rover în față la Sunrise Liquor Mart și se uită la ceas. Nouă și douăzeci și unu. Vreo șase reclame la bere în vitrina de sticlă arunca un amalgam de lumini de neon pe capota prăfuită a vehiculului său. În afară de tipul de la ghișeu, nu era nimeni. Luna nu răsărise încă. Știa, din cercetările anterioare, că vedea farurile unei mașini care se îndrepta spre sud cu două minute și patruzeci de secunde înainte să treacă.

Ieși, își băgă mâinile în buzunare, se rezemă de mașină, trase în piept aerul răcoros al deșertului, închise ochii, murmură o incantație și reuși să-și liniștească bătăile inimii, aducându-le la un ritm mai normal. Deschise ochii. Autostrada era cufundată în întuneric. Nouă și douăzeci și doi. Trecuse în urmă cu unsprezece minute pe lângă camioneta Chevy '57 a lui Broadbent, iar dacă bărbatul urmase indicatoarele, lua curba rapid și menținea viteza, atunci farurile lui urmau să apară dinspre nord în aproximativ șase minute.

Intră în magazin, cumpără o felie de pizza veche de zece ore și o ceașcă uriașă de cafea, apoi plăti cu bani ficși. Se întoarse la

mașină, își sprijini o cizmă pe apărătoare, apoi privi spre autostrada cufundată în beznă. Încă două minute. Se mai uită o dată în magazin și văzu că puștiul era prins de o carte cu benzi desenate. Vărsă cafeaua pe jos și aruncă bucata de pizza într-un cactus împodobit deja cu gunoi. Se uită la ceas, apoi la telefonul mobil – avea semnal bun.

Intră în mașină, porni motorul și așteptă.

Nouă douăzeci și șase.

Nouă douăzeci și șapte.

Nouă douăzeci și opt.

Bingo: o pereche de faruri apărură dintr-o mare de întuneric dinspre nord. Lumina farurilor crescu încet în dimensiune și intensitate pe măsură ce mașina se apropia pe autostrada cu o singură bandă, apoi camioneta trecu precum o pată de turcoaz, în vreme ce lumina roșie a farurilor din spate se pierdu în beznă spre sud. Nouă și jumătate și patruzeci de secunde.

Așteptă cu ochii pe ceas, calculând să treacă exact un minut, apoi apăsă butonul de apel rapid al celularului.

– Da? Vocea răspunse imediat.

– Ascultă cu atenție. Menține viteza. Nu încetini și nu accelera. Deschide fereastra din dreapta.

– Și soția mea?

– O vei avea într-o clipă. Fă cum îți spun.

– Am coborât fereastra.

Maddox privi limba mare a ceasului.

– Când îți spun eu, iei celularul, închizi, dar îl lași pornit. Îl pui în punga sigilată împreună cu agenda și le arunci pe fereastră. Aștepți până îți dau semnalul. După ce o arunci, nu oprești, mergi mai departe.

– Ascultă, ticălosule, nu fac nimic până nu îmi spui unde e soția mea.

– Fă ce-ți spun sau moare.

– Atunci nu vei vedea niciodată agenda.

Maddox se uită la ceas. Trecuseră deja trei minute și jumătate. Cu o mână pe volan, apăsă pe accelerație și intră pe autostradă, lăsând în parcare o dâră de la cauciucul închis.

– E în vechea tabără de la pârâul Madera, știi locul? La șaizeci de kilometri în sud de aici, pe Rio Grande. Ticăloasa a încercat să-mi țină piept, s-a rănit, sângerează, e cu partenerul meu, iar dacă nu faci ce-ți spun o să îl sun și o s-o omoare și o s-o spintece. Acum bagă celularul în pungă și arunc-o. *Acum!*

– Bagă la cap: dacă moare, mori și tu. Te urmăresc până la capătul lumii și te ucid.

– Lasă umflatul în pene și *fă ce-ți spun!*

– Fac.

Maddox auzi un foșnet, iar convorbirea se întrerupse. Expiră rapid. Se uită la ceas, reținu ora la secundă, apoi privi către vitezometru. Agenda era într-un punct aflat la aproximativ 6,6 kilometri sud de magazin. Își închise telefonul și menținu viteza. Deja cercetase autostrada, măsurase în timp distanțele și își notase bornele kilometrice. Știa unde trebuia să se afle agenda într-o porțiune de jumătate de kilometru.

Maddox trecu de borna kilometrică și încetini, coborî ferestrele și îl sună pe Broadbent. O clipă mai târziu auzi un ton de apel înăbușit: și iat-o, zăcând pe marginea șoselei, o pungă de plastic sigilată. Trecu pe lângă ea, deschizând în același timp o lanternă din Range Rover și cercetând împrejurimile, să se asigure că Broadbent nu aștepta să-l atace. Însă preria se întindea pustie din toate părțile. Era aproape

sigur că Broadbent se îndrepta în cea mai mare viteză spre sud, spre Tabăra Madera. Probabil o să oprească în Abiquiú să sune la poliție și la ambulanță. Maddox nu avea prea mult timp să ia agenda și să dispară.

Întoarse, ajunse la pungă, ieși și o ridică de jos. În timp ce accelera și intră din nou pe autostradă, rupse punga cu mâna dreaptă și scormoni prin gunoi după agendă.

Iat-o. O scoase și o privi. Era legată în piele veche și avea chiar și o pată de sânge pe coperta din spate. O deschise. Rânduri de numere de câte opt cifre, exact cum spusese Corvus. Asta era. Reușise.

Se întrebă cum va reacționa Broadbent când va vedea că Tabăra Madera era pustie. *Capătul lumii.*

Avea agenda. Tot ce-i mai rămânea de făcut era să scape de femeie.

5

La aproape un kilometru la sud de locul în care aruncase agenda, Tom închise farurile și ieși de pe autostradă, sări peste un șanț și trecu printr-un gard de sârmă ghimpată. Intră în preria întunecată și înaintă până se asigură că se afla suficient de departe de șosea. Opri motorul și aşteptă, cu inima bătând.

Când bărbatul îi spusese că Sally se afla la Tabăra Madera, Tom își dăduse seama că mințea. Tabăra era plină de copii în perioada aceea a anului, iar cabanele erau în locuri mult prea publice, mult prea expuse. Povestea cu Tabăra Madera era născocită să-l trimită în sud.

După câteva minute văzu farurile unei mașini departe în spatele lui. Trecuse mai devreme pe lângă un Range Rover și remarcase aceeași mașină la magazin, așa că nu mai avu nicio îndoială că era mașina răpitorului când o văzu încetinind pe porțiunea de autostradă unde aruncase agenda. Se aprinse o lanternă, scrutând preria. Tom se temu să nu fie văzut, însă raza cercetă doar în apropiere. Mașina întoarse; un bărbat sări și ridică agenda – era înalt și deșirat, însă mult prea departe

ca să îl identifice. O clipă mai târziu bărbatul urcă înapoi, iar mașina o luă spre nord cu cauciucurile scrâșnind.

Tom așteptă până mașina se îndepărtă suficient de mult pe autostradă, apoi, cu farurile încă stinse, își porni și el Chevy-ul și reveni pe șosea. Trebuia să conducă orbește: dacă ar fi aprins farurile, bărbatul ar fi știut că era urmărit – Chevroletul cu farurile sale rotunde și vechi era ușor de identificat.

Odată ce ajunse pe autostradă prinse viteză atât cât îndrăzni fără faruri, cu ochii pe urma care abia se mai vedea a farurilor din spate, însă mașina din față mergea foarte repede și își dădu seama că nu avea nicio șansă să țină pasul fără să aprindă farurile. Trebuia să riște.

În acea clipă se apropie de magazin și văzu că o camionetă parcase să alimenteze. Frână, intră în benzinărie și opri pe partea cealaltă a pompelor. Camioneta, o Dodge Dakota dărăpănată, se afla chiar lângă pompe, cu cheile în contact, în timp ce șoferul plătea înăuntru. Remarcă în buzunarul de la ușă mânerul unei arme.

Tom sări din camioneta lui, urcă în Dodge, porni motorul și o luă la goană cu scârțâit de cauciucuri. Băgă viteză și se îndreptă spre nord, în bezna în care dispăruseră o pereche de faruri din spate.

6

Telefonul sună la ora unsprezece noaptea. Chiar dacă Melodie aștepta acel telefon, tot sări în sus când țârâitul răsună prin laboratorul tăcut și pustiu.

– Melodie? Cum merge cercetarea?

– Minunat, doctore Corvus, minunat. Înghiți în sec, dându-și seama că răsufla prea tare în receptor.

– Încă lucrezi?

– Da, da.

– Au venit rezultatele?

– Da. Sunt... incredibile.

– Spune-mi totul.

– Specimenul este brăzdat cu iridiu – exact acel tip de iridiu îmbogățit pe care îl găsești la limita K-T, dar mai accentuat. Adică specimenul este *saturat* cu iridiu.

– Ce tip de iridiu și câte părți pe miliard?

– E legat în diverse forme hexoctahedral izometrice cu o concentrație de peste 430 ppb. Asta, după cum știți, este tipul exact identificat la impactul cu Terra al asteroidului Chicxulub.

Melodie așteptă răspunsul, care însă nu veni.

– Fosila asta, încercă ea, nu cumva e amplasată la limita Cretacic-Terțiar...?

– Ar putea fi.

Încă un moment îndelungat de tăcere, iar Melodie continuă:

– În matricea exterioară care înconjoară specimenul, am găsit o abundență de microparticule de funingine, din acelea care rămân din incendiile în păduri. Conform unui articol recent din *Journal of Geophysical Research*, peste o treime din pădurile pământului au ars după ce a căzut asteroidul Chicxulub.

– Știu articolul, se auzi vocea calmă a lui Corvus.

– Atunci știți că limita K-T este formată din două straturi, primul care conține pietriș îmbogățit cu iridiu de la impactul în sine și al doilea strat, alcătuit din funinginea care a rămas după ce au ars pădurile.

Se opri, așteptând iarăși o reacție, însă nu auzi decât tăcere de la celălalt capăt. Corvus părea să nu priceapă... sau pricepea?

– Mi se pare... Se opri, ca și când aproape că i-ar fi fost teamă să spună. Sau, mai bine zis, concluzia mea este că acest dinozaur a fost *ucis* de asteroidul care a căzut – sau că a murit în colapsul ecologic care a urmat.

Această concluzie uimitoare căzu în gol. Corvus rămase tăcut.

– Cred că acesta este și motivul pentru care fosila s-a conservat atât de bine.

– Cum așa? veni răspunsul precaut.

– În timp ce citeam acel articol m-am gândit că impactul asteroidului, focurile și încălzirea atmosferei au creat condițiile unice pentru fosilizare. Pe de o parte nu mai existau necrofagi care să sfâșie trupurile și să răspândească oasele. Lovitura a încălzit întregul pământ, atmosfera a devenit la fel de fierbinte ca în deșertul Sahara, iar în multe zone temperatura a atins o

sută, chiar o sută cincizeci de grade Celsius – perfect pentru uscarea într-o clipă a unui stârv. Mai mult, tot acel praf a declanșat probabil fenomene meteorologice extreme. Probabil inundațiile rapide au îngropat imediat rămășițele.

Melodie trase adânc aer în piept, așteptând o reacție – tulburare, uimire, scepticism. Nimic.

– Altceva? întrebă Corvus.

– Mai sunt particulele Venus.

– Particulele Venus?

– Așa le spun particulelor mici pe care le-ați remarcat, pentru că la microscop arată ca un simbol al lui Venus – un cerc din care iese o cruce. Știți, simbolul sexului feminin.

– Simbolul sexului feminin, repetă Corvus.

– Am făcut niște teste pe ele. Nu sunt o formațiune microcristalină sau un artefact al fosilizării. Particula e o sferă de carbon anorganic cu un braț proiectat în exterior; în interior sunt o mulțime de elemente pe care încă nu le-am analizat.

– Înțeleg.

– Toate au aceeași formă și dimensiune, ceea ce implică o origine biologică. Par să fi fost prezente în dinozaur când acesta a murit și să fi rămas în același loc, neschimbate, vreme de șaizeci și cinci de milioane de ani. Sunt... *foarte* ciudate. Trebuie să cercetez mai mult să îmi dau seama ce sunt, însă mă întreb dacă nu cumva sunt particule infecțioase.

La capătul celălalt persista aceeași tăcere stranie. Când Corvus în sfârșit vorbi, tonul său era foarte coborât. Părea neliniștit.

– Altceva, Melodie?

– Atât. De parcă n-ar fi fost deja suficient. Ce avea Corvus? Cumva n-o credea?

Vocea curatorului era atât de calmă, încât aproape că o înfricoșă.

– Melodie, ai făcut o treabă excelentă. Trebuie să te laud. Acum ascultă-mă cu atenție – iată ce vreau să faci. Vreau să strângi toate CD-urile, fragmentele de specimen, *tot* ce ai în laborator legat de treaba asta și să încui totul sub cheie în dulapul tău de specimene. Dacă din întâmplare rămâne ceva în computer, șterge cu programul utilitar care curăță complet fișierele de pe hard disk. Apoi vreau să te duci acasă și să te culci.

Ei nu-i venea să creadă. Doar atât putea spune, că o trimitea la culcare?

– Poți să faci asta, Melodie? se auzi vocea, pe un ton mai blând. Încuie tot, șterge tot din computer, mergi acasă, culcă-te, mănâncă ceva hrănitor. Mai vorbim mâine-dimineață.

– În regulă.

– Perfect. Se lăsă tăcerea. Ne vedem mâine.

După ce închise telefonul, Melodie rămase perplexă în laborator. După cât muncise, după toate descoperirile ei extraordinare, Corvus se purta de parcă abia-i păsa... sau nici măcar nu o credea. Trebuie să *te laud.* Ea tocmai făcuse una dintre descoperirile paleontologice cele mai importante din istorie și tot ce putuse el să spună era că o *lăuda?* Și s-o trimită la culcare?

Se uită la ceas. *Clic* se auzi minutarul. Unsprezece și un sfert. Își privi brațul, brățara care strălucea la mâna ei, sânii prea mici, mâinile subțiri, unghiile roase, brațele urâte și pline de pistrui. Iat-o, Melodie Crookshank, de treizeci și trei de ani, încă asistentă, fără un post care să-i asigure șansa unui grad universitar, un nimeni în domeniul științei. Fierbea de furie. Gândurile ei se întoarseră la tatăl ei, un profesor universitar

dur, al cărui obiectiv des menționat era ca ea să nu devină doar „o altă proastă". Se gândi cât de mult se străduise să îi facă pe plac. Și se gândi și la mama ei, care își ura cariera de casnică și își dorea să trăiască indirect prin succesul fiicei ei. Melodie încercase să-i facă și ei pe plac. Se gândi la toți profesorii cărora încercase să le facă pe plac, la profesorii universitari, la coordonatorul ei de dizertație.

Iar acum Corvus.

Și unde o adusese tot acel caracter prietenos, dornic să facă pe plac? Privirea ei se roti prin laboratorul deprimant din subsol.

Pentru prima dată se întrebă ce avea de gând Corvus să facă cu descoperirea ei. Și era descoperirea lor – el nu ar fi putut să o facă singur. El nu știa cum să folosească echipamentul, practic habar nu avea să lucreze la computer și nici la mineralogie nu se pricepea. Ea făcuse analiza, îi pusese întrebările corecte specimenului, extrăsese răspunsurile. Făcuse legăturile, extrapolase de la date și dezvoltase teorii.

Începu să înțeleagă de ce Corvus dorea să țină totul foarte secret. O descoperire spectaculoasă ca aceea ar fi alertat concurența și ar fi iscat intrigi și o goană după găsirea fosilei. Corvus putea scăpa ușor descoperirea de sub control – și, odată cu ea, să piardă meritele. Înțelegea valoarea acelui concept, *merit*. Era valuta rece a lumii științifice.

Merit. Un concept alunecos, dacă stăteai să te gândești bine.

Își simțea mintea mai limpede ca oricând în ultimele luni, poate chiar ani. Poate din cauză că era atât de obosită – obosită să facă pe plac, obosită să lucreze pentru alții, obosită de laboratorul acela ca un mormânt. Privirea îi căzu pe brățara de safire. O scoase și o plimbă prin fața ochilor, lăsând pietrele să clipească seducător. Corvus încheiase cea mai tare afacere

a carierei lui, oferindu-i acea bijuterie, gândindu-se că îi va cumpăra tăcerea și o încuviințare feminină sfioasă. O băgă cu dezgust în buzunar.

Melodie începea să înțeleagă de ce Corvus reacționase așa, de ce fusese atât de neprietenos, chiar tulburat la telefon. Ea își făcuse mult prea bine treaba. Iar el era îngrijorat că ea aflase prea multe, că putea pretinde că descoperirile erau ale ei.

Ca o revelație, Melodie Crookshank știu ce avea de făcut.

www.ecarti.org

7

Sistemul M-Logos 455 era computerul cel mai performant construit până atunci de rasa umană. Se afla într-un subsol în care funcționa în permanență aerul condiționat, fără praf și fără energie statică, în adâncul sediului principal al Agenției pentru Securitate Națională de la Fort Mead, Maryland. Nu fusese construit să prezică vremea, să simuleze o explozie termonucleară de cincisprezece megatone sau să găsească ultima zecimală din pi. Fusese creat pentru un scop mult mai simplu: să asculte.

Nenumărate noduri distribuite pe tot globul colectau un flux uriaș de informații digitale. Interceptau peste patruzeci la sută din traficul din toată rețeaua World Wide Web, peste nouăzeci la sută din toate conversațiile telefonice mobile, toate emisiunile de radio și televiziune, multe conversații între telefoane de linie și o mare parte din fluxurile de date din rețelele LAN, private, guvernamentale și corporatiste.

Acel torent digital era introdus în timp real în M455MPP cu o rată de șaisprezece terabiți pe secundă.

Computerul asculta.

Asculta aproape orice limbă cunoscută de pe pământ, orice dialect, orice protocol, aproape orice algoritm de computer scris vreodată pentru analiza limbajului. Însă asta nu era tot: M455MPP era primul computer care utiliza o formă nouă și strict confidențială de analiză a datelor, denumită Logică Stutter. Logica Stutter fusese dezvoltată de teoreticieni și programatori foarte instruiți din domeniul ciberneticii de la Agenția de Intelligence a Apărării, ca metodă de a parcurge marele recif al Inteligenței artificiale, care distrusese speranțele atâtor programatori de computer în ultimele decenii. Logica Stutter era o metodă complet nouă de a vedea informațiile. În loc să încerce să simuleze inteligența umană, așa cum încercase IA fără succes, Logica Stutter opera după un tip cu totul nou de logică, care nu era nici inteligență computerizată, nici bazat pe IA.

Însă nici chiar cu Logica Stutter nu se putea spune că computerul „înțelegea" ce auzea. Rolul său era pur și simplu de a identifica o „comunicare de interes", sau CI în jargonul operatorilor săi, și să o înainteze unei ființe umane pentru examinare.

Cele mai multe CI care plecau din M455MPP erau conversații prin e-mail și la telefonul mobil. Ultimele erau împărțite între o sută douăzeci și cinci de ascultători umani. Treaba lor solicita o bază de cunoștințe uriașă, fluență în limba sau dialectul respectiv și aproape un simț magic al intuiției. Să fii „ascultător" bun era o artă, nu o știință.

La 11:04.34.98 EDT, la patru minute după începerea unei convorbiri de unsprezece minute la telefonul mobil, modulul 3656070 al M455MPP identifica acea conversație în desfășurare drept potențială CI. Computerul, după ce a capturat conversația de la început, a derulat și a început să o analizeze chiar înainte să se termine. Când CI s-a încheiat la 11:16.04.58, trecuse deja

printr-o serie de filtre algoritmice care o împărțiseră lingvistic și conceptual, analizând inflexiunile vocii pentru zeci de markeri psihologici, printre care stresul, tulburarea, furia, încrederea și teama. Programele obiect identificară apelantul și destinatarul, apoi examinară miile de baze de date ca să preia fiecare particulă de informații personale despre cei doi interlocutori care exista în formă electronică de rețea oriunde în lume.

Această anumită CI a primit „verde" (adică a trecut) de prima rundă de teste și i s-a atribuit un rating de 0,003. Atunci a trecut printr-un firewall la un subsistem al M455 unde a fost supus la o analiză serioasă prin Logica Stutter. Această analiză i-a sporit ratingul la 0,56 și a trecut-o înapoi în modulul principal al bazei de date cu „întrebări". Analizele bazei de date au întors CI la modul Logicii Stutter cu „întrebările" rezolvate. Pe baza acelor răspunsuri, modulul Logicii Stutter a crescut ratingul pentru CI la 1,20.

Orice CI cu rating de peste 1,0 era înaintată unui ascultător uman.

Era ora 11:22.06.31.

Rick Muzinsky își începuse cariera în copilărie când asculta cu orele la ușa dormitorului părinților săi, auzind cu o fascinație bolnavă tot ce făceau. Tatăl lui Muzinsky fusese diplomat, iar Rick locuise în toate colțurile lumii, ajungând să vorbească fluent trei limbi pe lângă engleză. Crescuse privind de afară pe fereastră, un băiețel fără prieteni și fără un loc pe care să-l considere căminul său. Trăia prin alții, iar slujba lui de la Siguranță Internă îl ajutase să și câștige un ban din asta. Slujba era extrem de bine plătită. Lucra patru ore pe zi într-un mediu fără șefi tâmpiți, fără colegi proști, fără asistenți incompetenți

și secretare neputincioase. Nu trebuia să aibă de-a face cu oamenii la aparatul de cafea sau la Xerox. Putea să-și aleagă cele patru ore oricând dorea în intervalul de douăzeci și patru. Și ce era cel mai bine, lucra singur – era cerință obligatorie. Nu avea voie să discute cu nimeni despre slujba lui. Cu nimeni. Așa că atunci când cineva îi adresa întrebarea enervantă și inevitabilă „Cu ce te ocupi?" putea spune orice dorea, mai puțin adevărul.

Unii oameni ar putea considera o treabă foarte plictisitoare să asculți o CI una după alta, aproape toate schimburi tâmpite între idioți, pline de amenințări goale, dezlănțuiri psihotice, răbufniri politice, amenințări fără creier și dorințe fără substanță – mormăielile închipuirii unora dintre cei mai triști și mai proști oameni pe care Muzinsky îi auzise vreodată. Însă iubea fiecare cuvânt al lor.

Din când în când mai apărea o conversație diferită. De obicei era greu de spus de ce. Putea fi din cauza unei seriozități a rostirii. Sau senzația că se transmitea altceva în spatele cuvintelor rostite. După câteva ascultări, dacă senzația persista, solicita informații asociate conversației, ca să vadă cine erau interlocutorii. De obicei acela era elementul cel mai important.

Muzinsky nu avea vreun rol în urmărirea CI-urilor pe care le identificase ca amenințătoare. Singurul său rol era acela de a înainta acele CI-uri unei agenții pentru analiză ulterioară. Uneori computerul identifica chiar și agenția la care trebuia să ajungă CI – dacă trecea de Muzinsky – deoarece anumite agenții păreau să asculte mesajele criptate. Însă el trecea doar o CI la două, trei mii de conversații pe care le asculta. Cele mai multe ajungeau la diverse subagenții ale NSA sau la Siguranță Internă. Altele ajungeau la Pentagon, Departamentul de Stat,

FBI, CIA, ATF, INS și la o mulțime de alte acronime, dintre care unele cu existența secretă. Muzinsky trebuia să potrivească fiecare CI cu agenția potrivită și să o facă repede. O CI nu putea fi lăsată să persiste, căutând un cămin. Căci asta condusese la atentatele de la World Trade Center din 11/09. Agențiile care primeau trebuiau să se ocupe imediat de mesajele primite de la serviciile secrete, dacă era necesar chiar cu câteva minute de la interceptare. Încă o lecție învățată de la 11/09.

Însă Muzinsky nu avea legătură cu acele lucruri. După ce CI părăsea cabina lui, dispărea pentru totdeauna.

Muzinsky stătea la terminalul din cabina lui încuiată, cu căștile la urechi și apăsă pe butonul GATA ce indica faptul că era pregătit să primească următoarea CI. Computerul nu îi trimitea date preliminare sau informații despre apel, nimic care să-l influențeze în legătură cu ce urma să audă. Mereu începea cu câte o CI în stare pură.

Un sâsâit și începu. Se auzi țârâitul unui telefon, un răspuns, o bătaie de inimă, sunetul de respirație tăiată la celălalt capăt, apoi începu conversația:

– „Melodie? Cum merge cercetarea?“

– „Minunat, doctore Corvus, minunat.“

8

Chiar înainte să intre pe drumul forestier care ducea spre Perdiz Creek, Maddox încetini și ieși de pe autostradă. O pereche de faruri își făcuseră apariția în spatele lui și înainte să cotească dorea să se asigure că nu îi aparțineau lui Broadbent. Opri motorul și farurile și așteptă să treacă vehiculul.

O camionetă se apropia rapid cu viteză, încetini ușor, apoi trecu mai departe în trâmbă. Maddox scoase un suspin de ușurare; nu era decât o rablă de Dodge. Porni mașina și coti, trecu pe lângă semnul pentru vite și o luă pe drumul neasfaltat, foarte binedispus. Coborî ferestrele ca să lase aerul să intre. Era o noapte răcoroasă și înmiresmată, stelele străluceau deasupra muchiilor întunecate ale platourilor. Planul său funcționase: avea agenda. Nimic nu-l mai putea opri acum. Cu siguranță, în zonă vor veni întăriri în zilele următoare, după ce Broadbent o să raporteze răpirea soției sale, însă el o să fie în siguranță la pârâul Perdiz, lucrând la romanul său... Iar când vor veni să-l percheziționeze nu vor găsi nimic – nici cadavru, nici nimic. Și nu-i vor găsi niciodată cadavrul. Deja descoperise un loc perfect unde să scape de el, un filon inundat din minele de

sus. Acoperișul de deasupra filonului era susținut de cherestea putredă, iar după ce îngropa cadavrul nu trebuia decât să împingă puțin ca să dărâme acoperișul – și gata, asta era. Dispărea ca prin farmec ca Jimmy Hoffa.

Se uită la ceas: nouă patruzeci. Ajungea la Perdiz Creek în jumătate de oră, iar el abia aștepta.

Mâine îl va suna pe Corvus de la un telefon public să îi dea vestea bună. Își privi mobilul, tentat să îl sune imediat – însă nu, nu avea voie să facă greșeli, nu avea voie să riște.

Acceleră, iar mașina hurducăi pe drumul plin de noroi și de gropi pe măsură ce urca pe la poalele dealurilor. În zece minute ajunse la zona în care pădurea de ienuperi făcea loc pinilor, întunecoși și neliniștiți în vântul nopții.

În sfârșit ajunse la poarta montată în gardul care înconjura proprietatea. Ieși, o descuie, intră cu mașina prin ea, apoi încuie în urma lui. După două sute de metri ajunse la cabană. Luna nu răsărise, iar vechea cabană se ițea amenințător în beznă, un contur dezolant care acoperea stelele. Maddox se înfioră și jură ca data viitoare să lase aprinsă lumina pe verandă.

Apoi se gândi la femeia care îl aștepta în întunericul minei, iar gândul acela îi provocă o senzație de căldură în stomac.

9

Pe Sally o dureau picioarele de la statul în picioare în aceeași poziție, fără să se poată mișca, cu gleznele și încheieturile imobilizate sub oțelul rece. Aerul rece care venea dinspre capătul minei îi intra în oase. Flacăra slabă a felinarului cu kerosen se mișca și pârâia, provocându-i o frică irațională că se va stinge. Însă ceea ce o tulbura cel mai mult era tăcerea, întreruptă doar de scurgerea monotonă a picăturilor de apă. Îi era imposibil să își dea seama cât timp trecuse sau dacă era noapte sau zi.

Brusc rămase nemișcată, auzind cum cineva descuia grilajul de metal de la gura minei. Se întorsese el. Auzi grilajul închizându-se cu zgomot în urma lui și sunetul lanțului cu care îl încuie din nou. Iar acum putea să-i audă pașii apropiindu-se, din ce în ce mai tare. Raza de lumină a lanternei trecu printre gratii și o clipă mai târziu își făcu și el apariția. Desfăcu barele de deasupra cadrului ușii cu o cheie tubulară și le aruncă într-o parte. Apoi băgă lanterna în buzunarul de la spate și intră în mica închisoare de piatră.

Sally atârna în lanțuri, cu ochii pe jumătate închiși. Scoase un geamăt.

– Salut, Sally.

Ea gemu din nou. Prin ochii întredeschiși îl văzu descheindu-și cămașa, cu un rânjet pe chip.

– Hai, rezistă, spuse el. O să ne distrăm bine.

Auzi cum cămașa lui căzu pe podea, auzi clinchetul cataramei în timp ce-și desfăcea cureaua.

– Nu, gemu ea.

– Ba da. Oh, *ba da*. Nu mai aștept, iubito. Acum sau niciodată.

Îi auzi pantalonii alunecând și căzând pe podea. Încă un foșnet și un sunet slab când își aruncă și chiloții.

Ridică încet privirea, cu ochii întredeschiși. Iată-l, stătea în fața ei, gol, priapic, cu o cheie mică într-o mână și o armă în cealaltă. Gemu și plecă din nou capul.

– Te rog, nu. Trupul ei atârna lipsit de viață, slăbit, complet neajutorat.

– Vrei să spui te rog *da*.

Înaintă spre ea, îi prinse încheietura stângă și inseră cheia în cătușă. Între timp se aplecă deasupra capului ei plecat și își băgă nasul în părul ei. Ea îi auzea respirația. El își plimbă buzele pe gâtul ei, zgâriindu-i obrazul cu bărbia țepoasă. Știa că se pregătea să-i descătușeze mâna stângă. Apoi va face un pas în spate și o va pune pe ea să le descătușeze pe celelalte. Aceea era tactica sa.

Ea aștepta, rămânând în continuare inertă. Auzi micul clic făcut de cheia întoarsă și simți brățara de oțel căzând. În clipa aceea, cu toată forța pe care și-o putu aduna, lovi cu mâna stângă peste arma lui. O mișcare pe care o repetase de sute de ori în minte și care îl luă prin surprindere. Arma îi zbură din mână. Fără să se oprească își întoarse mâna și îi înfipse

unghiile în față – unghii pe care le ascuțise timp de vreo oră de piatră –, nu-l nimeri în ochi, însă i le înfipse adânc în carne.

El căzu pe spate cu un sunet nearticulat, ducându-și mâinile la față, în timp ce lanterna aterizâ pe jos în mină.

Imediat, mâna ei se opri pe cătușa descuiată. *Da!* Cheia încă era acolo, pe jumătate întoarsă. O scoase și își descuie cătușa de la picior la timp cât să-l lovească cu putere în stomac în timp ce se ridică. Își descuie cătușa de la celălalt picior și pe cea de la mâna dreaptă.

Liberă!

El era în genunchi, tușind, cu mâna întinsă și apucând deja arma pe care o scăpase.

Cu altă mișcare pe care o exersase în minte de nenumărate ori în ultimele ore, sări spre masă și luă o cutie de chibrituri cu o mână, iar cu cealaltă aruncă felinarul cu cherosen pe podea. Se făcu țăndări, iar încăperea se cufundă în beznă. Ea se lăsă la pământ chiar când el trăgea în direcția ei, cu un zgomot asurzitor în spațiul închis.

Împușcătura fu urmată de un urlet furios.

– *Nenorocito!*

Sally se ghemui, târându-se ușor prin întuneric către locul în care își amintea că era ușa. Știa deja că nu putea să iasă din mină prin tunelul exterior – îl auzise încuind poarta. Singura ei speranță era să meargă în adâncul minei și să găsească o altă ieșire sau o ascunzătoare.

– Te omor! se auzi urletul lui răgușit, urmat de o împușcătură în beznă. Sclipirea focului îi aduse pe retină imaginea unui bărbat gol și furios strângând cu putere o armă, răsucindu-se sălbatic, cu trupul contorsionat, învăluit în tatuajul grotesc al dinozaurului.

Aceeași sclipire a focului îi arătă drumul spre ușă. Ieși în fugă orbește și se târî prin tunel, cu viteza cea mai mare cu care se putea deplasa, pipăindu-și drumul. După câteva clipe riscă să aprindă un chibrit. În fața ei, cele două tuneluri se bifurcau. Aruncă rapid chibritul și o luă la fugă pe cealaltă ramură, sperând, rugându-se, că o va duce într-un loc sigur în adâncul minei.

10

În timp ce aștepta într-un taxi oprit vizavi de muzeu, Iain Corvus văzu într-un final silueta zveltă, de fetiță, a lui Melodie mergând către parcare dinspre ieșirea de serviciu a muzeului. Se uită la ceas: era miezul nopții. Nu se grăbise deloc. Îi privi silueta micuță luând-o la stânga spre Central Park West, în direcția suburbiilor – fără îndoială, se îndrepta către vreun apartament jalnic din Upper West Side.

Corvus își blestemă din nou prostia. Aproape de la începutul conversației lor din acea seară își dăduse seama ce greșeală colosală făcuse. Îi aruncase lui Melodie în brațe una dintre cele mai importante descoperiri științifice ale tuturor timpurilor, iar ea o prinsese și înscrisese golul. Bineînțeles, ca om de știință senior, numele lui va apărea primul pe hârtie, însă meritul cel mai mare i se va atribui ei și nimeni nu va fi prostit. Ea îi va înnoura, dacă nu chiar eclipsa gloria.

Din fericire, exista o soluție simplă la problema lui, iar Corvus se felicită că se gândise la ea înainte să fie prea târziu.

Așteptă până când Melodie dispăru în întunericul din Central Park West, apoi aruncă o bancnotă de cincizeci de

dolari șoferului de taxi și coborî. Traversă strada cu pași mari până la intrarea de siguranță, intră după ce își trecu cardul și dădu scurt din cap, apoi, în zece minute, se afla în laboratorul de mineralogie, în fața dulapului ei de specimene încuiat. Vârî cheia în el și îl deschise, ușurat să vadă un teanc de CD-uri, dischete și secțiuni de specimen preparate, aranjate frumos fiecare la locul ei. Îl uimea cât de multe reușise ea să facă în doar cinci zile, câte informații extrăsese despre specimen, informații pe care un om de știință mai puțin capabil le-ar fi obținut într-un an – poate chiar deloc.

Luă CD-urile, fiecare dintre ele etichetat și așezat după categorie. În acest caz, posesia de CD-uri și specimene era mai mult decât nouăzeci la sută din lege – era întreaga lege. Fără asta, ea nu ar fi avut nici cel mai mic drept să-și asume vreun merit. Drept era ca doar el să primească meritele. La urma urmei, el fusese cel care riscase totul – inclusiv propria libertate – ca să ia fosila de tiranozaur pentru muzeu. El fusese cel care o smulsese din ghearele unui traficant de pe piața neagră. El fusese cel care-i oferise ocazia pe o tavă de argint. Dacă el nu și-ar fi asumat acele riscuri, Melodie nu ar fi avut nimic.

Va trebui să accepte faptul că el pusese mâna pe cercetarea ei – ce alternativă avea? Să se certe cu el? Dacă încerca așa ceva, nicio universitate n-o va angaja vreodată. Nu era o problemă de furt. Era o problemă de recuperare a parametrilor de merit, de colectare a ceea ce i se cuvenea.

Corvus împachetă cu grijă toate materialele în servietă. Apoi se duse la computer, se conectă cu contul de administrator și îi verifică toate fișierele. Nimic. Făcuse ce îi spusese el și le șterse. Se întoarse și, chiar când dădu să plece, îi veni o idee. Trebuia să verifice jurnalele echipamentelor. Toți cei care

foloseau echipamentele scumpe ale laboratorului trebuiau să țină o înregistrare a orei de conectare și deconectare și a scopului și se întrebă cum avusese Melodie grijă de acea cerință. Se întoarse în camera SEM, deschise jurnalul de înregistrări și îl citi. Fu ușurat să vadă că până și aici Melodie făcuse exact ce îi spusese el, înregistrându-și numele și orele, însă cu intrări false la „scop", listând lucrări diverse pentru alți curatori.

Excelent.

Cu o mână îndrăzneață adăugă intrări noi sub propriul nume. Sub „Specimen" scrise *Platourile stâncoase/Rezervația Chama, N.M. Tiranozaur.* Se opri, apoi adăugă la „Comentarii": *A treia examinare a unui uimitor fragment de vertebră de dinozaur. Extraordinar! Asta va face istorie.* Se semnă cu numele lui, adăugând data și ora. Dădu înapoi și, văzând două rânduri libere la sfârșitul paginilor anterioare, adăugă două intrări asemănătoare la datele și orele corespunzătoare. Făcu la fel și pentru celelalte dosare de înregistrări pentru echipamentul de înaltă tehnologie.

Chiar când se pregătea să iasă din camera SEM, îi veni brusc ideea să se uite el însuși la probă. Deschise servieta, scoase cutia în care erau probele și extrase una dintre felii. O întoarse ușor, lăsând lumina să acopere suprafața placată cu aur de douăzeci și patru de carate. Porni aparatul, așteptă să se încălzească, apoi așeză una dintre probe în compartimentul de la baza microscopului. După câteva clipe avea în fața ochilor imaginea electronică a țesutului osos al dinozaurului, cu celulele și nucleele vizibile clar. I se tăie răsuflarea. Din nou trebui să admire priceperea lui Melodie. Imaginile erau clare, perfecte. Corvus mări la 2000x și în raza lui vizuală apăru o singură celulă, care umplu ecranul. Vedea în ea una dintre acele particule negre, cele pe care le denumise particula Venus.

Ce naiba era? O chestie care arăta mai degrabă aiurea dacă te uitai mai atent, o sferă cu un braț tubular ciudat care ieșea în evidență, cu o cruce la capăt. Ceea ce îl surprindea era cât de bine arăta particula, fără nimic din crăpăturile sau distrugerile pe care s-ar fi așteptat să le vadă. Se păstrase bine în ultimii șaizeci și cinci de milioane de ani.

Corvus scutură din cap. Era paleontolog de vertebrate, nu microbiolog. Particula era interesantă, însă era doar ceva adiacent la atracția principală: dinozaurul. Un dinozaur care murise chiar după ce asteroidul Chicxulub lovise pământul. Acel gând îi trimise fiori pe șira spinării. Încercă din nou să-și astâmpere entuziasmul. Mai era mult până când fosila avea să fie adusă în siguranță în muzeu. Mai mult decât orice, avea nevoie de nenorocita aia de agendă, altminteri, putea să-și petreacă toată viața hălăduind prin platourile stâncoase și canioane. Cu un fior în inimă scoase bucata de specimen și opri aparatul. Încuie cu grijă CD-urile și probele în servietă și mai dădu un tur de laborator, să se asigure că nu rămăsese nimic, nici cea mai mică urmă. Satisfăcut, își luă haina și părăsi laboratorul, închise luminile și încuie ușa, apoi se îndreptă spre ieșire.

Coridorul întunecos al subsolului se întindea în fața lui, luminat doar cu un șir de becuri de patruzeci de wați și încadrat cu țevi de apă. Un loc oribil în care să lucrezi – se întrebă cum putea să suporte Melodie. Chiar și curatorii asistenți aveau ferestre în birourile lor de la etajul al cincilea.

La prima cotitură a holului, Corvus se opri. Avea o senzație ciudată, ca și când cineva îl urmărea. Se întoarse, însă coridorul care se întindea în semiîntuneric în spatele lui era gol. La naiba, își spuse, devenea la fel de nervos ca Melodie.

Traversă coridorul cu pași mari, trecu pe lângă alte laboratoare, toate bine încuiate, luă colțul, apoi șovăi. Ar fi putut să jure că auzise în spatele lui scârțâitul ușor al unui pantof pe ciment. Așteptă să mai audă un pas, să vadă pe cineva apărând de după colț, însă nu se întâmplă nimic. Înjură în gând; probabil era doar un paznic care își efectua rondul de noapte.

Strânse tare servieta și își continuă drumul, apropiindu-se de ușa dublă a depozitului de oase de dinozaur. Se opri la ușă, căci i se păru că în spatele lui auzise alt sunet.

– Melodie, tu ești? Vocea lui se auzi tare și nenaturală pe coridor.

Niciun răspuns.

Simți un val de enervare. Nu ar fi fost prima dată când unul dintre studenții de la postuniversitar sau vreun curator în vizită ar fi fost prins trăgând cu ochiul, încercând să pună mâna pe datele altcuiva. Poate căutau chiar datele *lui* – cineva care auzise despre tiranozaur. Sau poate Melodie vorbise. Brusc fu bucuros că avusese inspirația să preia specimenele și datele și să se ocupe el însuși de ele.

Așteptă, trăgând cu urechea.

– Ascultă, nu știu cine ești, însă nu voi tolera să fiu urmărit, spuse el ascuțit. Făcu un pas înainte, chiar dacă intenția lui era de a se întoarce și a lua din nou colțul pentru a se confrunta cu urmăritorul. Își dădu seama că îi este frică.

Asta era absurd. Privi în jur, zări ușile strălucitoare de metal ale depozitului pentru oase de dinozaur. Făcu un pas spre ele și, cât de încet putu, își trecu cardul prin cititorul magnetic. Lumina de securitate clipi din roșu în verde, iar ușa se descuie. O deschise, păși înăuntru și o închise în spatele lui, auzind cum încuietorile electronice masive acționau din nou.

Ușa avea o fereastră mică, cu sticlă prevăzută cu plasă metalică, prin care putea vedea pe coridor. Acum va putea să-l identifice pe cel care îl urmărea. O să depună plângere împotriva oricui ar fi; genul acela de intrigă era intolerabil.

Trecu un minut, apoi o umbră căzu brusc pe panou. Un chip apăru din profil, apoi se întoarse rapid și privi pe fereastră.

Luat prin surprindere, Corvus făcu imediat un pas înapoi în întunericul depozitului, însă știu că bărbatul îl văzuse. Aşteptă, învăluit în mantia beznei absolute, privind chipul bărbatului. Era luminat din spate și rămăsese parțial în umbră; însă îi putea distinge trăsăturile, pielea întinsă peste obrajii proeminenți, părul negru și scurt, nasul mic și cu formă perfectă și buze care păreau două inele subțiri de ceramică. Nu-i putea vedea ochii – doar două pete de umbră sub sprâncene. Nu-i recunoștea fața. Nu era angajat al muzeului sau student. Dacă era un paleontolog invitat, atunci era prea obscur dacă nu îl cunoștea Corvus – domeniul era destul de restrâns.

Corvus abia mai respira. Calmul netulburat al bărbatului avea ceva care-l înfricoșa – asta și acele buze cenușii, moarte. Bărbatul rămase la fereastră nemișcat. Apoi se auzi un sunet ușor, o zgârietură, un clic încet. Mânerul din partea interioară a ușii se întoarse ușor, apoi, la fel de ușor, reveni în poziția inițială.

Lui Corvus nu-i venea să creadă – ticălosul încerca să intre. Ghinionul naibii! Fiind un loc în care se aflau specimene de milioane de dolari, doar o mână de oameni aveau acces la depozitul de dinozauri – iar bărbatul acela nu era unul dintre ei. Corvus știa că ușa avea două straturi groase de un centimetru de oțel inoxidabil cu miez de titan și o încuietoare care nu se putea sparge.

Încă un sunet uşor, un clic, alt clic. Lumina de siguranţă din partea interioară a uşii continua să lucească în roşu, aşa cum se aştepta Corvus. Aproape că-i venea să râdă tare, să-şi bată joc de intrus şi să-l insulte, însă insistenţa acestuia îl uimea şi îl îngrijora. Ce naiba voia?

Corvus îşi aminti brusc de telefonul muzeului din spatele depozitului, unde erau mesele de studiu. Va suna la pază ca să-l aresteze pe intrus. Se întoarse, însă era atât de întuneric, iar sala atât de mare şi de plină de rafturi şi de dinozauri, încât îşi dădu seama că nu avea cum să ajungă în spate fără să aprindă luminile. Însă dacă aprindea luminile, bărbatul va fugi. Îşi scoase mobilul din haină – bineînţeles, nu avea semnal la nivelul acela din subsol. Bărbatul încă lucra la clanţă, scoţând tot felul de sunete în timp ce încerca să intre. Era de necrezut.

Sunete uşoare, un clic mai puternic, apoi Corvus privi nevenindu-i să creadă.

Lumina de siguranţă a uşii tocmai se făcuse verde.

11

După ce trecu pe lângă mașina răpitorului, care părăsise autostrada și stinsese farurile, Tom condusese până ieși din raza vizuală, apoi întoarse. Șoseaua rămase întunecată în spatele lui. Era evident că bărbatul intrase pe unul dintre numeroasele drumuri forestiere care urcau în Munții Canjilon.

Tom acceleră spre sud, iar în câteva minute găsi locul unde oprise bărbatul, căci lăsase urme în nisip. Puțin mai încolo se intra pe un drum forestier și văzu aceleași urme luând-o pe acolo.

Tom le urmă în Dodge, conducând încet și cu farurile stinse. Șoseaua ducea spre poalele Canjilon dincolo de Mesa de los Viejos, iar pe măsură ce altitudinea creștea, tufele de pinon și ienupăr lăsau loc treptat pădurii întunecate de pini. Rezistă impulsului de a aprinde farurile și a o lua în viteză înainte; surpriza era singurul său avantaj. În adâncul sufletului lui știa că Sally trăia. Nu avea cum să fie moartă. Ar fi simțit asta.

Șoseaua șerpuia pe o pantă acoperită cu pini galbeni. În vârf copacii se deschideau într-un luminiș oferind o privelițe asupra platourilor stâncoase, dominate de conturul măreț și

întunecat al Mesa de los Viejos. Drumul intră din nou în pădure și, în curând, un gard de plasă se ivi din beznă, nou și strălucitor, cu două porți de grilaj de-a lungul drumului. Pe un semn tocit de vreme scria:

TABĂRA CCC

PERDIZ CREEK

Apoi, o pancartă nouă, atârnată pe gard:

Proprietate privată

Nu treceți

Încălcarea se pedepsește

Prin lege

Era un fel de proprietate privată în pădurea națională. Tom ieși de pe drum și opri motorul. Acum scoase arma din buzunarul ușii. Era un revolver J. C. Higgins 88 folosit destul de mult, calibrul 22, o porcărie. Verifică încărcătorul. Era gol.

Scoase un teanc de hărți vechi și o sticlă goală de Jim Beam de pe ușă și pipăi cu mâna, dar nu găsi gloanțe. Deschise torpedoul și căută prin el, răvășind și mai multe hărți și sticle goale, iar pe fund găsi un singur glonț tocit, pe care îl introduse în încărcător, apoi ieși și băgă arma în curea. Luă și o lanternă și căută prin restul camionetei, sub banchete, în fiecare colțișor, ca să găsească mai multe gloanțe. Nimic.

Coborî din camionetă. Nu se auzea alt sunet decât foșnetul copacilor și țipătul unei bufnițe. Poarta era încuiată cu lacăt.

Trase cu ochiul înăuntru. Drumul cotea și dispărea printre copaci, iar acolo, în depărtare, zări o geană de lumină.

O cabană.

Tom se cățără pe gardul de plasă, sări în partea cealaltă, apoi o luă la fugă cât de repede putu.

12

Sally se târî prin tunelul întunecat și, după o clipă, se opri să asculte. Îl auzi pe bărbat bâjbâind și înjurând, căutându-și probabil lanterna.

Scrută întunericul. Unde ducea? Găsi chibriturile, însă nu îndrăzni să aprindă unul, căci asta ar fi transformat-o în țintă sigură. Se târî înainte orbește, făcând cât mai puțin zgomot. Se auziră mai multe împușcături, însă bărbatul trăgea la nimereală, iar gloanțele dispăreau în întuneric. Se târî cât de repede putu, zdrelindu-și genunchii pe fundul pietros al minei, bâjbâind înainte. În câteva minute mâna ei luă contact cu ceva rece – o bucată alunecoasă care se mișcă. Putea simți mirosul rece al aerului umed de mină venind de jos. Se întinse pe burtă și trecu pipăind peste șine, dând cu mâna peste o muchie ascuțită de piatră. Se întinse în față și pipăi în jos – era alunecos și umed, marginea unui puț.

Sperând să poată ocoli, se ghemui și o luă în lateral, pipăind șinele.

– Nu poți ieși, ticăloaso, se auzi o voce. Grilajul e încuiat, iar cheia e la mine. Se lăsă tăcerea, apoi vorbi din nou,

străduindu-se să se calmeze. Ascultă, nu o să te rănesc. Uită ce s-a întâmplat. Să fim rezonabili. Hai să discutăm.

Sally ajunse la zidul tunelului. Se părea că puțul ocupa tot spațiul, blocându-i drumul. Se opri, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

– Ascultă, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. M-a luat valul.

Ea îl auzea căutând lanterna pe care o scăpase și care era posibil să funcționeze încă. Trebuia să găsească un drum prin puț, și asta repede.

Pipăi de-a lungul șinei până ajunse la o deschizătură. Oare pe acolo cobora o scară? Se întinse din nou pe burtă și se aplecă deasupra buzei puțului, pipăind în jos peretele ud de piatră – o scară! Treapta superioară era moale și spongioasă de la putrezeală.

Trebuia să vadă înainte să coboare. Trebuia să rișteși să aprindă chibritul.

– Hei, știu că ești acolo. Așa că fii rațională. Îți *promit* că îți dau drumul.

Ea scoase cutia de chibrituri, o deschise și scoase un băț. Apoi se aplecă deasupra muchiei și îl aprinse, ținând flacăra deasupra. Aerul care venea de jos făcu flacăra să pâlpâie într-o nuanță albăstruie, însă avea suficientă lumină cât să vadă o scară de lemn putrezit care cobora într-o groapă întunecată, ce părea fără fund. Multe dintre trepte erau rupte sau pline de mucegai alb. Să coboare pe scara aceea era sinucidere curată.

Pac! Urmă o împușcătură, nimerind în stânca din dreapta ei și lovind-o în umăr doar cu fărâme de piatră.

Ea scăpă chibritul cu un strigăt involuntar, iar acesta dispăru în beznă, pâlpâind pentru o ultimă oară, apoi stingându-se.

– Nenorocito! Te omor!

Ea intră în golul negru și pipăi drumul în jos cu piciorul, dădu peste o treaptă putredă, o testă lăsându-se cu toată greutatea pe ea, apoi începu să coboare încet, încercând treapta următoare.

Auzi o exclamație înăbușită de triumf, apoi un clic și brusc zări raza lanternei trecând peste capul ei.

Ea se ascunse și coborî și mai mult. Aproape imediat, una dintre trepte pârâi, iar piciorul îi rămase atârnat deasupra gropii înainte să-și poată recăpăta echilibrul. Întreaga scară trosni și se legănă.

Cobora tot mai mult, treaptă după treaptă, alunecând și gâfâind de la efort, în timp ce scara tremura, înconjurată de stropi de apă. Altă treaptă îi trosni sub picior, două la rând, lăsând-o atârnată doar de mâini, legănându-se din nou în beznă. Scoase un țipăt, coborând cu mâinile și pipăind cu picioarele până simți din nou o treaptă solidă.

Raza de lumină apăru deodată la buza gropii, o lumină strălucitoare care o fixă. Se aruncă în lateral în timp ce arma se descărcă, glonțul nimerind în treaptă. Scara se legănă de la mișcarea ei violentă.

Se auzi un râs cu ecou.

– Asta era doar de antrenament. Acum e de-adevăratelea.

Ea ridică din nou privirea și scoase un țipăt. El stătea aplecat peste buza puțului, la șase metri deasupra, cu lanterna într-o mână și cu arma în cealaltă. Nu avea cum să rateze. El știa că o prinsese și trăgea de timp. Ea cobora în continuare pe scara care scârțâia. Putea apăsa din secundă în secundă pe trăgaci. Ridică privirea și îi văzu conturul chipului în lumină. Se opri din coborât; era inutil.

– Nu, țipă ea. Te rog, nu.

El întinse mâna, iar țeava de oțel a armei luci în lumină. Îi vedea mușchii brațului încordându-se în timp ce se pregătea să apese trăgaciul.

– Ia-ți adio, nenorocito!

Sally nu avu de ales decât să se arunce de pe scară, lăsându-se să cadă în gaura întunecată.

13

Corvus se holbă la ledul verde, înlemnit de spaimă. Cum putuse acel bărbat să treacă de sistemul de securitate al muzeului? Ce naiba voia?

Ușa se deschise, aruncând o fâșie lată de lumină galbenă pe podea, care se opri pe scheletul montat al unui alozaur, transformându-l într-o monstruozitate ca de Halloween. Umbra urmăritorului se mută în raza de lumină, conturul său suprapunându-se în mod ciudat cu cel al dinozaurului, iar când făcu încă un pas înainte, Corvus văzu că avea în mână un fel de armă cu țeava lungă.

Imaginea urmăritorului rupse vraja și îl făcu pe Corvus să ia atitudine. Se întoarse și se îndreptă rapid către zonele cele mai întunecate ale depozitului, alergând pe coridorul îngust, aliniat pe ambele părți cu rafturi masive de oțel, pe lângă stive de oase și cranii. Ajunse la o cotitură și făcu dreapta, apoi alergă pe alt coridor și făcu stânga în altul. Se opri, gâfâind și ghemuindu-se în spatele unui craniu uriaș de centrozaur, privind în urmă să vadă dacă bărbatul îl urmărise. Inima îi bătea atât de tare, încât putea să-și audă pulsul în

urechi. Trase cu ochiul printr-o gaură din osul animalului și văzu că bărbatul nu se mișcase: rămăsese o siluetă neagră în ușa deschisă. Într-un final bărbatul ridică arma, păși în lături și lăsă ușa să se închidă din nou, încuietorile de securitate acționară, iar depozitul se cufundă iarăși în beznă.

Mintea lui Corvus o luase razna. Era o nebunie: era vânat în muzeu. Sigur avea legătură cu tiranozaurul din New Mexico. Bărbatul acela dorea datele și era în stare să omoare pentru ele.

Curatorul auzi o respirație grea și își dădu seama că era a lui, așa că încercă să se controleze. Ca să facă cât mai puțin zgomot, se descălță, apoi se retrase în șosete în adâncul rândurilor de fosile, către capătul depozitului unde erau păstrate cele mai mari specimene, unul lângă altul. Acolo era cea mai bună ascunzătoare. Însă cât mai putea rămâne ascuns? Depozitul era uriaș, iar omul avea aproape toată noaptea la dispoziție ca să-l găsească.

Din beznă se auzi o voce liniștită, cu un ton neutru.

– Aș vrea să vorbesc cu tine, domnule profesor.

Corvus nu răspunse. Trebuia să găsească o ascunzătoare mai sigură. Pipăi să-și găsească drum, târându-se în patru labe, mișcându-se cu atenție să nu facă niciun zgomot. Își aminti că acolo, în spate, sub o folie de plastic se afla torsul masiv al unui triceratops; putea să se ascundă în cutia toracică a animalului. Chiar și cu lumina aprinsă s-ar fi aflat în umbra scheletului, iar craniul cu corn al dinozaurului va acționa ca o glugă. Triceratopsul era împachetat printre mai mulți dinozauri montați parțial, toți înveliți în folii de plastic. Se târî prin pădurea de oase, strecurându-se pe sub folii de plastic, făcându-și drum

tot mai adânc printre fosile. La un moment dat se opri și ascultă, însă nu auzi nimic – nici pași, nici mișcare.

Era ciudat că bărbatul nu aprindea lumina.

– Doctore Corvus, pierdem timp prețios. Te rog să ieși.

Corvus tremură: vocea nu se mai auzea din fața depozitului, de lângă ușă. Venea din alt loc – de mai aproape și dinspre dreapta. Bărbatul se mișcase în întuneric atât de încet, încât nu scosese niciun sunet.

Corvus continuă să se târască în patru labe cu multă precauție, pipăind oasele piciorului montat al fiecărui dinozaur, încercând să le identifice, apoi să le amplaseze pe harta mentală a depozitului aglomerat.

Se lovi de ceva și un os căzu cu zgomot.

– Devine enervant.

Vocea venea de mai aproape – de mult mai aproape. Și-ar fi dorit să întrebe: „Cine ești?", însă nu o făcu; știa perfect cine era bărbatul – un nenorocit de rival, un paleontolog sau cineva care lucra pentru un paleontolog, care venise să îi fure descoperirea. Nenorociții de americani erau cu toții criminali și bestii!

Corvus mai ridică o bucată de plastic, care scoase un foșnet puternic. Se opri, ținându-și respirația, apoi continuă să pipăie. Dacă ar fi putut identifica vreunul dintre dinozaurii aceia nenorociți, ar fi știut unde se afla – *da*, era iadeșul oviraptorului *Ingenia*. O luă în grabă la dreapta, evitând foliile de plastic, pipăind în cale, până dădu peste vertebra unei cozi, apoi peste alta, apoi peste bara de metal îndoită care le susținea. Era triceratopsul. Ridică mâna, dădu peste o folie groasă de plastic și, cu mare grijă, o ridică și se strecură sub ea. Când ajunse în interior pipăi o coastă, apoi alta, târându-se spre față, unde putea să se cuibărească sub craniul uriaș cu trei coarne

al dinozaurului, care avea diametrul de aproape un metru și jumătate. Se strecură cu greu în gaura unde se aflau cândva inima și plămânii animalului. Chiar și cu lumina aprinsă i-ar fi fost greu să-l vadă. Bărbatul ar fi avut nevoie de ore bune, poate chiar de toată noaptea, ca să-l găsească. Așteptă ghemuit, fără să se miște, cu inima bubuindu-i.

– Nu are rost să te ascunzi. Vin spre tine.

Vocea se apropiase și mai mult, mult mai mult. Corvus simți un zumzet de spaimă, ca un roi de albine care îi bâzâiau în cap. Nu-și putea scoate din cap imaginea armei cu țeavă lungă. Nu era de glumă – bărbatul avea de gând să-l ucidă.

Avea nevoie de o armă.

Pipăi cutia toracică a dinozaurului, apucă o coastă, încercă să o desprindă, însă era fixată bine. Mai încercă și, în final, găsi una care cedă când trase de ea. Pipăi pe armătura de susținere ca să caute piulița care ținea osul și să o deșurubeze, o găsi și încercă să o răsucească. Era înțepenită. Pipăi din nou pe fund, găsi altă piuliță, însă nici aceea nu se mișca.

La naiba, ar fi trebuit să ia un os când avusese ocazia și să-l folosească drept armă.

– Doctore Corvus, repet: devine enervant. Vin spre tine.

Vocea era chiar și mai aproape. Cum putea să se miște atât de ușor în beznă? Cum de cunoștea camera atât de bine? Se părea că bărbatul acela plutea prin întuneric. Se agăță cu disperare de piuliță, încercă să o deșurubeze; simți cum piulița ruginită îi taie carnea, cum începe să-i curgă sânge, însă tot nu se mișca.

Lăsă piulița, înghiți în sec și își calmă respirația. Inima îi bătea atât de tare, încât se gândea că se aude – însă nu puteai auzi bătaia unei inimi, nu? Dacă stătea nemișcat și tăcut, bărbatul nu-l va găsi niciodată în bezna aceea. Nu putea. Era imposibil.

– Doctore Corvus? întrebă vocea. Tot ce vreau sunt niște informații despre tiranozaur. Când le aflu, treaba noastră e terminată.

Corvus se ghemui în poziție fetală, tremurând incontrolabil. Vocea venea de la trei metri distanță.

14

Tom alergă prin pădure către lumina galbenă care lucea printre copaci. Încetini când ajunse în spatele unei cabane, înaintă precaut și rămase în beznă. Era o cabană mare, cu două etaje, iar în lumina verandei putu zări Ranger Roverul parcat în față.

Brusc recunoscu locul, își dădu seama că mai fusese acolo cu ani în urmă, cu niște prieteni care doriseră să exploreze orașele-fantomă din munți. Asta înainte să existe gard și o cabană nouă.

Tom se lipi de zidul de lemn al casei, târându-se până ajunse la o fereastră. Trase cu ochiul. Văzu o sufragerie lambrisată cu un șemineu de piatră, covoare Navajo pe podea, un cap de elan pe perete. Era aprinsă o singură lumină, iar Tom avu senzația clară că nu se afla nimeni înăuntru. Ascultă. Locul era cufundat în liniște, iar ferestrele de la etajul superior erau întunecate.

Sally nu era în casă. Se târî până în față și privi spre orașul-fantomă, iluminat slab de becul din verandă. Rămânând ascuns, se mișcă rapid, oprindu-se doar din când în când să asculte, se târî până la mașină și puse mâna pe capotă – motorul era cald

încă. Se ghemui lângă ușa pasagerului și scoase lanterna pe care o găsise în torpedoul Dodge-ului și o deschise. O ținu în jos și examină urmele de pe pământ. În nisip zări un amestec de urme de cizme de cowboy. Le urmări. Apoi, chiar în spatele mașinii, văzu ceva ce semăna cu două urme paralele lăsate de tocuri de cizme târâte. Le urmări cu lanterna și observă că duceau în sus pe drumul noroios spre o râpă de la capătul celălalt al orașului.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Cumva Sally fusese târâtă? Își pierduse cunoștința? Dacă își amintea bine, râpa aceea ducea la niște mine de aur părăsite. Se opri, încercând să-și amintească topografia zonei. Mâna i se opri involuntar pe pistolul pe care îl băgase în curea.

Un singur glonț.

Se luă după urmele de pe drumul desfundat către capătul celălalt al vechii mine, unde ele dispăreau în pădurea de la gura râpei. Lanterna lui scoase la iveală iarbă călcată în picioare de curând, de-a lungul unei poteci năpădite de buruieni. Ascultă, însă nu auzi altceva decât șoapta vântului printre pini. Urmă poteca, iar după aproape un kilometru ajunse într-un spațiu deschis, unde valea se lărgea. Poteca urca dealul, iar el o luă la fugă. Alergă printr-un pâlc de pini și ajunse la o veche cabană minieră.

Sally era ținută prizonieră într-o mină. Și acolo se afla chiar în clipa aceea.

Ușa casei era încuiată cu lanț și lacăt. Se opri, rezistând impulsului de a o dărâma, și ascultă. Totul era tăcut. Cercetă lacătul și văzu că rămăsese descuiat, atârnând în lanț; stinse lanterna, deschise ușa și se strecură înăuntru.

Strânse mâinile pe lanternă și o aprinse doar cât să cerceteze împrejurimile. În față se afla intrarea în mină, o gură tăiată în panta stâncoasă, din care ieșea un aer umed, cu miros

de mucegai. Deschiderea era blocată și acoperită cu un grilaj greu de fier, încuiat cu un lacăt mare și dur de oțel.

Tom ascultă cu răsuflarea tăiată. Din tunelul minei nu se auzea niciun sunet. Încercă lacătul, însă era încuiat. Se ghemui și, scoțând lanterna, se uită pe podeaua murdară. Urmele se vedeau foarte clar în praf și aparțineau unui bărbat cu o cizmă de mărimea patruzeci și cinci sau patruzeci și șase. Într-o parte se vedea locul în care tocurile lui Sally lăsaseră urme și o porțiune aplatizată unde fusese întins un trup – trupul ei – probabil în timp ce el descuia grilajul. Ea își pierduse cunoștința. Își înăbuși un gând mai îngrozitor.

Încercă să se gândească la opțiunile pe care le avea. Trebuia să intre sau să-i atragă bărbatului atenția către ușă și să-l împuște în timp ce se apropia.

Tom îngheță, auzind un sunet slab venind dinspre mină. Un strigăt? Abia îndrăznea să respire. După o clipă auzi alt sunet, un țipăt din depărtare, distorsionat de drumul lung prin tunelul de piatră. Era o voce de bărbat.

Înșfăcă lacătul și îl scutură, încercând să-l deschidă, dar fără succes. Grilajul era făcut din oțel dur. Nu avea nicio șansă să-l spargă.

Chiar în timp ce căuta o soluție auzi alt strigăt furios, de data asta mult mai tare și mai clar, în care reuși să distingă cuvântul „nenorocito".

Era acolo. Era vie. Apoi auzi bubuitul înăbușit al unui foc de armă.

15

Bob Biler deschise radioul din camioneta Chevy '57 și toate opțiunile de pe cadran, sperând să prindă postul lui preferat de melodii vechi și în afara orașului Albuquerque, însă din nou nu auzi altceva decât un hârșâit. Îl închise nervos și se consolă cu o gură din sticla de Jim Beam care zăcea pe locul pasagerului. Își plescăi buzele de plăcere, apoi aruncă sticla din nou pe banchetă, își trecu mâna peste bărbia îngustă și rânji la gândul norocului uriaș care dăduse peste el.

Biler renunțase să mai încerce să înțeleagă incidentul ciudat care se petrecuse la Sunrise. Cineva îi furase Dodge-ul și îi lăsase în schimb o frumusețe de Chevy clasic, cu cheile în contact, care valora cel puțin de zece ori mai mult decât rabla lui. Poate ar fi trebuit să sune la poliție, însă era corect ca, dacă cineva îi furase camioneta, să ia mașina aceea la schimb. Și, în plus, deja băuse Jim Beam și nu prea era în situația în care să sune la poliție. Camioneta lui fusese cea furată și, dacă era vehiculul tău, nu erai obligat să suni la poliție, nu?

Un bubuit brusc în partea dreaptă a roților îl făcu pe Biler să tragă de volan spre stânga, aproape smulgându-și umărul

stâng, să-și revină cu un scârțâit slab de cauciuc și, în sfârșit, să reintre pe șosea. Linia galbenă punctată ducea direct în beznă și îndreptă camioneta direct spre ea, căci i se părea cel mai indicat să urmeze acel drum. Nicio problemă, va putea să vadă farurile unei mașini de la kilometri distanță și va avea destul timp să se dea la o parte. Își întări încrederea cu încă o dușcă de Jim Beam și plescăi satisfăcut din buze în timp ce luă sticla de la gură.

Deja era trecut de zece și avea să ajungă la Española la zece și jumătate. Iisuse, era obosit și făcuse un drum lung de la Dolores, doar ca să-și viziteze fiica și pe ratatul ei de soț șomer. Măcar dacă ar fi prins postul cu muzică veche și în afara orașului Albuquerque – niște melodii interpretate de Elvis chiar i-ar mai fi ridicat moralul. Deschise radioul, încercă toate posturile, se opri la unul care părea să transmită muzică din spatele unui fâșâit și îl lăsă pe acela. Poate pe măsură ce se apropia se va auzi mai bine.

Văzu faruri în depărtare și trase pe dreapta. O mașină de poliție trecu pe lângă el, iar el o urmări dispărând în zare, verificând din nou după ce lumina roșie a farurilor din spate se stinse în bezna nesfârșită. Apoi văzu, cu îngrijorare, o amplificare a luminii farurilor – polițistul frânase – urmată de o sclipire de moment, apoi luminile albe mai puternice ale farurilor din față, semn că mașina întorsese.

La dracu'. Biler aruncă sticla de Jim Beam jos de pe scaun și îi dădu un picior cu călcâiul, cât să intre sub banchetă. Camioneta ieși din nou de pe bandă, iar el o îndreptă rapid, făcând ca mașina să se legene de la acea mișcare. La naiba, ar face bine să încetinească și să conducă precum o bătrânică. Ochii lui se îndreptară de la șosea la vitezometru, apoi la

oglinda retrovizoare. Menținea o viteză constantă de optzeci de kilometri la oră și era sigur, când trecuse polițistul, că nu depășise nouăzeci, deci cu zece kilometri sub viteza limită. Biler, la fel ca toți șoferii bețivi de cursă lungă, nu depășea niciodată limita de viteză. După câteva minute de stat cu sufletul la gură, începu să se relaxeze. Polițistul nu-și montase aparatul și nu accelerase ca să-l prindă din urmă. Mergea cu aceeași viteză, la aproximativ jumătate de kilometru în spate, fără vreo problemă – poate doar vreun polițist în patrulă. Biler ținea strâns volanul, cu privirea îndreptată în față, păstrând viteza la optzeci de kilometri pe oră.

La naiba, nimeni nu putea conduce mai bine de-atât!

16

Preţ de o clipă, Sally rămase într-un ochi de apă, nemişcată de la lovitură. La urma urmei nu căzuse de prea sus şi era mai mult speriată decât rănită. Însă nu scăpase nici pe departe de pericol. Chiar în timp ce-şi aduna gândurile, lumina lanternei cerceta de deasupra. O secundă mai târziu se opri chiar pe ea, iar femeia sări în lateral în vreme ce gloanţele veneau şi loveau apa din jurul ei. Se târî prin apă către locul în care lumina lanternei dezvăluise un tunel care se pierdea în beznă. În clipa următoare luă colţul şi dispăru din raza armei.

Se rezemă de zid, respirând adânc. O durea tot corpul, însă nu părea să-şi fi rupt nimic. Îşi pipăi buzunarul de la piept în căutarea cutiei de chibrituri. Ca prin minune, cu toate că exteriorul se umezise, interiorul era încă uscat. Chibriturile erau lungi, de lemn, de tipul „aprinzi oriunde“. Apăsă un chibrit pe peretele stâncii, zgârie o dată, de două ori. Se aprinse la a treia încercare şi aruncă o lumină slabă în tunelul din faţa ei, un coridor lung presărat cu grinzi de stejar putrede. Un fir de apă curgea pe fund, trecând din băltoacă în băltoacă. Tunelul arăta dezastruos; grinzile se prăbuşiseră, iar porţiuni

mici căzute din pereți și tavan obstrucționau parțial trecerea. Ceea ce nu căzuse deja arăta ca și când era cât pe ce să o facă, în tavanul de stâncă se deschideau crăpături mari, grinzile de stejar se aplecau sub greutatea pietrelor.

Merse prin tunel ținând chibritul aprins, până când îi arse degetele și fu nevoită să-l arunce. Continuă să meargă prin beznă, gândindu-se la ce anume o aștepta în față. Când nu mai îndrăzni să înainteze, se opri și ascultă. O urmărea? Părea puțin probabil ca el să riște și să coboare pe scara aceea – niciun om întreg la minte n-ar fi făcut asta, iar ea rupsese prea multe trepte în drumul ei. Ar fi trebuit să găsească o funie, iar asta îi dădea un răgaz de câteva clipe. Însă doar atât: își aminti că văzuse o frânghie în celula ei, încolăcită la picioarele patului.

Sally se strădui să se concentreze și să gândească rațional. Își aminti că citise undeva că toate peșterile respirau și că cea mai bună metodă să găsești drumul era să urmărești „respirația" peșterii, adică fluxul de aer. Aprinse chibritul. Flacăra se aplecă pe spate, spre locul din care venise ea. Se duse în direcția opusă, în adâncul minei, înaintând greu prin apă, mișcându-se cât de repede putea fără să stingă chibritul. Tunelul se curbă la dreapta și se deschise într-o galerie mare, cu stâlpi de piatră fixați pentru a susține tavanul. Al doilea tunel îi scoase în față două culoare care se deschideau de acolo. Fluxul de apă continua în cel din stânga. Se opri, verifică cu flacăra de unde venea fluxul de aer, apoi se hotărî să o apuce pe tunelul din dreapta, singurul care avea o pantă îndreptată în sus.

Chibritul arse până la capăt, iar ea îl aruncă. Rămase o clipă să numere pe pipăite câte mai avea în cutie. Cincisprezece.

Încercă să înainteze pipăind, însă curând își dădu seama că mergea prea încet. Trebuia să se distanțeze cât mai mult

față de răpitor. Acum, nu mai târziu, era vremea să folosească chibriturile.

Aprinse încă unul, continuă să urce prin întuneric, luă colțul și descoperi că tunelul era blocat de bolovani căzuți. Privi în sus la gaura neagră din tavan, prin care căzuse o masă uriașă de stâncă, într-un morman dezordonat de pietre. Mai mulți bolovani de dimensiunea unor mașini încă atârnau de tavan în unghiuri ciudate, ținuți și sprijiniți de grinzi căzute, arătând ca și cum ar fi stat să se prăbușească la cea mai mică mișcare.

Sally se retrase și o luă prin tunelul din stânga, cel care se îndrepta în jos odată cu izvorul. Panica ei creștea; dintr-o clipă în alta răpitorul o va ajunge din urmă. Urmă cursul de apă, sperând că o va duce la o ieșire, trecând prin mai multe bălțoace. Tunelul cobora, apoi se nivela. Apa era tot mai adâncă, iar ea își dădu seama că se acumula; curând aproape că îi ajunse la brâu. La următoarea curbă descoperi și cauza: o grămadă de pietre căzute blocaseră complet tunelul și rețineau apa. Apa reușea să iasă prin spațiile dintre pietrele colțuroase, însă nu exista o deschizătură suficient de mare cât să o lase să treacă.

Înjură în gând. Oare ratase vreun tunel? În sufletul ei știa că nu. În cinci minute explorase toată porțiunea accesibilă din mină. Pe scurt, era prinsă în capcană.

Aprinse încă un chibrit, cu degetele tremurând, căutând disperată în jur o ieșire, un tunel sau o deschizătură pe care poate o ratase. Își arse degetele, înjură printre dinți și aprinse alt chibrit. Trebuia să existe o ieșire.

Se întoarse iarăși, aprinzând chibrit după chibrit, până ajunse la prima grămadă de pietre căzute. Era o masă compactă, fără breșe. Aprinzând și mai multe chibrituri, se uită

oricum în grămada de bolovani, căutând un spațiu prin care să se strecoare. Însă degeaba.

Numără chibriturile. Mai rămăseseră șapte. Aprinse încă unul, ridică privirea și văzu gaura din acoperiș. Era un gând nebunesc să urce acolo. Lumina chibritului era prea slabă să pătrundă prin beznă, însă se părea că acolo exista un spațiu mic în care măcar s-ar fi putut ascunde – dacă era dispusă să riște și să urce pe o grămadă de bolovani, înclinată și nesigură.

Era un risc nebunesc. În timp ce stătea acolo, tremurând nehotărâtă, cu flacăra aproape de capătul chibritului, o pietricică veni din gaură, sări ca o minge de ping-pong prin încrengătura de grinzi și bolovani și se opri la picioarele ei.

Deci asta era. Avea două opțiuni: să se întoarcă și să dea nas în nas cu răpitorul sau să riște și să urce prin intrândul creat de bolovanii căzuți.

Chibritul se stinse. Mai avea încă șase. Luă două din cutie și le aprinse, sperând să facă suficientă lumină cât să vadă în adâncul gropii. Flacăra străluci, iar ea privi cu atenție, însă tot nu era de ajuns ca să vadă o ieșire prin amestecul de pietre și grinzi.

Chibriturile se stinseră.

Nu mai avea timp. Aprinse alt chibrit, îl băgă între dinți, apucă o piatră din morman și începu să urce. În același timp auzi un sunet – o voce din depărtare, al cărei ecou răsună aspru prin tunelurile de piatră.

– Gata sau nu, vin după tine, ticăloaso!

17

Corvus se ghemui în cutia toracică a triceratopsului, simțind cum sângele îi pulsează în urechi. Bărbatul se afla la doar trei metri distanță. Înghiți în sec, încercând să-și umezească gura. Auzi o mână trecând peste suprafața unui os, un sunet slab de pantof pe podeaua de ciment, sunetul la fel de slab de fosilă sfărâmată sub talpa bărbatului pe măsură ce se apropia. „Cum naiba reușește bărbatul să se miște atât de bine pe întuneric?"

– Eu pot să te văd, se auzi o voce șoptită, ca și cum i-ar fi citit gândurile, însă tu nu mă poți vedea pe mine.

Inima lui Corvus bătea să-i spargă pieptul: vocea se auzea chiar de lângă el. Gâtul îi era atât de uscat, că nu ar fi putut să vorbească nici dacă ar fi vrut.

– Arăți stupid ghemuit acolo.

Încă un pas. Putea să simtă mirosul de aftershave scump al bărbatului.

– Tot ce vreau sunt datele despre amplasament. Orice informație mi-e de-ajuns: coordonate GPS, numele unei formațiuni sau al unui canion, chestii de-astea. Vreau să știu unde e dinozaurul.

Corvus înghiți și se răsuci. Nu mai avea rost să se ascundă; bărbatul știa unde se află. Probabil avea vreun dispozitiv pentru vedere nocturnă.

– Nu am aceste informații, răspunse Corvus pe un ton răgușit. Nu știu unde e nenorocitul de dinozaur. Se ridică și strânse puternic servieta.

– Dacă ăsta e jocul pe care vrei să-l joci, atunci mă tem că va trebui să te ucid. Vocea bărbatului era atât de joasă și de blândă, încât Corvus nu avu nici cea mai mică îndoială că bărbatul vorbea serios. Strânse servieta, cu mâinile pline de o sudoare rece.

– Nu le am. Chiar nu le am, se auzi Corvus tânguindu-se.

– Atunci cum ai făcut rost de specimen?

– Printr-o terță persoană.

– Ah. Iar numele și adresa acestei persoane terțe sunt?

Se lăsă tăcerea. Corvus simți cum teroarea i se împletea cu altceva – furie. Furie nestăvilită. Întreaga lui carieră, viața lui depindeau de găsirea acelui dinozaur. Nu avea de gând să renunțe la descoperirea lui în favoarea unui ticălos care-l ținea ostatic cu arma – mai degrabă murea. Nenorocitul avea ochelari cu vedere nocturnă sau ceva asemănător, iar dacă ajungea la un întrerupător, atunci avantajul bărbatului dispărea. Ar fi putut să folosească servieta pe post de armă.

– Îmi spui, te rog, numele și adresa acestei terțe persoane? repetă bărbatul, cu vocea la fel de blândă.

– Ies acum.

– O decizie înțeleaptă.

Corvus se târî spre spatele scheletului și ieși. Se strecură pe sub plastic, apoi se ridică. Încă era beznă, iar el avea doar o idee vagă unde se afla bărbatul.

– Numele acestei persoane?

Corvus sări prin întuneric în direcția vocii, învârtind servieta de mâner într-un arc către locul din care auzise vocea, lovindu-l undeva; bărbatul gemu și se dădu surprins înapoi. Corvus se întoarse, orbecăind prin pădurea de schelete, către locul în care își amintea că erau întrerupătoarele pentru luminile din spate. Se împiedică de un schelet și căzu, chiar când auzi un șuierat ascuțit, urmat de sunetul de oțel lovind osul de fosilă.

Ticălosul trăgea în direcția lui.

Sări în lateral, se lovi de un schelet, care crăpă, aruncând câteva oase pe podea. Încă un sfârâit prin aer, încă un ricoșeu metalic printre oasele din dreapta lui. Sări în față, bâjbâind disperat prin pădurea de oase, apoi brusc ieși din grămada de schelete și ajunse din nou la rafturi; alergă cât îl ținură picioarele pe coridor, se împiedică o dată, căzu și se ridică. Dacă ar fi putut să ajungă la lumini și să neutralizeze avantajul bărbatului! Țâșni în față, fără să-i pese de ce era în drumul său și aproape că se izbi de panoul de întrerupătoare. Scoase încă un țipăt și se prinse de panou, apăsă întrerupătoarele, apoi se auzi un bâzâit și un *flic-flic* în timp ce luminile de neon se aprinseră pe rând.

Se întoarse și apucă un os pietrificat de pe un raft, ținându-l ca pe o bâtă, gata de luptă.

Bărbatul stătea tot acolo, la nici trei metri distanță, cu picioarele desfăcute, părând că nici măcar nu se mișcase. Era îmbrăcat în trening albastru, cu ochelarii pentru vedere nocturnă ridicați pe frunte. O servietă jerpelită de piele stătea pe podea lângă piciorul lui. Mâinile lui erau în poziție de tragere, iar țeava strălucitoare a unei arme cu aspect ciudat era îndreptată direct spre Corvus. El privi uimit la omul acela atât de obișnuit, la chipul de birocrat lipsit de expresie. Auzi fâsâitul de aer comprimat, văzu o lumină argintie, simți înțepătura în

plexul solar și privi mirat; apoi zări o seringă din oțel inoxidabil ieșindu-i din abdomen. Deschise gura și duse mâna să o scoată, însă deja peste el cobora o beznă pe care nu o mai simțise niciodată, ca un val uriaș, îngropându-l în curentul său furios.

18

Ford stătea rezemat de o stâncă, încălzindu-se la un foc mic pe care îl făcuse din coji de cactus uscate. Pereții Canionului Tiranozaurului se ridicau întunecați în jurul lui, făcând loc unui cer înalt și catifelat, presărat cu stele.

Ford tocmai își terminase cina compusă din linte și orez. Luă cutia în care fusese lintea, o așeză pe foc și o încălzi până când din ea dispărură toate urmele de mâncare – metoda lui de a spăla vase când apa era prea prețioasă ca să fie irosită. Luă cu un băț cutia de conserve de pe foc, o lăsă să se răcească, apoi o umplu cu apă din bidon. Ținu cutia de capătul de metal și o așeză cu gura în sus printre cactușii care ardeau. În câteva minute, apa ajunse la punctul de fierbere. Scoase cutia, adăugă o lingură de cafea măcinată, o amestecă și așeză din nou cutia pe foc. În cinci minute, cafeaua era gata.

Sorbi din ea, ținând cutia de capac, savurând aroma amăruie, ușor afumată. Zâmbi cu tristețe, la gândul cafenelei micuțe și aglomerate în care el și Julie obișnuiau să meargă, chiar lângă Panteonul din Roma, unde beau cești de expresso perfect la o măsuță. Oare cum se numea acel loc? Tazza d'Oro.

Era foarte departe de localul acela.

Termină cafeaua, sorbi ultima picătură din cană, aruncă zațul în foc și așeză cutia de conserve deoparte pentru cafeaua de dimineață. Se rezemă din nou de stâncă oftând, strânse mai bine roba pe lângă corp și ridică privirea spre stele. Era aproape miezul nopții, iar luna gheboasă se târa peste muchia canionului. Căută câteva constelații pe care le știa, Ursa Mare, Cassiopeia, Pleiadele. Firul strălucitor al Căii Lactee se întindea pe cer; îl urmări cu privirea și găsi constelațiile Cygnus, Lebăda, încremenită pentru totdeauna în zborul ei prin mijlocul galaxiei. Citise că în centrul galaxiei se afla o gaură neagră uriașă, denumită Cygnus X-1, o sută de milioane de sori înghițiți și comprimați într-un punct matematic – și se miră de îndrăzneala omului de a crede că putea înțelege ceva despre adevărata natură a lui Dumnezeu.

Ford oftă și se întinse pe nisip, întrebându-se dacă astfel de gânduri erau potrivite pentru un viitor călugăr benedictin. Simți că evenimentele din ultimele câteva zile îl împingeau către un soi de criză spirituală. Căutarea tiranozaurului trezise în el aceeași foame veche, aceeași dorință de vânătoare de care crezuse că scăpase. Dumnezeu știe, avusese deja parte de aventuri cât pentru o viață întreagă. Vorbea patru limbi străine, locuise în douăsprezece țări exotice și cunoscuse multe femei înainte să-și găsească iubirea vieții. Suferise îngrozitor și încă suferea. Atunci ce era dependența aceea permanentă de pericol și aventură? Iată-l, căutând un dinozaur care nu-i aparținea, care nu îi aducea răsplată, bani sau glorie. De ce? Căutarea aceea nebunească era cumva rezultatul unui defect fundamental al personalității sale?

Involuntar, mintea lui Ford se întoarse la ziua aceea blestemată din Siem Reap, Cambodgia. Soția lui, Julie, și el plecaseră

din Phnom Penh cu o zi în urmă și intenționau să meargă în Thailanda. Se opriseră câteva zile la Siem Reap să viziteze templul Angkor Wat – un ocol turistic care făcea parte din acoperirea lor. Cu doar o săptămână înainte aflaseră că Julie era însărcinată și, ca să sărbătorească, închiriaseră un apartament la hotelul Royal Khampang. Nu avea să uite vreodată acea ultimă seară cu ea, când stătuseră pe Balustrada Naga de la Angkor Wat, privind cum apunea soarele peste cele cinci turnuri mărețe ale templului. Dintr-o mănăstire ascunsă în pădurea de lângă templu se auzeau vag murmurele misterioase ale călugărilor budiști care se rugau.

Misiunea lor se derulase fără probleme. În acea dimineață livraseră CD-ul cu toate datele șefului lor de operațiuni din Phnom Penh. Fusese un final reușit, sau cel puțin așa credeau ei. Singurul indiciu era că el observase că erau urmăriți de o Toyota Land Cruiser veche. Se descotorosise de ea, o făcuse să le piardă urma pe străzile aglomerate ale capitalei, înainte să iasă din oraș. Nu părea ceva grav și fusese urmărit de foarte multe ori și înainte.

După apus luaseră o cină prelungită la unul dintre restaurantele ieftine în aer liber de pe malul râului Siem Reap, cu broaște sărind pe podea și molii lovindu-se de becurile atârnate de fire. Se întorseseră în camera lor de hotel obscen de scumpă și petrecură o bună parte a serii în pat. Dormiseră până la unsprezece, luaseră micul dejun pe terasa camerei. Apoi Julie plecase să aducă mașina în timp ce el cobora cu bagajele.

Auzise explozia înăbușită chiar când ușile liftului se deschideau în hol. Presupusese că explodase vreo mină veche – Cambodgia era încă plină de ele. Își aminti cum ieșise în curtea cu palmieri și văzuse, prin ușile holului, un nor de fum ridicându-se din fața

hotelului. Alergase afară. Mașina zăcea întoarsă, aproape ruptă în jumătate, scuipând fum înțepător, lăsând un crater în asfalt. Unul dintre cauciucuri era aruncat la vreo cincisprezece metri distanță, pe o bucată imaculată de gazon, arzând.

Nici măcar atunci nu o recunoscuse ca fiind mașina lui. Crezuse că era vorba de încă un asasinat politic, ceva obișnuit în Cambodgia. Rămăsese pe scări, privind spre stradă și așteptând să apară Julie cu mașina, îngrijorat să nu explodeze altă bombă. În timp ce stătea acolo, văzuse o bucată de material sfâșiat adusă de o rafală de vânt; fluturase pe treptele hotelului și aproape că i se așeză la picioare – iar el recunoscu gulerul bluzei cu care se îmbrăcase Julie în acea dimineață.

Cu un efort sfâșietor, Ford reveni la prezent, la focul de tabără, la canioanele întunecate, la cerul sclipind de stele. Toate acele amintiri teribile păreau îndepărtate, ca și când se întâmplaseră în altă viață, altei persoane.

Însă asta era problema: oare chiar era altă viață, iar el altă persoană?

19

Luminile din Espanola se vedeau sclipind în noapte pe măsură ce Bob Biler se apropia de oraș. Polițistul era încă în spatele lui, însă Biler nu mai era îngrijorat. Chiar îi părea rău că aruncase sticla sub banchetă din cauza panicii, iar de câteva ori încercase să o scoată cu vârful cizmei, însă camioneta începuse să devieze, așa că renunțase. Ar fi putut oricând să tragă pe dreapta și să o ia, însă nu știa dacă era legal să tragă pe dreapta pe autostradă și nu dorea să facă nimic care să-i atragă atenția polițistului. Măcar postul cu muzică veche începea, în sfârșit, să se audă bine. Își văzu de drum, fredonând fals.

După câteva sute de metri zări primul set de semafoare la periferia orașului. Dacă prindea un roșu, avea timp suficient să scoată sticla. La naiba, condusul făcea sete!

Biler se apropie de semafor, frânând încet, urmărind mașina de poliție prin oglinda retrovizoare. Îndată ce opri, se aplecă și întinse mâna sub banchetă, bâjbâind până când degetele lui murdare găsiră sticla rece. O luă și, rămânând cu mult sub

nivelul scaunului, îi scoase capacul și o duse la gură, sorbind din ea cât mai mult în cât mai puțin timp.

Auzi brusc scârțâit de cauciuc și sunet de sirene, un refren plângăcios în jurul său. Tresări, uitând că avea sticla în mână, și fu orbit de jetul de lumină albă al unor lanterne. Părea să fie înconjurat de mașini de poliție, toate cu girofarurile în funcțiune. Biler rămase împietrit, fără să înțeleagă ce se întâmplă. Clipi, încercând să îndepărteze senzația de orbire, în timp ce mintea lui trecuse de la confuzie la beznă totală.

Auzi o voce aspră spunând ceva la megafon, apoi repetând. „Ieși din mașină cu mâinile sus. Ieși din mașină cu mâinile sus."

Vorbeau cu el? Biler privi în jur, însă nu vedea nicio persoană, doar privirea rece a luminilor de lanternă.

„Ieși din mașină cu mâinile sus."

Vorbeau cu el. Panicat, Biler bâjbâi să găsească mânerul ușii, însă era unul dintre acele mânere pe care trebuia să îl împingi în jos, nu în sus și se chinui încercând să deschidă portiera cu umărul. Brusc aceasta cedă, iar el căzu, în timp ce sticla uitată de Jim Beam îi zbură din mână și se făcu țăndări pe caldarâm. Rămase nemișcat pe asfalt lângă camionetă, prea nedumerit ca să se ridice.

O siluetă se îndreptă spre el, blocând lumina, cu o legitimație într-o mână și un revolver în cealaltă. Se auzi o voce ascuțită:

– Detectiv Willer, Departamentul de Poliție din Santa Fe, *nu mișca.*

Se lăsă tăcerea o clipă. Biler nu vedea altceva decât silueta întunecată a bărbatului pe fundalul luminos. Auzea din spate tânguiala vocii lui Elvis venind din camionetă: You ain't nothin' but a hound dog...

Mai trecu o clipă, apoi silueta băgă arma în teacă și se aplecă deasupra lui, privindu-i atent chipul. Se ridică din nou, iar Biler îl auzi vorbind din nou, de data aceea cu altcineva.

– Ăsta cine naiba e?

20

Sally se cățără pe grămada instabilă de pietre, cu chibritul prins între dinți, căutând locuri în care să-și sprijine mâinile și picioarele. Cu fiecare pas pe care îl făcea simțea pietrele alunecându-i sub tălpi, unele desprinzându-se și alunecând. Întreaga grămadă părea să scârțâie și să se miște.

Respira atât de puternic, încât stinse chibritul.

Pipăi cutia – rămăsese unul singur. Se hotărî să-l păstreze.

– Vin! Vocea aspră răsună prin tuneluri, distorsionată maniacal. Sally continuă să urce, înaintând orbește, lăsând să cadă și mai multe pietre. Apoi, deasupra ei, auzi un zgomot de lemn și piatră mișcându-se, urmat de o cascadă de pietriș. Încă un pas, alt scârțâit. Era aproape să cedeze. Însă nu avea de ales.

Ridică mâna, orbecăi după un loc de care să se prindă, îl încercă și se ridică. Încă un sprijin pentru mâini, încă unul pentru picioare. Se mișcă cu mare grijă, micșorându-și greutatea de la un suport pentru picior la altul.

– Sally, unde eeeeeşti?

Îl auzi pleoscăind prin tunel. Se ridică și mai mult și se prinse de o grindă de deasupra ei. O încercă, lăsându-se cu

toată greutatea pe ea. Lemnul scârțâi și se mișcă ușor, însă păru să reziste. Se opri, încercând să nu se gândească la cum ar fi fost să fie îngropată de vie, apoi se ridică. Încă un scârțâit, câteva pietricele căzute, iar ea ajunse sus. Deasupra, mâinile ei se opriră într-o încrengătură de lemn și pietre sfărâmate.

Trebuia să aprindă ultimul chibrit.

Îl zgârie de cutie, iar flacăra prinse viață. Deasupra zări gaura neagră la care trebuia să ajungă. Ținu cutia de chibrituri peste flacără până când luă foc, aruncând o lumină mai puternică în spațiul întunecat, însă tot nu era suficient ca să vadă unde ducea.

Ținând într-o mână cutia aprinsă, se înălță pe grinda șubredă. După o clipă se afla pe o lespede instabilă, chiar în interiorul gurii întunecate. La lumina aproape stinsă a cutiei de chibrituri observă că aceasta se termina într-o deschizătură largă, în formă de semilună, care forma un unghi îngust, de aproximativ treizeci de grade. Aceasta părea suficient de mare cât să se poată strecura prin ea.

Se auzi brusc o bubuitură sub ea, când un bolovan mare căzu din tavan. Flacăra se stinse.

– Acolo erai!

Raza lanternei străpunse întunericul, cercetând mormanul de pietre de sub ea. Întinse mâna, găsi un punct de sprijin și se ridică. Lumina lanternei cerceta peste tot. Se cățără rapid, aproape inconștient, bâjbâind către cele două fețe umede ale pietrei și târându-se în fisura largă. Crăpătura avea un unghi îngust și era suficient de lată cât să se poată strecura prin ea și să meargă mai departe târându-se și contorsionându-se. Nu mai avea chibrituri, nu avea cum să-și dea seama unde ar putea ajunge dacă o lua pe acolo. Se târî, împingându-se

în sus cu mâinile și genunchii. O clipă fu cuprinsă de spaima claustrofobă că va fi prinsă în piatră din ambele părți. Se opri, își trase sufletul, își depăși frica și își continuă drumul.

– Vin să te iau!

Vocea se auzea chiar de dedesubt. Ea continuă să se târască, temându-se din ce în ce mai tare când realiză că spațiul acela se îngusta. Curând deveni atât de mic, încât trebui să se forțeze ca să poată înainta, împingând cu picioarele și genunchii, expirând aerul din plămâni ca să încapă. Cu un fior de panică își dădu seama că devenise o călătorie cu sens unic – nu se putea întoarce. Dacă nu putea împinge cu picioarele, nu putea scăpa.

– Știu că ești acolo, nenorocito!

Auzi sunetul pietrișului care cădea, în timp ce el se cățăra pe mormanul de bolovani. Ea își trase picioarele, se răsuci și reuși să își elibereze un braț și să îl aducă în față, ca să pipăie drumul. Spațiul nu părea să se îngusteze mai mult de-atât, ba chiar părea să se lărgească. Dacă reușea să treacă de acea porțiune îngustă, ar putea ajunge în alt tunel.

Expiră și, folosindu-și picioarele ca sprijin, se împinse și mai mult, sfâșiindu-și buzunarul cămășii și rupându-și nasturii. Pipăi în față. Se împinse din nou, expiră să se subțieze. Se opri, respirând scurt și ușor. Se simțea ca o ființă aflată în pragul morții. Auzi din nou sunetul de pietre căzând în spatele ei în vreme ce el continua să urce.

Se sprijini și, împingând puternic, avansă și mai mult în spațiul acela îngust. Teroarea că va fi zdrobită în beznă era aproape copleșitoare. Apa îi cădea de sus pe față. Acum știa că nu mai avea cale de întoarcere. Prefera să fie împușcată decât să moară acolo. Dacă reușea să treacă dincolo de acel spațiu strâmt, crăpătura poate se lărgea din nou. Se sprijini și se împinse din nou,

sfâșiindu-și hainele. Se împinse din nou, apoi pipăi cu mâna în față. Crăpătura se îngusta brusc cu trei centimetri. Pipăi frenetic, trecându-și palma peste tot, căutând un spațiu mai larg, însă nu găsi. Pipăi din nou, aproape înnebunită de spaimă, însă nu mai avea nicio îndoială: crăpătura se îngusta la doar câțiva centimetri pe toată lungimea, cu multe alte crăpături mai mici ieșind din ea. Pipăi cu mâinile, însă în zadar.

Sally simți o spaimă de nedescris, care continua să se amplifice, dincolo de capacitatea ei de a se stăpâni. Încercă să se întoarcă, răsucindu-se violent, abia reușind să respire. Însă nu avea niciun punct de sprijin; brațele ei nu erau suficient de puternice cât să o împingă înapoi. Era prinsă acolo. Nu avea cum să înainteze. Și nu exista cale de întoarcere.

21

Tom încercă din răsputeri să spargă lacătul grilajului. Îl lovi cu bolovani, încercă să-l deschidă cu un buștean, însă în zadar. Sunetele slabe din interiorul minei încetaseră și simțea că liniștea îl va înnebuni. Se putea întâmpla orice – un minut putea însemna diferența între viață și moarte. Strigase, urlase prin grilaj, încercând să atragă atenția răpitorului, însă fără succes.

Se dădu înapoi, încercând să se gândească la o soluție. Luna începea să răsară deasupra brazilor de pe culmea de deasupra lui. Își controlă respirația și încercă să gândească. Cu ani în urmă explorase unele dintre acele mine și își amintea că mai existau și altele în zonă. Poate erau legate între ele; minele de aur aveau de regulă mai multe intrări.

Urcă pe culme și privi în partea opusă. Bingo! La vreo două sute de metri dedesubt se afla o cabană, la aproximativ același nivel cu cealaltă, cu un șir lung de sedimente dedesubt.

Sigur erau legate între ele.

Alergă în jos pe deal, alunecând și sărind peste bolovani, și ajunse într-o clipă. Își scoase arma și lovi ușa cu piciorul, apoi intră, luminând drumul cu lanterna. Mai era și altă intrare în

mină, iar aceasta nu avea grilaj de metal care să o blocheze. Intră și fixă raza lanternei într-un tunel lung și nivelat. Deja sentimentul de nerăbdare îl sugruma. Alergă prin tunel, iar la prima bifurcație se opri să asculte. Trecu un minut, apoi două. Simțea că înnebunește.

Brusc, îl auzi: ecoul slab al unui țipăt. Cele două mine erau legate între ele.

Alergă prin tunelul de unde se auzise sunetul, în timp ce lumina dezvăluia o serie de puțuri de aerisire pe partea stângă. Luă colțul, iar lanterna îi scoase în față alte două tuneluri, dintre care unul o lua în sus, iar celălalt în jos. Se opri să asculte, așteptând, din ce în ce mai nerăbdător, apoi auzi alt strigăt distorsionat.

Din nou vocea bărbatului. Furioasă.

Tom alergă prin tunelul din stânga, uneori nevoit să se gheamuiască din cauza tavanului prea jos. Din tunelul din față se auzi ecoul mai multor sunete, încă slabe, dar din ce în ce mai clare.

Tunelul mai făcea câteva curbe ascuțite și se deschise într-o încăpere centrală, cu patru tuneluri care duceau în direcții diferite. Se opri, respirând greu, și cercetă zona cu lanterna, descoperind șine vechi, un vagon de minereu distrus, o grămadă de lanțuri ruginite, funii de cânepă roase de șobolani. Trebuia să aștepte până auzea încă un sunet ca să știe pe unde să o ia.

Liniște. Simțea că o lua razna. „Scoate un sunet, la naiba, orice sunet."

Iar sunetul veni: un țipăt slab.

Într-o clipă o luă la goană prin tunelul din care venise țipătul, care se oprea la un puț vertical înconjurat de o balustradă. Groapa era prea adâncă pentru ca lumina lanternei să ajungă la fund. Nu exista vreun mijloc de coborâre; nici scări, nici frânghii.

Examină muchiile aspre ale puțului și se decise să coboare. Își scoase pantofii italienești și șosetele și le aruncă peste margine, numărând secundele care treceau până se loveau de fund. O secundă și jumătate – aproape zece metri.

Băgă înapoi arma la curea și prinse lanterna între dinți, apoi prinse balustrada și se lăsă peste muchie, apucând piatra cu picioarele. Încet, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, se târî pe pereții puțului.

Încă un metru, încă un punct de sprijin. Se dezechilibră și, preț de o secundă îngrozitoare, crezu că va cădea în gol. Pietrele ascuțite îi tăiau tălpile. Cobora cu o încetineală înnebunitoare și, într-un final, cu o senzație de ușurare, simți pământ solid. Cercetă cu lanterna, își luă șosetele și pantofii și se încălță din nou. Ajunsese în alt tunel de mină, care ducea fix în munte. Ascultă. Liniște completă.

Alergă prin tunel și se opri după o sută de metri să asculte din nou. Lanterna lumina din ce în ce mai slab – bateriile, care erau proaste de la bun început, își pierdeau puterea. Înaintă, se opri și ascultă. Din spate auzi un fel de strigăt înăbușit. Stinse lanterna și își ținu respirația. Era o voce care venea din depărtare, însă mult mai clar ca înainte. Putea distinge cuvintele.

„Știu că ești acolo sus. Coboară sau trag."

Tom ascultă, cu inima bătând.

„Mă auzi?"

Simți o mare ușurare, care aproape îl făcu să se clatine. Sally era vie și, în mod cert, liberă. Ascultă atent, încercând să-și dea seama de direcția din care venea vocea.

„Ești moartă, ticăloaso."

Cuvintele îl umplură de o furie atât de bruscă, încât o clipă simți că se sufocă. Mai merse vreo șase metri, încoace și încolo,

încercând să își dea seama de direcția exactă. Sunetul părea să vină de dedesubt, prin stâncă. Însă era imposibil. La trei metri în stânga lui vedea o rețea de fisuri în podeaua tunelului, unde aceasta se spărsese. Îngenunche și întinse mâna peste o fisură. Simți aer rece. Își lipi urechea de crăpătură.

Se auzi un *crac!* al unei arme de calibru mare, urmat de un strigăt; un strigăt atât de aproape de urechea lui, încât sări în sus.

22

Willer și Hernandez accelerară pe Highway 84, în timp ce luminile din Española dispăreau în depărtare, iar întunericul total al deșertului se deschidea în fața lor. Era aproape de miezul nopții, iar Willer era furios că un prostănac ca Biler reușise să le irosească atâtea ore prețioase.

Willer scoase un chiștoc din buzunarul cămășii și îl băgă între buze. Nu avea voie să fumeze în mașina de poliție, însă deja nu-i mai păsa.

– Broadbent o fi trecut deja de Cumbres, spuse Hernandez.

Willer trase fumul în piept.

– Nu are cum. Au înregistrat toate vehiculele care au trecut pe acolo, iar cel al lui Biler nu era printre ele. Nu a trecut nici prin barajul rutier de la sud de Espanola.

– Poate a ascuns mașina în vreo parcare din Espanola și s-a dus la un motel.

– Ar fi putut, dar n-a făcut-o. Willer acceleră din nou. Vitezometrul sări de la 140 la 150, făcând mașina să se legene înainte și înapoi.

– Atunci ce crezi că a făcut?

– Cred că s-a dus la mănăstirea aceea, Hristos în Deșert, să îl vadă pe călugăr. Și acolo mergem și noi.

– Ce te face să crezi asta?

Willer trase din nou din țigară. De obicei aprecia întrebările insistente ale lui Hernandez – îl ajutau să gândească –, însă de data aceea simțea doar iritare.

– Nu știu de ce cred asta, dar cred asta, pufni el. Broadbent și nevastă-sa sunt implicați în asta, călugărul e implicat în asta și mai e și o altă persoană, ucigașul, care de asemenea e implicat până peste cap. Au găsit ceva în canioanele alea și sunt prinși într-o luptă pe viață și pe moarte pentru acel ceva. Orice ar fi, e ceva important; atât de important, încât Broadbent a păcălit poliția și a furat o camionetă pentru asta. Adică, Iisuse, Hernandez, trebuie să te întrebi ce poate fi atât de important ca un asemenea tip să riște zece ani la pușcăria din Santa Fe. Are deja tot ce-și dorește.

– Da.

– Chiar dacă Broadbent nu e la mănăstire, vreau să am o mică discuție cu acel pretins călugăr.

23

Tom recunoscu, nevenindu-i să creadă, că strigătul fusese al lui Sally. Își apăsă gura pe fisură.

– Sally!

– Tom? murmură ea.

– Sally! Ce se întâmplă? Ești bine?

– Dumnezeule, Tom! Ești tu. Abia putea să vorbească. Sunt înțepenită. Trage în mine. Încă un oftat.

– Sally, sunt aici, o să fie bine. Tom îndreptă în jos lumina slabă a lanternei și rămase uimit să vadă chipul lui Sally prins în crăpătură, la niciun metru sub el.

Încă un bum! din armă, iar Tom auzi glonțul lovind pietrele de dedesubt.

– Trage în crăpătură, dar nu mă poate vedea. Tom, sunt înțepenită...!

– O să te scot de aici. Învârti lanterna în jur. Stânca era deja fisurată și nu trebuia decât să fie spartă, iar bucățile să fie înlăturate. Cercetă zona cu lanterna, luminând tunelul, căutând o unealtă. Într-un colț era o grămadă de lăzi putrede și frânghii.

– Revin imediat.

Încă o împușcătură.

Tom alergă la grămadă, aruncă deoparte o bobină de frânghie putredă, căută printr-un morman de saci de pânză putrezi. Dedesubt găsi o bucată de sfredel. Îl luă și alergă înapoi.

– Tom!

– Sunt aici. O să te scot de acolo.

Încă o împușcătură. Sally urlă.

– M-a nimerit! M-a nimerit!

– Dumnezeule, unde...?

– În picior. Oh, Dumnezeule, scoate-mă de aici.

– Închide ochii.

Tom vârî pana de oțel în fisură, luă o piatră și lovi în pană, din nou și din nou. Piatra crăpată începu să cedeze. Căzu în genunchi și începu să smulgă pietrele cu mâinile goale. Piatra era distrusă deja, iar după ce prima bucată fu eliminată, lucrul mergea mult mai repede. Continuă să vorbească cu Sally, repetându-i că o să fie bine, că o să scape de acolo într-o clipă.

Încă o împușcătură.

– Tom!

– *Nenorocito! Ești moartă imediat ce reîncarc.*

Tom scoase o bucată de piatră, o aruncă într-o parte, apoi încă una, apoi alta, tăindu-și mâinile în marginile ascuțite, lucrând frenetic.

– Sally, unde te-a lovit...?

– În picior. Nu cred că e grav. Nu te opri!

Încă o împușcătură. Tom bătu în piatră, lovind neîncetat sfredelul, scoțând tot mai multe pietre și lărgind fisura. Îi putea vedea fața.

Acum pietrele se desprindeau mult mai ușor.

Crac! Sally tresări.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu te opri!

Vârful rupse pana, iar el înjură, îl întoarse și încercă să folosească cealaltă parte.

– E suficient de mare! strigă Sally.

Tom se aplecă, îi prinse mâna și trase, în timp ce ea se împinse de dedesubt, zgâriindu-se prin stânca spartă, rupându-și și mai mulți nasturi de la cămașă. Nu era suficient; coapsele ei rămăseseră înțepenite.

– *Ești ca și moartă!*

Tom băgă sfredelul în piatră, spintecând o bucată de cuarț fragil. Cu o indiferență totală, observă că tocmai scosese la iveală un filon de aur pe care minerii, cumva, îl rataseră. Îl aruncă și desprinse alt bloc.

– Acum!

O prinse de subsuori și o trase în sus, eliberând-o. De dedesubt se auzi încă o împușcătură.

Ea zăcea la pământ, murdară, udă, cu hainele sfâșiate.

– Unde ești lovită? Îi cercetă frenetic trupul.

– În picior.

Tom își sfâșie cămașa și șterse sângele, descoperindu-i câteva tăieturi ușoare pe gambă. Scoase și câteva fragmente de piatră de la un ricoșeu.

– Sally, e în regulă. Te vei face bine.

– Asta cred și eu.

– *Ticăloaso!* Urletul se auzea isteric, distorsionat.

Încă două împușcături. Un glonț răzleț ricoșă prin crăpătură și se înfipse în tavan.

– Trebuie să blocăm gaura asta, spuse Sally.

Însă Tom deja rostogolea bolovani. Îi îngrămădiră în fisură, apoi îi bătură ca să-i fixeze. În cinci minute, gaura era blocată.

O cuprinse brusc în brațe, strângând-o la piept.

– Dumnezeule, am crezut că n-o să te mai văd vreodată, oftă Sally. Nu îmi vine să cred, nu îmi vine să cred că m-ai găsit.

El o îmbrățișă din nou, nici lui nevenindu-i să creadă că reușise s-o salveze. Îi auzea inima bătându-i cu putere.

– Să mergem.

El o ajută să se ridice, apoi alergară înapoi prin tuneluri, Tom scuturând lanterna din când în când ca să îi mențină lumina. Urcară prin puț, apoi, după alte cinci minute, ieșiră la suprafață.

– O să iasă prin cealaltă parte, spuse Sally.

Tom aprobă din cap.

– O să ocolim.

În loc să se întoarcă pe culme, alergară spre bezna copacilor de pe fundul râpei, iar acolo se opriră să-și tragă sufletul.

– Ce-ți face piciorul? Poți merge?

– E în regulă. La curea ai o armă?

– Da. Un 22 cu un singur glonț. Tom privi în urmă către culmea argintie, susținând-o pe Sally cu brațul.

– Camioneta mea e la poartă.

– El o să ne-o ia înainte, spuse Sally.

Merseră prin râpă. Era beznă printre pinii înalți, iar covorul de ace de sub picioarele lor era moale și nu făcea decât un zgomot foarte slab, și acela acoperit de vântul nocturn care bătea printre copaci. Tom se oprea din când în când să asculte și să vadă dacă răpitorul îi urmărea, însă era liniște.

După zece minute valea se nivelă și dădu într-o albie secată. În față se vedeau licărind luminile cabanei. Totul părea tăcut, însă Range Roverul răpitorului dispăruse.

Cercetară marginea vechiului oraș, însă părea părăsit.

– Crezi că s-a speriat și a fugit? întrebă Sally.

– Mă îndoiesc.

Trecură pe lângă cabană și merseră rapid printre copaci, în paralel cu drumul. Camioneta se afla la mai puțin de o jumătate de kilometru. Tom auzi ceva și se opri, cu inima cât un purice. Apoi auzi din nou; era țipătul slab al unei bufnițe. Strânse mâna lui Sally și își continuară drumul. După alte câteva minute zări conturul gardului de plasă printre copaci.

O ajută să ajungă acolo.

Ea se prinse de plasa de sârmă, iar el o ridică, gardul scârțâind și spărgând tăcerea. După o clipă, ea fu pe partea cealaltă. El o urmă. Alergară de-a lungul gardului, iar după câteva momente Tom deslușI o rază de lună reflectată pe camioneta lui furată, încă parcată lângă poarta încuiată. Însă, de data aceasta, poarta era larg deschisă.

– Unde naiba e? șopti Sally.

Tom strânse umărul lui Sally și șopti:

– Rămâi în umbră, cu capul aplecat, și urcă în camionetă pe cât posibil fără să faci zgomot. Apoi eu pornesc motorul și conduc ca un nebun.

Sally aprobă din cap. Se târî până la scaunul pasagerului, ghemuindu-se sub nivelul cabinei; Tom deschise ușor portiera și urcă pe scaunul șoferului. Într-un minut erau în cabină. Rămânând cu capul sub nivelul ferestrelor, Tom scoase cheile și le băgă în contact. Apăsă ambreiajul și se întoarse spre Sally.

– Ține-te bine.

Tom porni motorul, iar mașina se trezi la viață. O băgă în marșarier și dădu cu spatele, învârtind volanul. Chiar în acea clipă, două faruri frontale strălucitoare apărură de după o cotitură de la marginea pădurii. Se auzi zgomotul unor gloanțe de

calibru mare lovind în oțel, iar interiorul camionetei explodă într-o ploaie de sticlă și plastic făcute țăndări.

– *Jos!*

Aruncându-se într-o parte pe scaun, băgă camioneta în viteza întâi și ieși în grabă pe drum, aruncând în urmă un nor de pietriș. Apoi o băgă în a doua și acceleră, pe măsură ce și mai multe gloanțe loveau mașina. Roțile se învârteau, iar spatele camionetei se legăna înainte și înapoi. Ridică fruntea, însă nu văzu nimic: parbrizul era o pânză de păianjen de sticlă crăpată. Lovi cu pumnul în ea, făcu o gaură suficient de mare cât să poată vedea prin ea și continuă să accelereze, partea din spate a camionetei legănându-se în timp ce goneau pe drumul prăfuit.

– Rămâi jos!

Luă prima cotitură, iar împușcăturile se opriră o clipă, însă auzi sunetul de motor din spate și știu că era pe urmele lor; o clipă mai târziu, Range Roverul apăru de după colț, farurile lui trecând prin ei.

Pac! Pac! Urmară alte împușcături, lovind acoperișul mașinii, aruncând peste ei bucăți de plastic din farul acoperișului. Camioneta mergea rapid, iar el trase de volan în lateral și înapoi, făcând din ei o țintă instabilă. Simți cum partea din spate a mașinii se clatină brusc și vibrează și știu că cel puțin unul din cauciucurile din spate fusese nimerit.

– Benzină! strigă Sally de la podea. Simt miros de benzină!

Lovise rezervorul.

Încă un *pac!* urmat de un fâșâit cutremurător. Tom simți imediat căldura și văzu lucirea din spate.

– Am luat foc! urlă Sally. Ținea mâna pe mânerul portierei. Sari!

– Nu! Nu încă!

Luară o altă curbă, iar împușcăturile încetară o clipă. În față, Tom zări locul unde drumul ajungea la costișă. Porni motorul și acceleră direct spre el.

– Sally, o să mă îndrept spre costișa aceea. Când îți spun, tu sari. Te rostogolești departe de roți. Apoi te ridici și alergi. O iei la goană spre platourile stâncoase. Ești în stare?

– Am înțeles!

Goni spre costișa care se apropia. Prinse mânerul și deschise portiera pe jumătate, apăsând pe accelerație.

– Pregătește-te!

O secundă.

– *Acum!*

Sări, se lovi de pământ și se rostogoli, apoi se ridică și o luă la fugă. Vedea silueta întunecată a lui Sally în partea opusă, ridicându-se în picioare, chiar când camioneta în flăcări dispărea peste costișă, cu motorul țipând ca un vultur în zbor. Se auzi un zgomot înăbușit, urmat brusc de o strălucire portocalie pe fundul costișei.

Ranger Roverul frână chiar la timp, oprindu-se la marginea costișei. Ușa se deschise. Tom zări un bărbat fără cămașă sărind din vehicul, cu o armă într-o mână și o lanternă în cealaltă, cu o pușcă atârnată pe umăr. Tom alergă spre panta abruptă de dincolo de costișă, însă bărbatul o zărise pe Sally și fugea după ea cu arma scoasă.

– Hei, ticălosule! strigă Tom, mergând spre el, sperând să-i distragă atenția, însă bărbatul continuă să alerge după Sally care șchiopăta, și micșorând rapid distanța dintre ei. Cincisprezece metri, doisprezece... dintr-un moment în altul va fi suficient de aproape cât să o împuște.

Tom scoase pistolul de calibru 22.

– Hei, nenorocitule!

Răpitorul se lăsă într-un genunchi și pregăti pușca. Tom se opri și luă poziția de tragere, țintind cu pistolul 22. Nu avea cum să-l nimerească, însă poate împușcătura îi va distrage atenția. Trebuia să încerce; era singura șansă a lui Sally.

Bărbatul lipi arma de obraz și ținti. Tom trase. Din instinct, bărbatul se aruncă la pământ.

Tom alergă spre el, agitând revolverul ca un nebun.

– Te omor!

Bărbatul se ridică și ținti din nou, de data aceasta spre Tom.

– Te prind! strigă Tom, încă țintind.

Bărbatul apăsă pe trăgaci, dar Tom se aruncă la pământ și se rostogoli într-o parte.

Bărbatul privi înapoi spre locul unde se aflase Sally, însă femeia dispăruse. Își puse pușca pe umăr, scoase pistolul și fugi după Tom.

Tom se ridică în picioare și o luă la fugă pe pantă, cu toată viteza de care era în stare, sărind peste bolovani și copaci căzuți, bucuros că bărbatul îl vâna pe el. Lumina lanternei bărbatului trecea peste capul său, pâlpâind prin ramurile joase ale copacilor. Auzi două împușcături, apoi sunetul unui glonț care se izbise de un copac din dreapta lui. Se aruncă în față, se rostogoli, se ridică din nou în picioare și sări în diagonală pe pantă în jos. Bărbatul se afla la vreo treizeci de metri în spate.

Raza lanternei îl descoperi. Încă două gloanțe se opriră în copacii din ambele părți. Tom sări, se feri, alergă în zigzag printre copaci. Dealul devenea tot mai abrupt, iar copacii tot mai deși. Bărbatul din spate ținea pasul, chiar alerga. Trebuia să-l facă să vină după el și s-o lase în pace pe Sally.

Încetini intenționat și o luă la stânga, îndepărtându-se și mai mult de Sally. Mai multe gloanțe trecură pe lângă el, sfâșiind o bucată din scoarța unui copac din dreapta.

Tom continuă să alerge.

24

Maddox Iarbă se gândi că încet-încet avea să-l prindă din urmă pe Broadbent. Se oprise de trei ori să tragă, însă de fiecare dată fusese prea departe, iar asta nu făcuse altceva decât să-i permită lui Broadbent să câștige din nou teren. Trebuia să fie atent; Broadbent avea o armă de calibru mic, care nu se compara cu Glockul lui, însă tot era periculoasă. Trebuia să se ocupe întâi de el, apoi să termine cu femeia.

Dealul devenea tot mai abrupt, iar copacii se îndeseau. Broadbent alerga acum pe o pantă ce avea la fund o albie secată. Era rapid, al naibii de rapid, însă avea să-l prindă din urmă. Instrucția de care avusese parte în armată, la care se adăugau regimul de exerciții fizice, alergatul și yoga îl ajutau. Broadbent nu avea cum să-i scape.

Îl zări pe Broadbent luând-o la stânga. Maddox tăie colțul, câștigând și mai mult teren. În câteva minute ticălosul avea să zacă la picioarele lui, cu țeasta zdrobită. Broadbent continua să se ferească, încercând să lase copacii între el și urmăritorul său. Dealul devenea și mai abrupt, iar panta se transforma în râpă. Maddox era acum doar la douăzeci de metri în spatele

lui. Jocul aproape se sfârșise; Broadbent era oricum prins ca într-o menghină. Cincisprezece metri și se apropia și mai mult.

Broadbent dispăru după un tufiș. După o clipă, Maddox dădu un ocol copacilor și zări un afloriment în față – o costișă – lat de vreo două sute de metri, care forma un V acolo unde ajungea albia secată. Îl prinsese pe Broadbent în capcană.

Se opri. Bărbatul dispăruse.

Maddox plimbă raza lanternei de la un capăt la celălalt. Nici urmă de Broadbent. Nenorocitul sărise de pe culme. Sau cobora. Se opri la margine și lumină în jos, însă vedea aproape toată curba, mai puțin pe Broadbent. Se înfurie. Ce se întâmplase? Oare Broadbent se întorsese și urcase din nou dealul? Ridică lanterna, însă pantele erau pustii, nici urmă de mișcare printre copaci. Se întoarse la fațada costișei, o lumină, căută un cadavru printre pietrele de dedesubt.

La vreo patru metri de costișă se afla un molid înalt. Auzi scârțâitul unei ramuri și văzu crengile de jos de pe partea opusă mișcându-se.

Ticălosul s-a suit în copac.

Maddox luă pușca și îngenunche, țintind în acel loc. Trase o dată, de două ori, de trei ori, către orice mișcare sau sunet, însă degeaba. Broadbent cobora în partea opusă a trunchiului, folosindu-l drept scut. Maddox analiză distanța. Cinci metri. Avea nevoie de un avans mare ca să acopere acea distanță, ceea ce însemna să urce din nou dealul. Și chiar și atunci era un risc major. Doar un om aflat într-o situație disperată ar încerca așa ceva.

Maddox alergă pe muchia costișei, căutând un unghi mai bun din care să tragă în clipa în care Broadbent cobora din copac. Îngenunche, ținti, își ținu respirația și așteptă să apară.

Broadbent sări de pe creanga cea mai joasă chiar când Maddox trase. Preț de o clipă, Maddox crezu că-l nimerise, însă ticălosul anticipase împușcătura și se rostogolise imediat ce atinsese pământul, apoi se ridicase și o luase iar la fugă.

La dracu'!

Maddox își atârnă pușca pe umăr și se uită în jur după femeie, însă dispăruse de mult. Rămase în picioare pe marginea costișei, fierbând de furie. Scăpaseră.

Însă nu de tot. Se îndreptau către râul Chama, pe un traseu care îi obliga să traverseze ținutul de platouri stâncoase, un drum greu de aproape cincizeci de kilometri. Maddox știa cum să le dea de urmă, fusese la război în deșert și cunoștea platourile stâncoase. Îi va găsi.

Să-i lase să scape ar însemna ca el să se întoarcă la închisoare pe viață, fără drept de eliberare condiționată. Trebuia să-i omoare sau să moară încercând.

25

Willer scoase un picior din mașina de poliție în parcarea neasfaltată a mănăstirii, apoi porni sirena, doar ca să își facă simțită prezența. Nu știa la ce oră merg călugării la culcare, însă era sigur că la unu și jumătate noaptea dormeau bușteau. Locul era întunecat ca un mormânt, nu avea nici măcar lumini exterioare. Luna răsărise peste culmea canionului, aruncând asupra locului o lumină sinistră.

Încă un sunet de sirenă. Îi aștepta să iasă. După o călătorie cu mașina de o oră și jumătate pe cel mai dificil drum din stat nu avea chef să fie drăguț.

– Tocmai s-a aprins lumina.

Willer urmări semnul lui Hernandez. Un dreptunghi galben apăru brusc în beznă.

– Chiar crezi că Broadbent e aici? Parcarea e goală.

Willer simți un alt val de iritare auzind îndoiala din vocea lui Hernandez. Scoase o țigară din buzunar, o duse la buze și o aprinse.

– Știm că Broadbent se afla pe Highway 84 și conducea acel Dodge furat. Nu a trecut prin niciun baraj rutier și nu e la Ghost Ranch. Unde ar fi putea fi?

– Sunt multe drumuri forestiere pe ambele părți ale autostrăzii.

– Da. Însă e un singur drum spre platourile stâncoase și anume acesta. Dacă nu e aici, va trebui să-l interogăm pe acel călugăr.

Trase fumul, apoi expiră. Pe potecă se zărea lumina unei lanterne. O siluetă cu glugă se apropia de ei, cu chipul ascuns în umbră. Willer rămase în picioare lângă ușa deschisă a mașinii, cu cizma pe prag.

Călugărul sosi cu mâna întinsă.

– Sunt fratele Henry, abatele de la Hristos în Deșert.

Bărbatul era scund, sprinten, cu ochi strălucitori și bărbiță tunsă scurt. Willer strânse mâna călugărului, fără să fie impresionat de întâmpinarea prietenoasă și încrezătoare.

– Locotenent Willer, de la departamentul Omucideri din Santa Fe, răspunse el scoțând legitimația, iar el este sergentul Hernandez.

– Bine, bine. Călugărul cercetă legitimația la lumina lanternei, apoi i-o înapoie. Domnule locotenent, ați putea să închideți farurile? Călugării dorm.

– Da. Sigur.

Hernandez intră în mașina de poliție și le stinse.

Willer se simți ciudat și în defensivă să discute cu un călugăr. Poate că nu ar fi trebuit să folosească sirena.

– Căutăm un bărbat pe nume Thomas Broadbent, spuse el. Se pare că e prieten cu unul dintre călugării de aici, Wyman Ford. Avem motive să credem că poate fi aici sau undeva în apropierea acestui drum.

– Nu îl cunosc pe acest domn Broadbent, răspunse abatele. Iar Fratele Wyman nu e aici.

– Unde e?

– A plecat în urmă cu trei zile ca să se roage în singurătate în deșert.

„Să se roage în singurătate în deșert, pe dracu'", își spuse Willer.

– Și când se întoarce?

– Ar fi trebuit să se întoarcă ieri.

– Da?

Willer privi atent chipul bărbatului. Era cea mai sinceră față pe care o puteai vedea. Cel puțin spunea adevărul.

– Deci nu îl cunoașteți pe Broadbent? Din informațiile pe care le am, a fost aici de câteva ori. Păr blond-închis, înalt, conduce o camionetă Chevy '57.

– Ah da, bărbatul acela cu camioneta minunată. Acum știu despre cine vorbiți. Din câte știu eu, a fost aici de două ori. Ultima dată cu aproximativ o săptămână în urmă.

– Din informațiile mele, a fost aici cu patru zile în urmă. Cu o zi înainte ca acest călugăr al vostru, Ford, să plece în deșert „să se roage".

– Pare corect, răspunse abatele cu blândețe.

Willer își scoase agenda și scrise ceva.

– Domnule locotenent, îmi permiteți să întreb ce înseamnă toate astea? întrebă abatele. Nu suntem obișnuiți să primim vizite de la poliție în miez de noapte.

Willer închise agenda.

– Am un mandat de arestare pentru Broadbent.

Abatele se uită la Willer, iar privirea lui se dovedi neașteptat de tulburată.

– Un mandat de arestare?

– Exact.

– Sub ce acuzație, dacă îmi permiteți să întreb?

– Părinte, cu tot respectul, nu pot să vorbesc acum despre asta.

Tăcere.

– Există un loc în care putem vorbi? întrebă Willer.

– Da, desigur. De obicei, în mănăstire avem jurământ de tăcere, însă putem vorbi în Camera Disputelor. Mă urmați?

– Luați-o înainte, spuse Willer, aruncându-i o privire lui Hernandez.

Îl urmară pe călugăr pe poteca șerpuită, spre o clădire mică din chirpici din spatele bisericii. Abatele se opri la ușă, privind întrebător spre Willer. Acesta îl privi lung la rândul său.

– Domnule locotenent, mă scuzați, puteți să stingeți țigara?

– Oh, da, sigur.

Willer o aruncă și o stinse cu călcâiul, conștient de ochiul dezaprobator al călugărului, enervat de senzația că, într-un fel, deja fusese subapreciat. Călugărul se întoarse, iar ei îl urmară înăuntru. Clădirea mică era alcătuită din două încăperi de rezervă, zugrăvite în alb. Cea mai mare avea bănci amplasate lângă pereți, cu o cruce în capăt. Cealaltă încăpere nu avea altceva decât o masă de lemn, o lampă, un laptop și o imprimantă.

Călugărul aprinse o lumină și se așezară pe băncile tari. Willer se răsuci, încercând să se facă comod, apoi scoase agenda și stiloul. Devenea tot mai nervos pe minut ce trecea, gândindu-se la absența lui Ford și Broadbent și la timpul pe care îl pierduseră venind acolo. De ce naiba nu aveau călugării un nenorocit de telefon?

– Abate, trebuie să vă spun că am motiv să cred că acest Wyman Ford este implicat.

Abatele își dădu jos gluga, iar sprâncenele lui se arcuiră de surprindere.

– Implicat în ce?

– Nu știm încă sigur; e ceva legat de crima de săptămâna trecută din Labirint. Probabil ceva ilegal.

– Mi-e imposibil să cred că fratele Wyman ar putea fi implicat în ceva ilegal, cu atât mai puțin într-o crimă. Are un caracter ireproșabil.

– Ford a fost în platouri mult în ultima vreme?

– Nu mai mult decât de obicei.

– Însă petrece mult timp acolo?

– Mereu a făcut asta, încă de când a venit aici, cu trei ani în urmă.

– Sunteți conștient că a lucrat pentru CIA?

– Domnule locotenent, „sunt conștient" de multe lucruri, însă cunoștințele mele se opresc aici. Nu punem întrebări despre viața din trecut a fraților noștri, nu mai mult decât ceea ce trebuie spus la spovedanie.

– Ați observat vreo diferență în comportamentul lui Ford din ultima vreme, vreo schimbare de obiceiuri?

Abatele ezită.

– În ultima vreme a lucrat destul de mult la computer. Era ceva legat de niște numere. Însă, după cum am spus, sunt sigur că niciodată nu s-ar implica...

– Computerul acela? îl întrerupse Willer. Făcu un semn cu capul spre cealaltă cameră.

– E singurul pe care îl avem.

Willer luă din nou notițe.

– Fratele Ford este un om al lui Dumnezeu și vă asigur...

Willer îl întrerupse cu un gest nerăbdător.

– Aveți idee unde s-a dus Ford în această „retragere spirituală"?

– Nu.

– Și va întârzia și mai mult?

– Mă aștept să apară din clipă în clipă. A promis că va fi aici ieri. De obicei se ține de cuvânt.

Willer înjură în gând.

– Mai e ceva?

– Acum nu.

– Atunci aș vrea să mă retrag. Ne trezim la ora patru.

– În regulă.

Călugărul plecă.

Willer făcu un semn către Hernandez.

– Să ieșim la aer.

Odată ajunși afară, își aprinse iar țigara.

– Ce crezi? întrebă Hernandez.

– Toată treaba asta pute. O să scot totul de la călugărul Ford chit că e ultimul lucru pe care-l fac. „Retragere spirituală"; mai scutește-mă. Willer se uită la ceas. Era aproape două. Era din ce în ce mai conștient de tot acel timp pierdut. Du-te la mașină și sună la Santa Fe să chemi un elicopter și să ceri un mandat ca să confiscăm laptopul de aici.

– Un elicopter?

– Da. Vreau să ne întoarcem în zori. O să-i găsim pe cei doi. E teren federal, așa că asigură-te că poliția din Santa Fe aranjează lucrurile cu BGT și cu oricine altcineva care se poate ofusca că nu sunt implicați.

– Desigur, domnule locotenent.

Willer urmări lanterna lui Hernandez dispărând pe potecă spre parcare. O clipă mai târziu mașina de poliție porni și auzi zgomotul radioului. O vreme se derulă o conversație de neînțeles. Deja terminase o țigară și începuse alta când Hernandez veni din nou lângă el la ușă.

Hernandez se opri, răsuflând greu de la mersul pe deal.

– Deci?

– Tocmai au închis spațiul aerian dintre Espanola și granița cu Colorado.

– Cine anume?

– FAA. Nimeni nu știe de ce, ordinul a venit de sus. Nici aviație comercială, nici privată, nimic.

– Cât timp?

– Nu se știe.

– Minunat. Și mandatul?

– Nu am reușit. L-au trezit pe judecător; s-a enervat, e catolic și vrea un motiv mult mai clar ca să confișteze computerul dintr-o mănăstire.

– Și eu sunt catolic, dar care dracu' e legătura? Willer trase cu furie în piept ultima urmă de fum din țigară, aruncă chiștocul, îl călcă și îl strivi sub talpă. Apoi făcu semn în direcția canioanelor din spatele mănăstirii. Se întâmplă ceva nemaipomenit pe platourile stâncoase. Și nu avem nici cea mai vagă idee ce e.

PARTEA A PATRA

CIMITIRUL DIAVOLULUI

Tiranozaurul era foarte inteligent. Avea unul dintre cel mai echilibrat raport creier–corp întâlnit la vreo reptilă din zilele noastre sau dispărută, iar creierul ei era printre cele mai mari dezvoltate vreodată la un animal terestru, aproape de dimensiunea celui uman. Însă creierul mare, partea rațională, era virtual inexistentă. Mintea îi era o mașină biologică care procesa comportamentul instinctual. Modul de programare al acesteia era extraordinar. Nu se gândea la ce făcea. Pur și simplu făcea.

Nu avea memorie pe termen lung. Memoria era pentru cei slabi. Nu trebuia să recunoască prădători, nu avea pericole de evitat, nimic de învățat. Instinctul avea grijă de nevoile ei, care erau foarte simple. Avea nevoie de carne. De multă carne.

Să fii un animal fără memorie înseamnă să fii liber. Dunele unde se născuse, mama și frații ei, apusurile scânteietoare ale copilăriei, ploile torențiale care înroșeau râurile și inundau ținuturile joase, secetele mistuitoare care crăpau pământul – nu reținea nimic din toate acestea. Trăia viața așa cum se întâmpla, ca pe un flux unic de senzații și reacții care își pierdeau trecutul precum un râu care se pierde în ocean.

Își vedea cei cincisprezece frați murind sau uciși și nu simțea nimic. Nu știa nimic. Nu observa că nu mai erau, ci doar că, atunci când mureau, cadavrele lor deveneau hrană pentru ea. Atâta tot. După ce se despărțea de mama ei, nu o mai recunoștea.

Vâna, ucidea, mânca, dormea și hoinărea. Nu era conștientă că avea un „teritoriu"; se mișca după vegetația distrusă și ferigile dezrădăcinate

lăsate în urmă de turmele mari de dinozauri cu cioc, fără să recunoască sau să-și amintească. Obiceiurile lor erau obiceiurile ei.

Emoţii umane precum dragostea, ura, mila, tristețea, regretul sau fericirea nu aveau echivalent în creierul ei. Cunoștea doar durerea și plăcerea. Era programată astfel încât să facă ceea ce îi spunea instinctul și îi provoca plăcere, iar să nu facă asta era de neconceput.

Nu se gândea la sensul existenței ei. Nici nu era conștientă că exista. Pur și simplu era.

1

Pistele de la Poligonul White Sands, New Mexico, zăceau adormite în lumina zorilor, ca două fâșii negre pe porțiuni de ghips albe ca zăpada. Clădirea unui terminal se ridica într-o parte, iluminată de lumini galbene, lângă un șir de hangare. Aerul era aproape nemișcat.

La est, pe cerul tot mai strălucitor apăru o pată. Aceasta luă încet forma unui aparat de zbor F-14 Tomcat, care se pregătea de aterizare, în vreme ce murmurul motoarelor se amplifica, transformându-se într-un zgomot care-ți spărgea urechile. Avionul de luptă aterizâ, trimițând doi norișori de fum cu miros de cauciuc, huruind deasupra straturilor de flori yucca uscate care mărgineau pista. Avionul F-14 încetini către capătul pistei, întoarse și opri în fața clădirii terminalului. Câțiva membri ai echipei de la sol veniră să se ocupe de avion, blocând roțile și pregătindu-l pentru alimentare.

Carlinga se deschise, iar silueta subțire a unui bărbat coborî de pe locul copilotului și sări ușor pe pământ. Era îmbrăcat într-un trening albastru și avea în mână o servietă de piele tocită. Străbătu pista cu pași mari, salutându-i scurt pe cei doi

soldați care stăteau de pază la ușă și care îi răspunseră la salut, uimiți de gestul de curtoazie.

Totul la acel bărbat era rece, curat și simetric, ca o bucată de oțel turnat. Părul lui era negru și drept și îi cădea pe frunte. Pomeții îi erau proeminenți, întinzându-i pielea moale a feței. Mâinile sale erau atât de mici și de curate, încât s-ar fi zis că-și făcuse manichiura. Buzele lui erau subțiri și cenușii, ca ale unui mort. Ar fi trecut drept asiatic, dacă n-ar fi avut ochii albaștri și pătrunzători, care păreau că stau să-i sară de pe față, într-un contrast puternic cu părul negru și pielea albă.

J. G. Masago ajunse la ușă și intră în terminal. Se opri în mijlocul camerei, surprins neplăcut că acolo nu era nimeni să-l întâmpine. Masago nu avea nicio clipă de pierdut.

Pauza îi permise să reflecteze că, până atunci, operațiunea decursese perfect. Rezolvase problema la muzeu și confiscase datele. O examinare de urgență a specimenelor la NSA oferise rezultate care depășiseră orice așteptare. Asta era: evenimentul spectaculos pe care Detașamentul EL480, agenția de informații clasificate pe care o conducea, îl așteptase de la întoarcerea din misiunea Apollo 17, cu peste treizeci de ani în urmă. Faza finală a jocului începuse.

Lui Masago îi părea rău pentru ce îi făcuse britanicului la muzeu. Era întotdeauna o tragedie când trebuia curmată viața unui om. Soldații își pierdeau viața în război, iar civilii pe timp de pace. Sacrificiile erau necesare. Ceilalți vor avea grijă de asistenta laborantă, Crookshank, care nu mai era o prioritate acum că datele și eșantioanele erau în siguranță în mâinile lor. Încă o întrerupere regretabilă, dar necesară.

Masago avea mamă japoneză și tată american și fusese conceput în ruinele din Hiroshima în săptămânile de după bombardament. Mama lui murise la câțiva ani după aceea, în urlete de agonie, bolnavă de cancerul provocat de Ploaia Neagră. Bineînțeles, tatăl său dispăruse înainte să se nască el. Masago ajunsese în America la vârsta de cincisprezece ani. Unsprezece ani mai târziu, când avea douăzeci și șase, modulul de aterizare Apollo 17 ajungea în Taurus-Littrow pe marginea Mării Serenității de pe Lună. Atunci nu avea cum să știe că acea misiune Apollo făcuse ceea ce putea fi considerată cea mai mare descoperire științifică a tuturor timpurilor și că acest secret îi va fi încredințat lui.

Pe atunci, Masago era deja ofițer junior la CIA. De acolo, datorită japonezei sale fluente și talentului la matematică, urmase o carieră întortocheată prin diverse niveluri ale Agenției Americane de Informații Militare. Reușise printr-un comportament extrem de precaut, inteligență și realizări îmbrăcate în haina modestiei. În cele din urmă ajunsese la conducerea unui mic detașament cunoscut sub numele de EL480, iar secretul îi fusese dezvăluit.

Cel mai mare dintre toate secretele.

Așa îi era sortit, pentru că Masago știa un adevăr simplu, pe care niciunul dintre colegii săi nu avea curajul să-l accepte. Știa că omenirea era terminată. Omenirea obținuse mijloacele să se autodistrugă, așa că avea să se autodistrugă. QED. Lui Masago i se părea la fel de simplu și evident ca doi plus doi. Oare existase, în toată istoria umanității, vreo perioadă în care omul nu reușise să utilizeze armele pe care le avea la dispoziție? Problema nu era de *dacă*, ci de *când*. Partea „când" a ecuației era cea pe care o controla Masago. Era în puterea

lui să întârzie evenimentul. Dacă își făcea datoria, el personal putea da rasei umane încă cinci ani, poate zece, poate chiar o generație. Era cea mai nobilă meserie, însă necesita disciplină morală. Dacă unii trebuiau să moară prematur, era un preț mic. Dacă o singură moarte putea întârzia evenimentul chiar și cu cinci minute... ce flori ar mai fi putut să înflorească? Oricum suntem cu toții condamnați.

Timp de zece ani condusese EL480 cât mai discret cu putință. Fusese un joc al așteptării, într-un interval de răgaz. Știuse întotdeauna că într-o zi avea să se producă și al doilea eveniment.

Și acum apăruse.

Se manifestase în locul cel mai puțin probabil și în modul cel mai puțin probabil. Însă fusese pregătit. Așteptase zece ani acel moment. Și acționase rapid și hotărât.

Ochii ca de safir ai lui Masago se mai rotiră o dată prin terminal, scrutară peretele cu automatele de produse, covorul din poliester gri, șirurile de scaune de plastic prinse de podea, ghișeele și birourile – seci, goale, funcționale, tipice pentru armată. Aștepta de două minute; aproape că devenea de netolerat. În sfârșit, dintr-o încăpere ieși un bărbat îmbrăcat în costum de camuflaj mototolit, cu două stele pe umăr și păr țepos.

Masago așteptă ca bărbatul să ajungă la el, apoi întinse mâna.

– Generalul Miller?

Generalul îi luă mâna și i-o strânse puternic, milităreşte.

– Iar dumneavoastră trebuie să fiți domnul Masago. Zâmbi și făcu semn afară către avionul Tomcat care era alimentat pe pistă. Ați făcut parte din Marină? Nu prea vedem aparate de zbor ca acesta pe aici.

Masago nici nu zâmbi, nici nu-i răspunse. În schimb, îl întrebă:

– Este totul gata, după cum am cerut, domnule general?

– Desigur.

Generalul se întoarse, iar Masago îl urmă într-un birou din capătul opus. Pe masa de metal se aflau câteva dosare, un ecuson și un dispozitiv mic care putea fi versiunea clasificată a unui telefon militar prin satelit. Generalul luă ecusonul și telefonul și i le întinse lui Masago fără să scoată o vorbă. Ridică primul dosar, pe care erau mai multe timbre roșii.

– Iată.

Masago cercetă dosarul preț de câteva minute. Era exact ceea ce solicitase el, un UAV echipat cu radar cu apertură sintetică și imagine multi- și hiperspectrală. Observă aprobator diversiunea unui satelit fotografic SIGINT KH-11 cu infraroșu pentru misiunea lui.

– Și oamenii?

– O echipă de zece, atribuită anterior de Autoritatea Națională de Comandă pentru Grupul de Asalt Combinat și DEVGU unei filiale a Directoratului de Operațiuni CIA. Sunt gata de treabă.

– Li s-a decodat informația?

– Oamenii aceștia nu au nevoie să li se decodeze informația, deja lucrează doar în operațiuni clasificate. Au primit Avertismentul dumneavoastră, însă era destul de vag.

– Am făcut-o intenționat. Masago se opri. Să spunem că această misiune are o componentă psihologică neobișnuită, pe care tocmai am descoperit-o.

– Aceea fiind?

– Este posibil să le cerem acestor oameni să ucidă mai mulți civili americani de la granița cu Statele Unite.

– Ce naiba vrea să însemne asta? întrebă răstit generalul.

– Sunt bioteroriști și au pus mâinile pe ceva important.

– Înțeleg. Generalul îl privi lung pe Masago. Acești oameni sunt pregătiți psihologic pentru aproape orice. Însă aș dori o explicație.

– Nu se poate. E de ajuns să spun că e vorba despre o chestiune gravă, care privește siguranța națională.

Generalul Miller înghiți în sec.

– Când oamenii vor primi ordinul de patrulă, trebuie să vorbiți deschis cu ei.

– Domnule general, o să rezolv aceste probleme așa cum voi considera necesar. Vreau doar să mă asigurați că acești oameni sunt capabili să ducă la capăt această misiune neobișnuită. Acum, răspunsul dumneavoastră mă face să cred că poate am nevoie de oameni mai experimentați.

– Nu veți găsi oameni mai competenți decât aceștia zece. Sunt cei mai buni soldați pe care îi am.

– Mă voi baza pe asta. Și elicopterul?

Generalul făcu un semn cu capul cărunt către pista de elicoptere.

– Pasărea e gata să-și ia zborul.

– MH 60G Pave Hawk?

– Asta s-a cerut. Vocea generalului devenise rece ca gheața.

– Conducătorul lor? Spune-mi câte ceva despre el.

– Sergent Clasa Întâi Anton Hitt, CV-ul lui e în dosar.

Masago îi aruncă lui Miller o privire întrebătoare.

– *Sergent?*

– Ați cerut cei mai buni oameni, nu cu rangul cel mai înalt, răspunse sec generalul. Se opri. Misiunea nu e aici în New Mexico, nu-i așa? Am aprecia dacă ne-ați ține la curent dacă operațiunea se desfășoară în curtea noastră.

– Această informație intră în categoria „nu trebuie să știți", domnule general. Pentru prima dată, buzele lui Masago se întinseră ușor, schițând un zâmbet. Însă gestul le făcu să devină albe.

– Echipajul meu USAF are nevoie de informații...

– Echipajul și piloții vor primi cardul de misiune și coordonatele după decolare. Echipa CAG/DEVGU va primi ordinul de patrulă pe drum.

Generalul nu răspunse; doar maxilarul îi zvâcni ușor.

– Vreau un cargo care să aștepte gata de zbor când dau eu semnalul și care poate să care cincisprezece tone.

– Care e distanța? întrebă generalul. E posibil să întâmpinăm probleme de combustibil.

– O să zboare cu șaptezeci și doi la sută combustibil. Masago închise dosarul și îl băgă în servietă. Conduceți-mă la elicopter.

Îl urmă pe general prin sala de așteptare, pe o ușă laterală și dincolo de o suprafață circulară extinsă de asfalt, pe care se afla un Sikorsky Pave Hawk cu rotoarele pregătite. Cerul era mai luminos, devenind din albastru un galben pal. Planeta Venus se afla la douăzeci de grade deasupra orizontului, un punct de lumină dispărând în strălucirea răsăritului ce se apropia.

Masago se apropie cu pași mari, fără să se obosească să se protejeze de rotoare, cu părul în vânt. Sări la bord și închise ușa. Rotoarele porniră, praful se ridică, iar o clipă mai târziu pasărea uriașă decolă spre nord și acceleră.

Generalul urmări cum elicopterul Pave Hawk dispăru pe cer, apoi se întoarse la terminal dând din cap și mormăind o înjurătură.

– Să-l ia naiba de ticălos civil.

2

După ce reușiseră să se găsească în canioanele superioare, urcaseră toată noaptea, ghidați de lumina lunii. Tom Broadbent se opri să-și tragă sufletul. Sally veni în spatele lui și își lăsă mâna pe umărul său, sprijinindu-se de el. Badlandsul era liniștit – mii de dealuri mici și cenușii ca niște movile de cenușă. În fața lor, în nisip, se întindea o depresiune, cu un pat crăpat de aluviune albită de cristalele alcaline. Cerul se luminase la răsărit, iar soarele era gata să răsară.

Sally dădu un picior ridicând un nor alb de praf.

– Asta e a cincea albie secată prin care trecem.

– Se pare că ploaia de săptămâna trecută nu a ajuns până aici.

Se așeză pe o piatră și îi aruncă lui Tom o privire piezișă.

– Domnule, cred că v-ați distrus costumul.

– Valentino ar plânge, spuse Tom, schițând un zâmbet. Ia să vedem tăietura ta.

Îl lăsă să-i ridice blugii, iar el îndepărtă cu atenție bandajul improvizat.

– Nici urmă de infecție. Te doare?

– Sunt atât de obosită că nu mai simt.

Aruncă bandajul și scoase o fâșie curată de mătase din buzunar, sfâșiată mai devreme din căptușeala costumului. O legă cu blândețe, simțind o furie bruscă, aproape copleșitoare față de cel care o răpise.

– O să urc pe stânca aceea să văd dacă ticălosul ne mai urmărește. Tu odihnește-te.

– Cu plăcere.

Tom se cățără pe coama unui deal, rămânând chiar sub muchie. Se târî ultimii metri până în vârf și trase cu ochiul dincolo de margine. În altă situație, Tom ar fi fost încântat să admire ținutul minunat pe care tocmai îl străbătuseră, însă de data aceea nu simțea altceva decât epuizare. În ultimele cinci ore urcaseră cel puțin treizeci de kilometri, încercând să ia o distanță cât mai mare de urmăritorul lor. Nu credea că acesta le dăduse de urmă prin noapte, însă dorea să se asigure că scăpaseră de el.

Se așeză și așteptă. Peisajul din spatele lui părea golit de orice urmă de viață umană, însă multe zone mai joase și funduri de canion erau ascunse; mai putea trece o vreme până ca urmăritorul să iasă la vedere. Tom se întinse pe burtă și privi deșertul, căutând silueta mișcătoare a unui bărbat, însă nu se arăta nimic. Trecură cinci minute, apoi zece. Tom simți o senzație tot mai mare de ușurare. Soarele se ridică precum o căldare de foc, aruncând o lumină portocalie care cresta culmile și vârfurile cele mai înalte, târându-se pe flancuri precum o foaie de aur într-o mișcare lentă. În cele din urmă lumina ajunse până în badlands, iar Tom simți căldura ei în ceafă. Însă tot nu văzu vreun semn al urmăritorului. Bărbatul dispăruse. Probabil încă se afla în Canionul Daggett, spera Tom, amețit,

mort de sete, în vreme ce condorii dădeau rotocoale deasupra capului său.

Cu acel gând plăcut în minte, Tom coborî de pe culme. O găsi pe Sally dormind, rezemată de o piatră. O privi o clipă, cu părul lung și blond răvășit, cămașa murdară și sfâșiată, blugii și cizmele pline de praf. Se aplecă și o sărută ușor.

Ea deschise ochii ca două pietre verzi descoperite brusc. Tom simți cum i se taie răsuflarea. Aproape că o pierduse.

– Vreun semn? întrebă ea.

Tom scutură din cap.

– Ești sigur?

Tom ezită.

– Nu în totalitate. Se întrebă de ce spusese asta, de ce în mintea lui rămăsese loc de îndoială.

– Trebuie să ne mișcăm, rosti ea.

Ea gemu, în timp ce Tom o ajută să se ridice.

– Sunt înțepenită precum mama lui Norman Bates. N-ar fi trebuit să mă așez.

Începură să urce, iar Tom o lăsă pe Sally să stabilească ritmul. Soarele urca pe cer. Tom își băgă o pietricică în gură și o supse, încercând să ignore setea. Nu aveau șanse să găsească apă înainte să ajungă la râu, adică după încă vreo cincisprezece kilometri. Noaptea fusese răcoroasă, însă acum că soarele răsărea, deja se făcuse cald.

Avea să fie o zi toridă.

3

Maddox Iarbă stătea întins pe burtă în spatele unui bolovan, privind prin luneta armei sale AR-15, urmărindu-l pe Broadbent aplecându-se și sărutându-și soția. Încă îl durea nasul de la lovitura pe care i-o dăduse ea, obrazul îi era umflat, picioarele îi erau ca de cauciuc și îi era din ce în ce mai sete. Ticăloșii urcaseră într-un ritm aproape supraomenesc, fără a se opri să se odihnească. Se întrebă cum de reușiseră acest lucru. Dacă n-ar fi fost luna și lanterna lui, i-ar fi pierdut cu siguranță. Însă era un ținut potrivit pentru mers cu mașina, iar el avea avantajul că știa încotro se îndreptau – spre râu. Unde altundeva? Fiecare sursă de apă pe lângă care trecuseră fusese uscată ca un os.

Se răsuci, cu piciorul amorțit, apoi îi privi continuându-și drumul prin canion. De unde se afla ar fi putut probabil să-l doboare pe Broadbent, însă ținta era nesigură, iar târfa avea posibilitatea să scape. Acum că se luminase de zi, ar putea să-i ajungă dacă se grăbea și să-i atace. Avea suficient teren să pună la cale o ambuscadă.

Important era să nu își trădeze prezența. Dacă ei bănuiau că încă îi urmărește, îi va fi mult mai greu să îi ia prin surprindere.

Prin telescopul puștii scană peisajul care se întindea în față, atent să nu țină lentila direct în lumina soarelui; nimic nu l-ar fi dat de gol mai repede decât o rază de soare reflectată din sticlă. Știa bine ținutul sterp, atât din explorarea proprie, cât și din orele petrecute studiind hărțile U.S.G.S. pe care i le dăduse Corvus. Și-ar fi dorit enorm să fi avut una dintre acele hărți. Către sud-vest recunoscu marea culme denumită Culmea Navajo, care se înălța la două sute cincizeci de metri deasupra deșertului înconjurător. Până acolo, își amintea el, se întindea un ținut pustiu denumit Echo Badlands, presărat cu canioane adânci și formațiuni stâncoase ciudate, tăiate de așa-numitul Canion al Tiranozaurului. La vreo douăzeci de kilometri în față, Iarbă abia zărea o linie cețoasă a orizontului, unde se termina Platoul Bătrânilor. În flancurile sale erau tăiate mai multe canioane, dintre care cel mai mare era Canionul Joaquin. Acela ducea la Labirint, locul unde îl ucisese pe prospectorul de dinozauri, iar de acolo se ajungea imediat la râu.

Într-acolo se îndreptau ei.

I se părea că trecuse un secol de când îl eliminase pe prospector; cu greu îi venea să creadă că trecuseră doar, cât, opt zile? Multe lucruri o luaseră razna de atunci.

Avea agenda și putea să repare tot ce nu mersese bine. Sigur se îndreptau spre o potecuță care traversa Culmea Navajo, ceea ce însemna că urcau la sud-vest prin badlands, trecând pe lângă capul Canionului Tiranozaurului. Acel loc forma un soi de nod natural unde se uneau mai multe canioane tributare, iar ei trebuiau să treacă prin el.

El putea să facă un mic ocol spre sud, să treacă pe lângă baza Culmii Navajo și să se întoarcă pe la nord ca să îi prindă

în capătul acelei văi. Va trebui să se miște rapid, însă în mai puțin de o oră se va termina.

Se târî din punctul său de observație, asigurându-se că nu era văzut, apoi porni cu pași repezi spre sud, prin badlands, spre peretele de gresie al Culmii Navajo.

Mâine pe vremea asta se va urca în avionul de New York.

4

În timp ce Melodie Crookshank mergea spre est pe Seventy-ninth Street, muzeul se profila înaintea ei, cu ferestrele de la etajele superioare sclipind în lumina dimineții. Nu putuse să doarmă și petrecuse cea mai mare parte a nopții plimbându-se încoace și încolo într-o zonă aglomerată de pe Broadway, fără să-și poată stăpâni gândurile. Se oprise să mănânce un burger la un non-stop undeva în apropiere de Times Square, apoi să bea un ceai la o cafenea de lângă Lincoln Center. Fusese o noapte lungă.

Intră pe aleea de serviciu care ducea spre intrarea personalului și se uită la ceas. Opt fără un sfert. Făcuse multe nopți albe când își scrisese dizertația și era obișnuită cu asta, însă de data aceasta părea ceva diferit. Mintea ei era neobișnuit de clară și limpede, mai mult decât lucidă. Sună la intrare și își trecu cardul de muzeu prin cititorul de carduri.

Intră prin sala rondă centrală și trecu prin mai multe săli uriașe de expoziție. Mereu o încânta să se plimbe prin muzeul pustiu la prima oră, înainte să sosească altcineva, când vitrinele erau tăcute și întunecate, iar singurul sunet care se auzea era ecoul pașilor ei pe podelele de marmură.

O luă pe scurtătura obișnuită prin Departamentul de Educație, își trecu cardul ca să cheme liftul, îl așteptă să vină și folosi cheia ca să ajungă la subsol.

Ușile se deschiseră și intră pe un coridor din subsol. Era răcoros și tăcut, amplasat în intestinele muzeului, neschimbat precum o peșteră, un loc care mereu îi dădea fiori. Aerul era nemișcat și întotdeauna părea să poarte un miros vag de carne veche.

Iuți pasul către laboratorul de mineralogie, trecând prin toate ușile depozitelor de fosile: Dinozauri din Triasic, Dinozauri din Jurasic, Cretacic, Mamifere Oligocen, Mamifere Eocen; era ca și când s-ar fi plimbat prin întreaga evoluție. Încă o cotitură și ajunse în holul laboratorului, ale cărui uși lucioase din oțel inoxidabil duceau spre alte laboratoare – mamifere, herpetologie, entomologie. Ajunse la ușa marcată cu MINERALOGIE, introduse cheia, împinse ușa și pipăi peretele să caute întrerupătorul. Luminile fluorescente se aprinseră.

Se opri. Printre rafturile de specimene îl zări pe Corvus, care era deja acolo – adormit peste stereozoom, cu servieta lângă el. Ce făcea acolo? Însă răspunsul veni aproape odată cu întrebarea: venise devreme să verifice el însuși munca ei; și chiar într-o dimineață de duminică.

Făcu un pas înainte și își drese glasul. El nu se mișcă.

– Domnule doctor Corvus? Se apropie de el mai încrezătoare.

Curatorul adormise pe birou, cu capul pe brațul îndoit. Se apropie în vârful picioarelor. Se uitase la un specimen prin stereozoom; un trilobit.

– Domnule doctor Corvus? Se îndreptă spre masă. Tot niciun răspuns. Melodie simți o ușoară alarmă. Oare făcuse infarct? Puțin probabil: era mult prea tânăr. Domnule doctor Corvus? repetă ea, aproape șoptit. Se duse în partea cealaltă

a mesei și se aplecă să-i vadă chipul. Sări înapoi cu un țipăt involuntar, ducând mâna la gură.

Ochii curatorului erau larg deschiși, părând că se holbează.

Corvus *chiar făcuse* infarct. Făcu încă un pas înapoi, clătinându-se. Știa că trebuie să verifice dacă avea puls, să facă ceva, să îi facă respirație gură la gură, însă ideea de a-l atinge îi repugna. Ochii aceia... Nu era nicio îndoială că era mort. Făcu încă un pas în spate, se întinse și luă telefonul de birou, apoi se opri. Ceva era în neregulă. Îl privi lung pe curatorul mort, care zăcea pe microscop, cu capul pe brațul îndoit, ca și când s-ar fi întins de oboseală și ar fi adormit. Simțea pe șira spinării cât de nelalocul lui era acel scenariu. Apoi își aminti: Corvus se uita la un trilobit.

Luă fosila și o examină. Un trilobit obișnuit din Cenozoic, pe care îl puteai cumpăra pentru câțiva dolari de la orice magazin de roci. Muzeul avea mii. Corvus, care avea în mână cea mai spectaculoasă descoperire paleontologică a secolului, își alesese chiar acel moment ca să se uite la un trilobit obișnuit?

În niciun caz.

Se simți copleșită de spaimă. Se îndreptă spre dulapul ei de specimene, formă combinația și îl deschise.

CD-urile și specimenele pe care le încuiase acolo cu o noapte în urmă dispăruseră.

Privi în jur și zări servieta lui Corvus. I-o trase din mâna atârnând, o întinse pe masă, o deschise și se uită înăuntru.

Nimic.

Toate înregistrările despre dinozaur dispăruseră. Toate specimenele ei, CD-urile ei se evaporaseră. Ca și când n-ar fi existat vreodată. Apoi își aminti încă un mic amănunt: când intrase

în laborator, luminile erau stinse. Dacă Corvus ar fi adormit la lucru, cine stinsese luminile?

Nu era infarct.

Simți un junghi în stomac. Oricine îl ucisese pe Corvus putea fi și pe urmele ei. Trebuia să aibă grijă cum gestiona situația.

Luă telefonul și formă numărul de la pază. Răspunse o voce leneșă.

– Sunt doctor Crookshank, sun din laboratorul de mineralogie. Abia am ajuns. Doctorul Iain Corvus e aici în laborator și e mort.

După o clipă, ca răspuns la întrebarea inevitabilă, spuse hotărâtă:

– Pare să fi fost infarct.

5

Locotenentul Willer stătea în ușa Camerei Disputelor și privea cum soarele răsărea peste aflorimentele de deasupra râului. Sunetul rugăciunilor venea dinspre biserica din spatele lui, urcând și coborând în aerul deșertului.

Aruncă chiștocul penultimei sale țigări, călcă pe el, apoi scuipă zdravăn într-o parte. Ford nu se întorsese și nu era nici urmă de Broadbent. Hernandez era la mașină, să dea un ultim telefon. Santa Fe deja pregătise un elicopter care aștepta la heliportul poliției, adus de la Albuquerque și gata de decolare, însă spațiul aerian era încă închis și nu se știa când se va redeschide.

Îl văzu pe Hernandez ieșind din mașina de poliție și îl auzi trântind ușa. Câteva minute mai târziu, adjunctul veni greoi de pe cărare. Îl privi pe Willer în ochi și scutură din cap.

– Niciun rezultat.

– Vreo veste despre Broadbent sau vehicul?

– Nimic. Par să se fi evaporat.

Willer înjură.

– Aici nu facem nimic. Să începem căutările pe drumurile forestiere care se deschid de pe Highway 84.

– Mda.

Willer aruncă o ultimă privire spre biserică. Ce pierdere de timp! Când se va întoarce Ford, o să-l târască pe acel așa-zis călugăr până în oraș și o să afle ce dracu' făcea acolo în platourile stâncoase. Cât despre Broadbent, abia aștepta să vadă cum se va simți veterinarul acesta milionar când va împărți celula cu vreun drogat și va mânca porumb la cină.

Willer coborî pe potecă, cu bastonul și cătușele atârnându-i în mână și cu Hernandez în urma lui. Pentru micul dejun vor mânca în grabă niște burrito și vor bea cafea la Bode's. Și o să-și cumpere un cartuș de Marlboro. Ura să ajungă la ultima țigară.

Apucă mânerul mașinii de poliție și se pregăti să o deschidă, când auzi un zgomot îndepărtat în aer. Privi în sus și văzu un punct negru apărând la orizont.

– Hei, spuse Hernandez, ducând mâna la ochi, ăla nu e un elicopter?

– Cu siguranță e.

– Cu nici cinci minute în urmă mi-au spus că încă e pe pistă.

– Idioți.

Willer scoase ultima țigară și o aprinse; pilotul Freddie avea mereu la el câteva pachete.

– Acum putem începe spectacolul.

Văzu elicopterul apropiindu-se, iar sentimentul său de frustrare dispăru. O să le strice petrecerea din canion ticăloșilor ălora. Era un ținut întins, însă Willer era sigur că acțiunea se petrecea în Labirint și că acolo va direcționa elicopterul prima dată.

Punctul negru începea să se transforme în ceva mai mare, iar Willer se holbă cu o uimire tot mai mare. Acela nu era elicopter de poliție, sau cel puțin nu unul de care văzuse el. Era

negru și mult mai mare, cu două pontoane de fiecare parte. Willer își dădu îngrozit seama despre ce era vorba. Închiderea spațiului aerian, elicopterul negru. Se întoarse spre Hernandez.

– Te gândești la ce mă gândesc și eu?

– FBI.

– Exact.

Willer înjură încet. Era în firea celor de la FBI să nu spună nimic, să îi lase pe polițiștii locali să bâjbâie ca niște idioți, iar ei să apară la țanc pentru premiul cel mare și conferința de presă.

Elicopterul se înclină ușor pe măsură ce se apropia, încetini, apoi ateriză în parcare. Se lăsă pe spate când se opri, curentul rotoarelor ridicând un nor de praf înțepător. Cu rotoarele încă pornite, ușa laterală se deschise, iar un bărbat în costum de camuflaj, cu o carabină M4 în mână și un rucsac în spate sări din el.

– Ce dracu' înseamnă asta? întrebă Willer.

Încă nouă soldați coborâră, cei mai mulți cu echipamente electronice și de comunicații. Ultimul care ieși fu un bărbat înalt și slab, cu păr negru și față osoasă, îmbrăcat în trening. Opt dintre bărbați dispărură pe poteca dinspre biserică, alergând în șir indian, în vreme ce ceilalți doi rămaseră cu individul în trening.

Willer trase adânc ultimul fum de țigară, aruncă chiștocul, expiră și așteptă. Nu erau de la FBI – sau cel puțin nu din câte știa el.

Bărbatul în trening se îndreptă spre el cu pași mari și se opri în fața lui.

– Vă rog să vă identificați, ofițer, spuse el pe un ton neutru și autoritar.

Willer așteptă o clipă.

www.ecarti.org

– Locotenent Willer, de la Poliția Santa Fe. Iar acesta este sergentul Hernandez. Nu se mișcă.

– Vă rog să vă îndepărtați de mașină.

Din nou, Willer lăsă să treacă câteva clipe. Apoi răspunse:

– Domnule, dacă aveți o legitimație, cred că a venit timpul să mi-o arătați.

Bărbatul făcu un semn către unul dintre soldați. Soldatul veni spre ei – un puști musculos tuns scurt, cu fața vopsită, umflat de simțul datoriei. Willer mai văzuse genul acela în armată și nu-i plăcea deloc.

– Domnule, vă rog să vă îndepărtați de vehicul, spuse soldatul.

– Cine dracu' ești tu să-mi spui mie asta? Nu avea de gând să asculte așa ceva, sau cel puțin nu înainte să vadă un act. Eu sunt detectiv-locotenent de la departamentul Omucideri din Santa Fe și sunt aici în misiune, cu un mandat de arestare, urmărind un fugar. Cine dracu' ți-a dat ție autoritate aici?

Bărbatul în trening răspunse calm.

– Sunt Masago de la Agenția pentru Siguranță Națională a Guvernului Statelor Unite ale Americii. Această zonă a fost declarată zonă de operațiuni speciale, închisă prin stare de urgență militară. Acești oameni fac parte dintr-o echipă de comando Delta Force și sunt într-o misiune care implică siguranța națională. Acum, ultimul avertisment: îndepărtați-vă de vehicul.

– Nu înainte să văd...

În clipa următoare, Willer se trezi la pământ, chircit, încercând cu disperare să tragă aer în plămâni, în timp ce soldatul îi luă arma de serviciu. În sfârșit, cu un mare efort, reuși să respire, inspirând aerul cu lăcomie. Se rostogoli într-o parte, reuși să se ridice în patru labe, tuși și scuipă, încercând să nu

vomite, cu mușchii stomacului pulsând și încordându-se ca și când ar fi înghițit un iepure. Își reveni, se ridică în picioare și se îndreptă.

Hernandez rămăsese nemișcat, consternat. Îi luaseră și lui arma.

Willer privi neajutorat cum unul dintre soldați urcă în mașina lui – *mașina lui* – cu o șurubelniță. Ieși o clipă mai târziu cu radioul într-o mână, cu cablurile atârnând. În cealaltă mână avea cheile mașinii.

– Trebuie să îmi predați stația dumneavoastră portabilă, domnule ofițer, spuse bărbatul în trening.

Willer trase încă o gură de aer, desfăcu husa și îi întinse stația.

– Predați și bastonul, cătușele, spray-ul paralizant și toate armele și dispozitivele de comunicare pe care le aveți. Și toate cheile vehiculului.

Willer se supuse. Vedea cum Hernandez era supus aceluiași proces.

– Acum mergem sus la biserică. Dumneavoastră și ofițerul Hernandez o luați înainte.

Willer și Hernandez urcară pe potecă spre biserică. Când trecură pe lângă Camera Disputelor, Willer observă că laptopul mănăstirii zăcea în praf în fața ușii, zdrobit în bucăți; în apropiere se afla o antenă satelit spartă, cu firele răspândite în jur. Willer îi zări pe soldații care se aflau înăuntru, amenajând rafturi cu echipamente electronice. Unul era pe acoperiș, montând o antenă satelit mult mai mare.

Intrară în biserică. Rugăciunile încetaseră și totul era cufundat în liniște. Călugării erau ghemuiți într-un colț, păziți de doi soldați. Unul dintre ei le făcu semn lui Willer și Hernandez să li se alăture.

Bărbatul în trening făcu un pas în fața grupului tăcut de călugări.

– Sunt Masago de la Agenția de Siguranță Națională a Guvernului Statelor Unite ale Americii. Derulăm o operațiune specială în această zonă. Pentru siguranța dumneavoastră trebuie să rămâneți aici, în această încăpere, fără să comunicați cu lumea exterioară, până când se termină totul. Doi soldați vor rămâne aici în caz că aveți nevoie de ceva. Operațiunea va dura între douăsprezece și douăzeci și patru de ore. Aici aveți toate facilitățile de care aveți nevoie: baie, apă, o bucătărie mică și mâncare în frigider. Îmi cer scuze pentru neplăcerile cauzate.

Îi făcu semn din cap lui Willer, indicând spre o cameră laterală. Willer îl urmă. Bărbatul închise ușa și se întoarse, vorbind încet.

– Și acum, domnule locotenent-detectiv, aș vrea să aud de ce sunteți aici și cine este acest fugar.

6

Soarele răsărise cu multe ore în urmă, iar valea ascunsă se transformase într-un adevărat tărâm al morții, un infern de bolovani care răspândeau căldura toridă a soarelui. Ford urcă prin albia secată, gândindu-se că Cimitirul Diavolului părea un nume chiar și mai potrivit în timpul zilei decât în crepusculul serii anterioare.

Ford se așeză pe o piatră, scoase bidonul și sorbi o gură de apă. Avu nevoie de un efort considerabil să se stăpânească să bea mai mult. Înșurubă din nou capacul și luă bidonul în mână, estimând că îi mai rămăsese un litru. Pe o piatră plată de la picioarele sale întinse cu atenție harta, care deja începea să se rupă la îndoituri, și scoase un creion mic. Ascuți rapid vârful cu briceagul și marcă încă un patrulater cercetat inutil.

Sentimentul său că era aproape să descopere fosila începuse să pălească în realitatea dură a peisajului prin care se plimba încă din zori. Trei canioane mari și multe altele mai mici se uneau într-un haos absolut de piatră – un ținut mort eviscerat de eroziune, sfâșiat de inundații, cicatrizat de avalanșe. Era ca și când Dumnezeu îl folosise ca un fel de groapă de gunoi a

Genezei, un maldăr cu tot ce mai rămăsese din piatra și nisipul de care nu mai avea nevoie în alte părți.

Mai mult, Ford nu văzuse nici urmă de fosile – nici măcar bucățele de lemn pietrificat, atât de răspândite în alte locuri din platourile stâncoase. Era un peisaj lipsit de viață din toate punctele de vedere.

Scutură din nou bidonul, își spuse *ce naiba,* sorbi din nou și se uită la ceas. Zece și jumătate. Cercetase aproximativ jumătate de vale. Încă mai avea de explorat cealaltă jumătate și alte canioane laterale și râpe înfundate – muncă de cel puțin încă o zi. Însă nu va putea termina decât dacă găsea apă; și era destul de clar că nu exista apă în acel infern. Dacă nu voia să moară de sete, trebuia să se ducă la râu cel târziu în zorii zilei următoare.

Împături harta, atârnă bidonul pe umăr și cercetă rapid cu busola, folosind ca punct de reper o bucată de gresie care se desprinsese din fațada canionului și se apleca într-un unghi precar. Merse pe terenul nisipos, traversând încă un ochi de apă secat, ridicând cu sandalele praful alb alcalin. Își reintră în ritm și grăbi pasul, trecând pe lângă bucata de gresie și intrând într-o albie de forma unui deget din spatele acesteia. Mâncase foarte puțin în acea dimineață – câteva linguri de ovăz fiert într-o cutie de conserve –, simțea un gol în stomac, cu care deja se obișnuise, dar îi era mai foame decât îi fusese vreodată. Îl dureau picioarele, avea bășici în tălpi, ochii îi erau roșii de la praf. La un anumit nivel, Ford întâmpina bucuros aceste dureri ale cărnii, negarea confortului trupesc. Penitența în sine îi oferea alinare. Pe de altă parte, exista un punct în care disconfortul, împins prea departe, devenea în sine o plăcere. Chiar atunci se afla în adâncul unei zone periculoase, unde

nu era loc de accidente sau greșeli. Un picior rupt, chiar și o gleznă luxată, însemna condamnarea la moarte: cu atât de puțină apă ar fi murit înainte să fie găsit și să primească ajutor. Însă asta nu era nimic nou; în anii din urmă acceptase riscuri și mai mari.

Continuă să urce, plin de sentimente contradictorii. Drumul lua o curbă strânsă lângă un perete de gresie, formând o tăietură înaltă de vreo patru metri, creând o semilună de umbră. Ford se odihni o clipă. Un ienupăr singuratic se înălța în apropiere, nemișcat, ca și când ar fi fost împietrit de căldură. Respiră adânc de câteva ori, luptând cu nevoia de a bea din nou. Sus în canion putea să vadă locul în care o parte a stâncii se prăbușise în timpul unei alunecări uriașe de pietre, un morman înalt de o sută cincizeci de metri, format din bolovani de mărimea unei mașini.

În acel morman de bolovani zări ceva. Fața netedă a unuia dintre bolovani era întoarsă în unghiul potrivit pentru a primi lumina soarelui. Iar acolo, conturat cu o claritate perfectă, se afla un set minunat de urme de picior de dinozaur – un dinozaur mare, cu trei degete și gheare uriașe, care traversase cu siguranță ceva ce cândva fusese o baltă de nămol. Ford își aruncă din nou bidonul pe umăr și se îndreptă către baza bolovanilor, simțind un impuls electric de energie și cum toată oboseala sa dispare. Era pe calea cea bună, la propriu și la figurat. Tiranozaurul era acolo, undeva în acel labirint de stânci și, doar Dumnezeu știa, acelea erau probabil chiar urmele lui.

Chiar atunci Ford auzi un zgomot, ușor de distins în liniștea întinsă a deșertului. Se opri și ridică privirea, însă cerul se vedea doar parțial printre stâncile înalte. Intensitatea lui creștea, iar Ford concluzionă că nu era decât bâzâitul înfundat al vreunui

avion mic. Sunetul dispăru înainte să-l zărească pe cerul albastru de deasupra. Ridică din umeri și urcă pe grămada de stânci prăbușite ca să cerceteze urmele mai de aproape. Stânca se crăpase de-a lungul platoului de dedesubt, scoțând la iveală suprafața ridată de argilit, aproape neagră, contrastând cu roșul cărămiziu al straturilor de deasupra și de dedesubt. Urmă cu privirea continuarea stratului de argilit ca o bandă neagră ce trecea printre formațiunile din jur, groasă de aproape zece centimetri. Dacă acestea erau urme de tiranozaur – și așa arătau cu siguranță –, atunci acel strat negru era un marcator, indicând stratul în care putea fi găsit probabil tiranozaurul.

Coborî și își continuă drumul prin canionul mic, însă după alte câteva curbe drumul se înfunda de stânci și fu nevoit să se întoarcă. Atunci auzi din nou sunetul avionului mic, însă de data aceasta mai tare. Ridică privirea, cu ochii întredeschiși, spre cerul fierbinte și văzu o rază de soare ieșind din micul avion și trecându-i aproape deasupra capului. Își duse mâna la ochi, însă avionul dispăruse. Își scoase binoclul și căută pe cer, iar în final îl găsi.

Ford rămase uimit. Era un avion mic, alb, fără ferestre, lung de aproape șapte metri și jumătate, cu bot rotund și motor montat în spate. Îl recunoscu imediat ca fiind un Vehicul Aerian Automat MQ-1A Predator.

Îl urmări cu binoclul, întrebându-se ce naiba făceau CIA sau Pentagonul cu un vehicul aerian clasificat peste ceea ce în esență era teren public. Ford știa că acel Predator era versiunea operațională a unui aparat care era abia în stadiul de proiectare pe vremea când lucra el la CIA; era un avion teleghidat care utiliza tehnologia ICCG, un sistem de Ghidaj Independent Controlat de Computer, care permitea aeronavei să opereze

independent atunci când nu mai era temporar în legătură cu pilotul uman de la distanță. Acest lucru reducea foarte mult echipajul uman necesar pentru a face avionul teleghidat să zboare, permițându-i să fie operat de o echipă de trei oameni de la sol cu o stație portabilă, și nu de remorca obișnuită de zece metri și o echipă de douăzeci de oameni. Ford observă că acel Predator avea o pereche de rachete cu laser Hellfire C.

Îl urmări trecând, zburând spre est. Apoi, probabil la cinci kilometri de locul în care se afla el, se înclină ușor și se întoarse spre el. Pierdea altitudine și câștiga rapid viteză. Ce naiba făcea? Continuă să îl privească prin binoclu, ca vrăjit. Părea că făcea o simulare de atac.

Se auzi un pufnit vag, iar Predatorul păru să facă un mic salt în față – tocmai lansase o rachetă. Era de necrezut: cine sau ce era ținta? Cu doar o clipă mai târziu, profund șocat, Ford își dădu seama care era ținta.

Chiar el.

7

Maddox urcă pe ultima culme și se opri să cerceteze cu privirea canionul de dedesubt. Aici, două canioane se uneau și formau unul mai mare, creând un amfiteatru de stâncă cu o podea netedă de nisip galben. Răsufla din greu, după ce urcase ca un liliac din iad ca să ajungă la acea intersecție și începea să se simtă amețit – nu știa sigur dacă de la căldură sau de la lipsa de apă. Își șterse sudoarea de pe frunte și gât, atingându-și cu grijă zonele umflate unde îl lovise și îl zgâriase nenorocita. Rana ușoară lăsată de glonț în coapsă îl durea, iar soarele îi ardea ca naiba pe spatele gol. Însă cea mai mare grijă a lui era apa: probabil afară erau treizeci și șapte de grade, iar soarele se afla atunci chiar deasupra capului său. Totul strălucea în căldură. Durerea pe care i-o lăsa setea creștea de la un minut la altul.

Ochii lui urmăriră despicătura adâncă a canionului central. Acela era canionul unde aveau să vină cei doi Broadbent.

Înghiți, simțindu-și gura ca și când ar fi fost plină de lipici vechi. Ar fi trebuit să-și ia un bidon în mașină înainte să înceapă urmărirea; însă era prea târziu și, în plus, știa că Broadbent și ticăloasa sufereau de sete la fel de mult ca el.

Maddox privi în jur să găsească o poziție bună din care să-i ucidă. Numeroșii bolovani care se rostogoliseră de pe marginile canionului îi ofereau multe opțiuni. Ochii lui cercetară pantele și se opriră asupra unui loc în care două pietre uriașe se uniseră, chiar în partea opusă a canionului de unde avea să iasă prada lui. Era locul ideal pentru o ambuscadă, chiar mai bun decât cel din care îl ucisese pe Weathers. Însă avea nevoie să poată trage cu ușurință: trebuia să omoare doi oameni, nu doar unul, iar Broadbent era înarmat. Pe deasupra, nu se simțea prea bine. Nu mai avea voie să dea greș; gata cu vorbăria și cu prostiile, trebuia să-i ucidă pe ticăloși și să scape din gura aceea de iad.

Coborî pe muchie, alunecând, prinzându-se de arbuști mici și tufe de pelin ca să-și păstreze echilibrul. La un moment dat, un șarpe-cu-clopoței care se ascundea în umbra unei pietre țâșni afară târându-se unduitor. Maddox îl ocoli; era al cincilea pe care îl vedea în acea dimineață. Ajunse pe fundul albiei, traversă și urcă panta, atent în tot acest timp să nu lase urme. Se opri în fața grămezii de bolovani și privi în jur să vadă dacă mai erau și alți șerpi, însă nu mai zări niciunul. Se afla direct în soare, care îl ardea ca naiba, cu toate că îi oferea o priveliște ideală pe partea opusă. Își scoase arma 223 AR-15 și se așeză turcește, cu pușca pe genunchi. O verifică rapid, apoi, mulțumit de starea de funcționare a acesteia, se așeză în poziție de tragere. Doi bolovani sprijiniți unul de celălalt formau un V, un suport perfect pentru tragere. Își sprijini arma acolo, se ghemui și privi prin telescopul 4x, mișcându-și pușca înainte și înapoi. Nu putea găsi un loc mai bun: avea vedere chiar spre locul pe unde presupunea că vor ieși femeia și bărbatul, printre doi pereți abrupți de gresie, între care nu se afla altceva decât o suprafață plată de nisip. Nu exista adăpost, nu erau mici arbuști,

sau altceva în care să se adăpostească, decât fuga înapoi în canion. Ecranul cu măsurarea automată digitală a distanței îi spunea că țintele sale se vor afla la trei sute șaptezeci de metri distanță când vor apărea pe după ultima cotitură; o să-i lase să mai meargă încă vreo două sute de metri înainte să tragă. O să nimerească imediat, fără greș.

În ciuda durerilor, Maddox zâmbi imaginându-și cum îi va omorî, gloanțele îi vor lovi în spate pe ticăloși, iar sângele lor va murdări nisipul. Aerul mirosea a praf și a pietre încălzite, iar el simți cum îl ia cu amețeală. Iisuse. Închise ochii și își repetă incantația, încercând să-și limpezească mintea, însă era prea însetat ca să se mai poată concentra. Deschise ochii, apoi privi din nou spre canion. Victimele urmau să ajungă în bătaia puștii în circa zece minute. Duse mâna la buzunar și scoase agenda; murdară, cu colțurile îndoite, de cincisprezece pe zece centimetri. Era uimit de cât de nesemnificativă părea. Răsfoi paginile. Erau numere, un fel de cod; iar pe ultima pagină două semne mari de exclamare. Orice ar fi însemnat, nu era treaba lui; Corvus va ști ce să facă cu ea. O bagă din nou în buzunar, schimbă poziția și își șterse gâtul cu batista. În ciuda oboselii, simțea cum îi crește adrenalina, acea conștientizare acută pe care o avea înainte de a ucide. Culorile păreau mai vii, aerul mai clar, sunetele mai distincte. Era bine. Asta o să îl ajute să treacă peste următoarele zece minute.

Mai verifică o ultimă oară pușca, mai mult ca să-și facă de lucru. Arma îi îngreunase mersul, însă se obișnuise cu ea. O mângâie și își duse mâinile la spate: era fierbinte. Hristoase.

Își aminti că nu făcea asta pentru bani, ca un mercenar. O făcea în scopuri nobile, credea el. Corvus îl scosese din închisoare; și avea puterea să-l arunce din nou acolo. Asta crea

în Maddox un adevărat simț al datoriei. Însă motivul lui ce
mai puternic era propria supraviețuire. Dacă nu-i omora pe
amândoi, nu doar pe unul, nimeni, nici măcar Corvus nu-l
mai putea salva.

8

Cu fiecare pas, Tom simțea căldura intensă a nisipului prin tălpile pantofilor săi italienești de piele. Băşicile se spărseseră de mult, iar rănile îl usturau la fiecare pas. Însă, pe măsură ce setea se amplifica, durerea părea să se micşoreze. Trecuseră de mai multe *tinajas*, găuri în piatră care de obicei conțineau apă. Toate erau secate.

Se opri sub o șuviță de umbră lăsată de o stâncă de deasupra.

– Ne odihnim cinci minute?

– Dumnezeule, da.

Se așezară, încercând să intre cât mai mult sub umbră. Tom îi luă mâna lui Sally.

– Cum te simți?

Ea scutură din cap, mișcându-și părul lung și blond.

– Sunt bine, Tom. Și tu?

– Supraviețuiesc.

Pipăi pantalonii de mătase ai costumului său de „bancher de investiții“ pentru „domnul Kim“ și zâmbi ușor.

– A mers?

– N-ar fi trebuit să te las singură.

– Tom, nu te mai învinovăți.

– Ai idee cine e bărbatul care te-a răpit?

– S-a tot lăudat cu asta. E un ucigaș plătit, care lucrează pentru un curator de la un muzeu din est. Poate că nu e educat, însă cu siguranță nu e prost. Se lăsă pe spate, cu ochii închiși.

– Deci l-a ucis pe Weathers ca să ia agenda, apoi a venit după tine. Iisuse, n-ar fi trebuit să mă duc la Tucson, îmi pare atât de rău...

Sally își lăsă o mână pe umărul lui.

– Păstrează scuzele până ieșim de aici. Se opri o clipă, apoi întrebă: Chiar crezi că am scăpat de el?

Tom nu răspunse.

– Încă îți faci griji în privința lui, nu-i așa?

El aprobă din cap, privind în canion.

– Nu-mi place felul în care a dispărut. Exact așa s-a întâmplat în orașul părăsit.

– Asta ai spus tu. S-a pierdut urmărindu-ne.

– Știe că dacă nu ne ucide e terminat. Asta ar trebui să-l stimuleze suficient.

Sally dădu încet din cap.

– Nu e tipul care să renunțe. Își rezemă capul de piatră și închise ochii.

– Mă duc mai sus ca să mă mai uit o dată în urmă.

Tom se cățără pe panta unui grohotiș până la un platou. Însă în spatele lor nu era nimic, doar o sălbăticie pustie de piatră. Încă mai aveau cel puțin treizeci de kilometri până la râu, însă avea doar o vagă idee în privința locului în care se aflau de fapt. Înjură printre dinți, dorindu-și să fi avut o hartă; nu ajunsese niciodată atât de departe în platourile stâncoase și habar nu avea ce se afla între ei și râu.

Coborî din nou și se aplecă o clipă asupra lui Sally, privind-o, apoi o atinse. Ea deschise ochii.

– Am face bine să ne continuăm drumul.

Ea căscă, iar el o ajută să se ridice. Chiar când se pregăteau să pornească la drum, un bubuit ca de tunet răsună în badlands, iar ecoul răsună bizar prin canioane.

Tom ridică privirea.

– Ciudat. Pe cer nu se vede nici urmă de nor.

9

Ford rămase întins ghemuit la adăpostul stâncii, cu fața în jos și brațele deasupra capului, în timp ce sunetul asurzitor al rachetei se răspândi ca o sută de tunete răsfrânte în canioane. O ploaie de nisip și pietriș continuă chiar și după ce ecoul dispăru. Așteptă până când se lăsă din nou tăcerea, apoi ridică capul.

Se afla în interiorul unui nor portocaliu dens. Tuși, își acoperi gura cu tivul robei și încercă să respire, fiind pe jumătate împietrit de detunătură. Zgomotul fusese atât de puternic, încât aproape că i se păru că doar sunetul singur îl putea ucide. Și totuși, iată-l viu și nevătămat. Nu-i venea să creadă.

Se ridică, se îndreptă rezemându-se de peretele canionului, cu capul bubuindu-i și urechile răsunându-i. Se refugiase într-o scobitură din peretele canionului, o decizie norocoasă. Bucăți mari de piatră spartă acopereau pământul din jurul său, însă stânca suspendată îl protejase. Încet, praful începu să se așeze, iar ceața portocalie se transformă în abur. Simți un miros ciudat, un amestec înecăcios de piatră pulverizată și cordită. Praful, prins între pereții canionului, se ridică încet, risipindu-se destul de încet.

Praful... Praful era atunci singura lui protecție. Îl va ascunde de ochii pătrunzători ai camerelor video de la bordul avionului teleghidat Predator, care, fără îndoială, încă dădea târcoale deasupra lui ca să evalueze distrugerea.

Se retrase sub stânca suspendată, în timp ce praful se ridică în sfârșit, împins de o mișcare imperceptibilă a aerului. Se ghemui, rămânând nemișcat, acoperit cu un strat atât de gros de praf, încât se gândi că arăta ca și când n-ar fi fost decât o altă stâncă. Încă auzea avionul teleghidat scoțând un bâzâit slab undeva pe cer. După zece minute, sunetul dispăru.

Ford se ridică în picioare clătinându-se, tușind și scuipând praful, ștergându-l de pe haine, scuturându-l din păr și de pe față. Abia atunci începea să se gândească la absurditatea întâmplării care tocmai avusese loc: un avion teleghidat Predator aruncase în mod deliberat o rachetă către el. De ce?

Trebuia să fie o greșeală la mijloc, vreun test greșit. Însă îndepărtă gândul chiar în clipa în care îi veni în minte. Pe de o parte, știa că un avion teleghidat clasificat nu era niciodată testat pe teren public, cu atât mai puțin în New Mexico, unde exista deja Centrul de Rachete de la White Sands, cel mai mare teren pentru teste din țară. Și mai știa că Predatorul nu avea cum să scape de la White Sands și să ajungă acolo; nu avea intervalul de timp necesar. Întoarcerea, planarea și tragerea executate de avionul teleghidat treceau dincolo de capacitatea ICCG – în spatele acelei manevre se afla un pilot uman de la distanță; un pilot care putea vedea cine era și ce făcea el.

Oare erau pe urmele altcuiva? Un caz de identitate greșită? Ford se gândea că exista și acea posibilitate, însă ar fi însemnat o încălcare gravă a primei reguli de înfruntare: asigurarea identificării vizuale a țintei. Cum era posibil ca el, în haine și sandale de

călugăr, să fie luat drept altă persoană? Oare CIA era pe urmele lui pentru ceva ce știa sau făcuse? Însă era de neconceput ca CIA să ucidă pe vreunul dintre ai săi; era ilegal, desigur însă, mai mult de-atât, era contrar politicii CIA. Chiar dacă ar fi dorit să-l ucidă, nu ar fi trimis după el un avion teleghidat clasificat, în valoare de patruzeci de milioane de dolari, când ar fi fost mult mai simplu să-l asasineze în propriul pat din celula lui din mănăstirea descuiată și să însceneze obișnuitul infarct.

Era vorba de altceva, ceva cu adevărat ciudat.

Ford își scoase roba, scutură restul de praf de pe ea și se îmbrăcă din nou. Scrută cerul cu binoclul, însă avionul teleghidat dispăruse. Apoi își îndreptă atenția către aflorimentul pe care-l lovise racheta. Vedea cicatricea portocalie proaspătă în gresia mai închisă la culoare, o gaură scobită în piatră din care încă se scurgeau fire de nisip și praf. Dacă nu s-ar fi aruncat în acea crăpătură din peretele canionului, ar fi fost ucis cu siguranță.

Ford se îndreptă spre canion, cu urechile încă răsunându-i. Ceea ce tocmai se întâmplase era de neconceput, însă îi trecu prin minte că atacul avea cumva legătură cu fosila de dinozaur. Nu putea spune exact de ce; era mai mult intuiție decât deducție. Însă nimic altceva nu avea logică. Oare cum era acea veche zicală a lui Sherlock? „Când totul e eliminat, ceea ce rămâne, indiferent cât de puțin probabil ar părea, trebuie să fie adevărul."

Dintr-un motiv de neînțeles, își spuse Ford, o agenție guvernamentală era atât de disperată să pună mâna pe acea fosilă de dinozaur fără să lase martori, încât erau gata să ucidă un cetățean american pentru asta. Dar asta îi ridică încă o întrebare: oare de unde știau că era pe urmele dinozaurului? Doar Tom Broadbent știa unde se afla el.

În timpul anilor în care lucrase la CIA, Ford avusese uneori de-a face cu diverse subagenții clasificate, cu forțe de operațiuni speciale și cu „detașamente negre". Acestea din urmă erau echipe mici, secrete, de specialiști, formate pentru scopuri specifice de investigație sau cercetare, care se desființau îndată ce problema era rezolvată. În argoul CIA se numeau Cei Negri. Aceștia erau teoretic sub controlul NSA, DIA sau al Pentagonului, însă practic nu jucau după regulile nimănui. Totul la ei avea caracter clasificat: scopul, bugetul, personalul, însăși existența lor. Existența unora dintre aceste detașamente era atât de secretă, încât personalul de vârf din CIA nu aveau voie să interacționeze cu ele. Își aminti de cele câteva cu care avusese treabă: toate aveau acronime cu rezonanță importantă, TEMP-WG (Grupul de Lucru pentru Pulsul Electromagnetic Termonuclear); ANDD (Detașamentul de Dezinformare al Națiunilor Aliate); și BDGZD (Detașamentul de Grad Zero pentru Apărare împotriva Armelor Biologice).

Ford își aminti cât de mult disprețuiau el și colegii lui de la CIA Detașamentele Negre – agenții barbare, care nu dădeau socoteală nimănui, conduse de tipi ca niște cowboy care considerau că scopul scuză mijloacele – indiferent care era scopul și care erau mijloacele.

Situația mirosea de la o poștă a Detașament Negru.

PARTEA A CINCEA

PARTICULA VENUS

Veneau și zilele când tiranozaurii masculi se luptau pentru ea într-o bătălie ritualică. În timp ce ea privea, ei își dădeau târcoale, mugind și fandând, iar pădurea se cutremura de la țipetele lor. Apoi se repezeau unul la celălalt, se izbeau cap în cap, se retrăgeau, sfâșiind copacii, învolburând pământul în patima lor furioasă. Mugetele lor îi făceau coastele să tremure și îi înfierbântau spatele. Când masculul câștigător o călărea, trâmbițându-și triumful, ea se supunea, în vreme ce sinapsele ei încercau cu mare efort să își stăpânească efortul de a-și sfâșia petitorul de la gât până la coadă.

Îndată ce se termina, acea amintire dispărea de asemenea.

Ca să depună ouăle, călătorea spre vest, către un lanț de dune în umbra muntelui. Scobea și făcea un cuib în nisip. După ce depunea ouăle, acoperea cuibul cu vegetație umedă și putredă, care oferea căldură prin fermentare, verificându-i temperatura cu nasul și înlocuind-o des. Aproape că nu părăsea cuibul, renunțând chiar și la mâncare pentru a sta de pază. Își apăra odraslele cu violență și îi creștea cu blândețe. Era mai mare decât masculii din specia ei, pentru a-și proteja puii de pofta oarbă de carne. Senzațiile pe care le simțea în timp ce făcea acele lucruri nu corespundeau definiției „iubirii". Era o mașină biologică în care se derula un program complex, al cărui scop era să perpetueze copii ale ei însăși, asigurându-se că acele pachete de carne care păstrau acele copii supraviețuiau la rândul lor ca să se reproducă. Sentimentul de „grijă" îi era neurologic imposibil.

Când puii ajungeau la o anumită dimensiune, aceștia începeau să vâneze în turmă, extinzându-și treptat teritoriul, pe măsură ce nevoia lor

de carne creştea. Atunci ea îi abandona şi se întorcea în vechiul ei teritoriu, existenţa lor nemaifiind parte din conştiinţa ei.

Când era pe drum, spaima se întindea peste pădure precum un gaz otrăvitor. Pasul ei de patru metri era tăcut. Pământul nu se cutremura când mergea ea; nici măcar nu se mişca. Păşea pe degete, uşor şi silenţios, culoarea ei amestecându-se cu cea a pădurii.

Cunoştea foamea, cunoştea saţietatea. Cunoştea şuvoiul înecăcios de sânge în gură. Cunoştea lumina, cunoştea întunericul. Cunoştea somnul, cunoştea trezirea.

Programul biologic se derula neîncetat.

1

Melodie urmări cum ultimul grup de paznici ieșeau din laboratorul de mineralogie, cu cheile zăngănind și vorbind tare pe coridor. Ea închise ușa în urma lor, o încuie și se rezemă de ea, expirând. Era aproape ora unu. Venise medicul legist, semnase un teanc de hârtii; cei de la urgențe luaseră cadavrul; un polițist plictisit își făcu treaba de mântuială, luând câteva notițe pe un clipboard. Toți presupuneau că fusese infarct, iar Melodie era sigură că autopsia va confirma asta.

Doar ea bănuia că fusese vorba de crimă. Ucigașul voia dinozaurul, Melodie era sigură de asta; atunci de ce ar fi furat toată cercetarea lor, cercetarea *ei*? Trebuia să se miște repede.

Melodie se întrebă dacă făcuse ceea ce trebuia, păstrându-și bănuielile doar pentru ea. Nu avea dovezi, nu avea o dovadă reală a crimei în afara faptului că Corvus nu ar fi analizat trilobiți la ora aceea. Dacă ar fi dat glas suspiciunilor ei și s-ar fi amestecat în caz, n-ar fi făcut altceva decât să-i atragă atenția ucigașului. Asta nu își permitea, cu atât mai mult atunci, când erau atât de multe în joc. Vorba proverbului, avea pești mult mai mari de prins.

Luă un scaun greu de metal și îl duse la ușă, proptindu-l sub clanță, fixându-l până se asigură că nimeni nu putea intra, nici măcar cu cheie. Dacă întreba cineva de ce blocase ușa, ar fi putut spune oricând că moartea aceea o speriase. Oricum, puțini erau curatorii care catadicseau să coboare din birourile lor lambrisate de la etajul cinci în laboratorul de la subsol, cu atât mai puțin duminica.

Avea mult timp la dispoziție să lucreze nederanjată.

Melodie se îndreptă în grabă către depozitul învecinat cu laboratorul. Acolo, zeci de mii de minerale și specimene de fosile erau aranjate pe rafturi peste rafturi de metal, care se ridicau de la podea până în tavan, numerotate și împărțite pe categorii. Specimenele mai mici erau în sertare, cele mai mari în cutii pe rafturi deschise. O scară mobilă pe șine, cu roți permitea accesul la cele mai înalte rafturi.

Cu inima bătându-i de neliniște, Melodie împinse scara mobilă pe șine până ajunse la șirul dorit. Urcă. Pe ultimul raft, în spațiul îngust de sub tavan, se afla o ladă veche de lemn, cu caractere mongole pe ea. Pe o etichetă aproape ștearsă era scris:

Cuib de ouă de Protoceratops andrewsii
Flaming Cliffs
Nr. acces 1923-5693A
W. Grainger, colecționar

Capacul de lemn părea bătut în cuie, dar nu era. Melodie îl ridică, îl așeză deoparte, apoi ridică stratul de paie.

Cuibărite printre ouăle cuibului fosilă de dinozaur se aflau copiile CD-urilor pe care le scrisese Melodie, care conțineau toate datele și imaginile ei. Lângă ele, într-o cutiuță de plastic,

se aflau trei secțiuni subțiri din specimenul original, prea mici ca să le fie simțită lipsa.

Melodie lăsă CD-urile la locul lor și scoase cutia de plastic cu specimenul, așeză stratul de paie la locul lui, puse din nou capacul, coborî scara și o duse la locul ei inițial.

Duse cutia înapoi la mașina de polizat, scoase o bandă și o fixă la mufa de polizare. După ce rășina se uscă, începu să polizeze, încercând să obțină o secțiune perfectă, microscopic de subțire, cât să poată să redea imagini foarte bune prin intermediul microscopului electronic. Era o muncă de precizie, îngreunată de tremuratul mâinilor ei. Fu nevoită să se oprească de mai multe ori, să tragă adânc aer în piept și să-și spună că ucigașul nu avea motiv să revină, că acesta obținuse ceea ce căuta și că nu avea de unde să știe că ea făcuse copii după date. Când specimenul fu pregătit, ea îl duse la camera TEM, deschise aparatul și îl lăsă să se încălzească. În timp ce făcea asta, observă registrul deschis lângă el. Ultima intrare, scrisă cu caractere îngroșate, cu litere înclinate, îi atrase atenția:

> Cercetător: I. Corvus
>
> Localitate/Număr specimen: Platourile stâncoase/ Rezervația Chama, N.M. Tiranozaur. Comentarii: A treia examinare a unui uimitor fragment de vertebră de dinozaur. Extraordinar! Asta va face istorie. I.C.

A treia examinare? Răsfoi registrul în urmă și găsi alte două intrări, ambele scrise la sfârșitul paginii, unde Corvus găsise câteva rânduri goale. Bănuise că se va întâmpla ceva asemănător, dar nu cu atâta îndrăzneală. Nenorocitul plănuise să o

jecmănească, să îi fure toată munca. Și, cum era un tehnician drăguț și dedicat, aproape că-l lăsase să o facă. Intră în camera SEM și răsfoi și prin registrul de acolo, găsind un număr asemănător de intrări false. Deci asta făcea în laborator în miez de noapte: îi fura munca și falsifica registrele.

Respira cu greu. Își dorise să fie om de știință încă de când era în clasa întâi, iar când crescuse considera că știința era singurul domeniu de activitate în care oamenii erau altruiști și lucrau nu pentru ei înșiși, ci pentru progresul cunoașterii. Întotdeauna considerase că știința era un domeniu în care meritele se acordau pe drept.

Cât de naivă fusese.

Exista un singur mod să se asigure că i se recunoșteau meritele și, în același timp, să se protejeze de ucigaș: să își termine cercetarea și să îl învingă pe criminal în scris. Dacă trimitea rezultatele la secțiunea online a *Jurnalului de Paleontologie*, atunci acestea vor fi văzute de alți colegi și vor fi publicate electronic în interval de trei zile.

Bineînțeles, o să menționeze și contribuția lui Corvus, care era destul de mică – doar îi adusese specimenul. De unde provenea fosila, cui îi aparținea, cum pusese mâna pe ea, erau detalii care nu aveau legătură cu domeniul ei. Desigur, se vor stârni controverse. Poate că specimenul era furat, chiar ilegal. Însă nimic din toate astea nu avea legătură cu lucrul făcut de ea: i se dăduse un eșantion la analizat și exact asta făcuse ea. După ce cercetarea ei va fi publicată, nu mai aveau de ce să o ucidă.

Apoi putea să-și scrie propriul ei bilet.

2

Așezat pe poziție în spatele bolovanului uriaș, Maddox își schimbă centrul de greutate, își întinse piciorul și îl roti, încercând să-l dezmorțească. Soarele părea să fie o nicovală fierbinte pe spatele lui gol. Transpirația îi curgea pe scalp, gât și față, iar tăieturile îl usturau. Rana de la picior îl durea tot mai tare; era cu siguranță infectată deja.

Își șterse fața, apoi clipi să-și îndepărteze transpirația din ochi. Limba lui părea acoperită cu rugină, iar buzele îi crăpaseră. Hristoase, cât de sete îi era! Trecuseră douăzeci de minute, iar cei doi Broadbent nu apăruseră. Mai privi o dată prin telescop, cercetând canionul pustiu în lung și în lat. Oare făcuseră un ocol de care el nu știa sau găsiseră apă? Înseamnă că probabil se întorseseră și se îndreptaseră la nord spre Llaves. Dacă îi pierduse...

Și, brusc, apărură.

Potrivindu-și ochii în telescop și ținând degetul pe curba fierbinte a trăgaciului, se strădui să se relaxeze, așteptând până când aceștia ajunseră într-o rază de două sute de metri. Putea vedea capătul armei din cureaua lui Broadbent. Nici măcar

nu va avea timp să o scoată, darămite să mai şi tragă. Şi chiar dacă o făcea, era degeaba la două sute de metri.

După încă un minut, erau în poziţia perfectă.

Apăsă pe trăgaci, iar arma automată reacţionă şi ricoşă. Ridică privirea şi îi văzu pe amândoi alergând înapoi spre canion. Amândoi.

Ce dracu'...?

Ratase. Reveni la telescop, o zări pe femeie, trase încă o rundă, apoi alta, însă gloanţele se opreau în nisipul din faţa lor, fiecare glonţ ricoşând în timp ce prada lui alerga în zigzag spre peretele canionului. Aveau să scape în adăpostul oferit de cotitura canionului.

Se ridică cu un urlet de frustrare, fixă arma pe semiautomat, apoi coborî pe pantă. Se opri, îngenunche, trase din nou, însă era absurd; ei ajunseseră deja la adăpostul peretelui de stâncă.

Cum de ratase? Ce era în neregulă cu el? Întinse mâna, desfăcu pumnul şi fu uimit să vadă cum tremura. Era obosit, însetat, rănit, probabil făcuse şi febră; şi totuşi, cum de ratase? Apoi îşi dădu seama. Nefiind obişnuit să tragă din unghiuri atât de înalte, calculase greşit locul în care căzuse glonţul. Ar fi trebuit să tragă o rundă de încercare.

Însă se grăbise.

Şi totuşi, avea o şansă. Canionul avea pereţi abrupţi, erau prinşi în capcană. Încă îi mai putea ucide, dacă îi prindea din urmă.

Îşi luă arma pe umăr, apoi porni pe pantă şi o luă la fugă după ei. Într-un minut ajunse după cotitură. Îi vedea la trei sau patru sute de metri distanţă în faţă, alergând, bărbatul ajutând-o. Chiar şi de la distanţă îşi dădu seama că femeia era slăbită. Amândoi erau slăbiţi. Nu era de mirare: ea nu mâncase

de treizeci și șase de ore și amândoi erau probabil cel puțin la fel de însetați ca el. Mai mult, ea șchiopăta.

Alergă după ei, nu prea repede, însă într-un ritm susținut. Nisipul era moale și îngreuna alergarea, însă asta era în avantajul lui. Continuă drumul, păstrându-și energia, sigur că îi va hăitui până vor leșina. La început, speriați, alergaseră repede și se îndepărtaseră, însă pe măsură ce Maddox își păstra ritmul susținut, al lor începea să scadă și să piardă din avans. Îi mai urmări prin una, două, trei cotituri. Când luă a treia cotitură îi văzu chinuindu-se, bărbatul susținând-o pe ea. Maddox micșorase distanța dintre ei la mai puțin de două sute de metri. Însă nu se forță și nu acceleră. Acum știa că avea să reziste mai mult ca ei: la urma urmei o să-i prindă. Dispărură după încă un colț. Când ajunse și el acolo, erau încă și mai aproape. Îl putea auzi pe bărbat vorbind cu Sally, încurajând-o și ajutând-o.

Se lăsă într-un genunchi, ținti și trase pe automat. Ei se aruncară la pământ, iar Maddox profită și câștigă teren considerabil. Ei se ridicară din nou în picioare, însă el deja era la mai puțin de o sută de metri de ei.

Ea căzu, iar el o ajută să se ridice. Patruzeci de metri. Chiar și cu mâinile tremurându-i, nu era prost. Broadbent încercă să îi dea curaj, dar ea se clătina; apoi pur și simplu renunțară. Se întoarseră și-l priviră sfidător.

El ținti, se răzgândi, se apropie. Douăzeci și cinci de metri. Pregăti focul automat, îngenunche, ținti și trase.

Clic!

Nimic. Rafalele automate goliseră pușca. Cu un strigăt, amândoi săriră spre el cu toată puterea. El scotoci după pistol și trase, însă femeia se afla călare pe el ca o pisică sălbatică, înșfăcându-i pistolul cu ambele mâini. Căzură împreună,

bătându-se pe pistol, apoi el luă arma și se rostogoli peste ea, apăsându-i-o la cap, încercând să-și treacă degetul pe trăgaci.

Simți o armă în propria ceafă. Putea vedea pistolul 22 al lui Broadbent.

– Număr până la trei, spuse Broadbent.

– O să-i vin de hac! O să vezi!

– Unu,

– Jur, o să-i zbor creierii! O s-o fac!

– Doi.

Știind că nu putea trage de două ori, se întoarse încercând să-l doboare întâi pe Broadbent și trase cu furie, însă fix în fața lui, iar bărbatul se lăsă la pământ; încercă să tragă din nou, însă ticăloasa îi administră o lovitură uluitoare în vintre, atât de puternică, încât mâna îi tremură și pistolul îi căzu, apoi se simți ca și când ceva i-ar fi apucat piciorul cu putere, după care amorți; și văzu un fir roșu pe nisip.

– Piciorul meu! țipă el, scăpând arma și sfâșiindu-și pantalonii, pipăind nebunește după rană. Piciorul meu! Sângele țâșnea, sângele lui și atât de mult! Sângerez de moarte!

Femeia făcu un pas înapoi și îndreptă spre el propriul lui Glock. Înțelese imediat, după felul în care o ținea, că știa cum să o folosească.

– Nu! Așteaptă! Te rog!

Ea nu trase.

Nu mai era nevoie. Sângele, care îi țâșnea fără încetare din artera femurală ruptă, îi umpluse piciorul pantalonului.

Băgă arma la curea și îngenunche în grabă lângă Broadbent, împușcat și zăcând la pământ. Maddox o urmări cu privirea, ușurat că nu-l ucisese. Simți cum pe obraji îi curg lacrimi de recunoștință, însă apoi ameți, iar pereții canionului începură

să se mişte. Încercă să se ridice, însă era atât de slăbit, încât nu îşi putea mişca nici capul, aşa că se lăsă din nou în nisip, pradă unei slăbiciuni căreia nu-i putea ţine piept, aproape ca şi când ar fi fost ţintuit de cineva.

– Piciorul meu... horcăi el. Voia să-l verifice, dar nu putea, era prea slăbit şi tot ce putea să vadă era cerul albastru şi întins de deasupra. Începu să nu mai simtă nimic, ca şi când devenise fum şi se ridica, se extindea şi se răspândea în necunoscut.

Apoi nu mai ştiu nimic.

3

Wyman Ford se opri lângă o piatră și ascultă. Auzise împușcăturile destul de clar, trei rafale ale unei arme automate, posibil o M16, urmate de două împușcături mai rezonante ale unei arme care era probabil un pistol de calibru mare. Sunetele păreau să vină din capătul celălalt al Cimitirului Diavolului, probabil la un kilometru și jumătate spre nord-est, dincolo de ceea ce părea un ținut al iadului.

Așteptă și ascultă să vadă dacă mai veneau și alte împușcături, însă după acele rafale rapide se lăsase liniștea.

Ford înaintă și mai mult în umbre. Se întâmpla ceva extraordinar. Dacă învățase ceva de la CIA, acel ceva era că tipul cu mai multe informații era cel care supraviețuia. Lasă armele, instruirea de comando sau echipamentul foarte performant. Luptele se câștigau în primul rând cu informații. Și exact asta îi lipsea.

Ford ridică bidonul, scutură apa din el, îi scoase capacul și luă o gură. Îi mai rămăsese vreo jumătate de litru, iar cea mai apropiată sursă de apă se afla la treizeci de kilometri distanță. Nu trebuia să facă altceva decât să meargă direct după apă.

Însă împușcăturile veniseră din apropiere și nu avea nevoie decât de douăzeci de minute ca să urce până în vârful văii de unde le auzise.

Se întoarse, hotărât să afle ce se întâmpla. Se îndreptă spre Cimitirul Diavolului, spre gura unui canion din partea de nord-est, trecând printr-o zonă de dune joase de nisip. Urcă pe mai multe pietre aplatizate, traversă câteva dealuri de cenușă, ajunse la o aluviune uscată și își continuă drumul.

Capătul îndepărtat al Cimitirului Diavolului era chiar mai ciudat decât își imaginase. Pereții canionului erau împinși în spate de ambele părți, iar gresia alterna cu marna și tuful vulcanic. Se desprindeau numeroase canioane laterale înfundate, dintre care multe conțineau grupuri de domuri golașe de stânci și buzunare de ținuturi sterpe. Era un ținut complicat și încurcat. Undeva, chiar în zona aceea, se afla fosila de dinozaur.

Scutură din cap. Ce prost era, să se mai gândească la găsirea dinozaurului. Ar fi trebuit să fie fericit dacă scăpa de acolo viu.

4

Tom deschise ochii și o văzu pe Sally aplecată deasupra lui, cu pletele blonde revărsate peste chipul lui, simțind în nări mirosul părului ei. Își tampona părul cu o bucată sfâșiată de pânză.

– Sally? Ești bine?

– Sunt bine. Însă tu, pe de altă parte, ai fost șters de un glonț. Încerca să zâmbească, însă vocea îi tremura. Te-a amețit o clipă.

– Dar *el?*

– Mort... cred.

Tom se relaxă.

– Cât timp am...?

– Doar câteva secunde. Dumnezeule, Tom, am crezut... Se opri. Încă un centimetru spre dreapta și... nu contează. Ești al naibii de norocos.

Tom încercă să se ridice și se schimonosi; îl durea capul.

Sally îl ajută să se sprijine din nou.

– Nu am terminat. E o rană, poate un cucui, însă nu s-a rupt osul. Ai capul tare. Îi legă o fâșie de mătase albastră în jurul capului. Cred că Valentino ar trebui să se apuce să facă și bandaje de firmă. Arăți minunat.

Tom încercă să zâmbească, dar se strâmbă.

– Prea strâns?

– Deloc.

– Apropo, îți datorez mulțumiri. Ai folosit bine pistolul acela descărcat.

El se întinse și îi prinse mâna.

– Ajută-mă să mă ridic în capul oaselor. Începe să mi se limpezească mintea.

Ea îl trase în șezut, apoi îl ajută să se ridice în picioare. El se clătină, însă amețeala îi trecu repede.

– Sigur ești bine? întrebă ea.

– Sunt mult mai îngrijorat pentru tine decât pentru mine.

– Am o idee: tu îngrijorează-te în locul meu și eu într-al tău.

Tom se îndreptă, încercând să ignore setea. Ochii îi căzură pe bărbatul care zăcea în nisip; nenorocitul care o răpise pe soția lui, pe care apoi încercase să o violeze și să o ucidă. Zăcea pe spate fără cămașă, cu brațele pe lângă corp, aproape ca și când ar fi dormit. Ambele picioare îi erau întinse, însă blugii care îi acopereau piciorul drept aveau o gaură mare și erau negri și uzi de sânge. Dedesubt, o băltoacă mare se scurgea în nisip.

Îngenunche. Bărbatul avea un chip uscățiv, era nebărbierit, iar părul negru era plin de praf. Gura îi era relaxată, aproape zâmbitoare, capul îi era înclinat într-o parte și îi expunea mărul urât al lui Adam acoperit cu peri. Dintr-un colț al gurii i se prelingea un fir de salivă. Ochii erau ca două crestături, aproape închiși, dar nu chiar. Torsul său avea înfățișarea umflată a unui pușcăriaș.

Tom îi duse mâna la gât să-i verifice pulsul și fu șocat.

– E mort? întrebă Sally.

– Nu.

– Ce facem?

Tom încercă să rupă pantalonul îmbibat, însă blugii erau prea groși. Scoase un briceag din cureaua bărbatului, sfâșie pantalonul și îndepărtă materialul. Piciorul și vintrele erau un dezastru, iar el nu avea nimic cu care să șteargă sângele în exces ca să vadă clar. Glonțul ieșise prin spatele genunchiului, sfâșiindu-l aproape complet. Sângele încă ieșea încet.

– Se pare că glonțul i-a atins artera femurală.

Sally își îndepărtă privirea.

– Ajută-mă să îl duc la umbră la stânca asta.

Îl sprijiniră. Tom tăie cămașa și făcu din ea un fel de garou, strângându-l suficient cât să oprească sângele să mai curgă. Căută prin buzunarele bărbatului și îi scoase portofelul. Îl deschise, scoase un carnet de conducere de Ohio cu o fotografie de-a bărbatului, cu o privire încrezută în ochi și un zâmbet arogant și pieziș; un adevărat psihopat.

– Jimson A. Maddox, spuse el cu voce tare. Căută prin portofel și scoase un teanc gros de bancnote, cărți de credit și chitanțe. O carte de vizită murdară îi atrase atenția:

IAIN CORVUS, D. PHIL. OXON. F.R.P.S.
Curator asistent
Departamentul de Paleontologie Vertebrată
Muzeul American de Istorie Naturală
Central Park West, Seventy-ninth Street
New York, NY 10024

O întoarse pe cealaltă parte. Pe spate, cu un scris apăsat, era adresa unui club, numere de telefon mobil, adrese de e-mail. I-o dădu lui Sally.

– Acela e tipul pentru care lucra, spuse ea. Cel care l-a scos din pușcărie.

– Mi-e greu să cred că un om de știință de la un muzeu atât de important ar putea fi implicat în răpire, furt și crimă.

– Când miza e suficient de mare, unii oameni ar face orice.

Îi dădu cartea de vizită înapoi lui Tom, iar acesta o băgă în buzunar împreună cu carnetul de conducere. Căută prin restul portofelului, apoi rapid prin celelalte buzunare. Găzi agenda, o scoase și o ridică.

– Ei ca să vezi, spuse Sally.

El o băgă în propriul buzunar. Într-o pungă mică prinsă la brâul bărbatului găsi încărcătură de rezervă pentru pistol. Privi în jur, văzu arma zăcând pe pământ acolo unde o scăpase Sally. O puse la curea și își prinse la brâu punga cu muniție.

– Chiar crezi că o să ai nevoie de ea? întrebă Sally.

– Poate că tipul are partener.

– Nu cred.

– Nu se știe niciodată.

Nu mai găsiră nimic interesant asupra bărbatului. Tom îi pipăi din nou pulsul. Slab, dar încă existent. Și-ar fi dorit ca bărbatul să fi fost mort: ar fi simplificat lucrurile. Îl șoca oarecum să constate că nu găsea în el nici urmă de milă pentru acel bărbat.

Pușca lui zăcea pe nisip la câțiva metri distanță, iar Tom o luă și aruncă încărcătorul gol. Mai avea un încărcător de rezervă în pungă, pe care îl goli, răspândind gloanțele în nisip, apoi îl aruncă.

– Să mergem, spuse el.

– Și el?

– Singurul lucru pe care îl putem face pentru el este să plecăm de aici și să găsim ajutor. Ca să fim sinceri, nu mai are șanse. Tom o cuprinse cu brațul. Ești gata?

Braț la braț, sprijinindu-se unul de celălalt, porniră șchiopătând la drum. Vreme de zece minute merseră în tăcere, apoi Tom se opri surprins.

O siluetă în robă mergea cu pași mari prin aluviune spre ei, cu mâna ridicată. Era călugărul – Wyman Ford.

– Tom! strigă el, luând-o la fugă. Tom! Făcea frenetic cu mâna, alergând către ei. În același timp, Tom auzi un sunet slab și văzu un avion mic și fără ferestre, cu bot rotund, venind în zbor peste marginea canionului și cotind spre ei.

5

Melodie privea lung ecranul computerului pe care erau desfășurate datele din timpul ultimei rulări a microsondei. Clipi de două ori din ochi, îi roti într-o parte, apoi în cealaltă, încercând să se concentreze. Era ciudat cum se simțea în egală măsură obosită și puternică, cu un bâzâit în cap ca și când tocmai băuse un martini. Privi ceasul mare din laborator. Patru după-amiază. Pe măsură ce privea ceasul, minutarul se mută cu un minut înainte, cu un clinchet abia auzit. Nu dormise de peste cincizeci de ore.

Apăsă pe o tastă și salvă datele. Făcuse toată cercetarea care putea fi făcută pe specimen și răspunsese la majoritatea întrebărilor importante. Singura chestie nesigură era particula Venus. Era hotărâtă să îi dea de cap înainte să depună lucrarea pentru publicare online. Altfel îi va da de cap alt om de știință; iar ea era foarte aproape.

Selectă și ultima dintre feliile pregătite, o puse pe lamă și o examină cu microscopul de polarizare. La 500x abia le putea vedea, puncte mici și negre îngrămădite ici și acolo în interiorul celulelor. Scoase felia, o introduse într-un micro-mortar și o

rupse cu grijă, fărâmițând-o ușor cu apă până obținu un praf fin, pe care îl turnă într-un pahar de plastic.

Se duse la dulapul încuiat și scoase o sticlă cu acid fluorhidric de doisprezece la sută. Nu era prea înțelept din partea ei să lucreze cu o substanță chimică atât de puternică – una care putea dizolva sticla – după atâta stres și nesomn, însă era singurul acid capabil să facă ce voia ea – să dizolve complet mineralul de înlocuire din fosilă fără să atace învelișul de carbon al particulelor Venus. Dorea să elibereze particulele ca să le vadă în întregime.

Duse sticla la nișa chimică filtrantă și o așeză în zona marcată cu DOAR PENTRU UTILIZARE FH. Apoi își puse ochelarii de protecție, mănușile de nitril, un șorț de cauciuc și protecții pentru brațe. Se aplecă la cincisprezece centimetri de nișă ca să-și protejeze fața, îl deschise și începu lucrul, deșurubând capacul și turnând o cantitate mică de acid în eprubeta de plastic care conținea fosila măcinată, foarte conștientă că și cea mai mică picătură ajunsă din greșeală pe pielea ei putea să-i fie fatală. Urmări cum substanța devenea o ceață, apoi un nor, calculând la secundă. Când procesul se termină, diluă rapid în procent de cincizeci la unu pentru a opri reacția acidă, aruncă excesul și diluă a doua, apoi a treia oară ca să scape de acid.

Ridică rezultatul la lumină, un strat subțire de sediment mineral pe fundul eprubetei, în care știa că se aflau cel puțin câteva particule.

Extrase cu o micropipetă aproape toate sedimentele, le uscă, apoi, utilizând tub de separare și o soluție de metatungstat de sodiu, separă sedimentele mai ușoare de cele mai grele. După încă o clătire, luă o cantitate mică de particule cu micropipeta și le lăsă să alunece pe o pantă cu grătar, particulele așezându-se

în ochiurile acesteia. O numărătoare rapidă la 100x scoase la iveală aproximativ treizeci de particule Venus, aproape intacte, curățate de alte particule.

Alese o particulă care părea să se fi conservat mai bine și mări la 750x. Particula deveni clară, umplând obiectivul. Melodie o cercetă cu o uimire crescândă. Semăna chiar și mai mult cu simbolul Venus, o sferă de carbon cu o coadă lungă ieșind din ea, cu o cruce la capăt și cu terminații care semănau cu niște peri. Deschise agenda ei de laborator și schiță un desen.

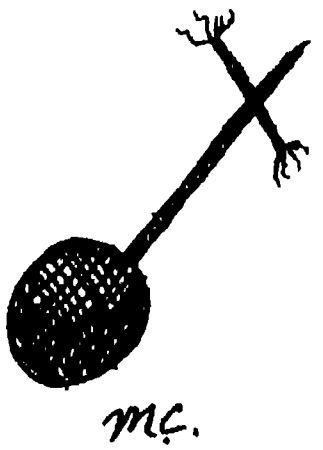

Când termină, se lăsă pe spate și își privi desenul. Era foarte surprinsă. Particula nu semăna cu niciun tip de incluziune care se putea cristaliza natural în piatră. De fapt, nu semăna cu nimic din ce văzuse înainte, poate doar cu radiolarul pe care-l examinase timp de două zile ca parte a unui proiect de știință când era la liceu. Avea, cu siguranță, origine biologică; de asta cel puțin era sigură.

Melodie scoase vreo șase particule Venus de pe panta cu grătar și le transferă într-un aparat SEM. Îl amplasă în camera de pregătire în vid, pregătindu-l pentru scanarea la microscopul electronic. Apăsă butonul și auzi un bâzâit ușor ieșind din aparat, pe măsură ce camera era evacuată.

„E timpul să mă uit mai în detaliu la chestia asta", își spuse ea.

6

F. P. Masago stătea în sala de computere văruită în alb a mănăstirii, care acum servea drept Stație de Control de la Sol pentru Predator. Ochii săi erau fixați pe un ecran plat care afișa fluxul DLTV din camera principală a Predatorului. Masa de lemn a mănăstirii era plină de echipamente electronice complexe, ghidate de trei operatori. Operatorul central era un controlor de luptă din Comanda Aripii Grupului de Tactici Speciale 615, care purta o cască UAV FlightSim. Consola la care lucra afișa controalele de bază pe care le avea o aeronavă normală: furcă, manetă de gaze, indicator pentru viteza aerului, compas și altimetru, și o manetă în stil F-16.

Pentru o clipă, ochii lui Masago se îndepărtară de ecran către cei doi operatori asistenți CAG/DEVGU. Aceștia lucrau intens, fără să fie atenți la nimic altceva decât la lumea electronică în care erau absorbiți. Unul lucra la consola platformă, un șir de ecrane, comutatoare, tastaturi și cititoare digitale care controlau capacitatea de inspecție și recunoaștere ale Predatorului. Acest pachet greu de 250 de kilograme conținea camere electrooptice și cu infraroșu, un radar cu apertură sintetică pentru zborul

pe vreme rea, două televizoare color DLTV cu zoom variabil și Spotter de 955 mm și un radar infraroșu cu rezoluție înaltă pentru cercetare, cu șase câmpuri de vizualizare, de la 19 mm la 560 mm.

Băieții se întorseseră cu mașina. Va veni mai târziu și vremea lor.

Privirea lui Masago se opri spre al doilea controlor. Acesta lucra la cele trei sisteme de țintă multispectrale ale UAV-ului, cu marcare laser, telemetru, suport electronic și contramăsuri și un indicator de țintă mobil. UAV-ul deja își folosise una dintre cele două rachete Hellfire C când îl ucisese pe călugăr.

Atenția lui Masago reveni la ecranul video. Brusc rămase nemișcat.

– Am văzut ceva. Vocea inexpresivă a unuia dintre operatori murmură în căștile lui Masago.

Masago putea să vadă doi oameni, apoi un al treilea apropiindu-se de ceilalți doi, la o sută de metri distanță. La jumătate de kilometru în sus în canion se vedea o siluetă culcată pe spate.

– Mărește ținta cea mai sudică la 900 mm, spuse Masago.

Imaginea cea nouă acoperi ecranul. Un bărbat rezemat de peretele canionului. O pată mare de sânge. Era mort. Știa de călugăr și de cei doi de la polițistul Willer. Însă acest bărbat, cel mort, era o necunoscută.

– Micșorează la 240 mm.

Acum vedea din nou cele trei siluete. Cea dinspre nord o luase la fugă. O clipă îi zări chipul alb și întors. Era băgărețul de la CIA, așa-zisul călugăr. Masago se hólbă surprins.

– Se pare că am ratat-o pe domnișoara în robă, murmură către controlorul MTS.

Masago se aplecă asupra imaginii, ca și când ar fi vrut să-i absoarbă esența.

– Dă-mi un detaliu la ținta din mijloc.

Camera se mișcă, iar chipul bărbatului acoperi ecranul; Broadbent. Bărbatul pe care îl căuta, foarte important pentru plan. Broadbent îl găsise pe prospectorul de dinozauri muribund și, astfel, avea cele mai mari șanse să cunoască amplasamentul exact al fosilei. După spusele lui Willer, atât soția lui, cât și călugărul erau implicați, cu toate că nu era prea clar cum se potriveau toate piesele jocului. Nici nu trebuia să fie. Obiectivul lui era simplu: să afle locul în care se afla fosila, să curețe zona de personal neautorizat, să ia fosila și să plece. Iar un funcționar o să pună cap la cap detaliile pentru raportul clasificat retroactiv.

– Micșorează la 160 mm, îi spuse el operatorului de la platformă.

Imaginea de pe ecran se mișcă din nou. Cei trei se întâlniseră și alergau spre adăpostul oferit de pereții canionului.

– Activez MTI, spuse controlorul.

– Nu, murmură Masago.

Controlorul îi aruncă o privire nedumerită.

– Am nevoie de aceste ținte vii.

– Da, domnule.

Masago cercetă canionul. Era adânc de două sute cincizeci de metri, cu pereți înclinați, care se îngusta înainte să se deschidă într-o vale uriașă de piatră. Cele câteva canioane laterale erau toate înghesuite. Era aproape o zonă blocată și le oferea o ocazie bună.

– Vezi punctul acela unde se îngustează canionul? La ora două pe ecran.

– Da, domnule.

– Acela e ținta noastră.

– Domnule?

– Vreau să lovești peretele canionului astfel încât să dobori suficient material cât să le blochezi drumul înainte. Avem ocazia să-i prindem în cursă.

– Da, domnule.

– Direcție unu-optzeci, coborâre la două mii, spuse pilotul.

– Urmăresc ținta fixă. Sunt gata să trag.

– Așteaptă până îți dau eu semnalul, murmură Masago în căști. Stai. Observase deja că avionul teleghidat își va greși ținta. Apăru muchia canionului și brusc țintele dispărură, ascunse după peretele de stâncă de trei sute de metri.

– Ticălosul, murmură pilotul.

– Întoarce-te la direcție unu-șaizeci, spuse Masago. *Coboară* vehiculul, urmărește canionul.

– Or să vadă...

– Asta e și ideea. Hărțuiește-i. Sperie-i.

Peisajul se schimbă în timp ce avionul teleghidat se înclină.

– Micșorează la 50 mm.

Peisajul se micșoră și mai mult, într-un câmp de vedere cu unghi larg. Acum Masago vedea ambele muchii ale canionului. Când Predatorul se întoarse, cele trei ținte apărură din nou: trei furnici negre alergând la baza pereților abrupți de stâncă ai canionului, îndreptându-se spre vale.

– Țintă optimă, murmură operatorul.

– Nu încă, murmură Masago. Din unghiul lui larg de vizualizare vedea o cotitură în canion, apoi o fâșie dreaptă de cel puțin patru sute de metri. Era ca și când ai fi mânat o turmă de gnu din elicopter. Urmări siluetele, care de la acea altitudine păreau să se miște încet și neajutorat ca niște insecte.

Nu prea aveau ce să facă prinși așa între stânci înalte de patru sute de metri. Trecuseră de cotitură și alergau pe fâșia dreaptă, încă lipiți de peretele canionului, sperând să se ascundă.

– Când tragi, murmură Masago, comută-mi fluxul video la rachetă.

– Da, domnule. Încă e blocat la T.

– Stai...

O perioadă lungă de liniște. Alergau, clătinându-se, vizibil obosiți. Femeia căzu, apoi fu ajutată de bărbat și de călugăr. Acum erau la vreo patru sute de metri de țintă. Trei sute cincizeci. Trei sute douăzeci și cinci...

– *Foc.*

Ecranul se modifică din nou, în timp ce fluxul video se schimbă de la Predator la camera din rachetă, afișând întâi o fâșie de cer gol, apoi pământul învârtindu-se, în final fixându-se pe peretele stâng al canionului, la înălțime. Peretele își mări rapid dimensiunea pe măsură ce racheta ținti cu obiectivul laser. Când racheta ateriză, fluxul fu comutat automat înapoi la camera de televiziune a Predatorului și reveniră brusc la priveliștea aeriană, privind în jos un nor tăcut de praf care se ridica împreună cu bucăți de piatră. Siluetele se aruncaseră la pământ. Masago aștepta. Își dorea să-i vadă scuturați bine, însă nu morți.

Mișcarea aerului în canion începu să îndepărteze norul de praf. Apoi siluetele apărură iarăși, alergând înapoi de unde veniseră.

– Uite cum fug ticăloșii, mârâi controlorul.

Masago zâmbi.

– Adu UAV-ul din nou în sus și urmărește-i. Pregătesc elicopterul. Acum îi avem, trei șobolani prinși în capcană.

7

Tom alerga chiar în spatele lui Sally, cu zgomotul exploziei încă răsunându-i în urechi și praful fierbinte adunându-se în canion spre ei. Se opriră o clipă la adăpostul unui perete al canionului. Tom se opri, sprijinindu-se de o stâncă, respirând cu greu, iar Ford li se alătură.

– Ce *dracu'* se *întâmplă...?* pufni Tom.

Călugărul scutură din cap.

– Ce era chestia aia care trăgea în noi?

– Un avion teleghidat. Încă e acolo sus și ne urmărește. Însă nu mai are rachete. Au doar două.

– E incredibil.

– Cred că avionul teleghidat a tras doar ca să blocheze canionul. Vor să ne prindă în capcană.

– *Cine!*

– Mai târziu, Tom. Acum trebuie să scăpăm de-aici.

Tom privi în canion, examinând pereții ambelor părți. Ochii i se opriră asupra unei crăpături largi, în pantă, pe al cărei fund se afla un strat de pietriș. Crevasa în pantă oferea o mulțime de

puncte de sprijin pentru mâini și picioare, acolo unde se uniseră stâncile, formând suporți naturali de urcuș.

– Iată, spuse Tom. Putem să urcăm prin crăpătura aceea. Se întoarse către Sally. Poți să o faci?

– Să fii sigur.

– Și tu, Wyman?

– Fără probleme.

– Sunt locuri bune de urcat pe partea dreaptă către marginea aceea.

– Ia-o înainte, spuse Ford.

– Știi ce se află după asta?

– Nu am ajuns niciodată atât de departe în platourile stâncoase.

Tom își privi pantofii italienești de patru sute de dolari, distruși, însă rezistenți încă. Cel puțin își comandase unii cu tălpi de cauciuc. Când ridică din nou privirea, o dâră de praf de la explozie se rostogoli peste ei, aruncând pe cer o mantie de culoarea sulfului.

– Să mergem.

Se prinse de primul punct de sprijin și se ridică.

– Priviți unde îmi pun mâinile și picioarele și folosiți aceleași locuri. Mențineți o distanță de trei metri. Sally, acum tu.

Tom își sprijini genunchiul de piatră și se ridică. Încercă să ignore faptul că își simțea gura pungă. Agonia după apă depășise pragul setei; se transformase în durere fizică.

Era un urcuș dificil și amețitor, însă aveau multe puncte de sprijin. Tom urcă metodic, verificând în fiecare minut cum se descurca Sally. Era atletică și învăță repede. Ford urca fără teamă, ca o maimuță; părea să fie născut pentru asta. Pe măsură ce urcau, spațiul se căsca sub ei, vast și înspăimântător. Se cățărau

fără frânghii, fără pitoni, fără nimic. Era ceea ce alpiniștii numeau eufemistic „prăpastie fără fund" – cădeai, mureai.

Tom își concentră privirea asupra unui perete de stâncă din fața lui. Depășise stadiul de oboseală și intrase pe un teritoriu necunoscut, dincolo de acesta. Ajunseră la o margine mică, se urcară pe ea și se odihniră. Ford scoase bidonul.

– Oh, Dumnezeule, acolo e apă? întrebă Sally.

– Foarte puțină. Ia două guri.

Sally înșfăcă bidonul cu mâini tremurânde și bău. I-o pasă lui Tom, care bău și el. Apa era caldă și avea gust de plastic, însă lui Tom i se părea lichidul cel mai minunat pe care îl băuse în viața lui și avu nevoie de un efort de voință suprem ca să se oprească. Îi dădu bidonul lui Ford, care îl băgă înapoi în rucsac fără să bea.

– Tu nu bei?

– Eu nu am nevoie, răspunse el aspru.

Tom ridică privirea. Încă auzea bâzâitul slab, ca de țânțar al avionului teleghidat, însă nu îl vedea. Se rezemă din nou de piatră, încă încercând să înțeleagă acel atac.

– Ce dracu' se întâmplă?

– Chestia aia care ne vânează este un vehicul aerian teleghidat Predator de patruzeci de milioane de dolari, clasificat din cap până în coadă.

– *De ce?*

Ford scutură din cap.

– Nu sunt sigur.

Căldura radia din peretele canionului. Tom examină restul stâncii de deasupra, alese un traseu și începu să urce. Ceilalți îl urmară în tăcere. Acum erau la șaizeci de metri înălțime, însă le era mai ușor să se cațere. După alte cinci minute trecuseră

deja de partea cea mai abruptă. Ceea ce urmă fu o cățărare obositoare pe pante cu pietriș. În vârf, Sally se întinse pe piatra plată, cu un oftat, iar Tom se întinse lângă ea. Privi cerul senin și tăcut, de unde avionul părea că dispăruse.

Ford scoase o hartă jerpelită din buzunar și o despături.

– Unde suntem? întrebă Tom.

– Am ieșit de pe hartă. O împachetă din nou.

Tom ridică ochii și examină peisajul care se deschidea în fața lor. Vârful era un platou alunecos de stâncă, format din gresii găurite și sculptate de acțiunea vântului și apei. O parte din zonele mai joase se umpluseră cu nisip adus de vânt, mișcat de curentul constant. Ici și acolo, un ienupăr suflat de vânt atârna din vreo crăpătură. Platoul se termina la vreo jumătate de kilometru distanță pe cerul albastru. Tom privi cu ochii întredeschiși, să vadă ce se afla în față.

– Aș vrea să văd ce e dincolo de muchia aceea. Aici stăm degeaba.

– Stăm degeaba oriunde cu ochiul acela pe cer.

– Încă ne urmăresc? întrebă Sally.

– Poți să fii sigură. Și nu mă îndoiesc că vor trimite un elicopter după noi. Aș spune că avem la dispoziție zece, douăzeci de minute.

– Asta chiar e o nebunie. Chiar nu știi ce se întâmplă?

Ford scutură din cap.

– Singurul lucru care îmi vine în minte e acel dinozaur.

– Și de ce i-ar putea interesa un dinozaur? Mi se pare mai degrabă că un bombardier și-a pierdut din întâmplare o bombă H sau că un satelit clasificat s-a prăbușit; ceva de genul ăsta.

Ford scutură din cap.

– Cumva, nu prea cred asta.

– Însă chiar dacă e vorba de dinozaur, de ce să ne urmărească pe noi? întrebă Tom.

– Ca să obțină informații.

– Ce informații? Habar n-avem unde e.

– Ei nu au de unde să știe asta. Tu ai agenda, iar eu am imaginea imprimată. Cu oricare dintre astea l-ar putea găsi în câteva zile.

– Și ce vor face cu noi după ce le dăm informațiile?

– Ne vor ucide.

– Nu crezi asta.

– Nu o cred, Tom. O știu. Deja au încercat să mă ucidă pe mine.

Ford se ridică în picioare, iar Tom îl urmă cu greutate și o ajută și pe Sally să facă același lucru. Călugărul porni pe platoul de piatră în ritmul său rapid obișnuit, ștergând pământul cu roba maro la fiecare pas, îndreptându-se spre capătul celălalt.

8

Roroarele se învârteau deja când Masago sări în elicopter, protejându-şi faţa de praf şi pietriş. Trecu pe lângă cei şapte membri ai CAG/DEVGU care se ocupau de operaţiune şi se aşeză pe un scaun din faţă, cu vedere spre spate. Comandantul echipajului îi dădu o pereche de căşti cu microfon, conectate la tavan cu un fir negru. Şi le potrivi pe cap şi reglă microfonul, în timp ce elicopterul decolă şi îşi luă zborul, cu uşile încă deschise, trecând pe lângă muchia superioară a canionului şi peste aflorimente şi platouri, trecând din când în când pe lângă fisura largă a vreunui canion, care cobora până în pământ. Soarele bătea aproape perpendicular, iar peisajul de dedesubt părea roşu şi fierbinte.

Pe podeaua cu mochetă a elicopterului, Masago desfăşură o hartă U.S.G.S. cu scară 1:24 000 a zonei ţintă. Încă prefera hărţile imprimate în defavoarea celor electronice GPS; cumva, hârtia îi dădea sentimentul de peisaj pe care versiunea electronică nu reuşea să-l redea. Imaginile din avionul teleghidat, învârtindu-se invizibil de la o înălţime de la peste şapte mii de metri, arătau că obiectivele reuşiseră să urce prin canion şi se

îndreptau spre o vale adâncă și complexă de dincolo de acesta. Era un loc îngrozitor să cauți pe cineva, însă, pe de altă parte, avea avantajul că era o zonă bine definită, al cărei perimetru putea fi securizat.

Când Masago termină de marcat harta cu creionul roșu, i-o întinse șefului de echipă, sergent Anton Hitt, clasa întâi. Hitt examină harta în tăcere și începu să însemneze punctele marcate pe hartă pe unitatea lui GPS. Bărbații primiseră ordinul de patrulă final chiar înainte de decolare, fără vreun comentariu sau dificultate, mai ales atunci când Masago îi instruise asupra posibilei necesități de a ucide civili americani. Bineînțeles, le spusese că era vorba de bioteroriști care aveau în posesia lor un microb care putea aduce apocalipsa. Cei mai mulți nu știau să facă față unor adevăruri complexe; era mai bine să simplifice.

Îl urmări pe Hitt la lucru. Comandantul era un afro-american care nu vorbea prea mult, cu o condiție fizică excelentă, cu o frunte înaltă, ochi căprui și limpezi și foarte rezervat. Era îmbrăcat în costum de camuflaj și bocanci de luptă, purta un M4 cu compartimente pentru 6.8SPC, echipat cu câmpuri de vizibilitate Aimpoint. Mai avea un revolver Ruger 22 Magnum, o alegere excentrică pentru un soldat din trupele speciale, însă una pe care Masago o aproba. Ca lamă fixă avea un Trace Rinaldi, altă alegere care spunea multe despre el. Masago îi permisese lui Hitt să ia deciziile legate de echipament, iar sergentul hotărâse că oamenii lui trebuiau să fie ușori și rapizi, fără muniție suplimentară, doar cu bidoane de un litru, fără grenade sau cartușe în plus și fără armura Kevlar obișnuită. Și fără arme automate. La urma urmei, nu era vreo operațiune în Mogadishu, cu băieți răi ieșind din toate casele.

Când termină, Hitt îi dădu înapoi harta lui Masago.

– Cei patru bărbați pe care îi lăsăm la sol nu trebuie să mențină liniștea radio. Amenajăm un perimetru în jurul obiectivelor și îl ținem strâns. E un plan simplu. Îmi plac lucrurile simple.

Masago aprobă din cap.

– Vreo întrebare de final? spuse Masago.

Hitt scutură din cap.

– Sergent Hitt, întrebă Masago încet, va veni timpul în care vă voi cere să ucideți mai mulți cetățeni americani dezarmați. Acești indivizi sunt prea periculoși ca să-i dăm pe mâna tribunalului. Aveți vreo problemă cu asta?

Hitt își întoarse încet ochii limpezi spre Masago.

– Sunt soldat, domnule. Eu urmez ordinele.

Masago se așeză din nou, cu brațele încrucișate. Generalul Miller avusese dreptate la urma urmei – Hitt era bun.

Elicopterul hurui, apoi Hitt își verifică GPS-ul și îi arătă unuia dintre membri.

– Halber, avertizare de zece minute până la punctul de aterizare Tango.

Bărbatul, în vârstă de vreo douăzeci de ani, chel, dădu din cap și își mai verifică încă o dată arma. Continuară să zboare, de-a lungul unui canion lung și adânc care ducea la valea spre care se îndreptau obiectivele, în timp ce umbra elicopterului șerpuia în sus și în jos direct dedesubt. Era un peisaj ca de iad, erodat, o rană deschisă pe fața pământului, iar Masago abia aștepta să se întoarcă la verdeața umedă și caldă din Maryland.

– Avertizare de cinci minute, spuse Hitt.

Pave Hawk se înclină, coti după un afloriment de piatră și zbură pe sub coastă, coborând într-un loc în care un canion lateral dădea în badlands. Halber se ridică și se fixă în plasă.

Frânghia, care era strânsă în fața ușii deschise, fu împinsă afară. Halber o prinse și coborî, dispărând din raza vizuală.

O clipă mai târziu, frânghia fu trasă în sus, iar elicopterul se înălță.

– Sullivan. Hitt indică spre alt bărbat. Punctul de coborâre Foxtrot, opt minute.

Elicopterul își mări din nou viteza deasupra deșertului roșu. La nord, Masago văzu conturul neregulat al unui șuvoi vechi de lavă; iar în extremitatea dreaptă câteva dealuri împădurite se ridicau până la linia unor vârfuri acoperite cu zăpadă. Deja cercetase îndeajuns de bine ținutul.

– Sullivan, avertizare de un minut.

Sullivan își termină verificarea armei, se ridică și prinse plasa, în timp ce elicopterul coborî, apoi frânghia fu aruncată din nou în afară, iar bărbatul dispăru.

După cinci minute încheiară și a patra și ultima lăsare la sol, apoi elicopterul se îndreptă spre zona de aterizare din valea aflată în capătul marii fisuri marcate pe hartă cu numele de „Canionul Tiranozaurului".

9

Ford ajunse primul la margine și privi în jos în vale. Își dădu seama șocat că dăduseră un ocol locului și merseseră până la capătul celălalt al Cimitirului Diavolului. Îl uimea că, în ciuda experienței lui în sălbăticie și a felului cum cunoștea deșertul, peisajul era atât de complex, încât îl determinase să facă un ocol. Scoase harta, o verifică și văzu că tocmai intraseră în zonă pe la nord-vest.

Privi în jur, așteptându-se dintr-o clipă în alta să vadă un punct negru la orizont și să audă sunetul familiar al unei aeronave cu elice apropiindu-se.

În viață trecuse prin destule situații periculoase, însă niciuna ca aceea. Înainte, întotdeauna avea *informații;* acum opera orbește. Știa doar că propriul guvern încercase să-l ucidă.

Ford se opri, așteptându-i pe Tom și Sally să-l prindă din urmă. Erau uimitor de rezistenți, dacă punea la socoteală faptul că amândoi erau răniți, obosiți și foarte deshidratați. Când vor atinge punctul limită, se vor opri indiferent unde s-ar afla. Acesta putea veni sub forma oboselii de la căldură, a hipertermiei, în care corpul își pierdea controlul asupra propriei abilități de

a-și menține temperatura. Ford o văzuse o dată în junglele din Cambodgia; omul care-l însoțea încetase brusc să mai transpire; temperatura îi urcase la 41 de grade, intrase în convulsii atât de mari încât își scosese dinții, iar în cinci minute murise.

Cercetă cu ochii întredeschiși lumina puternică. Munții erau la douăzeci și patru de kilometri distanță într-o parte, iar râul la treizeci și doi de kilometri pe partea cealaltă. Le rămăsese foarte puțină apă și temperatura depășea treizeci și șapte de grade. Chiar și fără urmăritori ar fi fost în mare pericol.

Ford privi stânca, cu un sentiment tot mai apăsător de disperare.

– Există un drum posibil pe care să coborâm, spuse Tom de la margine.

Ford se opri și privi crăpătura verticală înfiorătoare. Un sunet slab se auzi din depărtare. Se opri, cercetă orizontul și zări pata la doi, trei kilometri distanță. Nici nu mai era nevoie să verifice cu binoclul: știa ce era.

– Să mergem.

10

Melodie Crookshank privea lung imaginea SEM tridimensională a particulei Venus pe ecranul video, cu un sentiment de înfiorare. Avea o vechime de șaizeci și cinci de milioane de ani și totuși arăta perfect, ca și când ar fi luat naștere cu doar o zi în urmă. Imaginea SEM era mult mai clară decât oricare alta posibilă cu un microscop mic și afișa particula în mare detaliu – o sferă perfectă, din care ieșea un tub, cu o cruce la sfârșit, ca vergile unei corăbii. Crucile aveau structuri complicate la capăt, mănuchiuri de tubuli care semănau cu floarea cu semințe a unei păpădii.

O analiză de difracție cu raze X confirmă ceea ce bănuise ea, că sfera de carbon era ceea ce chimiștii numeau o fulerenă sau „moleculă de carbon în formă de minge" – o carcasă goală de atomi de carbon cu legătură dublă, aranjați ca un dom geodezic Buckminster Fuller. Aceste molecule fuseseră descoperite recent și se găseau rar în stare naturală. De obicei erau mici; aceasta era uriașă. Caracteristica principală a unei molecule de carbon în formă de minge consta în faptul că era aproape indestructibilă; tot ce se afla în interiorul ei era

sigilat perfect. Doar enzimele cele mai puternice manipulate în laborator o puteau deschide.

Și exact asta făcuse Melodie.

În interiorul sferei găsi un amestec uimitor de minerale, printre care o formă neobișnuită de feldspat plagioclaz, $Na_{0.5}Ca_{0.5}Si_3AlO_8$ dopat cu titan, cupru, argint și ioni de metal alcalin; în esență un amestec complex de ceramice dopate, oxizi metalici și silicați. Tubul care se extindea pe diagonală din moleculă părea să fie un nanotub uriaș de carbon cu o cruce de care erau atașate grupuri laterale care conțin un amestec de compuși ceramici și oxizi metalici.

Foarte ciudat.

Desfăcu o cutie de Dr. Pepper caldă și se rezemă, sorbind meditativ. După ce cadavrul lui Corvus fusese scos de acolo, în laborator se lăsase o liniște de mormânt, chiar și pentru o zi de duminică. Oamenii se fereau. Asta îi aminti din nou ce puțini prieteni avea în muzeu. Nimeni nu sunase să vadă cum se simțea, nimeni nu o invitase la prânz sau să bea ceva mai târziu ca să se înveselească. În parte era vina ei, căci rămăsese în laboratorul din subsol ca o călugăriță sechestrată. Însă în cea mai mare parte motivul fusese statutul ei umil și acel miros al eșecului care se ținea scai de ea, biata doctorandă care trimitea CV-uri de cinci ani.

Însă toate astea aveau să se schimbe.

Deschise câteva dintre imaginile anterioare ale particulei, pe care le surprinsese pe CD, căutând mai multe dovezi ca să susțină o teorie ce începea să i se dezvolte în minte. Observase că particulele Venus păreau să fie adunate în nucleele celulelor. Când examină o parte dintre imaginile pe care le capturase anterior pentru Corvus, observă un detaliu semnificativ – multe

dintre celulele în care apăreau particulele erau alungite. Mai mult decât atât, multe dintre particule păreau să locuiască în perechi de celule, una lângă alta. Cele două observații aveau legătură, iar Melodie le asocie imediat. Avu o senzație înțepătoare în ceafă. Era uimitor că nu-și dăduse seama mai devreme. Particulele se aflau în mare parte în interiorul celulelor care treceau prin procesul de mitoză. Cu alte cuvinte, particulele Venus infectaseră celulele dinozaurului și *declanșaseră* diviziunea celulară. Multe virusuri moderne făceau același lucru; așa își ucideau în cele din urmă gazda – cu cancer indus viral.

În 1925, paleontologul Henry Fairfield Osborn, care lucrase și el în acest muzeu, fusese cel care presupusese prima dată că extincția în masă a dinozaurilor fusese provocată de o epidemie asemănătoare Ciumei Negre, care cuprinsese toate continentele. Robert Bakker, în cartea lui *Erezii despre dinozauri*, elaborase teoria. Venise cu teoria că extincția în masă putea fi explicată prin erupții de microbi străini care „o luaseră razna" în rândul dinozaurilor. Acești microbi „străini" proveniseră din unirea Asiei și Americii de Nord. Ca specie amestecată, aceștia răspândiseră germeni noi. Cartea lui Bakker fusese publicată cu aproape douăzeci de ani în urmă, iar pe măsură ce teoria impactului asteroidului drept cauză a extincției fusese general acceptată, cea a lui Bakker fusese treptat uitată.

Acum se părea că, la urma urmei, Bakker avusese dreptate. Într-un fel.

Dinozaurii *fuseseră* uciși de o epidemie, își spuse Melodie, în timp ce privea microbul vinovat. Însă epidemia nu fusese declanșată de unirea treptată a continentelor. Fusese declanșată de impactul însuși. Ciocnirea asteroidului cu Terra provocase în toată lumea incendii în păduri, întuneric, foamete,

pierderea catastrofală a habitatelor. Calculele demonstraseră că pământul fusese întunecat ca noaptea timp de luni întregi după aceea, iar aerul se umpluse cu funingine și praf înecăcios, iar ploaia fusese atât de acidă, încât dizolvase stâncile. Impactul asteroidului crease condițiile perfecte pentru răspândirea masivă a bolii printre supraviețuitori; peisajul fusese probabil plin de animale moarte sau muribunde, în timp ce celelalte erau înfometate, arse, rănite, cu sistemul imunitar distrus. În acele condiții, o epidemie devastatoare nu ar fi fost doar posibilă... ar fi fost *inevitabilă*. Asteroidul ucisese cea mai mare parte a dinozaurilor; iar epidemiile care urmaseră le uciseseră pe celelalte.

Teoria ei mai avea o surpriză – una mare. Melodie încă nu era decisă dacă nu cumva era prea nebunească să o adauge în lucrarea ei, dacă nu cumva era produsul a cincizeci de ore de nesomn. Surpriza era asta: particula Venus nu părea să fi fost o formă de viață terestră. Părea *extraterestră*.

Poate, doar poate, particula Venus sosise *cu* asteroidul.

11

Masago sări din elicopter, iar zgomotul elicelor răsuna deasupra capului său. Ieși din zona de aterizare și cercetă cu privirea badlandsul. Avionul teleghidat Predator indica faptul că țintele coborâseră de pe marginea platoului de deasupra în acea vale fără nume. Elicopterul aterizase în mijlocul văii, în punctul central spre care se îndreptau cei patru bărbați care formau perimetrul.

Hitt veni lângă el, urmat de ultimii doi bărbați din echipaj, soldații clasa întâi Gowicki și Hirsch. Terenul era dificil și complex, însă țintele lor erau mai mult sau mai puțin prinse în capcană în vale, blocate de stânci. Cei patru bărbați fuseseră coborâți în singurele patru puncte de ieșire existente, iar spațiul se îngusta. Acum, tot ce rămăsese de făcut era ca Hitt și cei doi oameni ai săi să îi scoată la suprafață. Țintele nu aveau șanse – nici măcar una – de scăpare.

Comandantul echipajului și cei doi specialiști deja descărcaseră totul, își luaseră echipamentul și lucrau cu GPS-urile, în timp ce murmurau pe frecvența echipajului către membrii echipei care executau mișcarea de prindere.

– Mișcați-vă, spuse Masago.

Hitt făcu un semn cu capul, apoi unul cu mâna, iar oamenii săi se așezară în formațiune triunghiulară, cu vârful ascuțit în urmă. După cum era plănuit, Masago se afla la vreo o sută de metri în spate, cu arma lui obișnuită, o Beretta 8000 Cougar, într-un toc de umăr. Soldatul clasa întâi Gowicki și sergentul Hitt mergeau în paralel, Hirsch era „tras", iar împreună înaintară precauți prin albia secată către zona în care fugiseră cei trei, după indicațiile avionului teleghidat. Masago căută urme prin nisip, însă nu zări vreuna. Era doar o chestiune de timp.

Înaintară prin albie până când aceasta se lăți și se împărți. Aici se opriră, dar Hitt urcă și cercetă din nou. Câteva minute mai târziu coborî și dădu scurt din cap, apoi continuară către un șir de stânci asemănătoare unor ciuperci.

Nu scoaseră niciun cuvânt. Se răspândiră când albia se nivelă și înaintară spre pădurea ciudată de pietre înalte, intrând în curând în umbra ei.

– Am aici o urmă, se auzi vocea murmurată a lui Gowicki. Și încă una.

Masago îngenunche. Urmele erau proaspete, lăsate de un bărbat în sandale; călugărul. Se uită cu atenție și le găsi și pe celelalte. Ale unei femei, de dimensiune mai mică, 36 sau 37, și ale unui bărbat, probabil 45. Se mișcaseră repede. Știau că erau vânați.

Hitt îi conduse mai adânc prin umbra pietrelor. Masago era sigur că nu aveau cum să încerce să-i prindă în ambuscadă: ar fi fost sinucidere curată să încerce să atace un grup de militari doar cu câteva pistoale, asta dacă le aveau și pe acelea. O să rămână la pământ și vor fi trași afară. Curând, prima etapă a operațiunii se va termina.

Ajunseră într-un loc în care stânci uriașe se sprijineau una de cealaltă, făcându-i să se târască printr-o gaură de dedesubt. Hitt așteptă până ce Masago îi ajunse din urmă. Arătă spre câteva urme proaspete în nisipul tare. Trecuseră pe acolo, însă foarte de curând.

Masago dădu din cap.

Hitt deschise drumul, lăsându-se în patru labe. Masago trecu ultimul. Când se ridică, văzu că zona se aglomera, cu stânci înalte care urcau precum scările din toate părțile. Își cercetă o clipă harta. Cei pe care îi urmăreau păreau să fi dispărut într-un canion lateral, o fundătură, prin care nici măcar ei nu aveau cum să urce.

Masago murmură în cască:

– Am nevoie de ei vii până obțin informațiile pe care le vreau.

12

– Așteptați aici, spuse Ford. Mă duc sus să arunc o privire.

Tom și Sally se odihniră în timp ce Ford se cățără pe un bolovan să cerceteze terenul. Erau în inima ținuturilor sterpe, presărate cu stânci cu forme bizare. Văzuseră elicopterul aterizând la mai puțin de doi kilometri în mijlocul văii, iar Ford era sigur că le luaseră urma. Și mai știa, din antrenamentul său la CIA, că cel mai probabil lăsaseră oameni la punctele de ieșire, care se vor îndrepta spre ei să-i prindă. Singura lor șansă era să găsească un traseu neașteptat ca să iasă din canion; sau o ascunzătoare.

Privi către capătul îndepărtat al canionului. Câteva dealuri cenușii și golașe făceau loc altui grup de stânci, ce păreau un șir de călugări cu glugă. La câțiva kilometri distanță se înălțau alte stânci purpurii, ca niște scări ce duceau spre alt platou. Dacă ar fi putut să se strecoare pe acolo, poate ar reuși, însă locul nu arăta prea promițător. Privi în jos la Sally și Tom. Amândoi erau deja slăbiți și nu credea că o să mai reziste mult. Trebuiau să găsească un loc pe pământ.

Coborî.

– Ai găsit ceva? întrebă Tom.

Ford scutură din cap, căci nu voia să-i bage în asta.

– Să mergem mai departe.

Își continuară drumul prin albie și intrară în pădurea de stânci înalte. Căldura toridă se adunase în spațiul închis. Merseră mai departe, cățărându-se pe stânci căzute și strecurându-se printre bolovani de gresie, uneori în soare, alteori la umbră, intrând cât de adânc puteau în masa de roci. Uneori, stâncile se înclinau atât de mult una de alta, încât fură nevoiți să meargă în patru labe ca să treacă.

Brusc, se treziră în fața unei stânci care se curba pe ambele laturi, formând un fel de amfiteatru. În capătul mai îndepărtat, la aproximativ cincisprezece metri deasupra fundului canionului, un curs de apă de mult secat scobise o peșteră. Ford vedea gropițele din stâncă, mici depresiuni unde vechii indieni anasazi săpaseră o potecă foarte îngustă în peșteră.

– Hai să vedem ce e acolo, spuse Ford.

Se îndreptară spre baza stâncii, iar Tom examină vechea potecă îngustă. Ridică privirea.

– Wyman, aici ne vor găsi, spuse Tom.

– Nu avem altă opțiune. Poate că peștera duce undeva. Și *poate* ne vor rata, dacă ne ștergem urmele.

Tom se întoarse spre Sally.

– Tu ce crezi?

– Eu nu mai pot să gândesc.

– Așa facem.

După ce își șterseră urmele cât putură de bine, urcară pe potecă. Nu era un urcuș dificil și în câteva minute ajunseră în peșteră. Ford se opri și își trase sufletul. Și el se apropia de

capătul puterilor și se întreba cum de Sally și Tom mai erau în stare să meargă. Amândoi arătau îngrozitor. Oricare ar fi fost deznodământul, peștera aceea era capătul drumului lor.

Peștera avea forma unui dom de catedrală înalt, cu o podea netedă de nisip și pereți de gresie care se curbau în sus. Lumina soarelui, care bătea pieziș de afară, umplea încăperea cu o lucire roșiatică, iar aerul mirosea a praf și a vechi. Un bolovan uriaș stătea în capătul peșterii, probabil căzut din tavan cu ani-lumină în urmă, tocit și rotunjit de acțiunea apei care pătrundea printr-o rețea de fisuri din acoperiș.

Când ajunseră și mai adânc în peșteră, trecură pe lângă o colonie de vrăbii de deșert care stăteau în cuiburi, dar care dispărură în umbrele de deasupra în țipete ascuțite.

– Probabil peștera se continuă în spatele stâncii aceleia mari, spuse Ford.

Se îndreptară spre capătul peșterii și se apropiară de stânca dislocată.

– Uite, spuse Tom. Urme de pași.

Nisipul fusese netezit cu grijă, însă în gaura dintre stâncă și peretele peșterii văzură urme lăsate de un bocanc.

Se strecurară prin gaură și intrară în partea din fund a peșterii, în spatele bolovanului masiv.

Ford se întoarse și atunci îl văzu, marele tiranozaur, cu fălcile și membrul anterior ieșind din stâncă. Nimeni nu scoase o vorbă. Era o priveliște extraordinară. Animalul arăta ca și când ar fi dus o luptă pe viață și pe moarte să scape, să se elibereze din acel mormânt de piatră. Dinozaurul zăcea culcat pe o parte, însă înclinația stâncii căzute îl fixase aproape în picioare, amplificând iluzia grotescă de viu. Privindu-l, Ford

aproape că putea simți ultimul moment zbuciumat din viața animalului.

Se apropiară în tăcere de baza stâncii. Pe nisip zăceau împrăștiate câteva lucruri desprinse din fosilă, printre care un dinte lung și negru, de forma unui iatagan. Tom îl ridică, îl cântări, își trecu degetul mare peste marginea interioară cu striații. Fluieră încet și i-l întinse lui Ford.

În mâna lui era greu și rece.

– Incredibil, murmură el, privind din nou la monstrul uriaș, dar tăcut.

– Privește asta, spuse Tom, arătând spre câteva artefacte, îngropate parțial în nisip; mai multe statui vechi cioplite în lemn. Îngenunche și îndepărtă nisipul, descoperind mai multe statui și o oală mică plină cu vârfuri de săgeți.

– Ofrande, spuse Ford. Asta explică poteca indiană de aici. *Venerau* monstrul. Și nu e de mirare.

– Ce e asta?

Tom indică spre un obiect de metal care ieșea din nisip. Dădu nisipul deoparte și scoase la iveală o cutie de conserve, pe care o ridică și îi desfăcu capacul. În ea era o pungă sigilată în care se afla un teanc de scrisori, puse în plicuri, datate și adresate lui „Robbie Weathers". Pe prima scria:

> Pentru fiica mea, Robbie. Sper să îți placă povestea asta.
>
> Tiranozaurul e al tău. Cu dragoste, tata.

Fără să scoată o vorbă, Tom rulă din nou scrisorile și le așeză la loc în cutie.

Sally, care stătea mai departe, lângă intrarea în peșteră, exclamă:

– Voci!

Ford tresări, ca și când s-ar fi trezit dintr-un vis.

– Trebuie să ne ascundem. Să vedem cât de departe duce peștera.

Tom scoase lanterna pe care încă o avea la el și îi îndreptă raza spre capătul peșterii. Cu toții priviră tăcuți. Peștera se termina cu o crăpătură îngustă, făcută de apă, mult prea îngustă ca să poată trece o persoană. Ridică raza lanternei, apoi cercetă în jur.

– Am ajuns într-un punct mort, spuse Ford încet.

– Deci asta e? spuse Sally. Ce facem acum? Ne predăm?

Ford nu răspunse. Se duse rapid spre gura peșterii, se lipi de perete și trase cu ochiul. Reveni după o clipă.

– În canionul de dedesubt sunt trei soldați și un civil.

Tom se duse și el la intrare și privi în micul amfiteatru. Doi bărbați cu puști de asalt, îmbrăcați în costum de camuflaj, mergeau dedesubt. Apăru și un al treilea, apoi al patrulea. Bărbații cercetau pământul de pe care își șterseseră urmele. Unul indică spre peșteră.

– Asta a fost, spuse Ford încet.

– La dracu'. Tom scoase arma din pungă, o încărcă, mai bagă câteva gloanțe pe care le avea în plus, apoi o așeză la loc. Ridică fruntea și îl văzu pe Ford scuturând din cap.

– Să tragi în soldații ăia înseamnă sinucidere instantanee.

– Nu cedez fără luptă.

– Nici eu. Ford se opri, cu fața aspră adâncită în gânduri. Ca și când n-ar fi știut ce face, scoase dintele de dinozaur din buzunar și îl cântări. Apoi îl strecură la loc.

– Tom, ai agenda?

Tom o scoase.

– Dă-mi-o. Și arma.

– Ce vrei să...

– Nu am timp de explicații.

13

Masago văzu de jos cum Hitt și ceilalți doi soldați ajunseră pe muchia pantei abrupte de gresie și se lăsară la pământ chiar sub buza peșterii, răspândindu-se ca să-i împresoare pe cei dinăuntru din trei unghiuri. Era o manevră clasică, poate puțin exagerată, luând în considerare faptul că țintele cel mai probabil nu aveau arme.

Când ajunseră pe poziții se auzi vocea lui Hitt, nu tare, însă foarte autoritară.

– *Sunteți în peșteră. Avem mai multe arme și mai mulți oameni. Intrăm. Nu mișcați și țineți mâinile la vedere.*

Masago urmărea neobișnuit de agitat ceea ce se întâmpla.

Hitt se ridică, expunându-se țintelor nevăzute dinăuntru. Ceilalți doi rămaseră să îl acopere.

– *Așa. Cu mâinile ridicate. Nimeni nu o să pățească nimic.* Le făcu semn celorlalți doi soldați, care ieșiră la vedere.

Se terminase. Cele trei obiective stăteau în picioare în zona centrală deschisă a peșterii, cu mâinile ridicate.

– Acoperiți-mă.

Hitt se apropie de ei și îi pipăi de sus până jos, ca să se asigure că nu erau înarmați. Vorbi în stație.

– Domnule, am securizat peștera. Acum puteți veni.

Masago prinse primul punct de sprijin și se ridică, iar în câteva minute ajunse la gura peșterii, privindu-i pe trei dintre cei mai jalnici ticăloși pe care-i văzuse în ultimul timp: călugărul, Broadbent și soția lui.

– Nu au arme?

Hitt aprobă din cap.

– Caută-i din nou. Vreau să văd tot ce au asupra lor. Totul. Să întindă aici pe nisip în fața mea.

Hitt făcu un semn din cap către unul dintre soldați, care începu să caute acel grup deplorabil. Apărură o lanternă, portofele, chei, un permis de conducere, toate aliniate cu grijă pe nisip. Rucsacul călugărului conținea un bidon gol, chibrituri, câteva cutii de conserve goale și alte obiecte de campare.

Ultimul lucru care ieși la iveală fusese ascuns în roba călugărului.

– Ce dracu' e asta? întrebă soldatul, ridicând obiectul.

– Adu-mi-l mie, spuse Masago, fără să-și schimbe expresia.

Băiatul i-l întinse. Masago se holbă la dintele zimțat, îl întoarse, îl cântări.

– Tu. Arătă spre călugăr. Tu trebuie să fii Ford.

Călugărul dădu din cap aproape imperceptibil.

– Fă un pas în față.

Călugărul făcu un pas mic spre el.

Ridică dintele.

– Deci, l-ai găsit. Știi unde se află.

– Corect, spuse călugărul.

– O să îmi spui unde este.

– Sunt singurul care are informația pe care o dorești. Și nu vorbesc înainte să îmi răspunzi tu mie la întrebări.

Masago scoase arma Beretta, îndreptând-o spre Ford.

– Spune-mi.

– Să te ia dracu'.

Masago trase, iar glonțul trecu pe lângă urechea lui Ford. Călugărul nu se mișcă nici măcar cu un milimetru.

Masago coborî arma. Bărbatul acela nu putea fi intimidat; vedea asta.

– Ucide-mă și nu vei găsi niciodată dinozaurul. Niciodată.

Masago zâmbi ușor.

– Bine; ai dreptul la o întrebare.

– De ce vrei dinozaurul?

– Conține particule infecțioase foarte periculoase, care pot fi transformate într-o armă de terorism biologic.

Călugărul îi cântări cuvintele. Nu avea de gând să spună mai mult: nimic care ar putea contrazice ordinul de patrulă pe care îl distribuise oamenilor săi.

– Numele detașamentului tău?

– Deja sunt două întrebări.

– Atunci poți să te duci la dracu', spuse călugărul.

Masago făcu un pas rapid înainte și îl lovi pe călugăr cu pumnul în plexul solar; bărbatul căzu în nisip ca un sac de ciment. Masago puse piciorul pe el, în timp ce călugărul tuși, se ridică în genunchi, cu mâinile cufundate convulsiv în nisip, săpând într-un mare efort de a se ridica.

– Dinozaurul, domnule Ford: unde este?

– Apă... vă rog.

Masago scoase bidonul și îl scutură provocator.

– Când o să aud unde e dinozaurul. Deșurubă capacul și se aplecă spre călugărul care tremura, abia reușind să stea în patru labe.

Călugărul sări ca un șarpe în atac. Mâna îi ieși din nisip, ținând pe neașteptate o armă. Înainte ca Masago să poată reacționa, brațul stâng al lui Ford se încleștase în jurul gâtului său și îl trăgea înapoi. Masago simți arma în ureche, iar brațele îi erau țintuite la spate, fără să poată ajunge la Beretta.

– Acum, spuse Ford, folosindu-l pe Masago ca scut în timp ce le vorbi soldaților, acest om ne va spune ce se întâmplă de fapt; sau va muri.

PARTEA A ŞASEA

COADA DIAVOLULUI

Sfârșitul a venit într-o după-amiază obișnuită de iunie. Căldura se lăsase peste pădure ca o pătură, frunzele atârnau, iar tunetele se auzeau dinspre apus.

Ea alerga prin pădure, vânând.

Nu observă printre copaci lumina puternică apărută brusc la sud. Lumina înflorea în tăcere, o lucire galbenă care se ridica pe cerul de un albastru deschis.

Pădurea rămânea tăcută, vigilentă.

Șase minute mai târziu, pământul se zgudui violent, iar ea se ghemui ca să-și păstreze echilibrul. În mai puțin de treizeci de secunde cutremurul încetă, iar ea își continuă vânătoarea.

După alte opt minute pământul se zgudui din nou, de data aceasta clătinându-se și unduindu-se ca și când ar fi avut valuri. Atunci observă și ea strălucirea galbenă neobișnuită care continua să se mărească la linia sudică a orizontului, aruncând încă un set de umbre printre trunchiurile mari ale copacilor. Pădurea se lumină, iar ea simți o sursă de căldură copleșitoare în coaste, venind din sud. Se opri din vânătoare, atentă, însă fără să se neliniștească.

După douăsprezece minute auzi un vâjâit, ca un vânt uriaș care se apropia. Acesta se transformă într-un muget și, brusc, copacii se îndoiră, iar pădurea răsună de trosnetul puternic al trunchiurilor. Ceva care nu era nici vânt, nici sunet, nici presiune, ci o combinație între toate trei, o apăsă

cu o forță imensă, aruncând-o la pământ, unde fu acoperită de vegetația care zbura, de crengi, crenguțe și trunchiuri de copaci.

Zăcea acolo, uimită și îndurerată, apoi instinctul îi porunci să se ridice, să se ridice și să lupte. Se rostogoli, se ridică și se ghemui, înfruntând furtuna, furioasă, pufnind și mugind la uraganul de vegetație care o asalta.

Treptat, furtuna se domoli, lăsând pădurea distrusă. Iar în liniștea aceea, un sunet nou începu să crească în intensitate, un murmur misterios, aproape ca un cântec. O fâșie strălucitoare sclipi pe cer, apoi alta, apoi încă una, explodând în peisajul devastat, până ce se transformară toate într-o ploaie de foc. Mugetele și zbieretele confuze și îngrozite ale animalelor se înălțau din toate direcțiile ca un refren al fricii. Turme de animale mici alergau încoace și încolo prin peisajul dezolant, în vreme ce ploaia se întețea.

O turmă de coelophysis neatenți alergau spre ea, iar ea își mișcă spre ei capul mare, prinzându-i din mers, sfâșiind și apucând, lăsând pământul presărat cu membre, trupuri și cozi răsucite și contorsionate. Mânca fără grabă, pufnind din când în când cu furie spre ploaia de foc, care în curând se transformă într-o alunecare ușoară de pietriș din cer. Termină de mâncat și se odihni, cu mintea goală. Nu observă că soarele dispăruse și că cerul își schimba culoarea din galben în portocaliu și, în final, în roșu aprins, intensificându-se odată cu fiecare clipă, radiind căldură de peste tot și totuși de nicăieri. Aerul însuși devenea tot mai fierbinte până când ajunse să depășească cea mai ridicată temperatură pe care o cunoscuse ea vreodată.

Căldura o îmboldi la acțiune, la fel și rănile dureroase de pe spatele ei. Se ridică, se îndreptă spre mlaștina de chiparoși și la balta ei obișnuită, se ghemui și se rostogoli, acoperindu-se cu nămol negru și răcoros.

Treptat, totul deveni negru. Mintea i se relaxă. Totul era bine.

1

Melodie Crookshank termină de organizat în format HTML datele pe ecranul computerului său, trunchiind imagini, scriind legende și făcând câteva editări de final la articolul scurt pe care îl scrisese într-un acces de activitate furibundă. Deja își pierdea energia – șaizeci de ore de nesomn – însă mai rezista și avea să fie una dintre cele mai importante lucrări din istoria paleontologiei vertebratelor care să provoace o adevărată furtună. Vor apărea oameni care se vor îndoi de ea, oameni care o vor contesta și detractori, și poate vor apărea acuzații de fraudă; însă datele erau bune. Se susțineau. Iar imaginile erau impecabile. În plus, încă mai avea o felie brută din specimen pe care avea de gând să o ofere paleontologilor de la Smithsonian sau Harvard pentru o examinare independentă.

Iadul se va dezlănțui de îndată ce va transmite articolul la ediția online a *Jurnalului de Paleontologie vertebrată*. Nu era nevoie decât de un singur cititor, apoi îl vor citi toți, iar lumea ei nu va mai fi la fel.

Terminase; sau aproape terminase. Degetul ei era fixat pe tasta ENTER, gata să trimită articolul prin e-mail.

Se auzi o bătaie în ușă, iar ea sări în sus și se întoarse. Scaunul încă era fixat în clanță. Se uită la ceas: cinci.

– Cine e?

– De la întreținere.

Ea oftă și se ridică de la masă, se îndreptă spre ușă și luă scaunul. Era gata să deschidă ușa, însă se opri.

– Întreținere?

– Exact.

– Frankie?

– Cine altcineva?

Descuie ușa și îl văzu ușurată pe acel Frankie de 44 de kilograme pe care îl cunoștea atât de bine, un pachet de oase nebărbierit, care duhnea a țigări proaste și a whisky și mai prost. Intră, iar ea încuie ușa în urma lui. El începu să strângă gunoiul din laborator, golind coșurile într-o pungă uriașă de plastic, fluierând fals. Se aplecă sub biroul ei, luă coșul plin cu cutii de suc și ambalaje de ciocolată Mars, se lovi la cap când se ridică și împrăștie câteva dintre cutiile goale de Dr Pepper pe birou, stropind microscopul.

– Îmi pare rău.

– Nu-i nimic. Aștepta cu nerăbdare să termine. Goli coșul, șterse rapid cu mâna, lovind din greșeală microscopul de cincizeci de mii de dolari. Melodie se întrebă o clipă cum se putea ca unele ființe umane să inventeze analiza matematică, în vreme ce altele nu erau în stare nici să golească gunoiul. Îndepărtă complet acel gând. Era nepoliticos și nu își dorea să devină la fel ca oamenii de știință aroganți cu care avusese de-a face în ultimii câțiva ani. Se va purta întotdeauna frumos

cu tehnicienii de rang mai jos, cu bărbații incompetenți de la întreținere și cu studenții.

– Mulțumesc, Frankie.

– Pe curând. Frankie ieși, lovind punga de ușă, iar liniștea se lăsă din nou.

Melodie examină oftând microscopul. Picături mici de Dr Pepper se răspândiseră pe microscop și observă că unele ajunseseră pe lamelă udă.

Privi prin binoclu să se asigure că nu se stricase nimic. Nu mai avea prea mult din prețiosul specimen și fiecare părticică era importantă, mai ales cele șase sau șapte particule pe care reușise să le elibereze cu atâta efort din matrice.

Lama nu avea nimic. Dr Pepper nu făcea vreo deosebire; câteva molecule de zahăr nu puteau să distrugă o particulă care supraviețuise unei înmormântări de șaizeci și cinci de milioane de ani și unei băi cu acid fluorhidric de doisprezece la sută.

Brusc se opri. Dacă ochii nu-i jucau feste, una dintre crucile de pe brațul unei particule se mișcase.

Așteptă, privind prin binoclu particulele mărite, simțind fiori în ceafă. Deodată, alt braț al particulei se mișcă, la fel ca un mecanism mic, trecând de la o poziție la alta. În acest timp, particula se împingea înainte. Ea urmări, fascinată și alarmată, cum și celelalte începură să se miște în același fel. Toate particulele începuseră să se miște, iar brațele lor funcționau ca niște elice mici.

Particulele erau încă vii.

Probabil motivul fusese adaosul de zahăr la soluție. Melodie întinse mâna sub birou și luă ultima ei cutie de Dr Pepper.

O deschise și, cu o micropipetă, extrase o cantitate mică, pe care o depozită la un capăt al lamelei, formând un gradient de zahăr.

Particulele deveniră mai active, brațele lor mici rotindu-se într-un fel care le împingea spre gradient, spre o concentrație mai mare de zahăr.

Melodie simți o spaimă crescândă. Nici măcar nu se gândise că încă puteau fi infecțioase. Iar dacă erau vii, erau, cu siguranță, infecțioase; sau cel puțin pentru un dinozaur.

În laboratorul de herpetologie de pe coridor, unul dintre curatori crescuse șopârle partenogenetice ca parte a unui experiment pe termen lung. Laboratorul conținea un incubator de culturi de celule in vitro. O cultură de celule ar fi un teren de testare excelent pentru orice fel de particulă și ar infecta o șopârlă din zilele noastre.

Ieși din laborator. Coridorul era pustiu; duminica, după ora cinci, era puțin probabil să se întâlnească cu cineva. Laboratorul de herpetologie era încuiat, însă îl deschise cu cardul ei și nu avu nevoie decât de cinci minute ca să obțină o cutie petri plină de celule de șopârlă în dezvoltare. O duse în laboratorul ei, lăsă câteva celule într-un jet de soluție salină și le transferă pe lamelă.

Apoi privi la microscop.

Particulele Venus se opriră din mișcarea spre gradientul de zahăr. Se întoarseră în același timp, aproape ca o haită de lupi după miros, apoi se îndreptară spre celule. Melodie simți cum i se strânge gâtul. Într-o clipă ajunseseră deja la grupul de celule, se îngrămădiseră în jurul lor și se atașaseră de membranele

celulare cu extremitățile lor lungi; apoi, cu o mișcare rapidă și bruscă, fiecare intră în câte o celulă.

Melodie așteptă fascinată să vadă ce se va întâmpla în continuare.

2

Ford îl împinse pe bărbatul în trening înapoi într-un unghi format de stâncă, unde era acoperit în spate și în lateral. Cei trei soldați își îndreptaseră armele spre Ford, dar bărbatul nu se clintise. Sergentul făcu o mișcare din mână, iar cei doi începură să se miște spre el din lateral.

– Opriți-vă cu toții și coborâți armele.

Comandantul le făcu semn să se oprească.

– După cum am spus, acest om ne va povesti ce se întâmplă sau o să-l ucid. Înțelegeți? Nu cred că vreți să vă întoarceți la bază cu șeful vostru într-un sac de plastic, nu?

– Trupul tău o să fie în alt sac, lângă al lui, spuse Hitt încet.

– Fac asta pentru voi, sergent.

– Pentru noi?

– Și voi trebuie să știți ce se întâmplă de fapt.

Tăcere.

Ford apăsă arma la capul lui Masago.

– Vorbește.

– Dă-i drumul sau deschid focul, spuse Hitt încet. Unu...

– Stai, spuse Tom. Suntem cetățeni americani. Nu am făcut nimic rău. De asta ați intrat în armată? Să ucideți civili americani?

Văzură o ușoară urmă de ezitare. Apoi Hitt continuă:

– Doi.

– *Ascultă-mă,* spuse Tom din nou, vorbindu-i direct sergentului. Nu știi ce faci. Nu urma ordine orbește. *Cel puțin așteaptă până afli despre ce este vorba.*

Sergentul ezită din nou. Cei doi soldați îl priveau. El era cheia.

Hitt coborî arma.

Ford vorbi încet, amintindu-și ce învățase cu ani în urmă despre interogatorii.

– I-ai mințit pe oamenii ăștia, nu-i așa?

– Nu. Deja transpira.

– Ba da. Iar acum le vei spune adevărul sau te omor; fără a doua șansă, fără avertisment, fără nimic. Un glonț în creier, apoi nu-mi pasă ce se întâmplă cu mine.

Ford vorbea serios, iar asta era elementul de bază. Bărbatul știa asta.

– Așa. Prima întrebare. Pentru cine lucrezi?

– Sunt directorul Detașamentului EL480.

– Adică?

– A fost înființat în 1973 după misiunea Apollo 17 pe lună. Scopul lui era studiul unui eșantion lunar cunoscut sub numele de EL480.

– O rocă de pe lună?

– Da.

– Continuă.

Masago înghiți. Transpirase.

– Era o bucată aruncată dintr-un crater denumit Van Serg. Roca avea fragmente din meteoritul care formase craterul. În acestea se aflau particule. Microbi.

– Ce fel de microbi?

– Necunoscuți. Par să fie o formă extraterestră de viață. Activi biologic. Pot fi transformați în arme.

– Și legătura cu dinozaurul?

– Aceleași particule au fost găsite în fosila de dinozaur. Dinozaurul a murit în urma unei infecții provocate de particula EL480.

Ford se opri.

– Vrei să spui că dinozaurul a fost ucis de o formă de viață extraterestră?

– Da.

– Și care era legătura cu roca de pe lună? Nu prea înțeleg.

– Craterul Van Serg are 65 de milioane de ani vechime. Dinozaurul a murit cu 65 de milioane de ani în urmă, după impactul cu Chicxulub.

– Chicxulub?

– Asteroidul care a dus la extincția în masă a dinozaurilor.

– Continuă.

– Craterul Van Serg a fost făcut de un fragment care provenea de la același asteroid. Se pare că asteroidul însuși era plin de particule EL480.

– Care e scopul acestei operațiuni?

– Să curățăm zona, să eliminăm toate urmele despre dinozaur și să recuperăm dinozaurul pentru cercetare clasificată.

– Când spui „să curățăm zona“ te referi la noi.

– Corect.

– Și când spui „să eliminăm toate urmele despre dinozaur" te referi la uciderea noastră; am dreptate?

– Nu îmi place ideea să ucid cetățeni americani. Însă asta e o chestiune de mare siguranță națională. Supraviețuirea națiunii noastre e în joc. Nu e o dezonoare să îți dai viața pentru țară; chiar fără să vrei. Uneori e un lucru imposibil de evitat. Ai lucrat la CIA. Înțelegi. Făcu o pauză, ațintindu-și privirea spre Ford. Acele particule EL480 au provocat extincția în masă a dinozaurilor. Dacă ajung pe mâini greșite, aceleași particule pot provoca a doua extincție; cea a rasei umane.

Ford îl eliberă.

Masago sări într-o parte și se sprijini, respirând cu greutate, apoi scoase Beretta din toc. Se așeză în spatele lui Hitt.

– Sergent Hitt, elimină-i pe acești trei oameni. Nu am nevoie de informațiile lor. Le vom obține și altfel.

Se lăsă un moment prelung de tăcere.

– Nu vei face asta, spuse Sally. Acum știi că e o crimă.

– Aștept să îmi execuți ordinul direct, soldat, spuse Masago încet.

Nimeni nu scoase o vorbă. Nimeni nu se mișcă.

– Ești demis din comandă, Hitt, spuse Masago. Soldat Gowicki, execută-mi ordinul. Elimină-i pe acești trei oameni.

Încă un moment de liniște intensă.

– Gowicki, nu am auzit o aprobare a ordinului.

– Da, domnule.

Gowicki ridică arma. Secundele treceau una după alta.

– Gowicki? întrebă Masago.

– Nu, spuse Hitt.

Masago își îndreptă Beretta spre capul lui Hitt.

– Gowicki? Execută-mi ordinul.

Tom îi lovi genunchii lui Masago, iar arma zbură în aer. Masago se învârti, își reveni însă cu o mișcare abilă, Hitt îl lovi în plexul solar. Masago căzu la pământ și se chirci, fără să poată scoate un sunet.

Hitt lovi arma cu piciorul.

– Puneți-i cătușele.

Gowicki și Hirsch se îndreptară spre el și îi legară mâinile la spate în cătușe de plastic. Respira greu și tușea, rostogolindu-se în nisip, iar din gură i se scurgea un fir de sânge.

Se lăsă liniștea.

– Așa, le spuse Hitt soldaților săi. Preiau eu operațiunea. Și mi se pare că acești trei oameni au nevoie de niște apă.

Gowicki scoase bidonul și i-l dădu. Toți băură cu sete.

– Bine, spuse Hitt. Acum că știm despre ce e vorba, încă avem o operațiune de dus la bun sfârșit. Mi se pare că trebuie să aflăm unde e fosila de dinozaur. Și că tu știi unde e. Se întoarse spre Ford.

– Ce ai de gând să faci cu noi?

– Vă duc pe toți trei la Centrul de rachete WS. Generalul Miller va decide ce să facă cu voi; el e adevăratul ofițer în comandă de aici, nu acest – vocea i se pierdu și aruncă o privire spre Masago – civil.

Ford făcu un semn cu capul spre bolovanul uriaș care domina partea din spate a peșterii.

– E chiar în spate acolo.

– Serios? Se întoarse spre Gowicki. Stai cu ochii pe el până confirm eu. Hitt dispăru după bolovan și se întoarse după câteva clipe. Chiar că e un specimen dat naibii, spuse el. Se întoarse către oamenii săi. Din punctul meu de vedere, prima parte a operațiunii e terminată. Am găsit fosila. Voi chema restul echipajului.

Ne întâlnim la LZ, revenim la bază, îi predăm generalului Miller pe acești trei indivizi și așteptăm ordine suplimentare. Se întoarse spre Masago. Domnule, urmați-mă în liniște și nu încercați nimic.

3

Elicopterul coborî pe terenul alcalin ca o insectă uriașă gata să își ia zborul. Se apropiară în tăcere, Tom șchiopătând singur, Sally ajutată de un soldat. Hitt veni ultimul, cu Masago în față.

Ceilalți patru membri ai echipajului, chemați de Hitt, așteptau în umbra unei stânci alăturate, fumând. Hitt le făcu semn spre elicopter, iar ei se ridicară și aruncară chiștoacele. Tom îi urmă în elicopter, iar sergentul le făcu semn să se așeze pe băncile de metal de-a lungul peretelui.

– Baza radio, îi spuse Hitt copilotului. Raportează că am îndeplinit prima parte a operațiunii. Spune-le că am fost nevoit să anulez statutul de comandant al civilului Masago și să îl dezarmez.

– Da, domnule.

– Îi voi raporta personal detaliile generalului Miller.

– Da, domnule.

Un soldat închise ușa, iar elicopterul își luă zborul. Tom se rezemă de plasă lângă Sally, simțindu-se mai obosit decât fusese vreodată în viață. Îl privi pe Masago. Bărbatul nu scosese niciun cuvânt. Chipul lui părea ciudat de lipsit de expresie.

Elicopterul se înalță în valea cu pereți abrupți și o luă spre sud-vest, peste vârfurile platourilor. Soarele era o picătură mare de sânge la orizont, iar pe măsură ce elicopterul lua altitudine Tom zărea Culmea Navajo și, dincolo de ea, Platoul Bătrânilor, cu centrul brăzdat de complexul de canioane denumit Labirintul. În depărtare se vedea curba albastră a râului Chama.

Când elicopterul coti spre sud-est, Tom observă cu colțul ochiului o mișcare bruscă; Masago. Sărise în picioare și alerga către carlingă. Tom se aruncă asupra lui Masago, însă acesta se eliberase și îl lovi puternic cu mâinile încătușate. Scoase cu amândouă mâinile un cuțit din buzunarul pantalonilor, se răsuci și dădu buzna prin ușa deschisă a carlingii. Ceilalți săriseră de la locurile lor ca să îl urmărească, însă elicopterul devie brusc, aruncându-i în plasă, în timp ce din carlingă se auzi un țipăt răgușit.

– Prăbușește elicopterul! strigă Hitt.

Elicopterul o luă brusc în jos, iar din rotoare se auzi un tremur puternic. Tom se ridică în picioare clătinându-se, apucând plasa, luptându-se cu scăderea vitezei în timp ce elicopterul urla și se rotea în jos. Aruncă o privire prin ușa carlingii și îl văzu pe copilot luptându-se cu Masago și pe pilot zăcând mort pe jos, înecat în sânge.

Când elicopterul se îndreptă din nou, Tom se folosi de acea mișcare ca să se arunce în carlingă. Se izbi în panoul de zbor, se ridică pe un scaun, îl lovi cu pumnul pe Masago și îi răni urechea. În timp ce el se dădea înapoi clătinându-se, copilotul prinse încheieturile încătușate ale bărbatului și le izbi de panou, aruncându-i cuțitul din mâini. Elicopterul deviat îi aruncă pe amândoi la pământ, iar Masago îl înșfăcă pe copilot, sugrumându-l;

amândoi alunecară pe podeaua plină de sânge. Tom îl izbi pe Masago cu capul de podea, ridicându-l de pe copilot.

– Preia controalele! îi strigă Tom copilotului, care nu avea nevoie de încurajări.

Bărbatul sări în picioare și preluă comenzile, în vreme ce elicopterul se mișca haotic. Cu un zgomot brusc de la elicele din spate și o scădere uimitoare a vitezei, îndreptă elicopterul. Masago încă se zbătea frenetic, luptându-se cu o putere aproape supraumană, însă Hitt i se alăturase lui Tom și amândoi reușiseră să-l imobilizeze. Peste urletul motoarelor, Tom îl auzea pe copilot sunând la urgență în timp ce se lupta cu comenzile elicopterului.

Deodată se zări prin parbriz peretele unei stânci; apoi urmă o izbitură puternică și o serie de pocnete ca de armă, pe măsură ce bucăți de rotor treceau ca șrapnelele prin fuzelaj. Copilotul fu lovit din lateral de pietriș, iar sângele lui pătă parbrizul din plexiglas. Scârțâitul metalului pe stâncă fu urmat de o clipă de cădere liberă, apoi de o izbitură puternică.

Tăcere.

Tom se simțea ca și când ar fi înotat prin întuneric și avu nevoie de o clipă să-și amintească unde se afla – în epava unui elicopter. Încercă să se miște și realiză că era înghesuit într-un colț, acoperit de pietriș. Auzea urlete care păreau să vină din depărtare, curgerea lichidului hidraulic (sau poate era sânge?), simțea mirosul înțepător de combustibil de aviație și de echipamente electronice arse. Nici urmă de mișcare. Se chinui să se elibereze. Elicopterul avea o crăpătură uriașă în lateral, iar prin ea putea să vadă că se aflau pe o pantă abruptă de stâncă spartă. Elicopterul gemea și se răsucea, iar din el ieșeau nituri de metal. Aerul începea să se umple de fum.

Tom se cățără pe pietriș și o găsi pe Sally încurcată într-un morman de plase și prelate de plastic. Trase plasele de pe ea.

– Sally!

Ea se răsuci și deschise ochii.

– Te scot de acolo. O prinse de umeri și o eliberă, ușurat să vadă că era doar amețită.

– Tom! se auzi vocea lui Wyman Ford.

Se întoarse. Ford se cățăra pe mormanul de pietre, cu fața plină de sânge.

– Foc, țipă el. Luăm foc.

Chiar atunci se auzi un fâșâit, iar coada elicopterului luă foc, căldura aruncând sclipiri pe fețele lor.

Tom o cuprinse cu brațul pe Sally și o duse prin crăpătura din fuzelaj, singura cale de scăpare. Prinse plasa și urcă, își trecu brațul pe după bara de susținere și o trase în sus prin gaură. Ea prinse marginea aspră, iar Tom o ajută să iasă prin partea superioară a fuzelajului, de unde îi aștepta o săritură de la doi metri și jumătate pe pământ. Vedea că focul se răspândea rapid de la coadă, cuprinzând cablurile de alimentare și electrice, apoi întregul elicopter.

– Poți sări?

Sally făcu semn din cap că da. El o conduse în lateral, iar ea sări.

– Fugi!

– De ce dracu' stai acolo? strigă ea de jos. Sari!

– Ford e aici!

– O să explodeze!

Însă Tom se întorsese în elicopter, unde Ford, rănit, încerca să urce pe plasă către ieșire. Un braț îi atârna inert.

Tom se lăsă pe burtă, întinse mâna prin gaură, îl prinse de brațul sănătos și îl trase în sus. Fumul negru țâșni afară ca un val uriaș, chiar când îi dădea drumul lui Ford pe fuzelaj, apoi îl coborî pe pământ.

– Tom! Pleacă de acolo! strigă Sally de jos, ajutându-l pe Ford să se îndepărteze de epavă.

– Mai e Hitt!

Fumul ieșea prin deschizătură. Tom se lăsă prin ea și se ghemui, găsind dedesubt o porțiune de aer curat. Se târî pe burtă spre locul în care îl văzuse ultima dată pe Hitt. Soldatul zăcea fără cunoștință în carlingă, în mijlocul unui morman de pietriș. Valurile de căldură de la foc îi arseseră pielea. Își petrecu brațele pe după bustul lui Hitt și îl trase, însă soldatul era uriaș și nu reuși să-l miște.

Se auzi o pufnitură, ca și când ceva izbucnise în foc în interiorul fuzelajului. Un val de căldură și fum îl învălui pe Tom.

– Hitt! Îl plesni peste față. Bărbatul își mișcă ochii. Îl plesni din nou, cu putere, iar privirea îi reveni la normal.

– Mișcă-te! Ieși!

Tom își trecu brațul pe după gâtul bărbatului și îl ridică. Hitt se chinui să se ridice în genunchi, scuturând din cap, cu picături de sânge curgându-i din păr.

– La naiba...

– Afară! Am luat foc!

– Iisuse...

Hitt păru să-și revină într-un final, gata să se miște cu propriile puteri. Fumul devenise atât de gros, încât Tom abia putea să vadă. Pipăi podeaua, iar Hitt se târî în spatele lui. Mult mai târziu ajunseră la locul în care fuzelajul elicopterului se curba

în sus. Se întoarse, înșfăcă brațul lui Hitt, apoi îi puse pumnul mare în plasă.

– Urcă!

Rămăseseră fără aer, iar fumul caustic se simțea în plămâni ca niște bucăți de sticlă pisată.

– Urcă, la naiba!

Bărbatul începu să urce, aproape ca un zombi, în timp ce sângele i se prelingea pe brațe. Tom îl urmă, urlând la el, simțind cum amețește. Leșina, era prea târziu. Se terminase. Simțea cum strânsoarea lui slăbea...

Apoi o pereche de brațe se aplecară spre el, îl traseră în sus și îl aruncară de pe elicopter. Căzu în nisip, iar o clipă mai târziu Hitt ateriză greoi lângă el, cu un geamăt. Sally sări lângă ei; urcase înapoi în elicopter să-i scoată.

Se împleticiră și se târâră, încercând să se îndepărteze cât mai mult de elicopterul în flăcări. Tom se prăbuși la pământ, tușind, fără să mai poată face măcar un pas. Pe jumătate târându-se, pe jumătate întins în nisip, auzi un pocnet și simți căldura bruscă pe care o emană explozia ultimelor rezervoare ale elicopterului, în timp ce elicopterul fu înghițit de flăcări.

Brusc în față le apăru o priveliște ciudată – un bărbat ieși din foc, arzând, cu brațul ridicat și cu o armă în pumnul cuprins de flăcări. Cu o hotărâre ciudată se opri, ținti, trase un singur glonț, apoi silueta se rostogoli ca o statuie în infernul de flăcări și dispăru.

Tom leșină.

4

Se lăsase noaptea la Muzeul de Istorie Naturală din Manhattan. Un vânt blând mișca frunzele sicomorilor bătrâni din Parcul Muzeului, iar garguii de piatră de pe acoperiș se zăreau tăcuți pe cerul întunecat. În adâncul subsolului, o lumină ardea în laboratorul de mineralogie, unde Melodie Crookshank stătea aplecată asupra microscopului, urmărind cum se divizau câteva celule.

Procesul dura de trei ore și jumătate. Particulele Venus declanșaseră o dezvoltare uluitoare, o adevărată orgie de diviziune celulară. La început, Melodie se gândi că particulele produseseră un soi de dezvoltare canceroasă, un grup nediferențiat de celule maligne. Însă curând își dăduse seama că acele celule nu se divizau nici ca celulele canceroase, nici chiar ca cele normale dintr-o cultură.

Nu; aceste celule se *diferențiau*.

Grupul de celule începuseră să preia caracteristicile unei blastule, ghemul de celule care se formează dintr-un embrion fertilizat. Pe măsură ce celulele continuau să se dividă, Melodie văzu cum în mijlocul blastulei începuse să se dezvolte un fir negru. Începuse

să arate exact ca așa-numita linie primitivă care se dezvolta la toți embrionii de cordate – care apoi forma măduva spinării și coloana vertebrală a animalului care se dezvolta.

Animal.

Melodie, la capătul puterii, ridică fruntea. Nu-i trecea prin cap ce ar putea fi exact chestia care se dezvolta, dacă era o șopârlă sau altceva, iar procesul ontologic era într-un stadiu incipient ca să-și dea seama.

O luă un fior. Ce naiba făcea? Era o nebunie să aștepte și să afle. Ce făcea atunci nu era doar prostesc, ci și foarte periculos. Acele particule trebuiau studiate în condiții de siguranță biologică de nivel patru, nu într-un laborator deschis ca al ei.

Se uită la ceas, concentrându-se cu greu la cadran. Clipi, își șterse ochii, apoi îi roti la stânga și la dreapta. Era atât de obosită, încât aproape delira.

Melodie nu știa ce puteau fi acele particule, ce făceau sau cum funcționau. Erau o formă de viață extraterestră care ajunseseră pe Pământ odată cu asteroidul Chicxulub. Povestea o depășea; o depășea mult.

Melodie dădu scaunul la o parte și se ridică, ușor nesigură pe picioare, apucând marginea mesei ca să se sprijine, cu mâinile tremurând. Începu să se gândească la ce avea de făcut. Privi în jur și ochii îi căzură pe o sticlă de acid clorhidric de optzeci la sută din dulapul cu substanțe chimice. Îl descuie, scoase sticla, o așeză sub capacul protector, rupse sigiliul și turnă câteva zeci de grame de lichid pe tava de sticlă. Scoase cu mare grijă lamela de sub microscop, o duse la capacul protector, apoi o vărsă în acidul clorhidric. Se formă o spumă ușoară și se auzi un fâșâit, în vreme ce acidul distruse și dizolvă instantaneu globul hidos de celule în creștere, până nu mai rămase nimic din el.

Scoase un suspin de ușurare. Acela era primul pas, să distrugă organismul care se dezvolta pe lamelă. Acum trebuia să distrugă particulele Venus libere.

Adăugă o bază puternică la acid, neutralizându-l și obținând un strat de precipitat de sare pe fundul tăvii. Montă un bec Bunsen sub capac, puse tava de sticlă pe el și aduse soluția la punctul de fierbere. În câteva minute, tot lichidul se evaporase, lăsând în urmă o crustă de sare. Mări la maximum flacăra. Trecură cinci minute, apoi zece, iar sarea începu să formeze o coajă, strălucind roșie pe măsură ce temperatura se apropia de punctul de topire a sticlei. Nicio formă de carbon, nici măcar una în formă de minge nu putea supraviețui unei asemenea călduri. Lăsă timp de cinci minute tava Pyrex peste bec, lucind într-un roșu aprins, apoi închise și lăsă să se răcească.

Încă mai avea un lucru de făcut – cel mai important dintre toate. Iar asta era să-și termine articolul, să adauge ceea ce tocmai descoperise. Petrecu zece minute scriind două paragrafe finale, descriind în cel mai sec limbaj științific ceea ce tocmai observase. Salvă documentul, îl mai citi o ultimă oară și fu mulțumită.

Melodie își critică în tăcere lipsa de precauție. Indiferent ce erau acele particule, acum era convinsă că erau foarte periculoase. Nu se știa ce puteau face cu un organism viu, cu o ființă umană. O luă un fior, întrebându-se dacă cumva era infectată. Însă era imposibil; particulele erau prea mari ca să poată fi transmise și, în plus, în afară de cele eliberate de ea cu efort din piatră, restul erau fixate în siguranță în stâncă, vechi de șaizeci și cinci de milioane de ani și încă funcționale.

Funcționale.

De fapt asta era miezul problemei. Care *era* funcția lor? Însă chiar în timp ce-și punea întrebarea știu că avea nevoie de luni, poate chiar de ani ca să afle răspunsul.

Ataşă articolul la un e-mail şi îl pregăti pentru trimitere, cu degetul pe tasta ENTER.

Şi apăsă tasta ENTER.

Melodie se rezemă pe scaun oftând, simțindu-se brusc stoarsă de puteri. Cu acea apăsare de tastă, viaţa ei se schimbase. Pentru totdeauna.

5

Tom deschise ochii. Razele soarelui formau dungi pe patul său, un monitor scotea sunete sacadate undeva în fundal, iar pe perete se vedea un ceas. Printr-un val de durere reuşi să o vadă pe Sally care stătea pe un scaun în faţa lui.

– Te-ai trezit! Sări şi îi luă mâna.

Tom nici măcar nu se gândi să-şi ridice capul, care îi bubuia.

– Ce s-a...?

– Eşti în spital.

Îşi reaminti imediat totul; urmărirea prin canioane, prăbuşirea elicopterului, focul.

– Sally, cum te simţi?

– Mult mai bine decât tine.

Tom se privi, uimit să vadă că avea atâtea bandaje.

– Deci ce am?

– Doar o arsură urâtă, o încheietură ruptă, coaste rupte, cucuie, un rinichi atins şi un plămân pârjolit. Atât.

– Cât timp am fost inconştient?

– Două zile.

– Ford? Cum se simte?

– Ar trebui să vină să te vadă dintr-o clipă în alta. A avut un braț rupt și câteva tăieturi, dar cam atât. E puternic. Tu ai avut cele mai multe răni.

Tom scrâșni, capul îl durea încă. După ce își mai reveni, observă că în colț mai era cineva. Locotenent detectiv Willer.

– El ce caută aici?

Willer se ridică, își atinse fruntea în semn de salut, apoi se așeză din nou.

– Mă bucur să te văd treaz, Broadbent. Nu te îngrijora, nu ai dat de belea; deși ar fi trebuit.

Tom nu prea știa ce să spună.

– Am trecut să văd cum îți mai merge.

– Sunteți foarte amabil.

– Mi-am dat seama că probabil ai vrea să știi niște lucruri. De exemplu ce am aflat despre ucigașul lui Marston Weathers, același bărbat care ți-a răpit soția.

– Aș vrea.

– Și, în schimb, când ești pregătit, aș vrea să îmi faci și tu un raport complet. Ridică întrebător sprânceana.

– Mi se pare corect.

– Perfect. Numele bărbatului era Maddox, Jimson Alvin Maddox, un criminal pușcăriaș care se pare că lucra pentru un tip pe nume Iain Corvus, curator la Muzeul American de Istorie Naturală din New York. A reușit să-l scoată pe Maddox mai devreme din pușcărie. Corvus însuși a murit în aceeași noapte în care a fost răpită Sally, aparent de infarct. Să nu uităm că exact atunci și-a băgat coada FBI.

Tom făcu un semn din cap. La naiba, cât îl durea.

– Și cum a aflat acest Corvus despre dinozaur?

– A auzit zvonuri cum că Weathers era pe urmele a ceva important și l-a trimis pe Maddox să îl urmărească. Maddox l-a ucis și, se pare, a luat cu el un eșantion pe care Corvus l-a dat la analizat în muzeu. A apărut ceva pe web despre asta și s-a declanșat o mare zarvă, cum n-ai mai văzut până acum. E în toate ziarele. Willer scutură din cap. O fosilă de dinozaur... Hristoase, mă gândeam la orice, de la cocaină la aur îngropat, însă n-aș fi ghicit niciodată că era vorba de un tiranozaur.

– Ce s-a întâmplat cu fosila?

– Guvernul a închis platourile stâncoase, răspunse Sally, și o scot de acolo. Se pare că vor construi un laborator special ca să-l studieze, poate chiar aici, în New Mexico.

– Și Maddox? Chiar e mort?

– I-am găsit cadavrul acolo unde l-ați lăsat voi, spuse Willer, sau mai bine zis ce a mai rămas din el după ce l-au înfulecat coioți.

– Dar avionul teleghidat Predator, toată povestea aceea?

Willer se rezemă în scaun.

– Încă încercăm să-i dăm de cap. Se pare că la mijloc e o agenție guvernamentală.

– O să îți spună Ford când vine, completă Sally.

Ca la un semn, intră o asistentă, iar Tom zări chipul aspru al lui Ford în spatele ei, cu o falcă bandajată și brațul în ghips și în eșarfă. Era îmbrăcat într-o cămașă în carouri și blugi.

– Tom! Mă bucur să văd că te-ai trezit. Intră și se sprijini de pat. Cum te simți?

– Am avut și momente mai bune.

Își așeză atent trupul uriaș într-un scaun ieftin de spital, din plastic.

– Am luat legătura cu câțiva foști colegi de la CIA. Se pare că au căzut multe capete de când a început povestea asta, nu a existat vreun respect pentru viața umană, ca să nu mai vorbesc de operațiunea aceea de mântuială. Agenția clasificată care a condus-o a fost desființată. Un grup al guvernului cercetează toată treaba, dar știi tu cum e...

– Da.

– Mai e ceva, ceva incredibil. Un om de știință de la Muzeul de Istorie Naturală din New York a pus mâna pe o bucată din dinozaur, a studiat-o și a publicat o lucrare despre ea. Sunt chestii de necrezut. Tiranozaurul a murit în urma unei infecții aduse de asteroidul care a provocat extincția în masă. Nu glumesc – dinozaurul a murit de o infecție extraterestră. Sau cel puțin așa spun ei. Ford spuse apoi că Apollo 17 a adus câteva dintre particule într-o rocă de pe lună. Când au văzut că roca era impregnată cu un microb extraterestru, au pasat-o la Agenția Națională de Securitate, care, la rândul ei, a format un detașament negru ca să o studieze. DIA a denumit agenția neagră EL480, prescurtarea de la Eșantionul Lunar 480. Studiază aceste particule de treizeci de ani și în tot acest timp au fost atenți să afle dacă mai apăreau și altele.

– Dar tot nu înțeleg cum au aflat despre dinozaur.

– NSA are o capacitate incomensurabilă de a afla informații. Nu vom ști niciodată detaliile; se pare că au interceptat un apel telefonic. Au sărit imediat pe acea pistă. Așteptau de treizeci de ani și erau pregătiți.

Tom aprobă din cap.

– Cum se simte Hitt?

– Încă e în pat sus. E bine. Însă atât pilotul, cât și copilotul sunt morți. Și Masago și mai mulți soldați. O adevărată tragedie.

– Și agenda?

Willer se ridică, o scoase din buzunar și i-o puse pe pat.

– Asta e pentru tine. Sally mi-a spus că întotdeauna îți respecți promisiunile.

6

Melodie nu intrase niciodată în biroul lui Cushman Peale, președintele muzeului, și se simți apăsată de atmosfera exclusivistă din New York. Bărbatul care stătea la biroul vechi de lemn de trandafir sporea efectul, îmbrăcat într-un costum Brooks Brothers cenușiu, cu o coamă strălucitoare de păr alb pieptănată pe spate. Amabilitățile lui elaborate și exprimarea modestă nu reușeau să ascundă sentimentul său de superioritate.

Peale o conduse la un fotoliu Shaker de lemn amplasat într-o parte a căminului de marmură, iar el se așeză în partea opusă. Scoase din buzunarul interior al costumului un exemplar al articolului ei și îl puse pe masă, desfăcându-l grijuliu cu mâna brăzdată de vinișoare.

– Ei bine, Melodie, asta chiar e o lucrare foarte bună.

– Vă mulțumesc, domnule doctor Peale.

– Te rog să îmi spui Cushman.

– În regulă. Cushman.

Melodie se rezemă. Nu se putea simți confortabil în acel fotoliu care l-ar face pe orice puritan să se răsucească, însă cel

puțin se putea preface. Era un caz grav de sindrom al impostorului, însă își spunea că va trece și peste asta.

– Acum să vedem... Peale consultă câteva notițe pe care le scrisese pe prima pagină a articolului. Ai venit la muzeu acum cinci ani, nu?

– Exact.

– Cu doctorat luat la Columbia... Și ai avut un post nu foarte bun în laboratorul de mineralogie de atunci, ca... tehnician specialist de gradul întâi? Părea aproape surprins de lipsa de însemnătate a postului ei.

Melodie rămase tăcută.

– Ei bine, cu siguranță a venit momentul pentru o promovare. Peale se rezemă și se așeză picior peste picior. Lucrarea asta e foarte promițătoare, Melodie. Bineînțeles, e controversată, e de așteptat, însă Comitetul pentru Știință analizat-o cu atenție și se pare că rezultatele se vor susține.

– Cu siguranță.

– Asta e atitudinea cea mai potrivită, Melodie. Peale își drese glasul cu delicatețe. Comitetul consideră un pic prematură ipoteza că această, ah, particulă Venus poate să fie un microb extraterestru.

– Asta nu mă surprinde, Cushman. Melodie tăcu o clipă, căci îi era dificil să i se adreseze pe numele mic. „Mai bine m-aș obișnui cu asta", își spuse ea. Tehnicianul de grad întâi respectuos și dornic să facă pe plac dispăruse. Toate progresele științifice importante înseamnă să te supui pericolelor. Sunt încrezătoare că ipoteza se va susține.

– Sunt încântat să aud asta. Desigur, eu sunt doar un președinte de muzeu – chicoti mimând modestia – așa că nu sunt în măsură să-ți judec lucrarea. Mi s-a spus că e foarte bună.

Melodie zâmbi cu încântare.

El se lăsă pe spate, își puse mâinile pe genunchi și le îndoi.

– Am discutat cu Comitetul pentru Știință și se pare că îți putem oferi un post de curator asistent în departamentul de paleontologie vertebrată. Este un post minunat de unde poți să evoluezi, care, în timp, dacă totul merge bine, poate duce la o numire la Catedra Humboldt, care poate ar fi fost ocupată de răposatul doctor Corvus dacă ar fi trăit. Bineînțeles, salariul va crește considerabil.

Melodie lăsă să treacă o perioadă stânjenitoare de timp înainte să răspundă.

– E o ofertă generoasă, spuse ea. Apreciez.

– Avem grijă de oamenii noștri, spuse pompos președintele.

– Însă nu o pot accepta.

Peale își desfăcu mâinile.

Melodie așteptă.

– Ne refuzi, Melodie? Peale o privea uimit, ca și când ideea de a nu dori să rămână la muzeu era absurdă, de neconceput.

Melodie își păstră vocea pe un ton neutru.

– Cushman, am petrecut cinci ani în subsol făcând lucru de primă clasă pentru muzeu. Nici măcar o dată nu am primit nici cea mai mică urmă de recunoștință. Nici măcar o dată nu mi s-a mulțumit altfel decât cu o banală bătaie pe spate. Salariul meu e mai mic decât cel al muncitorilor care vin să-mi ia gunoiul.

– Bineînțeles că te-am remarcat... Peale era încurcat. Și lucrurile se vor schimba. Vreau să-ți spun că oferta noastră nu e bătută în cuie. Poate trebuie să o supunem din nou Comitetului pentru Știință și să vedem dacă nu cumva putem face ceva mai

mult pentru tine. Poate fi posibil chiar un curatoriat asociat cu un post important.

– Deja am refuzat un post important la Harvard.

Sprâncenele lui Peale se ridicară de uimire, pe care și-o ascunse rapid.

– Ca să vezi, ce rapizi au fost. Chicoti nervos. Și ce fel de ofertă? Dacă îmi dai voie să întreb.

– Catedra Montcrieff. Abia se stăpânea să nu rânjească. Oh, cât îi plăcea acel moment.

– Catedra Montcrieff? Ei bine... asta e... extraordinar. Își drese glasul, apoi se lăsă din nou în scaun și își potrivi rapid cravata. Și ai refuzat?

– Da. Plec cu dinozaurul... la Smithsonian.

– La Smithsonian? La auzul numelui marelui lor rival, chipul i se îmbujoră.

– Exact. La Muzeul Național de Științe Naturale. Guvernul plănuiește să construiască un laborator special cu siguranță biologică de nivelul patru la Centrul de Rachete de la White Sands în New Mexico ca să studieze dinozaurul și particulele Venus. Mi-au cerut să fiu directorul adjunct care se va ocupa de cercetare, ceea ce înseamnă și o numire într-un post renumit la muzeul național. Să pot să-mi continui lucrul cu specimenul înseamnă foarte mult pentru mine. Misterul particulelor Venus a rămas nerezolvat; și vreau să fiu eu cea care o va face.

– Asta e decizia ta definitivă?

– Da.

Peale se ridică, întinse mâna și încercă să zâmbească.

– În acest caz, doctor Crookshank, permite-mi să fiu primul care te felicită.

Educația îl făcuse pe Peale să aibă o mare calitate, își spuse Melodie – știa să piardă.

7

Casa, un bungalou mic, se afla pe o străduță lăturalnică frumoasă în orașul Marfa, Texas. Un sicomor mare arunca o pată de umbră pe pajiște, încadrat de un gard alb cu țăruși. Un Ford Fiesta din 1989 era parcat pe alee, iar un semn pictat de mână, pe care era scris ATELIER, atârna în fața garajului.

Tom și Sally parcară pe stradă și sunară la ușă.

– Aici, se auzi o voce din garaj.

Înconjurară garajul și observară o ușă, prin care se vedea un atelier de pictură. Apăru o femeie îmbrăcată într-o cămașă bărbătească mare pătată de vopsea, cu părul roșu legat într-o basma. Era scundă, energică și atrăgătoare, cu nas mic cârn, chip băiețesc și o expresie bătăioasă.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Sunt Tom Broadbent. Ea e soția mea, Sally.

Ea zâmbi.

– Așa. Eu sunt Robbie Weathers. Vă mulțumesc mult că ați venit.

O urmară într-un atelier surprinzător de plăcut, cu lucarnă. Pereții erau albi și pe ei atârnau tablouri cu peisaje. Pietre

ciudate, bucăți de lemn tocite, oase vechi și bucăți de fier ruginite erau aranjate ca niște sculpturi pe mesele de lângă peretele din spate.

– Luați loc. Ceai? Cafea?

– Nu, mulțumesc.

Se așezară pe o saltea îndoită cât să țină locul unei canapele, în timp ce Robbie Weathers se spălă pe mâini și își scoase eșarfa din păr, scuturându-și buclele. Trase un scaun de lemn și se așeză în fața lor. Soarele pătrundea în încăpere. Se lăsase o liniște ciudată.

– Deci, spuse ea, privindu-l pe Tom, sunteți persoana care l-a găsit pe tatăl meu.

– Exact.

– Vreau să-mi povestiți totul despre asta, cum l-ați găsit pe tata, ce a spus... Totul.

Tom îi spuse povestea, relatându-i cum auzise împușcăturile, se dusese călare acolo să vadă despre ce era vorba și îl găsise pe tatăl ei pe moarte, întins pe fundul canionului.

Ea dădu din cap, cu chipul umbrit.

– Cum a... căzut?

– În față. A fost împușcat în spate de mai multe ori. L-am întors, l-am resuscitat și a deschis ochii.

– Ar fi avut șanse să trăiască dacă l-ar fi găsit la timp?

– Rănile erau fatale. Nu avea nicio șansă.

– Înțeleg. Încheieturile degetelor ei se albiră când apucă partea laterală a scaunului.

– Ținea strâns o agendă în mână. Mi-a zis să o iau și să ți-o dau ție.

– Ce a rostit exact?

– A spus: „E pentru Robbie... Fiica mea... Promite-mi că i-o dai ei... O să știe cum să găsească... comoara...“

– *Comoara*, repetă Robbie cu un zâmbet vag. Așa vorbea despre fosilele lui. Nu folosea niciodată cuvântul „fosilă“ pentru că era paranoic ca nu cumva să i le fure cineva. Prefera să treacă drept un căutător de comori pe jumătate nebun. De obicei avea cu el o hartă falsă, ca să-i inducă pe ceilalți în eroare și să-i facă să creadă că era un șarlatan.

– Asta explică un lucru în privința căruia m-am întrebat mult timp. În fine, am acceptat să iau agenda. Era... atât de aproape de moarte. Am făcut ce am putut, dar nu mai avea scăpare. Singura lui grijă era pentru tine.

Robbie își șterse o lacrimă din colțul ochiului.

– A zis: „E pentru ea... Robbie. Dă-i-o ei... Nimănui altcuiva... Nimănui, cu atât mai puțin poliției... Trebuie... să îmi promiți“. Apoi a adăugat: „Spune-i că o iubesc“.

– Chiar a spus asta?

– Da. Nu îi mărturisi că nu apucase să rostească ultimul cuvânt, că moartea venise prea repede.

– Și apoi?

– Acestea au fost ultimele lui cuvinte. I s-a oprit inima și a murit.

Ea dădu din cap și plecă fruntea.

Tom scoase agenda din buzunar și i-o oferi. Ea ridică fruntea, își șterse ochii și o luă.

– Mulțumesc.

Tânăra se întoarse în spate, o răsfoi, se opri la cele două semne de exclamare și zâmbi printre lacrimi.

– Știu un lucru: din momentul în care a găsit acel dinozaur și până când a murit a fost, cu siguranță, cel mai fericit om de pe pământ.

Închise încet agenda și privi pe fereastră peisajul texan sudic scăldat în soare, apoi vorbi:

– Mama ne-a părăsit când eu aveam patru ani. Cine ar fi putut s-o învinuiască, când era măritată cu un tip care ne târa prin tot Vestul, din Montana în Texas și în toate statele dintre ele? Mereu căuta să dea lovitura. Când am mai crescut voia să merg cu el, să fim o echipă, însă... eu nu voiam să iau parte la așa ceva. Nu voiam să merg cu cortul prin deșert și să caut fosile. Tot ce doream era să mă stabilesc undeva și să am un prieten pentru o perioadă mai mare de șase luni. Dădeam vina pe dinozauri. *Uram* dinozaurii. Scoase o batistă, își șterse din nou ochii și o împături în poală. Abia așteptam să scap și să mă duc la colegiu. Însă a trebuit să mă descurc singură; tata nu avea niciodată bani. Ne-am certat. Apoi m-a sunat, cu un an în urmă, să-mi spună că era pe urmele unuia mare, dinozaurul dinozaurilor, și că o să-l găsească pentru mine. Mai auzisem povestea asta. M-am înfuriat. I-am spus lucruri urâte. N-ar fi trebuit, iar acum nu voi putea niciodată să-mi retrag cuvintele.

Încăperea se umplu de lumină și liniște.

– Mi-aș fi dorit foarte mult să mai trăiască, adăugă ea încet, apoi tăcu.

– Ți-a scris ceva, spuse Tom, scoțând pachetul. Le-am găsit îngropate într-o cutie de conserve în nisip lângă dinozaur.

Le luă cu mâinile tremurând.

– Mulțumesc.

– Cei de la Smithsonian organizează o ceremonie de dezvelire a dinozaurului într-un laborator nou, construit special pentru el în New Mexico. Îl vor boteza. Ai vrea să vii? Eu și Tom vom merge.

– Ei bine... Nu sunt sigură.

– Cred că ar trebui... Îl vor boteza cu numele tău.

Robbie ridică brusc privirea.

– Poftim?

– Exact, răspunse Sally. Cei de la Smithsonian au vrut să-l numească după tatăl tău, însă Tom i-a convins că tatăl tău intenționa să-l numească „Robbie", ca pe tine. Și, în plus, e o femelă de tiranozaur; se pare că femelele erau mai mari și mai feroce decât masculii.

– L-ar fi numit după mine indiferent dacă-mi plăcea asta sau nu, zâmbi Robbie.

– Deci? întrebă Tom. Îți place?

Se lăsă liniștea, iar Robbie, într-un final, zâmbi.

– Da. Cred că da.

EPILOG

JORNADA DEL MUERTO

În patru ore, întunericul se lăsase complet. Ea se ghemui în băltoaca ei, cu ochii pe jumătate închiși. Singura lumină venea de la panglicile de foc care ardea ici și acolo în chiparoși. Mlaştina se umpluse cu dinozauri şi mamifere mici care înotau, se zvârcoleau, pluteau, înnebunite de frică, multe murind și înecându-se.

Ea se trezi, se hrăni cu uşurință și bine.

Aerul devenea tot mai fierbinte. Când respira o usturau plămânii și tușea dureros. Se ridică din apă ca să lupte cu căldura devastatoare, zgâriind și sfâșiind aerul cu fălcile.

Căldura creştea. Bezna se adâncea.

Ea se mută în apă mai adâncă și mai răcoroasă. Carnea moartă și muribundă plutea în jurul ei, însă ea nu băga de seamă.

O ploaie neagră și plină de funingine începu să cadă, acoperindu-i spatele cu o mâzgă ca gudronul. Aerul devenea gros și ceţos. Văzu o lumină roșie printre copaci. Un foc uriaş mătura pădurile înalte. Îl văzu mișcându-se, explodând printre coroanele arborilor măreți, aruncând valuri de scântei și crengi în flăcări.

Focul trecu, ocolind enclava mlăștinoasă unde se adăpostise ea. Aerul supraîncălzit se răcea uşor. Ea rămase în apă, înconjurată de moartea umflată și putredă. Zilele treceau. Întunericul deveni absolut. Ea slăbi și începu să moară.

Pentru ea, moartea era un sentiment nou, diferit de tot ce încercase până atunci. O simțea lucrând în interiorul ei. Putea să-i simtă atacul

subtil și tăcut asupra organelor ei. Învelișul fin și pufos de pene mici care îi acoperea trupul căzuse. Abia se putea mișca. Respira tot mai tare, însă nu-și putea satisface foamea de oxigen. Ochii arși de căldură i se încețoșară și i se umflaseră.

Moartea dură două zile. Instinctele ei luptau, îi rezistau în fiecare clipă. Zi după zi, durerea creștea. Mușca și își lovea coastele, își sfâșia propria carne, încercând să ajungă la dușmanul din interiorul ei. Pe măsură ce durerea creștea, furia ei se amplifica. Se chinuia orbește să ajungă pe pământ, cu picioarele grele. Eliberată din forța susținătoare a apei, se clătină și căzu în băltoace. Acolo mugi, se zvârcoli, lovind și mușcând nămolul, sfâșiind cu furie pământul însuși. Plămânii ei începură să se umple de fluid, în timp ce inima ei se chinuia să îi pompeze sângele prin corp.

Căzu ploaia fierbinte și neagră.

Programul biologic care o ghidase în cei patruzeci de ani de viață se stricase. Neuronii muribunzi se aprinseră într-o ultimă explozie orgiastică de activitate inutilă. Nu mai existau răspunsuri, nu mai exista programare, nu mai exista o soluție pentru criza ei finală. Mugetele ei sterile se sugrumară într-un tremur de carne udă care gemea. Emisfera stângă a creierului ei cedă într-o furtună de impulsuri electrice, piciorul ei drept aruncând lovituri sălbatice și epileptice înainte să se contracte rigid, cu ghearele deschise și tendoanele desprinse de pe oase. Fălcile i se deschiseră și i se închiseră, se deschiseră și rămaseră în acea poziție, cu gura căscată fioros.

De-a lungul cozii îi trecu un tremur, făcând-o să vibreze la pământ, apoi vârful i se mișcă și toată activitatea neuronală încetă.

Programul își executase ultimul rând. Ploaia neagră continua să cadă. Treptat fu acoperită cu mâl. Nivelul apei crescu, împins de furtunile mari din munți, iar în ziua următoare era deja îngropată în noroi gros și steril.

Începuse perioada de șaizeci și cinci de milioane de ani în mormânt.

Epilog

Furgoneta sălta pe drumul plin de praf, alergând ca o săgeată prin vastul deșert Jornada del Muerto din New Mexico. Peisajul era la fel de plat și de pustiu ca un ocean liniștit, singurul punct de reper fiind un șir îndepărtat de dealuri negre. Erau în inima Centrului pentru Rachete de la White Sands, un spațiu de aproape opt mii de metri pătrați folosit ca teren de teste pentru cele mai noi complexe arme ale națiunii. Pe măsură ce se apropiau, dealurile negre căpătară formă. Cel central, un con de cenușă vulcanică, era acoperit cu un șir de turnuri radio și antene cu microunde.

– Aproape am ajuns, spuse Melodie Crookshank, care stătea în față lângă șoferul militar.

Trecură pe lângă un grup de clădiri arse și vechi, împrejmuite de un gard dublu; dincolo de ele se afla o structură nouă și strălucitoare, decorată cu panouri de titan, înconjurată de un gard de securitate propriu.

– În zona asta se afla un soi de laborator de inginerie genetică, rosti Crookshank, însă l-au închis după un incendiu.

Smithsonian a ajuns la o înțelegere să închirieze o parte din el. Pentru că în trecut a fost un loc amenajat în condiții de siguranță biologică de nivelul patru, o mare parte din ceea ce aveam nevoie se afla deja aici; sau cel puțin elementele legate de izolare și securitate. Va fi locul perfect pentru studierea dinozaurului, protejat de umbrela WSMR și totuși accesibil. Un aranjament excelent.

– Mi se pare un loc prea singuratic de locuit, zise Robbie Weathers.

– Deloc! răspunse Crookshank. Deșertul are o puritate Zen. Iar asta e o zonă fascinantă, în care poți vedea tot felul de lucruri interesante – vechi ruine indiene, curgeri de lavă, peșteri cu milioane de lilieci. Chiar și un vechi traseu spaniol. Au grajduri și piscină. Am învățat să călăresc. E mult mai bine decât într-un laborator fără ferestre dintr-un subsol din New York City.

Furgoneta sălta peste un grilaj de protecție pentru vite. Un paznic le făcu semn. Se opriră în parcarea cu pietriș din fața clădirii, care deja era plină de mașini, care de televiziune cu antene satelit, mașini militare de teren, jeepuri și alte vehicule militare.

– S-a adunat ceva lume, rosti Ford.

– Mi s-a spus că dezvelirea va avea un public aproape la fel de mare ca finala Cupei Mondiale – un miliard de persoane.

Ford fluieră.

Coborâră din furgonetă în arșița de iulie din sudul statului New Mexico. Valurile de căldură se ridicau din pământ, ca și când pământul însuși se evapora.

Traversară parcarea către clădirea din titan. Un paznic ținu ușa deschisă, iar ei intrară într-un atriu mare, cu aer con-

diționat. Un bărbat în uniformă, cu două stele pe umăr, veni spre ei cu brațul întins.

– Sunt generalul Miller, zise el, strângându-le mâna. Comandant al Centrului de Rachete White Sands. Bine ați venit. Făcu un semn către Tom. Ne-am mai întâlnit, însă erai destul de lovit.

– Îmi pare rău, nu pot spune că îmi aduc aminte de dumneavoastră.

Generalul zâmbi.

– Arăți mult mai bine acum.

Un grup de reporteri care așteptau într-o parte a sălii veniră alergând, cu blițurile sclipind și camerele îndreptate spre ei.

– Doctor Crookshank! Doctor Crookshank! Este adevărat că... ? Întrebările lor individuale se pierdură într-o mare de zgomote pe măsură ce se înghesuiau spre ea.

Crookshank ridică mâinile.

– Doamnelor și domnilor, fără întrebări acum. După dezvelire o să fie conferință de presă.

– O întrebare pentru domnișoara Weathers!

– Păstrați-o pentru conferința de presă! strigă Robbie, în timp ce intrau în complexul de laboratoare – un coridor lung și alb, cu uși din oțel inoxidabil. Cotiră după un colț și se îndreptară spre un set mare de uși duble din capătul opus. Încăperea din spatele lor era un fel de sală de conferințe, cu șiruri de scaune așezate cu fața la o perdea lungă și albă montată pe un perete. Sala era plină de oameni de știință în halate de laborator, reprezentanți ai guvernului în costume cenușii, curatori și ofițeri din armată; cei din media fuseseră așezați separat într-o parte și nu păreau prea fericiți.

– E în spate? întrebă Robbie, făcând semn cu capul spre cortină.

– Exact. Întregul laborator a fost proiectat pentru ca noi să putem lucra în siguranță maximă și în condiții de securitate biologică de nivelul patru; însă deschis, nu în secret. Asta e partea importantă. Rezultate vor fi publicate online, pentru toată lumea. O descoperire ca asta e... ei bine... cel puțin senzațională.

Melodie salută diverse persoane. Sosiră și mai mulți demnitari, apoi, după un anunț, toți se așezară la locurile lor.

– Sunt gata, spuse Melodie.

Se lăsă liniștea, iar ea urcă pe podium și răspândi emoționată vreo șase fișe. Se aprinseră luminile camerelor TV, iar ea clipi de câteva ori.

Era tăcere.

– Bine ați venit la noua Stație de Cercetare Paleontologică din Deșert a Muzeului Smithsonian.

Un ropot de aplauze.

– Sunt doctor Melodie Crookshank, directorul adjunct, și cred că știți deja prea bine de ce ne aflăm aici. Își amestecă fișele cu o ușoară nervozitate. Ne-am adunat aici să dezvelim – și să botezăm – ceea ce, fără îndoială, este cea mai mare descoperire paleontologică a tuturor timpurilor. Unii chiar ar numi-o cea mai mare descoperire științifică a tuturor timpurilor. Însă, înainte să începem, aș vrea să vă vorbesc o clipă despre cel care a găsit acest specimen incredibil: răposatul Marston Weathers. Cu toții știm povestea descoperirii fosilei de către Weathers și a felului în care acesta a fost ucis. Însă puțini știu că Weathers a fost, probabil, cel mai mare vânător de dinozauri de la Barnum

Brown și Robert Sternberg încoace, chiar dacă metodologia lui nu era tocmai ortodoxă. El este reprezentat astăzi de fiica lui, Roberta. Robbie? Te rog să te ridici.

Toți începură să aplaude zgomotos când Robbie se ridică în picioare, roșind și dând din cap.

– Mai sunt câțiva oameni cărora aș vrea să le mulțumesc. În primul rând lui Tom și Sally Broadbent și lui Wyman Ford, fără de care acest dinozaur nu ar fi văzut lumina zilei.

Și mai multe aplauze. Tom aruncă o privire spre Ford. Bărbatul nu mai purta roba maro de călugăr și sandale. Era îmbrăcat într-un costum frumos, își tunsese scurt barba, iar părul îi era pieptănat pe spate. Fața lui osoasă încă era bronzată din deșert și era la fel de urâtă. Și totuși, părea sofisticat și în largul lui.

Melodie continuă cu lista oamenilor cărora dorea să le mulțumească, până când publicul începu să dea semne de nerăbdare. Atunci se opri, își verifică din nou fișele și zâmbi cu o ușoară nervozitate. Se făcu liniște.

– Fizicianul MIT Philip Morrison a menționat cândva că ori există viață în alte părți ale universului, ori nu – și că oricare dintre aceste posibilități ne sperie. Astăzi stăm cu toții aici, știind răspunsul la această întrebare, cea mai mare dintre întrebările științifice. Într-adevăr, există viață în alte părți ale universului. Descoperirea vieții extraterestre a fost subiectul speculațiilor și al imaginației science-fiction vreme de câteva secole, apărând în nenumărate cărți și filme. Iar acum a fost dovedită. Însă, ca să vezi, descoperirea s-a produs într-un mod complet neașteptat – sub forma unui microb extraterestru îngropat într-o fosilă. Scriitorii de science-fiction și-au

www.ecarti.org
imaginat aproape toate scenariile posibile pentru această descoperire monumentală, cu excepția acestuia. Încă o dovadă – deși nu mai aveam nevoie – că încă există o mulțime de surprize în acest univers mare și frumos. Aici, la Stația de Cercetare Paleontologică din Deșert a Muzeului Smithsonian, vom putea studia această nouă formă de viață în condiții de siguranță și securitate – însă deschis, împărțind descoperirile noastre cu toată lumea, pentru beneficiul întregii umanități. Nu vor exista secrete, nu va exista posibilitatea ca această descoperire să fie folosită în alte scopuri decât pentru binele umanității. În plus, fosila ne va spune o mulțime de lucruri despre dinozaurii tetrapozi, mai ales despre tiranozauri – anatomia lor, biologia lor celulară, cum trăiau, ce mâncau și cum se înmulțeau. Și, în sfârșit, vom afla mult mai multe despre acel eveniment spectaculos care a avut loc cu șaizeci și cinci de milioane de ani în urmă, când s-a prăbușit asteroidul Chicxulub, producând cel mai mare dezastru natural care s-a abătut vreodată asupra planetei. Știm deja că acești misterioși microbi extratereștri, aceste particule Venus au fost aduse pe pământ odată cu asteroidul și au fost răspândite în urma impactului, deoarece un fragment din același asteroid a fost găsit pe lună de misiunea Apollo 17. Acești microbi extratereștri au fost ultimul cui în coșciugul dinozaurilor. Dinozaurii care au reușit să supraviețuiască impactului au fost uciși de o pandemie mortală, o ciumă mai presus de orice altă ciumă. Fără extincția completă a dinozaurilor, mamiferele nu ar fi evoluat niciodată într-un animal mai mare decât un șobolan, iar oamenii nu ar fi existat. Astfel, puteți spune că aceste particule au curățat

pământul pentru noi. Asteroidul și epidemia au început marele lanț al evoluției care a dus la apariția omului.

Crookshank se opri și trase aer în piept.

– Vă mulțumesc.

Încăperea răsună de aplauze. Directorul Institutului Smithsonian, Howard Murchison, veni pe podium cu o sticlă de șampanie și îi strânse mâna lui Crookshank. Se întoarse către public și camerele de luat vederi, cu un zâmbet larg.

– Aș vrea să o invit aici pe Robbie Weathers.

Robbie zâmbi către Tom și Sally și se îndreptă către podium. Directorul îi luă mâna și îi dădu sticla de șampanie.

– Luminile, vă rog.

În spatele lui se aprinse un șir de lumini, scoțând în evidență cortina trasă în capătul sălii.

– Aș vrea să v-o prezint pe Robbie Weathers, fiica lui Marston Weathers, cel care a găsit dinozaurul. Am rugat-o să oficieze botezul.

Un ropot de aplauze.

– Nu putem să stropim dinozaurul cu șampanie, însă cel puțin putem să ridicăm paharele în cinstea lui. Și cine e persoana cea mai potrivită să facă onorurile? Se întoarse spre Robbie. Ai vrea să spui câteva cuvinte?

Robbie ridică sticla.

– Asta e pentru tine, tată.

Aplauzele se întețiră.

– Tobele, vă rog, zise directorul.

În sistemul PA se auzi un sunet de tobe și, în același timp, draperiile din capătul sălii fură trase, scoțând la iveală un laborator luminat puternic, din spatele unui perete gros de sticlă.

Pe un set de mese masive de oțel din laborator, uimitoarea fosilă fusese întinsă pe bucăți, încă acoperită parțial de matrice. Preparatorii expuseseră deja destul din craniul și fălcile deschise ale dinozaurului, gâtul răsucit, membrele cu gheare. Lăsa mai mult ca oricând impresia că încerca să-și croiască drum prin piatră.

Directorul ridică mâna, iar sunetul de tobe încetă.

– E timpul să scoți dopul, Robbie.

Robbie se chinui să scoată dopul de plută, răsucindu-l. Acesta zbură cu un pocnet peste capetele mulțimii, iar din gâtul sticlei țâșni șampanie. Se auziră urale și aplauze. Murchison prinse o parte din jet în pahar, îl ridică spre marea fosilă și spuse:

– Te botez *Robbie*, tiranozaurul.

Toți izbucniră în urale. Apărură ospătarii și se plimbară prin mulțime cu tăvi de argint încărcate cu pahare de șampanie.

– Să ciocnim! Să ciocnim!

Sala se umplu de voci, râsete și pahare ciocnite, toți închinară cum putură mai bine. Strigătele „Pentru Robbie, tiranozaurul!" răsunară în încăpere, iar din difuzoare se auzi coloana sonoră de la *Jurassic Park*, compusă de John Williams.

După câteva minute, Melodie se alătură grupului lui Tom. Ciocniră și ei cu toți cei din jur.

– O să fie interesant să descopăr misterele acelei fosile, spuse Melodie.

– Probabil e visul unei vieți, comentă Ford.

Crookshank râse.

– Mereu am fost o visătoare, însă nici în visurile mele cele mai frumoase nu m-am gândit la așa ceva.

– Viața e plină de răsturnări surprinzătoare de situație, nu-i așa? rosti Ford, făcându-i cu ochiul. Când am intrat la mănăstire n-aș fi bănuit că voi ajunge aici.

– Nu prea arăți ca un călugăr, zise Crookshank.

Ford râse.

– Nu sunt și nu am fost niciodată, iar acum știu că nu voi fi niciodată. Vânarea acestui dinozaur m-a făcut să-mi dau seama că viața de meditație nu mi se potrivește. Mănăstirea a fost alegerea potrivită la momentul potrivit, însă nu pentru tot restul vieții.

– Și ce ai de gând să faci? întrebă Tom. Te întorci la CIA?

El scutură din cap.

– O să fiu investigator particular.

– Poftim? Detectiv? Ce va spune abatele?

– Fratele Henry aprobă din toată inima. Spune că a știut de la bun început că nu voi deveni vreodată călugăr, însă era ceva ce trebuia să descopăr singur. Și am făcut-o.

– Ce fel de detectiv? întrebă Sally. Urmărești soții înșelați cu o cameră video?

Ford râse.

– Deloc. Spionaj corporatist și internațional, criptografie, criptanaliză, știință și tehnologie. Cam ce am făcut la CIA. Sunt în căutarea unui partener. Îi făcu lui Tom cu ochiul. Ce zici?

– Cine, eu? Ce știu eu despre spionaj?

– Nimic. Și exact așa trebuie să fie. Îți cunosc personalitatea – e de-ajuns.

– O să mă gândesc la asta.

Se auziră din nou urale când directorul deschise altă sticlă și se plimbă printre reprezentații presei, umplându-le paharele și ascultându-le nemulțumirile.

Ford dădu din cap spre dinozaurul cu dinții dezveliți și ochii goi.

– Acest tiranozaur nu s-a lăsat ucis prea ușor.

– Furie, furie împotriva morții luminii, murmură Melodie.

Ford sorbi din șampanie.

– Melodie, în timp ce îți țineai discursul, mi-a trecut prin cap o idee destul de deplasată.

– Și anume?

Ford privi spre animal, apoi din nou spre Melodie.

– Vreau să-ți pun o întrebare: ce te face să crezi că particula Venus e vie?

Crookshank zâmbi și scutură din cap.

– Ai dreptate, din punct de vedere tehnic nu se încadrează în definiția curentă a vieții, pentru că nu e bazată pe ADN. Însă corespunde celorlalte definiții ale vieții în privința abilității de a se reproduce, de a se dezvolta, adapta, hrăni, de a procesa energie, de a excreta reziduurile.

– Există o posibilitate pe care se pare că nu ai luat-o în calcul.

– Și anume?

– Că particula Venus e de fapt o mașină.

– O mașină? Adică un fel de nano-mașină? Construită în ce scop?

– Ca să asigure extincția dinozaurilor. Poate că e o mașină construită pentru a manipula sau a direcționa evoluția, însămânțată pe un asteroid care se îndrepta către pământ; poate chiar pe un asteroid *împins* către pământ.

– Dar de ce?

– Ai spus chiar tu. Ca să facă loc omului...

Se lăsă un moment de tăcere, iar Melodie râse stânjenită.

– E o idee deplasată, într-adevăr. Doar un fost călugăr s-ar fi gândit la ceva atât de nebunesc.

Mulțumiri

Îi sunt foarte dator editorului meu de la Tor/Forge, neprețuitul Robert Gleason, pentru ideile și istețimea lui și pentru îndrumarea lui editorială excelentă. Tot de la Tor aș vrea să le mulțumesc lui Tom Doherty, Linda Quinton, Elena Stokes, Eric Raab și Dana Giusio. Aș mai vrea să îi mulțumesc lui Lincoln Child, partenerul meu literar, pentru numeroasele sale sugestii excelente. Le sunt foarte îndatorat lui Eric Simonoff, Matthew Snyder, John Javna, Bobby Rotenberg, Niccolo Capponi, Barbara Peters și lui Sebastian Pritchard.

Pentru informații despre dinozauri, prăbușirea Chicxulub și limita K-T și despre extincția dinozaurilor trebuie să menționez mai multe surse, cele mai importante fiind articolul *The Day the World Burned* („Ziua în care a ars lumea") al lui David A. Kring și Daniel D. Durda publicat în numărul din decembrie 2003 al revistei *Scientific American*, *The Dinosaur Heresies* („Erezii cu dinozauri") a doctorului Robert T. Bakker și *The Complete T. Rex* („Tiranozaurul pe larg") de John R. Horner și Don Lessem. Celor care doresc să citească mai multe despre subiect le recomand aceste surse, dar și cartea mea de non-ficțiune, *Dinosaurs*

in the Attic („Dinozaurii din pod"), care relatează povești despre primii căutători de dinozauri și ceea ce au descoperit aceștia.

Cu toate că Abiquiú, râul Chama, Mănăstirea Hristos în Deșert și Platoul Bătrânilor există, multe elemente geografice menționate în roman sunt fictive sau au fost aduse în New Mexico din alte zone ale țării. Mi-am luat în special libertatea de a muta un canion îndepărtat și foarte spectaculos din Big Bend din Texas, cunoscut sub numele de Cimitirul Diavolului, în această zonă pentru a fi locul unde se petrece confruntarea finală din roman. Cartea de fotografie publicată recent despre adevăratul Cimitir al Diavolului, denumită *Ribbons of Time* („Panglici ale timpului"), conține imagini cu zona adevărată descrisă în roman, pentru cei interesați.

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

2025